Esența răului

GREG ILES
True Evil

Copyright © Greg Iles 2006
Copyright © TRITONIC 2009 pentru prezenta ediție în limba română

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA şi TRITONIC
Editor – Coordonator: GEORGE ARION

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40 21 242 73 77

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Colecția: PREMIUM CRIME SCENE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ILES, GREG
Esența răului / Greg Iles ; trad.: Radu Dumbravă. –
Bucureşti : Tritonic, 2009
ISBN 978-973-733-247-9

I. Dumbravă, Radu (trad.)

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEX NICHIFOR, ALEXANDRU ARION
Corector: MĂDĂLINA VASILE
Tehnoredactor: IONUȚ TUDORACHE
Bun de tipar: mai 2009
Tipărit în România

Greg Iles

Esența răului

Traducere din limba engleză
Radu Dumbravă

crime scene

Greg Iles s-a născut în anul 1960 în Stuttgart, Germania, unde tatăl său conducea Clinica Medicală a Ambasadei Statelor Unite, în perioada Războiului Rece. Şi-a petrecut tinereţea în Natchez, Mississippi şi a absolvit Universitatea din Mississippi în 1983.

Iles a înfiinţat trupa *Frankly Scarlet*, petrecându-şi o bună bucată de vreme cântând. A părăsit trupa după ce s-a căsătorit şi a început lucrul la primul său roman, *Spandau Phoenix*, un thriller despre criminalul de război nazist Rudolf Hess. *Spandau Phoenix* a fost publicat în 1993 şi a devenit primul bestseller New York Times dintr-o serie de opt romane.

Romanele lui Greg Iles au fost traduse în mai mult de douăsprezece limbi şi publicate în peste douăzeci de ţări.

Iles îşi petrece timpul liber cântând într-o trupă, *Rock Bottom Remainders*, formată din autori cunoscuţi, printre aceştia numărându-se Dave Barry, Ridley Pearson, Stephen King şi Matt Groening.

În amintirea lui Mike McGraw şi Ryan Buttross

„Esența răului are o față pe care o cunoști
și o voce în care ai încredere“

ANONIM.

CAPITOLUL 1

Alex Morse înainta pe coridorul noului Centru Medical Universitar precum un doctor care ar răspunde unei urgențe medicale; dar nu era doctoriță. Alex era specialistă în negocierea de ostatici pentru FBI. Cu 20 de minute mai devreme coborâse din avionul cu ruta Charlotte, Carolina de Nord – Jackson, Mississippi, un zbor pe care-l făcuse datorită faptului că sora sa mai mare căzuse dintr-o dată la un meci de baseball din Liga Mică. Anul acesta fusese năpădit de răni şi de moarte şi încă mai urma să fie – Alex o putea simți.

Zărind lifturile, a verificat afişajul de deasupra şi a văzut o cabină de lift coborând. A apăsat butonul de chemare a liftului şi a început să țopăie pe vârfuri. *Spitalele astea*, s-a gândit ea cu amărăciune. Practic, ea însăşi tocmai ieşise dintr-unul. Dar lanțul tragic începuse cu tatăl său. Cu cinci luni în urmă, Jim Morse şi-a dat sufletul chiar în acest spital după ce a fost împuşcat în timpul unui jaf. Două luni mai târziu, mama lui Alex a fost diagnosticată cu o formă de cancer ovarian avansat. Deja depăşise perioada prognozată, însă nu se aştepta nimeni să supraviețuiască săptămânii. Apoi a urmat accidentul lui Alex. Şi acum Grace –

Soneria a sunat încet şi uşile liftului s-au deschis.

O tânără îmbrăcată cu halat peste hainele de stradă se sprijinea de peretele din spate într-o poziție care trăda o oboseală extremă. Angajată a spitalului, a presupus Alex. Întâlnise destui ca ea în ultima lună. Femeia a ridicat privirea în timp ce Alex urca în lift, apoi privi în jos. Apoi ridică din nou privirea. Alex îndurase să fie analizată în acest fel de atâtea ori de când fusese împuşcată încât devenise imună. Era doar deprimată.

– La ce etaj? a întrebat tânăra, ducând mâna la panou şi încercând să nu se holbeze.

– Secția de terapie intensivă neurologie STIN, spuse Alex, apăsând cu degetul cifra 4.

– Cobor la subsol, spuse angajata spitalului care părea să aibă probabil 26 de ani – cu 4 ani mai tânără decât Alex. Dar imediat după asta te duc înapoi.

Alex dădu din cap în semn de aprobare, după care în poziție dreaptă se uită la numerele luminoase care rulau deasupra capului ei. După ce a aflat de diagnosticul mamei sale, a început să călătorească cu avionul între Washington D.C. – unde era stabilită atunci – şi Mississippi, pentru a o despovăra pe Grace, care se lupta să predea cu normă întreagă şi, de asemenea, noaptea să aibă grijă de mama lor. Spre deosebire de FBI-ul lui J. Edgar Hoover, conducerea noului Birou a încercat

să fie înțelegătoare cu privire la problemele de familie, dar în cazul lui Alex directorul adjunct își exprimase clar propria poziție: un concediu pentru a participa la o înmormântare era un lucru, dar a călători dintr-o parte în alta sute de kilometri pentru a fi prezent la o ședință de chimioterapie era altceva. Dar Alex nu-l băgase în seamă. Sfidase sistemul și învățase să trăiască și fără somn. Și-a spus că ar putea să depășească presiunea și așa a făcut – până în punctul în care a cedat. Problema era că nu realizase că cedase până când nu s-a trezit în dreptul unei rafale de armă automată ce o lovise direct în umărul drept și în față. Vesta îi protejase umărul, dar nu se putea spune același lucru și despre față.

Pentru o specialistă în negocierea de ostatici, Alex făcuse marea greșeală și fusese aproape de plata prețului suprem. Deoarece cel care a tras țintise prin ochiul unui geam, ceea ce ar fi putut fi o miraculoasă scăpare (scăpând doar julită de câteva alice care ar fi putut să-i zboare creierii, dar nu se întâmplase așa), în schimb a devenit o cumplită traumă. O rafală de sticlă i-a trecut prin obraz, sinusuri și falcă, rupându-i pielea și smulgându-i din țesut și din os. Chirurgii plasticieni i-au dat șanse mari, dar deocamdată rezultatele erau foarte modeste. Îi spuseseră că, în timp, viermii mici, rozalii se vor albi (nu puteau să facă mare lucru să repare adânciturile „punctiforme" din obraz) și că necunoscătorii nici nu vor observa măcar acest defect. Alex nu era convinsă. Dar în marea schemă a lucrurilor, cât conta oare vanitatea? La interval de cinci secunde după ce a fost împușcată, altcineva plătise scump pentru greșeala ei.

În decursul zilelor infernale ce au urmat împușcării, Grace zburase către D.C. de trei ori pentru a fi cu Alex, în ciuda oboselii acumulate în timp ce avea grijă de mama lor. Grace era martira familiei, o adevărată pretendentă la sfințenie. Ironia era cumplită: în noaptea asta, Grace era cea care se afla într-o unitate de terapie intensivă, luptând cu moartea.

Și de ce? Cu siguranță nu din cauza karmei. Urca treptele unui stadion pentru a-și vedea fiul de 10 ani cum joacă baseball, când s-a prăbușit la pământ. La câteva secunde după ce a lovit treptele, și-a golit vezica și intestinele. O tomografie făcută 40 de minute mai târziu a arătat un cheag de sânge pe partea de jos a creierului, genul de cheag ce lua vieți destul de des. Alex făcea drumuri în Charlotte când a primit vestea (fiind transferată acolo drept pedeapsă după evenimentul împușcării). Mama ei era prea supărată pentru a fi coerentă la telefon, dar îi comunicase destule detalii pentru a o face să alerge grăbită la aeroport.

Când a ajuns în Atlanta, Alex și-a folosit telefonul Treo pentru a-l suna pe soțul lui Grace de care nu reușise să dea înainte de a se urca în avion. Bill Fennell a precizat că în timp ce problema neurologică inițial nu arăta atât de rău – o paralizie pe partea dreaptă, o ușoară disfazie – atacul părea să se agraveze, lucru despre care doctorii au spus că nu este ceva neobișnuit. Un doctor neurolog i-a dat lui Grace un activator tisular plasminogen (ATP), un medicament ce poate dizolva cheagurile, dar nu lipsit de anumite riscuri. Bill Fennell era un om impunător, dar vocea îi tremura în timp ce spunea acestea și a implorat-o pe Alex să se grăbească.

Când avionul a aterizat în Jackson, Alex i-a telefonat iarăși lui Bill. De data asta aproape că plângea gândindu-se la evenimentele din ultima oră. Chiar dacă respira singură, Grace căzuse în comă și putea să moară înainte ca Alex să parcurgă tot drumul de la aeroport. Un sentiment de panică a cuprins-o dintr-o dată. Cu toate că avionul tocmai își începuse intrarea în terminal, Alex și-a smuls geanta de sub scaun și s-a îndreptat către bordul avionului model 727. Când o însoțitoare de zbor a luat-o la întrebări, ea și-a scos insigna FBI pentru a se identifica și pe un ton liniștit i-a spus pilotului să o ducă la terminal cât se poate de repede. După ce a trecut de poartă, a alergat prin îmbulzeală și prin zona de bagaje, apoi a sărit peste coada de la taxiuri, s-a identificat din nou ca fiind de la FBI și i-a spus șoferului că-i oferă 100 de dolari dacă calcă pedala către Centrul Medical Universitar.

Ajunsă la destinație, Alex ieși din lift la al patrulea etaj, inspirând mirosuri aspre ce-au aruncat-o cu 4 săptămâni înapoi în timp, când sângele fierbinte i se scurgea din figură, ca și cum ai fi dat cep unui butoi. La capătul coridorului era o ușă masivă de lemn pe care scria STIN (secția de terapie intensivă neurologie). A trecut prin ușă ca un parașutist la primul salt din avion, încercând să se sustragă căderii libere, terifiată de cuvintele pe care era mai mult ca sigură că le va auzi: *Îmi pare rău, Alex, dar ai ajuns prea târziu.*

STIN-ul avea o duzină de separeuri cu pereți din sticlă construite în formă de U, în jurul cabinetului infirmierelor. Mai multe separeuri erau acoperite de draperii, dar prin peretele transparent de la al patrulea separeu dinspre stânga, Alex l-a văzut pe Bill Fennell vorbind cu o femeie îmbrăcată într-un halat alb. Bill, având o înălțime semnificativă, o acoperea, însă chipul său prezentabil era brăzdat de neliniște și femeia părea să-l încurajeze. Simțindu-i prezența, el a privit în sus și s-a oprit la jumătatea poziției. Alex s-a deplasat către mica încăpere. Bill s-a repezit înspre ușă și a strâns-o la pieptul său. Ea se simțise mereu în neregulă îmbrățișându-și cumnatul, dar în seara asta chiar nu avea cum să-l evite. Și chiar fără motiv. Amândoi aveau nevoie de un soi de contact în seara asta, dovada unei legături de familie.

– Trebuie să fi luat elicopterul, spuse el pe un ton grav. Nu-mi vine să cred că ai ajuns așa de repede.

– Mai trăiește?

– Încă e cu noi, spuse Bill pe un ton oficial. De fapt și-a recăpătat cunoștința de câteva ori. A întrebat de tine.

Lui Alex i-a tresăltat inima, dar odată cu speranța, veniră și lacrimile.

Femeia îmbrăcată în alb a ieșit din încăpere. Părea de vreo 50 de ani, avea o figură blândă, dar serioasă.

– Acesta e neurologul lui Grace, spuse Bill.

– Mă numesc Meredith Andrews, spuse femeia. Ești cea căreia Grace îi spune KK?

Alex nu se putea opri din plâns. KK era o poreclă derivată din al doilea nume, o formă de alint familial: Karoli.

– Da. Dar spune-mi te rog Alex. Alex Morse.

– Agent Special Morse, spuse Bill, exclamând fără sens.

– A întrebat Grace de mine? zise Alex îmbujorată.

– Doar despre tine vorbeşte.

– E conştientă?

– Acum nu. Facem tot ce putem, dar ar trebui să te pregăteşti pentru – doctor Andrews i-a făcut o evaluare rapidă – ar trebui să te pregăteşti pentru ce-i mai rău. Grace avea o serioasă tromboză când a fost adusă, respira singură şi mi-am făcut speranţe. Dar şocul s-a extins constant şi m-am decis să-i aplic terapie trombolitică pentru a încerca să înlătur cheagul. Procedeul acesta poate fi uneori miraculos, dar poate cauza în acelaşi timp hemoragii în alte zone ale creierului sau corpului. Am sentimentul că s-ar putea întâmpla şi acum. Nu vreau să risc o analiză de tomograf pe Grace. Încă respiră singură şi asta e cea mai sigură speranţă pe care o avem. Dacă nu mai respiră, suntem pregătiţi să o intubăm imediat. Probabil ar fi trebuit deja să fac asta – doctor Andrews s-a uitat la Bill – dar ştiam că-şi doreşte foarte mult să vorbească cu tine şi odată ce va fi intubată nu va putea comunica cu nimeni. Şi-a pierdut deja capacitatea de a scrie.

Alex tresări.

– Să nu fii uimită dacă va reuşi să-ţi vorbească. Centrul de vorbire i-a fost afectat şi are probleme serioase.

– Înţeleg, spuse Alex nerăbdătoare. Am avut un unchi care a suferit un atac. Aş putea pur şi simplu să fiu cu ea? Nu mă interesează în ce stare se află. Trebuie să fiu cu ea.

Doctor Andrews a zâmbit şi a condus-o pe Alex în cameră.

Ajunsă la uşă, Alex s-a întors către Bill.

– Unde e Jamie?

– Cu sora mea în Ridgeland.

Ridgeland era o suburbie la 16 km depărtare.

– A văzut-o pe Grace căzând?

Bill a dat din cap.

– Nu, era pe teren. Ştie doar că maică-sa e bolnavă, atât.

– Nu crezi că ar trebui să fie aici?

Alex încercase să fie cât mai subtilă, dar figura lui Bill se întunecase. Părea să mai aibă puţin şi să se repeadă la ea, apoi a tras o gură sănătoasă de aer în piept şi a zis:

– Nu, nu cred.

Văzând că Alex se tot uită la el, şi-a domolit vocea şi a adăugat:

– Nu vreau ca Jamie s-o vadă pe maică-sa cum moare.

– Sigur că nu. Dar ar trebui să aibă şansa să-şi ia adio.

– O s-o aibă, spuse Bill. La înmormântare.

Alex şi-a închis ochii şi a strâns din dinţi.

– Bill, nu poţi...

– Nu avem timp pentru asta. A intrat în camera unde doctor Andrews aştepta.

Alex s-a dus încet înspre marginea patului. Figura palidă ce se ivea de sub pătură nu părea cunoscută. Şi totuşi era. Arăta precum figura mamei sale. Grace Morse Fennell avea 35 de ani, dar în seara asta arăta de 70. *Pielea ei*, realizase Alex. *E ca de ceară. Ceară care se topeşte*. Avea sentimentul că muşchii feţei surorii sale au luat-o razna şi că nu vor mai funcţiona cum trebuie niciodată. Ochii ei erau închişi şi, spre surprinderea lui Alex, a simţit că acest fapt era o binecuvântare. Îi dăduse răgaz să se obişnuiască cu noua realitate, oricât de trecătoare ar fi aceasta.

– Eşti bine? a întrebat doctor Andrews din spatele ei.

– Da.

– Atunci te las cu ea.

Alex a aruncat o privire asupra monitoarelor CRT ce evaluau funcţiile vitale ale lui Grace. Bătaia inimii, nivelul de oxigen, presiunea sângelui şi altele. Un singur tub intravenos se pierdea pe sub bandajul antebraţului; la vederea acestuia, Alex a avut sentimentul unei dureri la încheietură. Nu ştia sigur ce să facă şi poate nici nu conta. Poate cel mai important lucru era să fie aici.

– Ştii ce-am învăţat din această tragedie? se auzi aceeaşi voce joasă cunoscută.

Alex tresări, dar încercă să-şi mascheze confuzia. Nu-şi dădu seama că Bill era încă în cameră şi nu-i plăcea deloc să arate vreun mic semn de slăbiciune.

– Ce? spuse ea, cu toate că nu-i păsa de răspuns.

– Banii chiar nu au nicio valoare. Toţi banii din lume nu vor face acel cheag de sânge să dispară.

Alex dădu distantă din cap.

– Deci pentru ce naiba am muncit eu? întrebă Bill. De ce nu m-am retras pur şi simplu şi nu am petrecut fiecare secundă cu Grace?

Grace îşi pusese probabil aceeaşi întrebare de o mie de ori, se gândi Alex. Dar regretele nu-şi mai aveau sensul. Mulţi oameni credeau că Bill este o persoană rece. Alex crezuse întotdeauna că el avea tendinţa să fie sentimental.

– Mă laşi puţin singură cu ea? întrebă Alex cu ochii aţintiţi pe figura lui Grace.

Simţise apoi o mână puternică ce-i atinge umărul – cel rănit – după care Bill spuse:

– Revin în 5 minute.

După ce Bill a plecat, Alex a luat mâna rece şi umedă a lui Grace în mâinile sale şi s-a aplecat să o sărute pe frunte. Nu-şi văzuse sora niciodată atât de neajutorată. Grace era o maşinărie. Probleme ce afectaseră major vieţile altora abia dacă avuseseră efect asupra ei. Dar acum era altfel. Acesta era sfârşitul – se gândea Alex. Ştia acest lucru la fel cum ştiuse când James Broadbent s-a prăbuşit după ce ea fusese împuşcată. James o privise pe Alex şarjând în bancă cu câteva secunde înainte de ordinul de înaintare pentru echipa de salvare a ostaticilor şi intrase imediat după ea. A văzut când a fost împuşcată, dar în loc să tragă imediat, el s-a uitat în jos să vadă cât de tare era Alex rănită. Din acest motiv a fost şi el împuşcat în piept. Nu purta vestă antiglonţ (şi-o dăduse jos când aflase că echipa

de salvare avea să pornească în acțiune) şi arma i-a sfârtecat inima şi plămânii aşa cum vezi numai pe tejgheaua unui măcelar. *De ce a privit în jos?* s-a întrebat Alex pentru a nu ştiu câta oară. *Şi mai ales de ce a venit după mine?* Dar ştia răspunsul. Broadbent o urmărise pentru că o iubea – de la distanță, e adevărat, dar sentimentul era la fel de autentic. Şi iubirea asta îl ucisese. Alex a văzut lacrimi pe obrajii lui Grace – propriile sale lacrimi, nenumărate în aceste ultime luni. S-a şters la ochi, apoi şi-a scos telefonul mobil şi l-a sunat pe Bill Fennell ce stătea la mai puțin de zece metri distanță de ea.

– Ce e? a întrebat el răspicat. Ce s-a întâmplat?

– Jamie ar trebui să fie aici.

– Alex, ți-am spus...

– Adu-l, la naiba. Asta-i *maică-sa* care stă întinsă aici.

Apoi o lungă tăcere. Pe urmă Bill a spus:

– O sun pe sora mea.

Din reflex, Alex s-a întors şi l-a văzut cum stătea lângă biroul asistentelor. Vorbise cu doctor Andrews. L-a văzut cum a ieşit de la neurolog şi cum şi-a pus telefonul la ureche. Alex s-a aplecat asupra urechii lui Grace şi a încercat să se gândească la ceva ce ar atinge capătul întunericului în care sora ei se afla acum.

– *Sue-Sue?* a şoptit aceasta în timp ce-i strângea mâna rece. Sue-Sue era o altă poreclă ivită din numele mijlociu – tradiție de familie. Sue-Sue, sunt KK.

Ochii lui Grace erau la fel de închişi.

– Sunt eu, Sue-Sue, KK. M-am întors de la Sally. Trezeşte-te înainte să se trezească mama. Vreau să merg la carnaval.

Secundele s-au dilatat într-o măsură de timp necunoscută. Amintirile se învârteau prin mintea lui Alex, iar inima începu să-i bată cu putere. Ochii lui Grace au rămas închişi.

– Hai, Sue-Sue. Ştiu că faci pe moarta. Nu te mai preface.

Alex a simțit o convulsie în palmă. Adrenalina trecea prin ea, dar când a văzut pleoapele înțepenite s-a gândit că poate convulsia era produsă tot de palma ei.

– *Cuh...Cuh*, tuşise cineva.

Alex s-a întors gândindu-se că a fost Bill sau doctor Andrews, însă Grace a strâns din mână şi a scos un țipăt ascuțit. Când şi-a întors capul, i-a văzut ochii larg. Apoi Grace a clipit. Alex a tresărit. S-a aplecat asupra surorii sale pentru că, deşi avea doar 35 de ani, Grace nu putea să vadă fără ochelari sau lentile de contact.

– KK? a gemut Grace. *Du esi?*

– Eu sunt, Gracie, spuse Alex trăgând la o parte o şuviță de păr de pe ochii încețoşați ai surorii sale.

– *Oh Dhoamne*, spuse Grace cu o voce răguşită şi apoi începu să suspine. *Mulsumesc lui Dhumneseu.*

Alex a trebuit să-şi încordeze muşchii feței ca să nu suspine. Jumătatea dreaptă a feței lui Grace era paralizată şi saliva i se prelingea pe bărbie când se chinuia să vorbească. Făcea la fel ca unchiul T.J. care murise după ce o serie de atacuri cerebrale l-au lăsat fără nicio urmă de identitate proprie.

– *Tre... trebhuie zăl zalvesi pe Jamie*, se auzi ca un gâlgâit din gura lui Grace.

– Ce? N-am înțeles.

– *Tre' zăl zalvesi pe Jamie*! spuse din nou Grace luptându-se să se ridice în pat. Părea că încearcă să privească după Alex.

– Jamie e bine, zise Alex pe un ton liniştitor. E pe drum înspre noi.

Grace îşi mişcă cu putere capul. *Azcută! Azcută!*

– Ascult, Sue-Sue, chiar ascult.

Grace s-a uitat în ochii lui Alex cu multă insistență.

– *Trebhuieeee zălll zalvesi pe Jamie...*

– Să-l salvez pe Jamie de la ce?

– *Biu.*

– Bill? a întrebat Alex gândindu-se că înțelege greşit.

Cu durere, Grace a dat din cap.

Alex a clipit uimită. Ce vrei să spui? Bill îl răneşte pe Jamie în vreun fel?

O slabă aprobare din cap.

– *Îl vea...imedhat după ce nu mai shunt.*

Alex a încercat să înțeleagă cuvintele deformate.

– Cum să-l rănească pe Jamie? Te referi la vreun soi de abuz?

Grace dădu iar din cap.

– *Biu îi vua diztruhe zuflethul lui Jamie.*

Alex s-a uitat chiorâş ca şi cum ar fi încercat să descifreze un text codificat. Bill...îi...va...distruge...sufletul...lui...Jamie?

Capul lui Grace căzu de epuizare.

– Gracie... Bill nu este preferatul meu. Ştii asta. Dar a fost un tată bun, nu-i aşa? Pare un om destul de decent.

Grace i-a strâns mâna lui Alex scuturându-şi capul. Apoi a rostit printre dinți:

– *Efte un monftru!*

Alex a simțit un fior.

– E *un monstru*? Asta ai zis?

O lacrimă de uşurare a alunecat pe obrazul paralizat al lui Grace.

Alex i-a privit ochii epuizați, apoi s-a întors şi s-a uitat peste umăr. Bill Fennell încă vorbea cu doctor Andrews, dar privirea îi era fixată pe Alex.

– *Biu ze aprophie*? întrebă Grace înfricoşată, încercând fără succes să se răsucească în pat.

– Nu, nu. Vorbeşte cu doctorul.

– *Dogdorhul – nu – ztie.*

– Ce nu ştie?

– *Ze a făgud Biu.*

– Ce vrei să spui? Ce a făcut Bill?

Grace şi-a ridicat dintr-o dată mâna şi i-a apucat bluza lui Alex, apoi i-a tras capul aproape de buzele sale:

– *M-a omouât*!

Alex a simţit ca şi cum apă îngheţată i-ar fi fost injectată în vene. S-a dat înapoi şi a privit în ochii înroşiţi ai lui Grace.

– Te-a omorât? Asta ai spus?

Grace a dat o dată din cap cu privirea plină de convingere.

– Grace, nu ştii ce spui.

Chiar şi cu o figură parţial paralizată, Grace a reuşit să scoată un zâmbet care spunea: *Ba da, ştiu.*

– Nu vorbeşti serios. Nu la propriu.

Grace şi-a închis ochii ca şi cum ar căuta putere pentru un ultim efort.

– *Du...zingua...gare îu posi obri. Brea...târfiu...peltu mine. Am audit...doctohu... afahă...Salfeasă-l pe Jamie pentru mine...Ghei-Ghei. De uog.*

Alex s-a uitat în spate prin peretele de sticlă. Bill încă o privea şi părea că a cam terminat ce avea de vorbit. Alex ştiuse mereu că mariajul lui Grace nu era perfect, dar care mariaj este? Nu că Alex ar fi vreo autoritate. Cumva ajunsese la treizeci de ani fără să se mărite. După ani de umblat printre cei cu insignă, acceptase în final o cerere în căsătorie, apoi a rupt logodna trei luni mai târziu după ce a descoperit că logodnicul o înşela cu cea mai bună prietenă. Când era vorba de relaţii, era de o banalitate ridicolă.

– Sue-Sue, a şoptit ea, de ce ar vrea Bill să-ţi facă rău?

– *Altsineua,* spuse Grace. *Femeue.*

– O altă femeie? Ştii asta cu siguranţă?

Urmă un alt zâmbet pe jumătate desfigurat.

– *O sotsie cunoasthe*.

Alex o credea. În timpul logodnei cu Peter Hodges, un sentiment ca un al şaselea simţ îi spuse că ceva nu era în ordine în relaţia lor. Cu mult înainte de a avea vreun indiciu clar, ştiuse pur şi simplu că era vorba de trădare. Dacă ar fi avut acelaşi instinct cu privire la crimele obişnuite ar fi lucrat deja drept SAC[1] în loc de negociator de ostatici. *Rectificare*, s-a gândit ea, *acum sunt un agent de teren obişnuit*.

– Dacă Bill îşi doreşte să fie cu o altă femeie, a spus ea, de ce nu divorţează de tine?

– *Buanii...L-ar cozsta miuioane...să fagă afta. Cinci miuioane...poate*.

Alex s-a retras neîncrezătoare. Ştia că Bill o ducea bine de câţiva ani, dar nu ştia că era atât de bogat. De ce oare Grace mai preda la clasele primare? *Deoarece iubeşte asta*, şi-a răspuns singură. *Pentru că nu poate să nu lucreze*.

Grace îşi închise ochii ce păreau goliţi de efort.

– *Shpune-i mamei...îmi paue uău,* spuse ea. *Shpune-i...că o astept...în rai.* Zâmbetul îşi făcu iar apariţia pe jumătatea vie de obraz. *Dacă... ajung*.

– Ai ajuns, draga mea, zise Alex făcându-şi pumn mâna liberă, pe care-o ţinea la gură.

1. SAC– Special Agent In Charge, grad superior în FBI.

– Priviţi aici, doctor Andrews, izbucni Bill Fennell. Pare că e pregătită să se ridice şi să se dea jos din patul acela.

Ochii lui Grace s-au deschis brusc şi s-a ferit de soţul ei, încercând să o folosească pe Alex pe post de scut. Teroarea din ochi îi strânse inima lui Alex şi de asemenea o determină să intre în starea de apărare totală. S-a ridicat şi i-a blocat calea lui Bill, împiedicându-l să ajungă lângă pat.

– Cred că e mai bine dacă nu intri, spuse ea uitându-se apăsat în ochii cumnatului său.

Bill a rămas cu gura căscată. S-a uitat la Grace care se ghemuia în pat.

– Ce vrei să spui? întrebă nervos. Ce naiba se întâmplă aici? I-ai spus lui Grace ceva despre mine?

Alex s-a uitat la doctor Andrews, care părea confuză.

– Nu. Chiar dimpotrivă.

Bill dădu din cap, aparent nedumerit.

– Nu înţeleg.

Alex i-a cercetat privirea, căutând vreo urmă de vină.

Temerile şi acuzaţiile lui Grace erau probabil produsul halucinaţiilor unei femei muribunde, dar nu încăpea îndoială asupra realei sale terori.

– O superi, Bill. Cred că vezi şi tu. Ar trebui să cobori şi să-l aştepţi pe Jamie.

– În niciun caz nu plec de lângă soţia mea. Nu când ar putea să...

– Ce? întrebă Alex, pe un ton provocator.

Bill şi-a temperat tonul vocii.

– Când ar putea să...

Alex a privit-o pe dr. Andrews.

Neurologul s-a apropiat de Bill şi i-a spus:

– Poate că ar trebui să le mai oferim celor două surori puţin timp împreună.

– Nu încerca să mă iei aşa, zise Bill, vizibil iritat. Sunt soţul lui Grace. Sunt soţul ei şi eu decid cine –

– E din sângele meu, spuse Alex cu hotărâre. Prezenţa ta nu-i face bine şi asta e tot ce contează. Trebuie să stea cât mai liniştită posibil. Nu-i aşa, dr. Andrews?

– Evident. Meredith Andrews a trecut pe lângă Alex şi şi-a privit pacienta. Grace, mă înţelegi?

– Da.

– Vrei ca soţul tău să rămână în încăpere?

Grace a scuturat uşor din cap.

– *Îmi vreau co...pilul. Pe Jamie*.

Dr. Andrews s-a uitat la Bill Fennell, care era mai înalt decât ea.

– Este suficient pentru mine. Vreau să părăsiţi secţia, domnule Fennell.

Bill s-a apropiat de neurolog, ochii scânteindu-i de mânie.

– Nu ştiu cine te crezi, sau cu cine crezi că vorbeşti, dar eu donez mulţi bani acestei universităţi. O grămadă de bani. Şi...

– Nu mă faceți să chem paza, spuse dr. Andrews liniștită, ridicând receptorul telefonului de lângă patul lui Grace.

Bill s-a albit la față. Alex aproape că-l compătimea. Puterea o avea clar dr. Andrews, dar Bill părea că nu se poate hotărî să plece. Arăta, se gândea Alex, ca un actor dintr-un film pe DVD după ce apeși tasta pauză. Sau asta gândea când alarma a început să țiuie.

– Semnalizează! țipă dr. Andrews prin ușă chiar dacă nu era nevoie. Asistentele deja alergau către separeu. Alex s-a dat la o parte din calea lor și o secundă mai târziu și Bill.

– Stop cardiac, spuse dr. Andrews, deschizând un sertar.

Deoarece aceasta era o secție de terapie intensivă, nu exista un cărucior de ustensile; totul era deja la locul său. Liniștea din separeu se transformase dintr-o dată într-un delir de mișcări cu un singur scop – prelungirea vieții ce se scurgea din corp.

– Va trebui să ieșiți, spuse un bărbat înalt ce stătea în spatele doctoriței Andrews. Amândoi.

Dr. Andrews a privit în sus îndeajuns de mult încât să-i ofere lui Alex un contact vizual, apoi s-a întors la lucru. Alex a ieșit ușor din STIN, privind la ultimul act al vieții surorii sale ce se desfășura fără nicio speranță ca ea însăși să se implice în vreun fel. Regrete ridicole cu privire la alegerea dreptului în schimbul medicinei își făceau loc în inima sa. Dar dacă ar fi devenit doctoriță? Ar fi practicat medicina la două mii de mile distanță de Mississippi și rezultatul ar fi fost același. Soarta lui Grace se afla acum în mâinile lui Dumnezeu și Alex știa cât de reci pot fi acele mâini.

S-a îndepărtat de separeu – de Bill Fennell – și s-a uitat la cabinetul asistentelor, unde rânduri de monitoare ciripeau și clipeau în continuu. *Cum de se pot concentra pe toate ecranele în același timp?* se întrebă ea, amintindu-și cât de dificil era să urmărească multiple fluxuri de supraveghere atunci când Biroul a avut o instalație TV amenajată într-un punct fix. În timp ce se gândea la toate astea, a reușit să o audă pe dr. Andrews spunând:

– Cam asta a fost. Ora decesului, 10:29 p.m.

Șocul e ceva foarte curios, s-a gândit Alex. Era la fel ca în ziua în care a fost împușcată. Două bucăți fierbinți de alice mari și aproape un sfert de kg de sticlă care au trecut prin partea dreaptă a feței sale și totuși nu simțise nimic – doar un val de căldură ca și cum cineva i-ar fi deschis un cuptor în față.

Ora decesului, 10:29 p.m...

Ceva vibra în pieptul lui Alex, dar înainte ca acest sentiment să fie eliberat, a auzit vocea unui băiețel:

– Hei! Mama e înăuntru?

S-a întors către ușa mare de lemn prin care trecuse spre această încăpere de iad și a deslușit în fața ei un băiat cam de un metru și jumătate înălțime. Avea fața

roșie ca și cum ar fi alergat tot drumul. Încerca să pară curajos, dar Alex a reușit să citească frica în ochii săi verzi.

– Mătușă Alex? spuse Jamie, trăgând-o afară din mulțimea diformă.

Vocea impunătoare a lui Bill s-a auzit din spatele lui Alex:

– Bună, fiule, unde e mătușa Jean?

– Merge prea încet, spuse Jamie supărat.

– Vino aici, băiete.

Alex și-a întors privirea înspre figura rigidă a cumnatului ei și sentimentul care începuse să se liniștească în ea s-a aprins puternic. Fără să stea pe gânduri, a fugit către Jamie, l-a luat în brațe și a ieșit pe ușă, departe de acest coșmar apăsător. Departe de moartea mamei sale.

Departe de Bill Fennell.

Departe...

CAPITOLUL 2

Cinci săptămâni mai târziu

Doctorul Chris Shepard a luat un dosar din suportul de pe uşa camerei de examinare numărul 4 şi l-a trecut repede în revistă. Nu a recunoscut numele pacientului, ceea ce era neobişnuit. Deşi Chris avea o experienţă profesională vastă, prefera să lucreze în acest oraş mic.

Numele pacientului era Alexandra Morse şi dosarul ei nu conţinea decât o descriere sub forma pe care toţi pacienţii o completează la prima vizită. Chris a privit de-a lungul coridorului şi a văzut-o pe Holly, asistenta sa, ieşind din cabinetul ei şi mergând către cabinetul de radiologie. A strigat-o şi i-a făcut cu mâna. Holly a zis ceva prin uşa cabinetului, după care s-a îndreptat către el.

– Nu intri cu mine? a spus încet. E o pacientă.

Holly a dat din cap.

– A cerut să vorbească cu tine în particular.

– O nouă pacientă?

– Da. Am vrut să zic ceva mai devreme, dar cum am fost atât de ocupaţi cu dl. Seward...

Chris a încuviinţat din uşă şi a spus pe un ton şoptit:

– Care-i povestea ei?

Holly a dat din umeri.

– Cine ştie? O cheamă Alex. Are 30 de ani şi e într-o formă de zile mari făcând excepţie cicatricele de pe faţă.

– Cicatrice?

– Pe dreapta. Obraz, ureche şi orbită. Personal cred că a trecut cu capul prin vreun geam.

– În dosar nu e menţionat nimic referitor la vreun accident de maşină.

– Cu vreo două luni în urmă, potrivit culorii cicatricelor.

Chris s-a mutat de lângă uşă şi Holly l-a urmat.

– Nu s-a plâns cu nimic?

Asistenta a dat din cap.

– Nu. Şi ştii că am întrebat.

– O, Doamne!

Holly a dat încuviinţător din cap. O femeie care a venit singură şi care refuza să spună ce are, însemna de obicei o problemă de ordin sexual – cel mai adesea teama de o boală cu transmitere sexuală. Natchez, Mississippi era un oraş mic şi asistentele bârfeau între ele ca mai toţi oamenii de altfel. *Adevărul e că*, s-a gândit Chris, *majoritatea doctorilor de aici sunt şi mai bârfitori decât asistentele lor.*

– Pe fişa ei scrie Charlotte, Carolina de Nord, a băgat el de seamă. Ţi-a spus cumva doamna Morse ce caută în Natchez?

– Nu mi-a spus absolut nimic, a zis Holly puţin iritată. Vrei să aplic acele serii pe dl. Seward înainte să se scape pe masă?

– Scuze. Dă-i drumul.

Holly i-a făcut din ochi şi i-a şoptit:

– Distracţie plăcută cu doamna Cicatrice.

Chris a dat din cap apoi a abordat o expresie serioasă şi a intrat în cabinetul de consultaţii.

O femeie purtând o fustă modelul marinei militare, cu partea superioară de culoare crem, stătea lângă masa de consultaţie. Figura ei aproape că-l făcea să se holbeze, însă văzuse destule nenorociri în decursul pregătirii sale medicale. Cicatricele acestei femei nu erau de fapt atât de urâte. Tinereţea şi şarmul ei le făceau să iasă în evidenţă atât de clar. Cu ferocitate aproape, s-a gândit Chris. Ai fi crezut că o astfel de femeie, care arată şi se îmbracă aşa, şi-ar fi făcut operaţie estetică pentru a scăpa de o astfel de leziune. Nu că ar fi fost o femeie răpitoare; nu era. Doar că...

– Vă salut, domnule doctor Shepard, spuse femeia pe un ton viu.

– Domnişoara Morse? spuse el, amintindu-şi că fişa ei spunea că e necăsătorită.

Ea i-a zâmbit în semn de recunoaştere, însă n-a mai adăugat nimic.

– Cu ce vă pot fi de folos astăzi? a întrebat el.

Femeia n-a zis nimic, dar el a putut simţi cum îl cerceta cu privirea. *Ce se întâmplă aici?* se întrebă Chris. *E ziua mea sau ceva? A plănuit echipa vreun soi de farsă? Sau problema e că vrea medicamente?* I se mai întâmplase asta înainte: unele paciente au oferit partide de sex în schimbul medicamentelor, de obicei somnifere. Chris i-a studiat femeii figura, încercând să-i anticipeze adevăratul scop. Ea avea părul negru, ochii verzi şi o faţă ovală nu foarte diferită de feţele celorlalte femei pe care le vedea zilnic. Poate cu o structură osoasă mai fermă, în special maxilarul. Diferenţa reală însă o făceau cicatricele – şi un smoc de păr alb deasupra lor, ce nu părea să fie adăugat de vreo coafeză. Făcând abstracţie de acestea, Alex Morse ar putea fi orice femeie de la clubul local de sănătate. Şi totuşi... în ciuda banalităţii, dacă s-ar putea spune aşa, era ceva în legătură cu ea ce Chris nu reuşise să priceapă, ceva ce o diferenţia faţă de alte femei. Ceva în felul în care stătea, poate.

Aşezând fişa pe tejgheaua din spatele lui, zise:

– Poate că ar trebui să-mi spui care e problema. Promit că oricât de înfricoşător ar părea acum, am văzut şi am auzit multe în acest birou şi împreună putem face ceva în privinţa asta. Oamenii de obicei se simt mai bine după ce discută aceste lucruri.

– N-aţi auzit niciodată ce o să vă spun acum, spuse Alex Morse, total sigură pe ea. Vă asigur de asta, domnule doctor.

Convingerea cu care se exprima l-a neliniştit, însă nu avea timp de jocuri. S-a uitat cu atenţie la ceas.

– Domnişoară Morse, dacă e să vă ajut trebuie să cunosc natura problemelor dumneavoastră.

– Nu e problema mea, zise în final femeia. E problema dumitale.

În timp ce Chris îşi făcea vizibilă nedumerirea, femeia a băgat mâna într-o poşetă mică de pe scaunul din spate şi a scos un portofel. L-a deschis şi i l-a arătat să-l examineze. A văzut în el un soi de carte de identitate, una cu o ştampilă alb-albastră. S-a uitat mai bine. Din litere îngroşate putea fi citită sigla FBI. Stomacul i-a vibrat. În stânga acronimului, cu litere mici, scria Agent Special Alexandra Morse. Lângă era fotografia femeii din faţa lui. Agent Special Morse zâmbea în fotografie, însă nu şi acum.

– Trebuie să-ţi relatez ceva confidenţial, zise ea. Nu va dura mult. M-am prefăcut că aş fi o pacientă deoarece nu vreau să ştie nimeni că ai vorbit cu un agent FBI. Înainte să plec, vreau să-mi prescrii o reţetă pentru Levaquin şi spune-i asistentei că am avut o infecţie urinară. Spune-i că simptomele au fost atât de evidente încât n-a trebuit să-mi faci o analiză a urinei. O să faci asta?

Chris era prea surprins pentru a lua o decizie sigură.

– Desigur, spuse acesta. Dar ce se întâmplă? Anchetezi ceva? Mă anchetezi pe mine?

– Nu pe tine.

– Pe cineva cunoscut?

Privirea agentului Morse a rămas fixă:

– Da.

– Pe cine?

– Nu pot încă să-ţi spun. S-ar putea să-ţi spun la sfârşitul acestei conversaţii. Acum o să-ţi spun o poveste. Una scurtă. Vreţi să luaţi loc, domnule doctor?

Chris s-a aşezat pe taburetul pe care-l folosea în cabinet.

– Chiar eşti din Carolina de Nord? Sau e doar o acoperire?

– De ce mă întrebi?

– Vorbeşti ca un yankeu, dar sub asta simt accent de Mississippi.

Agent Morse a zâmbit sau a părut că zâmbeşte – cu o mică lăbărţare a buzelor sale îngrijite.

– Ai urechi bune. Am crescut în Jackson. Dar acum m-am stabilit în Charlotte, Carolina de Nord.

El s-a bucurat la auzul confirmării gândurilor sale.

– Continuă te rog cu povestea.

Ea s-a aşezat pe scaunul pe care fusese geanta, şi-a pus un picior peste celălalt şi l-a privit oarecum indiferentă.

– Cu cinci săptămâni în urmă, sora mea a murit din cauza unei hemoragii cerebrale. Asta s-a întâmplat la Spitalul Universitar din Jackson.

– Îmi pare rău.

Agent Morse a mişcat uşor din cap ca şi cum ar fi trecut peste asta, dar Chris a văzut o emoţie mocnită în spatele privirii sale.

– Moartea ei a fost bruscă şi neaşteptată, dar înainte să moară, mi-a spus ceva ce mi s-a părut o nebunie.

– Ce anume?

– Mi-a spus că a fost omorâtă.

El nu era sigur că a înţeles.

– Adică ţi-a spus că cineva a ucis-o?

– Exact. Soţul ei, ca să fiu mai clară.

Chris s-a gândit câteva clipe.

– Ce-a rezultat din autopsie?

– Un cheag de sânge fatal pe partea stângă a creierului, aproape de bază.

– Avea vreo boală care să-i cauzeze atacul? Diabet, de pildă?

– Nu.

– Lua cumva anticoncepţionale?

– Da.

– Asta ar fi putut să cauzeze sau să contribuie la cauză. Era fumătoare?

– Nu. Chestia e că autopsia nu a scos în evidenţă nicio cauză anormală. Nici vreo ciudăţenie de droguri, nici otrăvuri, nimic de genul ăsta.

– Soţul surorii s-a împotrivit autopsiei?

Agent Morse era de fapt lovită de asentiment.

– Nu. Nu s-a împotrivit.

– Şi totuşi ai crezut-o? Chiar ai crezut că soţul ar fi putut să o omoare?

– La început, nu. Credeam că avea halucinaţii. Dar pe urmă...

Agent Morse şi-a luat privirea de pe Chris pentru prima dată şi el s-a uitat pe furiş la cicatricele ei. În mod evident sfâşieri cauzate de sticlă spartă. Dar cicatrizarea punctată indica altceva. Poate gloanţe de calibru mic?

– Agent Morse, a intervenit el.

– Nu am părăsit oraşul imediat, spuse ea, concentrându-se din nou asupra lui. Am rămas la înmormântare. În decursul acelor trei zile m-am gândit intens la ce mi-a zis Grace. Acesta e numele surorii mele, Grace. Mi-a declarat că avea motive să creadă că soţul o înşela. El e un om bogat – mult mai bogat decât mi-am închipuit eu – şi Grace credea că avea o relaţie cu o altă femeie. Credea că mai degrabă o omora decât să plătească cât l-ar fi costat să divorţeze de ea. Şi, desigur, pentru a câştiga custodia fiului lor.

Chris a luat în considerare aceste lucruri.

– Sunt sigur că femeile au fost ucise astfel şi în trecut. Bărbaţii de asemenea, îmi imaginez.

– Absolut. Chiar şi oamenii complet normali recunosc să aibă impulsuri criminale când trec printr-un divorţ. Oricum... după înmomântarea lui Grace i-am spus soţului ei că aveam de gând să mă întorc în Charlotte.

– Şi nu te-ai întors.

– Nu.

– Avea o relaţie extraconjugală?

– Da. Moartea lui Grace nu i-a deviat deloc traiectoria. De fapt, chiar dimpotrivă.

– Continuă.

– Să-l numim pe acest soţ, Bill. După ce am descoperit aventura amoroasă, nu l-am înfruntat pe Bill. Am implicat resursele Biroului să-l ancheteze. Viaţa sa personală, afacerile sale, totul. Acum ştiu cam tot ce e de ştiut despre Bill – totul în afară de singurul lucru pe care trebuie să-l dovedesc. Ştiu mult mai multe decât ştia sora mea şi ştiu şi mai multe decât ştie iubita actuală. De exemplu, când umblam printre documentele de afaceri ale lui Bill, am aflat că avea anumite legături strânse cu un avocat din oraş.

– Un avocat din Natchez? a întrebat Chris, încercând să anticipeze legătura pentru sine. Faţă de alţi doctori din oraş, acesta avea diferiţi prieteni în Natchez care erau avocaţi.

– Nu, acest avocat profesează în Jackson.

– Înţeleg. Continuă.

– Bill este un dezvoltator în afacerile imobiliare. Construieşte noul stadion de hochei pe gheaţă. Fireşte că majoritatea avocaţilor cu care interacţionează sunt specializaţi în tranzacţiile imobiliare. Dar acest avocat era diferit.

– Cum?

– Dreptul familiei este specialitatea sa.

– Divorţul? spuse Chris.

– Întocmai. Cu toate că face şi anumite planificări de proprietăţi. Credite, testamente şi altele.

– Bill s-a sfătuit cu acest avocat în vederea divorţului de sora ta?

Agent Morse şi-a schimbat poziţia pe scaun. Chris avea impresia că aceasta vroia să se ridice şi să facă paşi dar nu era destul de mult spaţiu pentru asta – ştia din experienţă. A simţit de asemenea că încerca să ascundă o stare de nervozitate.

– Nu pot să demonstrez asta, a spus ea. Nu încă. Dar sunt sigură că a făcut-o. Totuşi, nu există nicio dovadă a vreunei relaţii dintre Bill şi acest avocat înainte de săptămâna de după moartea surorii mele. Atunci au început să facă afaceri împreună.

Chris voia să pună mai multe întrebări dar şi-a amintit dintr-o dată că are pacienţi care aşteaptă.

– Această poveste chiar mă intrigă, Agent Morse, dar nu văd ce legătură are cu mine.

– Vei vedea.

– Ar trebui să te grăbeşti, sau va trebui să amânăm. Am pacienţi care aşteaptă.

Ea i-a aruncat o privire care părea să spună *Să nu crezi că poţi deţine controlul.*

– După ce am descoperit conexiunea dintre Bill şi avocatul său de divorţuri, continuă ea, am lărgit sfera anchetei. Am dat peste o reţea de relaţii de afaceri care m-au dat peste cap. Ştiu câte ceva despre corporaţiile fictive, dr. Shepard. Mi-am început cariera de agent FBI în sudul Floridei şi acolo am lucrat în multe cazuri de spălare de bani.

Chris, pe tăcute, a mulţumit stelelor lui norocoase pentru frica de a spune da diferiţilor prieteni care s-au oferit să-l „ghideze în anumite investiţii“ în insulele Cayman.

– Acest avocat de divorţuri are interese cam în orice afacere la care te poţi gândi, a continuat Morse. Majoritatea sunt parteneriate cu diferiţi bogătaşi din Mississippi.

Asta nu l-a surprins pe Chris.

– E ciudat ca un avocat înstărit – presupun că e înstărit – să fie băgat în mai multe afaceri?

– Nu în sine. Dar toată această activitate a început cu 5 ani în urmă. După ce m-am uitat cu atenţie la aceste afaceri, n-am găsit niciun motiv pentru care avocatul a fost aruncat în ele. Sunt afaceri prin alianţă s-ar putea spune. Doar că avocatul nu e rudă cu anumite părţi. Nu de sânge sau căsătorie. În unele cazuri a jucat rolul de consultant, dar nu şi în majoritatea lor.

Chris a dat din cap şi şi-a aruncat o altă privire asupra ceasului său:

– Te urmăresc. Însă unde duc toate aceste informaţii?

Agent Morse l-a privit îngândurată, atât de îngândurată încât privirea i-a creat acestuia disconfort.

– Nouă dintre indivizii cu care acest avocat are afaceri împart o trăsătură comună.

– Ce? Sunt toţi pacienţi de-ai mei?

Morse negă din cap.

– Fiecare dintre ei avea o soţie care a murit subit în ultimii 5 ani. În multe cazuri o soţie relativ tânără.

În timp ce Chris digera aceste lucruri, a simţit o bucurie stranie, un amestec de exaltare şi groază. Nu a spus nimic însă, ci mai degrabă a încercat să înţeleagă ce spunea aceasta.

– De asemenea, a adăugat Agent Morse, chiar au murit la 2 ani jumătate una de alta.

– Şi e ceva neobişnuit?

– Lasă-mă să termin. Toate aceste soţii au fost de rasă albă, sănătoase în prealabil, şi toate au fost căsătorite cu oameni înstăriţi. Îţi pot arăta tabele de statistici şi probabilităţi dacă vrei. Sunt mult peste media grafică.

Chris a fost intrigat de intensitatea determinării ei.

– Deci ce vrei să spui...crezi că acest avocat de divorţuri îşi ajută clienţii potenţiali să-şi ucidă soţiile mai degrabă decât să ajungă la o înţelegere financiară?

Agentul FBI şi-a împreunat mâinile şi a mişcat din cap.

– Sau pentru a obţine custodie unică asupra copiilor acestora. Exact asta vreau să zic.

– Bine, dar de ce mi-o spui mie?

Pentru prima dată Morse părea să nu se simtă prea bine cu acest rol.

– Deoarece, a spus ea în mod apăsat, cu o săptămână în urmă soția ta a mers în Jackson și a petrecut 2 ore în cabinetul acelui avocat.

Chris a rămas cu gura căscată. Un val de amorțeală i-a trecut încet prin trup ca și cum i s-ar fi injectat o doză semnificativă de lidocaină.

Ochii Agentului Morse au rămas larg deschiși.

– N-ai știut absolut nimic, așa e?

Era prea marcat să mai răspundă ceva.

– Ați avut probleme în mariaj, domnule doctor?

– Nu, a spus el în sfârșit, mulțumit că poate fi sigur de ceva. Nu că ar fi treaba ta, dar uite... dacă soția mea s-ar fi dus la acest avocat, trebuie să fi avut un alt motiv în afară de cel al divorțului. Nu trecem prin nicio dificultate în căsnicie.

Morse s-a lăsat pe spate în scaun.

– Nu crezi că Thora ar putea avea o aventură, nu?

Fața i s-a înroșit la auzul primului nume a soției sale.

– Ești pregătită să-mi spui că ar avea?

– Dacă aș fi?

Chris s-a ridicat brusc în picioare și și-a încovoiat umerii.

– Aș spune că ești nebună. Sărită de pe fix. Și te-aș da afară. De fapt chiar aș vrea să știu cum de îndrăznești să vii aici și să spui lucrurile astea.

– Calmați-vă, domnule doctor Shepard. Poate acum nu vă vine să credeți, dar sunt aici să vă ajut. Sunt conștientă că vorbim despre probleme personale. Probleme intime chiar. Dar sunteți forțat să faceți același lucru și în ceea ce privește jobul pe care-l aveți, nu-i așa? Când o viață este pusă în pericol, intimitatea o aruncați la coș.

Avea dreptate, desigur. Multe din întrebările din istoricul său medical erau vulcanice. *Câți parteneri sexuali ai avut în ultimii 5 ani? Ești mulțumit de viața ta sexuală?* Chris și-a îndepărat privirea și a încercat să facă pași, un circuit de exact doi pași jumate.

– Ce vrei să spui de fapt, Agent Morse? De data asta fără alte jocuri. Spune-mi clar.

– Viața ta ar putea fi în pericol.

Chris s-a oprit.

– Din cauza soției mele? Asta spui de fapt?

– Mi-e teamă că da.

– Iisuse Hristoase! Nu ești normală la cap. Chiar acum am s-o sun pe Thora și am să aflu ce se petrece. Și-a întins mâna către telefonul de pe perete.

Agent Morse s-a ridicat în picioare.

– Domnule doctor Shepard, vă rog nu faceți asta.

– De ce n-aș face-o?

– Pentru că ați putea fi unica persoană care l-ar putea opri pe cel care se află în spatele acestor crime.

Chris și-a lăsat brațul să-i cadă pe lângă corp.

– Cum așa?

Ea a tras puternic aer în piept și a început să vorbească pe un ton foarte rezonabil.

– Dacă *ești* o țintă – adică dacă ai devenit una în ultima săptămână – soția ta și avocatul nu au nici cea mai vagă idee că ai luat cunoștință de activitățile lor.

– Și?

– Asta îți oferă ție posibilitatea să ne ajuți să-i prindem în cursă.

Vigilența s-a trezit repede.

– Vrei să încerc să-mi atrag soția într-o cursă? Să ajungă să fie închisă pentru tentativă de crimă?

Morse și-a întors mâinile cu palmele în sus.

– Preferi mai degrabă să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic și să mori la 36 de ani?

El și-a închis ochii pentru o clipă, încercând să-și potolească accesul de furie.

– Nu vezi pădurea din cauza copacilor. Teza ta este lipsită de sens de la un capăt la altul.

– De ce?

– Acei bărbați care crezi că și-au omorât soțiile... au făcut-o pentru a se feri să nu-și împartă bunurile de preț și să nu plătească atât de multă pensie alimentară, am dreptate?

– Da, în majoritatea cazurilor. Dar nu toate victimele au fost femei.

Chris și-a pierdut pe moment simțul gândirii.

– În cel puțin un caz, spuse Morse, și poate două, crima a țintit spre custodia copiilor și nu spre bani.

– Iarăși ești departe de realitate. Thora și cu mine nu avem copii.

– Soția ta are un copil. Un fiu de 9 ani.

Acesta a zâmbit.

– Desigur, dar l-a avut pe Ben cu mult înainte să se căsătorească cu Red Simmons măcar. Thora ar obține în mod automat custodia.

– L-ai adoptat pe Ben cu forme legale. Dar asta face trimitere la un alt aspect important, domnule doctor Shepard.

– Care?

– Felul în care soția și-a făcut banii.

Chris s-a relaxat în scaun și s-a uitat la Agent Morse. Câte știa oare despre soția sa? Știa că Thora era fiica unui renumit chirurg Vanderbilt ce și-a părăsit familia când fiica sa avea opt ani? Știa că mama Thorei este alcoolică? Știa că Thora a luptat din răsputeri să treacă prin perioada adolescenței și că faptul că a reușit să treacă de școala de asistente a fost o reușită destul de importantă luând în calcul trecutul său?

Probabil că nu.

Morse probabil știa doar legenda locală: cum Thora Rayner lucrase în spitalul St. Catherine când Red Simmons, care se ocupa cu petrolul și era cu 19 ani mai bătrân decât ea, fusese cărat la urgențe cu un infarct miocardic; cum devenise apropiată de Red pe timpul șederii sale în spital și cum s-a măritat cu el șase luni mai târziu. Chris știa bine această poveste deoarece îl tratase pe Red Simmons în ultimii

trei ani ai vieții sale. Chris o cunoștea pe Thora desigur, ca asistentă, dar a ajuns să o cunoască mai bine în perioada problemelor cu inima ale lui Red. Și ce a înțeles a fost faptul că Red o iubea sincer pe „mica sa vikingă“ – o referire la obârșia daneză a Thorei – și că Thora fusese o soție fidelă și curajoasă, o femeie demnă de cel mai profund respect. Când Red a murit cu doi ani și jumătate în urmă, i-a lăsat Thorei o proprietate evaluată la 6,5 milioane de dolari. Era o sumă mare în Natchez, dar nu însemna mare lucru pentru Chris. Avea și el banii lui și era destul de tânăr ca să aibă timp să mai câștige.

– Agent Morse, a spus el pe un ton neutru, nu voi discuta despre soția mea cu tine. Însă am să-ți spun ceva. Thora nu are nimic de câștigat sau de pierdut dintr-un eventual divorț.

– De ce nu? E foarte bogată.

– Da, are bani. Dar și eu am. Am început să strâng din ziua în care am început să stau noaptea prin camerele de urgență și am făcut unele investiții norocoase. Dar adevărata problemă este legală. Amândoi am semnat un contract prenupțial înainte să ne căsătorim. Dacă aveam să divorțăm, fiecare ar fi plecat din căsnicie exact cu ceea ce a venit.

Agent Morse l-a studiat în tăcere pe Chris.

– N-am știut asta.

El a zâmbit.

– Scuze de golul pe care l-am creat în teoria ta.

Morse părea brusc pierdută printre gânduri iar Chris, pentru ea, în acel moment, nici măcar nu era acolo. Fața îi era mai ascuțită decât a crezut la început; avea propriile sale umbre stranii.

– Spune-mi ceva, a zis ea brusc. Ce se întâmplă dacă vreunul dintre voi moare?

Cum se gândea la acest lucru, Chris a simțit o goliciune sus în stomac.

– Păi... Cred că în acea clipă testamentele noastre vor vorbi. Și acelea sunt peste contract. Cel puțin așa cred.

– Ce scrie în testamentul tău? Cine pune mâna pe investițiile norocoase pe care le-ai făcut?

Chris lăsă ochii în podea cu fața roșie ca racul.

– Părinții mei primesc o parte semnificativă.

– E bine. Și restul?

S-a uitat la ea.

– Thora primește tot.

Ochii Agentului Morse au străfulgerat triumfător.

– Dar... protestă Chris.

– Te ascult.

– Thora valorează milioane de dolari. Care ar fi sensul? Moartea mea pentru două milioane în plus?

Morse și-a frecat bărbia pentru câteva clipe, apoi a privit în sus la fereastra îngustă din partea superioară a peretelui.

– Sunt oameni care au fost omorâți pentru mai puțin, dr. Shepard. Mult mai *puțin*.

– De milionari?

– Nu mă îndoiesc. Și oameni sunt omorâți în fiecare zi din alte motive decât banii. Cât de bine îți cunoști soția? Vreau să spun din punct de vedere psihologic.

– Destul de bine.

– Bine. Asta e bine.

Chris începea repede să-și piardă simpatia pentru Agent Morse.

– Crezi că soția mea și-a ucis primul soț, așa e?

Morse a mișcat din umeri.

– N-am spus asta.

– Ai fi putut la fel de bine să o fi spus. Dar Red Simmons avea o lungă istorie legată de boli de inimă.

– Da, avea.

Informațiile din interior ale lui Morse îl scoteau din sărite.

– Dar nu s-a făcut nicio autopsie, a scos ea în evidență.

– Sunt conștient de asta. Nu vrei să spui că ar trebui făcută una acum, nu-i așa?

Agent Morse a infirmat această idee cu o smucitură din mână.

– Nu am găsi nimic. Oricine ar fi în spatele acestor crime, e prea bun pentru asta.

Chris a răsuflat anevoie.

– Cine e atât de bun, Agent Morse? Un asasin antrenat pentru asta? Un criminal în serie?

– Cu câțiva ani în urmă a existat un asasin al mafiei care se mândrea cu acest gen de ocupație. Era un om foarte reținut, cu un ego uriaș. Nu avea vreo instruire medicală în prealabil, însă era un amator entuziast. Acum s-a retras oficial. Am pus niște oameni să-l urmărească doar ca să fim siguri.

Chris nu mai avea stare. S-a ridicat și a zis:

– E o nebunie. Adică ce naiba ai vrea să fac acum?

– Să ne ajuți.

– Să ne ajuți? E a treia oară când te-ai referit la *noi* în toată această conversație.

Agent Morse a zâmbit mai clar de data asta.

– Eu sunt agentul principal. Suntem implicați destul de puțin în astfel de cazuri de când cu 11 septembrie. Toată lumea lucrează împotriva terorismului.

Chris a privit-o adânc în ochi. Vedea sinceritate și pasiune. Dar mai vedea și altceva – ceva nu atât de diferit de ce citea în ochii acelor pacienți care încercau să-l păcălească cu medicamentele în fiecare săptămână.

– Crima e un delict de stat, nu-i așa? spuse încet. Nu unul federal.

– Da. Dar când omori pe cineva îi iei de asemenea drepturile civile.

Chris știa că e adevărat. Câteva crime rasiale, vechi de decenii, fuseseră readuse în tribunal. Foștii criminali ai Ku Klux Klan-ului, achitați inițial, erau acuzați acum de violare a drepturilor civile ale victimelor lor. Și totuși... ceva părea în neregulă cu povestea Alexandrei Morse.

– Prima victimă despre care mi-ai relatat – dacă astea sunt victime ale unor crime – era sora ta, nu? Nu duce asta la vreun gen de conflict? Nu am voie să tratez membrii familiei pentru ceva semnificativ. Crezi că ar trebui să anchetezi moartea surorii tale?

– Ca să fiu sinceră, nu. Dar nu am încredere în altcineva că o va face cum se cuvine. Agent Morse a aruncat pentru prima oară o privire asupra ceasului său. Nu avem timp să aprofundăm asta, dr. Shepard. O să-ți vorbesc curând însă nu vreau să deviezi de la rutina ta obişnuită. Nu într-un mod care ar putea fi observat de soția ta sau oricine altcineva.

– Cine altcineva ar putea observa?

– Persoana care plănuieşte să te omoare.

Chris s-a oprit.

– Vrei să spui că cineva m-ar putea urmări?

– Da. Noi doi nu trebuie să fim văzuți împreună în public.

– Stai puțin. Nu poți să-mi spui aşa ceva şi pur şi simplu să ieşi. Îmi oferi protecție? Vor exista agenți FBI care îmi vor păzi spatele atunci cand ies?

– Nu e vorba de asta. Nimeni nu încearcă se te ucidă cu o carabină. Dacă trecutul ne spune ceva de folos – şi mereu ne spune, câtă vreme criminalii tind să rămână fideli anumitor tipare ce au avut succes în trecut – atunci moartea ta va trebui să pară naturală. Ar trebui să ai grijă în trafic şi n-ar trebui să te plimbi, să alergi sau să mergi cu bicicleta pe unde e trafic. Nimeni nu te poate proteja în cazul ăsta. Dar cea mai importantă este problema mâncării şi a băuturii. N-ar trebui să mănânci şi să bei acasă pentru o vreme. Nici măcar apă îmbuteliată. Nimic cumpărat sau pregătit de soție.

– Glumeşti, nu?

– Ştiu că ar putea fi dificil, dar o scoatem noi la capăt. Ca să fiu sinceră cred că avem ceva timp la dispoziție, atât cât e o problemă de timp. Soția ta tocmai s-a sfătuit cu acest avocat şi acest tip de crimă necesită o planificare minuțioasă.

Chris a sesizat o notă de isterie în râsul său.

– Asta mă ajută enorm, Morse. Serios, mă simt atât de bine acum.

– Soția ta are planuri să părăsească oraşul cât de curând?

A dat din cap.

– Bine. Ăsta e un semn bun. Morse şi-a ridicat geanta. Ai face bine să-mi scrii rețeta aia.

– Ce?

– Levaquin-ul.

– Ah, da. A scos un carnet din buzunar şi a mâzgălit o rețetă pentru o duzină de antibiotice. Te gândeşti la toate, nu-i aşa?

– Nimeni nu se gândeşte la toate. Şi fii mulțumit de asta. Aşa-i prindem pe majoritatea criminalilor. Greşeli stupide. Chiar şi cei mai buni dintre noi le comitem.

– Nu mi-ai oferit o carte de vizită sau ceva, zise Chris. Nicio referință pe care s-o pot verifica. Tot ce-ai făcut a fost să-mi arăți o legitimație, despre care nu ştiu dacă e falsă sau nu. Vreau măcar un număr de telefon sau ceva.

Agent Morse a dat din cap.

– Nu ai cum să suni pe cineva de la Birou, doctore. Nu ai voie să faci ceva ce l-ar preveni pe criminal. Telefoanele pot fi urmărite, asta include şi mobilul. Ăsta e cel mai uşor de monitorizat.

Chris s-a uitat atent la ea pentru o vreme îndelungată. Vroia să întrebe de cicatrice.

– Agent Morse, ai spus că fiecare face greşeli. Care-i cea mai mare pe care ai făcut-o?

Mâna femeii s-a ridicat încet spre obrazul drept ca şi cum s-ar fi condus singură.

– Nu m-am uitat înainte să sar, a precizat ea încet. Şi cineva a murit din cauza asta.

– Îmi pare rău. Cine era?

Şi-a priponit geanta peste umăr.

– Nu este problema ta domnule doctor. Însă ai o problemă. Îmi pare rău să fiu persoana care-ți dă viața peste cap. Chiar îmi pare rău. Dacă n-aş fi fost, te-ai fi putut culca într-o noapte gândindu-te că eşti foarte fericit şi nu te-ai mai fi trezit.

Morse a luat rețeta din mâna lui Chris apoi i-a zâmbit încordat.

– Te voi contacta iarăşi în curând. Încearcă să nu o iei razna. Şi orice ai face, nu-ți întreba soția dacă încearcă să te omoare.

Chris a privit mirat către Morse în timp ce aceasta mergea pe coridor spre uşa sălii de aşteptare. Felul de a merge era măsurat şi sigur ca mersul unui atlet.

– Deci? spuse Holly din spatele lui, înfiorându-l. Care e povestea ei?

– Cistită, a mormăit el. Sindromul lunii de miere.

– Prea mult sex, ah? N-am văzut niciun inel de logodnă pe degetul ei.

Chris a mişcat din cap la auzul tonului sarcastic al lui Holly, apoi a înaintat pe hol spre biroul său şi a închis uşa.

Avea o sală de aşteptare plină de pacienți, dar oricât de bolnavi păreau unii dintre aceştia, conta mai puțin în momentul ăsta. A dat la o parte un teanc de fişe şi s-a uitat la poza Thorei de pe birou. Thora era opusul lui Alex Morse. Era blondă – blondă natural, nu ca 98 % dintre blondele pe care le vedeai pe stradă – de origine daneză, ceea ce era neobişnuit în sud. Ochii îi avea de un albastru închis – albastru marin, dacă vroiai să te exprimi poetic, aşa cum s-a şi întâmplat în unele ocazii. Dar cu toate că ar putea fi confundată cu o prințesă vikingă din cauza felului în care arăta, Thora nu avea aere de superioritate. Îşi petrecuse 4 ani din viață măritată cu Red Simmons, un băiat de la țară cu picioarele pe pământ care a ajuns bine având încredere în instinctele sale şi care i-a tratat cum se cuvine pe oameni după ce s-a asigurat. Chris credea că instinctele lui Red cu privire la femei erau la fel de exacte ca bănuielile lui în ceea ce priveşte petrolul. Da, Thora se îmbogățise când a murit Red, dar unde era vina aici? Când cineva bogat murea, altcineva profita mereu de asta. Asta e firea lucrurilor. Şi Red Simmons nu era genul care să ceară semnarea unui contract prenupțial. A avut o soție tânără şi iubitoare cu care a împărțit viața la bine şi la rău – şi merita tot ce avea

acesta, cu orice preț. Așa s-ar fi exprimat și Red. Și cu cât Chris se gândea mai mult la ce a spus Agent Morse în camera 4, cu atât devenea mai nervos.

A luat telefonul și a sunat la recepție.

– Da, a mormăit Jane Henry, focoasa recepționistă. *Da*-ul s-a încheiat după două silabe lungi – poate două jumate.

– Jane, am avut un frate în frăția facultății numit Darryl Foster. Repet, D-A-R-R-Y-L.

– Aha. Și?

– Cred că a ajuns agent FBI. Nu știu unde. Era de origine din Memphis, dar ultima oară am auzit că lucra în biroul din Chicago.

– Și?

– Vreau să-l găsești pentru mine. Adică numărul de telefon. Vechea frăție încearcă să facă o anexă la casa de la Ole Miss și vor să-i pună pe toți să contribuie.

– Și cum crezi că ar trebui să dau de acest superpolițist?

– Încearcă pe internet, mă gândesc. Îți petreci destul timp jucând poker și făcând cumpărături pe eBay. Ai putea măcar să dai de un vechi coleg pentru mine.

Jane a răspuns tare, pe un ton aspru:

– Cred că o să încerc.

– Nu te forța.

Ea a închis fără să mai adauge ceva, dar Chris știa că o să aibă numărul în mai puțin de o oră.

Nu-ți schimba rutina, spusese Agent Morse. *Nu face ceva ce ți-ar putea alerta criminalul...*

– Criminalul meu, a zis Chris pe un ton ridicat. Trebuie să fie o mare tâmpenie.

Și-a luat stetoscopul și a mers către ușă, dar un apel de la Jane l-a tras înapoi la birou. A apucat telefonul.

– Deja l-ai găsit pe Foster?

– Nu încă. Soția e la celălalt capăt.

Chris a simțit un alt val de amorțeală. Thora suna foarte rar la birou; știa că era prea ocupat ca să stea de vorbă la telefon. S-a uitat la poza ei așteptând să afle din instinct ce să facă. Dar ce-a văzut înaintea lui nu era soția sa, ci era Agent Special Alex Morse, analizându-l calmă din spatele cicatricelor.

Greșeli stupide, zisese Morse. *Chiar și cei mai buni dintre noi le facem.*

– Jane, spune-i Thorei că sunt cu un pacient.

– Ce? a întrebat recepționista, evident surprinsă.

– Deja sunt cu mult în urmă. Fă-o odată. O sun eu înapoi în scurt timp.

– Cum spui tu. Tu mă plătești.

Chris, pregătit să închidă, i-a zis acesteia în ultima secundă:

– Găsește numărul lui Foster pentru mine, bine? Imediat.

În vocea lui Jane nu se mai simțea veselia; știa când șeful era foarte serios.

– Am înțeles, domnule doctor.

CAPITOLUL 3

Lui Andrew Rusk îi era frică.

Stătea la ferestra biroului său de avocatură și se uita afară peste conturul cerului de mozaic din Jackson, Mississippi. Nu era o panoramă impresionantă ca cea a peisajului urban, dar Rusk avea biroul din colț de la etajul al șaisprezecelea. Privind către nord, putea să vadă până la platourile împădurite, unde peisajul alb se lărgea peste districtele odată adormite în enclave agitate pentru muncitorii de la oraș din secolul XXI. Mai departe, noua fabrică Nissan aducea un câștig relativ bunicel muncitorilor aprigi ai statului. Făceau naveta în ambele direcții cam 160 km pe zi din orașele micuțe ce împrejmuiau capitala.

În spatele lui – în afara razei sale vizuale, spre vest – trăiau negrii needucați ce trăgeau în jos orașul în ultimii 20 de ani. Rusk și câțiva prieteni de încredere făceau referire la ei cu numele de „paria". Paria se omorau între ei într-un ritm alarmant și îi prădau pe alții cu o anume regularitate încât nășteau o profundă neliniște printre cetățenii de culoare albă din Jackson. Dar nu aceștia erau sursa fricii sale. Nu se vedeau din biroul său și lucra intens să-i țină departe de toate aspectele vieții sale. Pentru aceasta își construise casa într-o pădure de stejar în nordul orașului, lângă Annandale, un club de golf ce ocupa nișa dintre membrii înstăriți ai Country Club-ului din Jackson și tinerii optimiști din Reunion.

În fiecare după-amiază la 4:30, Rusk lua liftul până jos în garaj, se urca în Porsche-ul său Cayenne Turbo negru și demara spre nord către adăpostul său din piatră și sticlă dintre stejari și pini. A doua lui soție stătea mereu la piscină când el ajungea acasă. Lisa era încă destul de tânără încât să poarte bikini, dar rar purta costum de baie pe timpul verii. După un sărut pe marginea piscinei – sau mai adesea, în ultimul timp, o ședință de ascultat cât scandal făcea din nimic – intra în casă pentru o băutură sănătoasă. Bucătarul de culoare îl aștepta întotdeauna cu cina pe masă și Andrew abia aștepta asta în fiecare zi.

Însă acum gustul fricii îl depășea pe cel al mâncării. Rusk nu simțise frică adevărată de 25 de ani, dar nu uitase niciodată sentimentul. Frica avea gustul perioadei din liceu: ca atunci când ești împins într-un colț de unul de clasa a 10-a care vrea să-ți învinețească moaca, prietenii privind prea înfricoșați să riposteze, cu vezica gata să cedeze și să-ți inunde piciorul până la podea cu pișat. Rusk a ridicat un pahar mare de bourbon la gură și a luat o înghițitură lungă. Whisky la muncă era un răsfăț, unul pe care și-l permitea din ce în ce mai mult în ultimele săptămâni, un sedativ împotriva fricii.

Şi-a umplut iar paharul cu Woodford Reserve, apoi a ridicat o fotografie 5x7 de pe birou. În fotografie apărea o femeie cu părul negru, cu o faţă ascuţită şi o privire adâncă – genul de ochi ce păreau plini de viaţă chiar şi pe o bucată de hârtie. Rusk ştia că femeia din poză n-ar fi niciodată impresionată de vreuna din replicile sale duioase de agăţat. Poate dacă ar fi prins-o când era tânără – proaspăt admisă la facultate, când el era în ultimul an, beat pe la vreo petrecere a frăţiei – dar şi aşa avea îndoieli. Fata avea ceva ce le lipsea celor mai multe femei – încredere de sine – şi avea o grămadă. Lumina ochilor tăticului său, ai fi putut spune. Asta era probabil ceea ce o făcuse să aleagă FBI-ul.

– Agent Special Alex Morse, murmură el. *Târfă băgăcioasă.*

Telefonul lui Rusk a sunat şi secretara a fost cea care a răspuns. Încă mai existau secretare în cadrul firmei sale – nu blestemaţi de asistenţi personali – şi erau fete de modă veche cât cuprinde. Ofereau şi primeau bună dispoziţie şi fiecare era fericit. Rusk citise că exista o regulă la centrul Google în Mountain View: niciun muncitor n-ar trebui să fie mai departe de 20 de metri de mâncare. Pentru asta, posturi de gustări fuseseră amplasate prin tot Googleplexul. Regula lui Rusk – stabilită de tatăl lui Andrew la firma sa mult mai respectabilă – era cu 5 decade înainte de decretul Google şi suna aşa: niciun partener n-ar trebui să stea la o distanţă mai mare de 20 de metri de o bucăţică bună şi disponibilă. Andrew Jr. preluase această tradiţie în propria sa firmă împreună cu cele mai încântătoare rezultate.

A sorbit şi ultima înghiţitură din pahar şi s-a îndreptat către birou, unde monitorul cu ecran plat strălucea încontinuu. Pe ecran pâlpâia graficul unui website olandez numit EX NIHILO – o gaură neagră cu o licărire orizontală. Rusk îşi amintea puţin din latina învăţată la şcoala pregătitoare: ex nihilo însemna „din nimic". Pentru o sumă semnificativă, EX NIHILO oferea un anonimat total în domeniul digital. Compania oferea de asemenea alte servicii discrete şi era unul dintre acele servicii pe care Rusk le contractase pentru ziua de azi. Era suspicios de faptul că dependenţii de materiale pornografice cu copii îngroşau numărul clienţilor EX NIHILO, dar nu-i păsa. Tot ce conta era ca firma să-l protejeze.

Parteneri, s-a gândit el, reamintindu-şi tonul cinic al vocii tatălui său. *Toate parteneriatele se pierd până la urmă, precum căsătoriile. Singura viaţă de după moarte pe care o fiinţă umană o va cunoaşte vreodată e aceea de a sta într-o căsătorie sau un parteneriat după ce acestea s-au încheiat. Şi asta nu e viaţă – e moarte cât vezi cu ochii.* Rusk ura cam tot cu privire la tatăl său, însă nu putea să nege un lucru: omul avusese dreptate cu privire la majoritatea aspectelor în viaţă. Rusk şi-a mutat cursorul într-un chenar gol şi a scris 3.141592653 – pi până la a noua zecimală. Copil fiind, memorase pi până la a 14-a decimală pentru a-şi impresiona tatăl. Imediat după mândra declamaţie de la masa de gală, dragul de tată îi povestise despre un băiat indian care memorase pi până la a 600-a parte. Un răspuns tipic patern în casa Rusk. Nimic nu era destul de bun pentru Andrew Jackson Rusk Senior.

Rusk şi-a scris din nou parola apoi a dat click cu mouse-ul pentru a confirma.

Prin asta, a pornit un mecanism digital ce ar putea foarte bine să devină singurul mijloc de supravieţuire pentru cele câteva săptămâni care urmau. Nu-şi făcea iluzii cu privire la acest lucru. Partenerul său nu tolera niciun risc; îi spusese clar de la început. De fapt, era atât de obsedat de securitate, încât nu crease doar un nume de cod – Glykon – pentru ca Andrew să-l folosească în conversaţiile lor, care erau puţine (Rusk căutase Glykon pe Google şi tot ce descoperise era numele unui şarpe – zeitate grecească ce îşi proteja credincioşii în 160 d.Hr. aruncând un nor năpăstios cu o vrajă); Glykon-ul lui Rusk mai degrabă insistase într-un mod absurd ca Andrew să se *gândească* la el cu numele de cod în orice circumstanţă legată de afacerea lor. „Securitatea se bazează pe obiceiuri riguroase" a stăruit Glykon, şi ce e ciudat, e faptul că până la urmă a avut dreptate. Au realizat 5 ani de profit neîntrerupt fără nicio piedică. Dar dacă Glykon percepea vreun risc, ştia Rusk, imediat trecea la eliminarea lui. Şi asta însemna un singur lucru: moartea.

Ceea ce a menţinut parteneriatul lor în viaţă a fost o strategie de Război Rece numită DRA: Distrugerea Reciproc Asigurată. Încrederea putea fi garantată numai când fiecare parte ştia că partenerul deţinea cheia pentru această distrugere. (Rusk observase odată o analogie cu soţii şi soţiile care înşelau, fiind căsătoriţi). Acum însă situaţia era diferită şi Rusk nu se mai simţea în siguranţă. Pentru prima dată de când erau asociaţi, adevăratul pericol îşi făcea simţită prezenţa. Existau două ameninţări şi acestea s-au ivit aproape simultan. Una era de ordin intern, cealaltă de ordin extern. În umbra acestor ameninţări, Rusk ajunse la concluzia că pentru ca DRA să acţioneze ca stimul de intimidare, fiecare parte trebuia să ştie că o sabie a lui Damocles îi atârna deasupra capului. Înţelegerea tacită nu mai era de-ajuns. EX NIHILO putea oferi acea sabie.

Dacă Rusk nu se loga pe site-ul olandez în fiecare zi şi nu se autentifica, atunci EX NIHILO ar putea direcţiona conţinutul unui dosar digital extins către FBI şi poliţia din Mississippi. Dosarul conţinea înregistrarea detaliată a activităţilor parteneriatului în ultimii 5 ani plus fotografii şi dosarele de afacere – destul exploziibil legal încât să-i arunce pe amândoi în Ferma Parchman pe viaţă, unde cei mai răi dintre paria îşi trăiau zilele mizerabile şi violente. Exista desigur o perioadă incipientă de graţie. Fără o astfel de perioadă, un accident de maşină întâmplător, cauză a unei come de o săptămână, ar putea rezulta în trezirea miraculoasă a lui Andrew doar pentru a fi arestat pentru crimă. Dar întârzierea nu era cu mult mai lungă de o săptămână. Zece zile de fapt. După asta, Glykon ar fi arestat, întemniţat şi condamnat la moarte.

Perspectiva de a lega această informaţie de Glykon îi făcea sfincterul lui Rusk să tremure. În clipa în care a scos această „sabie" din teacă, pământul i se clătina sub picioare. El şi Glykon ar fi devenit adversari chiar dacă ar fi continuat să lucreze împreună, ceea ce nu era o certitudine. Geniul intelectual şi eficienţa brută au făcut din Glykon colaboratorul perfect, însă aceleaşi calităţi de asemenea ar face din el cel mai de seamă adversar posibil.

Teama sa îl dezgusta pe Rusk. Pereții biroului său erau plini de fotografii ce-i atestau virilitatea: minunate poze la minut cu un blond ex-președinte de frăție purtând orice tip de costum de supraviețuire cunoscut de om. Rusk deținea cele mai tari jucării și se și pricepea să le folosească. Ski extrem. Surf în Hawaii. Avea un avion de cascadorie pe care-l pilota ca un actoraș. Chiar a urcat și pe Everest anul trecut, pe o nenorocită de furtună pe deasupra (chiar dacă cu oxigen). Toate astea le-a făcut înainte de vârsta de 40 de ani și totuși se simțea ca un băiețandru în prezența lui Glykon. Nu era vorba doar de diferența de vârstă, și asta deoarece Rusk se simțea superior față de majoritatea bărbaților de 60 de ani pe care îi întâlnea. Era altceva. Probabil un set de factori, al naibii de puțini pe care i-ar putea numi, dar asta era starea lucrurilor.

Rusk știa că greșise acceptând cazul Fennell. Sora persoanei țintă era un agent FBI și tatăl ei fusese polițist la omucideri. Rusk plănuise să refuze slujba, însă i-a menționat despre aceasta și lui Glykon, crezând că partenerul său paranoic ar respinge-o. Spre surprinderea lui, Glykon privise legătura cu FBI-ul ca pe o provocare. Până atunci Bill Fennell oferise 50 % bonus – *50 %* – așa că Rusk cedase. Ce altceva avea să facă? Așa cum a spus odată Oscar Wilde, singura cale de a scăpa de o tentație este de a nu-i rezista. Acum însă Rusk era urmărit pretutindeni de Agentul Special Alex Morse. Cumva se lipise de el cum se lipește o nenorocită de remoră de un rechin. Se așteptase ca ea să cedeze după o vreme, însă n-a fost așa. Era tenace. Și genul acesta de tenacitate era de un singur fel.

Rusk era sigur că Morse îi intrase cu forța în birou. Nu făcuse nicio plângere desigur, nici poliției și mai ales nici lui Glykon. Doar se asigurase că aceasta nu va mai intra vreodată. Dar asta însemna, potrivit proverbului, să închizi ușa la grajd după ce calul a fugit. Ce descoperise Morse cât timp a fost înăuntru? Nu exista nicio dovadă clară la îndemână. Informațiile legate de caz de pe hard drive-urile lui Rusk erau criptate (chiar și criptate, erau o violare a regulilor lui Glykon) dar Rusk avea un sentiment că Morse avea habar de calculatoare. Probabil avea habar și de dosarele de afaceri. Cercetările sale discrete pe CV-ul ei au scos la iveală o diplomă în Drept la Universitatea Tulane și un an de muncă în Florida de Sud cu o echipă FBI/DEA. Pregătirea perfectă pentru soluționarea unei părți din operațiunea sa. Morse și-a petrecut de asemenea 5 ani ca negociator de ostatici pentru FBI. Aspectul ăsta l-a suprins până când o sursă i-a explicat că în Birou existau mai mulți negociatori de ostatici de sex feminin decât de sex masculin. Se pare că femeile erau mai bune pentru o rezolvare pașnică a conflictului decât erau bărbații. Asta apărea ca o surpriză. Avocat de divorțuri cu experiență, Rusk întâlnise femei cu instinctele de prădător ale unui velociraptor – femei pizmașe care manipulau într-atât încât să-i dea lui Machiavelli lecții în privința provocării războaielor.

În ciuda unui început promițător, Alex Morse s-a dovedit a fi incapabilă pentru munca de negociator de ostatici. Moartea tatălui ei și cancerul mamei au împins-o în mod clar într-o zonă în care discernământul a abandonat-o și ar fi omorât pe cineva până la urmă. Aproape că ea însăși era să moară, s-a gândit Rusk cu nostalgie, și fața-i măcelărită purta dovada ciocnirii cu moartea. Lucrul sigur era că emoțiile i-au scurtcircuitat sobrietatea profesională. Acționa doar din instinct, fără să se gândească la consecințe și acest antecedent deranjant nu putea fi trecut cu vederea.

Glykon trebuia să știe despre Alex Morse.

Și Morse nu era singura lor problemă. Amenințările din interior erau întotdeauna mai periculoase decât cele din afară, și acum parteneriatul lor era amenințat la maximum.

– Un client, bombăni Rusk cu neîncredere, rotind paharul. O haimana de client.

Tresări la auzul ușii sale care se deschise îndeajuns pentru ca secretara lui să se strecoare înăuntru. Era doar jumătatea lunii mai, dar Janice era deja bronzată intens, ceea ce o făcea să arate mai mult de 30 decât de 35, vârsta ei reală. Privirea ei a întâlnit-o pe cea a lui Rusk cu o deschidere completă, privirea unei confidente intime.

– Au plecat aproape toți, spuse ea. Vrei s-o facem înainte să plec acasă?

Rusk i-a cântărit oferta. Janice era mai în vârstă decât soția lui și chiar dacă nu la fel de frumoasă ca Lisa, aceasta era mai împlinită și mai entuziastă în pat. Era o rânduială perfectă. Soțul lui Janice era un contabil care o plictisea, în schimb era un tată bun și Janice nu-și dorea o condiție socială mai bună. Mai mult decât atât, Rusk o plătea triplu față de cât erau plătite secretarele în capitală.

– Ești în regulă? întrebă Janice, intrând de tot în birou. Purta o fustă kaki și o bluză albă de in prin care i se vedea sutienul, pulpele și brațele fremătându-i de la mușchii dobândiți în urma campionatelor de tenis și antrenamentelor repetate la sală.

Rusk a dat din cap, însă știa că-l putea citi pe toate părțile.

– E vorba de tatăl tău? a întebat ea într-o doară, știind că ăsta era un punct sensibil.

– Nu. Doar că am multe pe cap în perioada asta.

Ea a continuat să-l privească, însă nu a forțat. Vrei să-mi folosesc numai gura?

Rusk i-a studiat ochii în care se vedea îngrijorare și apoi și-a estimat șansele ca soția să vrea să facă sex la noapte. *Ce naiba?* s-a gândit el. *Aș putea muri într-un accident de mașină în drum spre casă.* I-a schițat un zâmbet lui Janice.

Ea s-a apropiat, a îngenuncheat în fața scaunului și i-a desfăcut fermoarul la pantaloni. De obicei putea să-l facă repede când își dorea, dar astăzi a simțit că ar putea să dureze ceva timp. El s-a uitat în jos la fotografia lui Alex Morse și și-a lăsat mintea să zburde. Cu sincronizarea avea probleme. Avea 40 de ani și dacă afacerile mergeau ca în prezent și-ar putea depăși tatăl în câștiguri în decursul anului. Andrew Jackson Rusk Sr. – cunoscut ca A.J. de prieteni (printre aceștia, o listă de guvernatori, veche de 50 de ani) – avea 75 de ani și încă era în funcție ca avocat al reclamantului. A.J. câștigase milioane în trei procese recente ce au atras atenția celor din media națională – doi dintre aceștia în Jefferson County, unde juriile alcătuite numai din negri împărțeau averi ca pe niște daruri. Era greu de ținut pasul cu un asemenea război când te ocupai de cazuri de divorț – chiar și cele mari – dar

Andrew s-a descurcat. Lucru bun, de altfel, pentru că tatăl său avea grijă mereu să-i amintească că de fapt sunt în concurență.

– Ai grijă cu dinții, zise el.

Janice a mormăit ceva și a continuat să-l lucreze.

A.J. senior s-a străduit să macine orice urmă de blândețe, idealism și compasiune din fiul său și în mare parte reușise. Când Andrew Jr. a văzut jocul de baschet dintre tată și fiu din *Marele Santini* pentru prima dată – Robert Duvall lovind mingea peste capul fiului său – își dăduse seama că nu poate respira. Și pentru că propriul său Bull Meechum nu murise într-un accident de avion, competiția nu s-a terminat când Andrew a ajuns la maturitate. S-a intensificat. În loc să se alăture cabinetului de avocatură al tatălui său, Andrew s-a dus la cel al tatălui primei sale soții – o greșeală ce-i luase mai mulți ani pentru a o admite. Divorțul de fiica acestuia a condus la întreruperea termenului de colaborare cu acea firmă, însă A.J. nu i-a oferit o slujbă după ce acesta a rămas fără. Decât să se alăture unei firme mai mici, Andrew și-a făcut propria sa firmă acceptând fiecare caz potențial aducător de bani ce i-a intrat pe ușă. Majoritatea s-au dovedit a fi divorțuri. În acea ambianță și-a descoperit harul. În anii care au urmat, a avut de-a face cu avocați din firma tatălui său și a câștigat fiecare proces. Acele victorii au fost dulci, dar nu era același lucru ca înfrângerea tatălui său. Anul acesta însă, și-a spus el, anul acesta în sfârșit urma să-l demoleze pe Marele A.J.

– Vrei să-mi freci sfârcurile? a întrebat Janice.

Rusk a privit în jos. Mâna liberă i-a dispărut pe sub fustă. El s-a aplecat și a ciupit-o absent. Ea a gemut, l-a prins într-o strânsoare și a continuat cu și mai multă fervoare. El s-a uitat în creștetul capului ei, unde rădăcini negre ieșeau de sub fire blonde. Fiecare fir de păr alb avea o direcție proprie –

– Oprește-te, a spus el.

– Ce...? a bolborosit ea.

– Nu pot s-o fac.

Ea și-a ridicat capul și a zâmbit cu o încurajare aproape maternă.

– Ba da, poți. Trebuie doar să te relaxezi. Și-a lăsat iar capul în jos.

– Am spus *oprește-te*.

I-a împins umerii înapoi destul încât să-i îndepărteze gura dar Janice nu putea fi potolită așa ușor – nu când era excitată. S-a ridicat în picioare și și-a dat repede jos chiloții albaștri, apoi și-a ridicat fusta și s-a așezat pe el. Nu a ajutat-o dar nici nu a dat-o la o parte chiar dacă avea o stare de greață. A lăsat-o să facă ce vroia uitându-se la coapsele sale încordate în timp ce se mișca înainte și înapoi. Gemetele lui Janice creșteau în volum, dar asta nu conta. El își izolase fonic pereții. Și-a luat privirea de pe locul umed în care a dispărut în ea și și-a îndreptat privirea către o poză cu Alex Morse. Și-o imagina pe agenta FBI cum transpiră deasupra lui așa. Apoi și-a schimbat imaginea mental: acum o făcea cu Agent Special Alex Morse într-un mod foarte dureros – o făcea să plătească pentru tot deranjul pe care l-a cauzat.

– Oh, a gemut Janice. Acum s-a întărit.

O imagine cu Glykon i-a apărut imediat în minte.

– Haide, l-a îndemnat Janice cu puțină panică în glas. Continuă dragă. Gândește-te la ce vrei tu.

Și-a concentrat privirea în ochii lui Morse și a apucat de sânii din fața lui. Erau destul de mari dar cam lăsați; cei doi copii ai lui Janice și-au luat porția și chirurgia nu refăcea niciodată sânii în totalitate, indiferent de ce ar fi promis chirurgii. Alex Morse nu avea copii. Ar putea să aibă sânii fermi și ridicați ca ai Lisei. Și IQ-ul l-ar putea avea cu 50 % mai ridicat, cel puțin. Rusk și-a încleștat mâinile cu putere. Janice a țipat de durere dar țipătul s-a transformat într-un lung geamăt în timp ce s-a eliberat scrâșnindu-și dinții de gâtul lui pentru a nu-l mușca, lucru pe care și-l dorise mereu. Rusk era mirat văzând până la urmă că-și dă drumul; și-a închis ochii și și-a scos din minte privirea lacomă a lui Glykon.

– Ți-am zis eu, a precizat Janice. S-a ridicat în picioare și s-a uitat în jos la el, încă gâfâind după tot efortul depus. Evident, considerase climaxul său ca pe o mică victorie în partida lor de sex. Ți-am spus că poți s-o faci.

Rusk a aprobat formal din cap crezând că ar trebui să ia jumătate de pastilă de Viagra pe drum spre casă în cazul în care Lisa și-ar dori puțină acțiune.

– Cine e aia? a întrebat Janice arătând spre Alex Morse.

– Nimeni.

Janice și-a pescuit chiloții de pe podea și i-a luat pe ea.

– E cu siguranță cineva.

El s-a uitat din nou la poza cu Morse apoi a dat din cap.

– Crezi că e sexy? a întrebat Janice pe un ton copilăresc.

– Nu, a spus el serios.

– Minți. Te-ai gândit la ea cât ai fost în mine, nu-i așa?

– Așa e. Doar mă știi, Janice.

Ea i-a aruncat o privire îmbufnată.

– Nu trebuie să fii geloasă pe ea, a zis Rusk.

– De ce nu?

– E moartă.

– Oh, a zâmbit Janice satisfăcută.

După ce Janice și-a întins fusta și și-a cărat pantofii înapoi la birou, Rusk s-a îndreptat către un birou și a scos o cutie de Reynolds Wrap dintr-un sertar. Stătuse acolo de 5 ani și nu-i trebuise niciodată. Deschizând cutia lungă, a rupt două bucăți de folie de aluminiu și apoi le-a pus pe masă lângă ferestra orientată spre nord-est a biroului său. Exista bandă izolantă în sertarul de jos al biroului.A tăiat mai multe bucăți mici pe care le-a lipit de marginea biroului. Cu acestea a lipit apoi foliile de fereastra ce dădea spre est, cu partea lucioasă în exterior. În lumina soarelui, bucățile s-ar putea vedea de pe autostrada Interstate 55, care era înălțată pentru o bună bucată din lungimea sa pe unde trecea prin oraș.

Folia de aluminiu era tot o idee de-a lui Glykon. Acele două nenorocite de bucăți de Reynolds Wrap vor determina o întâlnire de care Rusk era îngrozit ca de nicio alta, una care i-ar necesita toate puterile de convingere pentru a supraviețui. Mâna i-a tremurat în timp ce golea încă un pahar de bourbon.

S-a simțit ca şi cum ar fi dus la bun sfârşit un ritual de invocare a diavolului.

CAPITOLUL 4

Chris Shepard a aruncat o minge în sus şi a rotit cu viteză din bâtă, reuşindu-i o lovitură joasă, trimisă către jucătorul aflat între a doua şi a treia bază. Acela a scos mingea şi a trimis-o primului din bază, fiului adoptiv al lui Chris, Ben. Aruncarea a fost lungă, dar Ben s-a întins şi a prins mingea în mănuşa sa ca prin magie.

– Bună prindere! a strigat Chris. Aruncă-i la piept, Mike! Poartă mănuşă, poate s-o prindă.

Cel din bază a dat din cap şi s-a ghemuit pentru următoarea minge. Ochii lui Ben străluceau de mândrie, însă avea o expresie serioasă, atât cât poate un copil de 9 ani să arate.

Chris s-a prefăcut că trimite o altă minge celui din bază, dar a trimis o minge înaltă pe deasupra lui Ben, înspre visătorul de coechipier din partea dreaptă a terenului. Puştiul s-a trezit la timp încât să se dea la o parte din calea ei, dar i-au luat câteva secunde până s-a pornit după ea către fundul terenului.

Chris a privit pe furiş în partea dreaptă în timp ce aştepta aruncarea. Cu două minute în urmă, Mercedesul argintiu al Thorei s-a oprit pe terasamentul buruienos din spatele terenului liber unde se antrenau aceştia. Nu a ieşit, ci stătea privind din spatele geamului fumuriu. *Poate că vorbeşte la telefon*, s-a gândit el. Şi-a dat seama cât de rar se mai întâmpla ca Thora să vină la antrenament. Anul trecut, fusese unul dintre cei mai înflăcărați susținători, aducând mereu aparatul de răcit apa sau chiar un frigider micuț plin de POWERADE pentru fiecare puşti. Însă anul acesta a fost cel mai rar vizitator. El ştia că astăzi venise doar din curiozitate. În loc să-şi facă vizitele de seară devreme după cum obişnuia în sezon, Chris l-a luat pe Ben de acasă imediat după ce s-a închis biroul. Thora era afară la alergat şi nu s-au întâlnit. Ca urmare, nu au vorbit de când cu vizita lui Alex Morse.

Chris a făcut din mână către Mercedes şi apoi a început să lovească mingi joase în jurul terenului. Evitase să vorbească cu Thora deoarece avusese nevoie de timp să se gândească la ce i-a relatat Agent Morse, şi un cabinet medical aglomerat nu era un loc pentru a reflecta asupra problemelor personale. Conducerea unui antrenament de baseball pentru copii de 9 şi 10 ani nu era chiar meditație Zen, dar îşi putea lua puțin timp liber pentru a trece prin cele câteva detalii pe care Morse i le dăduse la întâlnirea lor.

Îşi dorea să fi pus mai multe întrebări. De pildă despre presupusele crime. Cauza morții fusese mereu atacul cerebral? Se îndoia referitor la faptul că Morse avea dovezi judiciare pentru a-şi susține minunata teorie. Dacă ar fi avut, nu ar fi avut

nevoie de el pentru a încerca să întindă o capcană; ar fi arestat deja criminalul. Şi totuşi...dacă era complet sincer cu el însuşi, nu putea nega faptul că în ultimele ore refuzase câteva aspecte reale ce îl iritaseră destul de mult în ultima vreme.

În primul rând era problema copilului. În perioada de tatonări romantice, el şi Thora au fost de acord că vor să încerce să aibă proprii lor copii imediat după ce se căsătoresc. Măcar unul sau doi. Chris avea 36 de ani, Thora avea 30. Cu cât ar fi făcut copii mai repede, cu atât aceia ar fi fost mai sănătoşi şi cu atât mai bine şi-ar fi cunoscut fratele vitreg. Dar după nuntă, Thora păruse cam şovăielnică în privința renunțării la metode contraceptive. De două ori susținuse că începuse să ia porția pentru luna următoare din greşeală. După ce remarcase această confuzie rară, ea a recunoscut că se întrebase dacă ar fi bine aşa repede. Chris încercase să-şi ascundă dezamăgirea, dar evident că tot se vedea, pentru că Thora încetase să mai ia pastila şi începură să aştepte pentru cele trei luni obligatorii necesare înainte de începerea în condiții sigure a conceperii. Sexul era de calitate, însă frecvența a scăzut abrupt. Thora s-a plâns că fiind nevoită să folosească alte forme de contracepție era o povară pe lângă luatul pastilei. Până mai acum, Chris se simțea norocos dacă făceau dragoste o dată pe săptămână. După trecerea celor trei luni au abandonat toate formele de contracepție, dar nici până acum Thora n-a zămislit. Niciun ciclu pierdut. De fiecare dată când Chris aducea vorba despre subiect, ea îi sugera subtil că ar trebui să meargă la un control, câtă vreme existența lui Ben demonstra că ea ar putea să aibă copii. Chris nu răspundea niciodată verbal la aceste indicații, însă îşi făcuse „un control" folosind furnizorul serviciului de laborator din cabinetul său. Şi răspunsul era unul lipsit de echivoc: nivel înalt de spermă, perfectă motilitate.

Îşi dorea ca Thora să coboare din Mercedes. Mai mulți părinți stăteau pe pături sau scăunele pe dealul de lângă teren; numai Thora stătea în maşină. Genul acesta de comportament îți dădea reputația de snob într-un oraş mic: *nevastă înfumurată de doctor*. Anul trecut, Chris nu şi-o imagina pe Thora stând aşa distantă. Ar fi vizitat fiecare părinte în acelaşi timp în care ar fi încurajat băieții de pe margine. Poate că făcea el din țânțar armăsar. Unde era răul în faptul că vroia să stea în maşină? Soarele lumina cu o neobişnuită ferocitate pentru luna mai şi poate că se bucura de aerul condiționat. Nu-şi dădea seama dacă motorul funcționa sau nu; gălăgia generatorului din cuşca loviturilor de bâtă era prea intensă.

– Alex Morse e nebună, a bombănit el, lovind o minge către a treia bază. Poate că mariajul său nu e într-o stare perfectă – dacă ar exista vreo asemenea relație pe pământ – dar gândul că soția plănuieşte să-l omoare era atât de absurd încât Chris nici nu ştiuse cum să răspundă. Era ca şi cum cineva ți-ar spune că maică-ta plănuieşte să te omoare. Şi totuşi...nu era întocmai. Nu exista o legătură de sânge între soți şi soții – nu fără copii născuți natural. Şi dintr-un motiv anume, Chris nu-şi putea scoate din minte privirea teribil de arzătoare a lui Morse.

Era evident că nu era genul de persoană care şi-ar pierde vremea jucându-se cu viețile oamenilor. Răspunsul trebuia să fie altul. La fel ca dezechilibrul emoțional.

Poate că Morse credea total în scenariul absurd pe care-l conturase astăzi. Datorită morții recente a surorii sale, asta nu era greu de imaginat. Chris văzuse multe reacții extreme de supărare în decursul carierei sale medicale.

Dar ce-ar putea să facă? Să sune la biroul FBI din Jackson şi să spună de vizita lui Morse? Să sune avocatul? Să sune la sediul FBI din Washington? Sau să încerce discret să facă rost de mai multe informații pe cont propriu? Recepționista sa găsise în sfârşit un număr de telefon pentru Darryl Foster şi Chris a încercat să-şi sune vechiul frate din frăția facultății, însă a dat peste un robot telefonic. Sperase ca Foster – un agent FBI activ de teren – ar arunca puțină lumină peste misterioasa Agent Morse, înainte să trebuiască să stea față în față cu Thora, însă telefonul din buzunarul lui Chris nu sunase. Înainte să afle mai multe, nu avea de gând să o lase pe Thora să ştie că ceva nu era în ordine. Problema nu era că luase în considerare tot ce-i spusese Morse, dar dacă ar pune în legătură evenimentele după-amiezei cu Thora, prima ei întrebare ar fi: *Cui i-ai dat-o în primire?* Şi ce-ar spune el atunci? De ce n-a zis nimic despre ea?

– Loveşti mingea sau ce faci, domnule antrenor?

Chris a clipit revenind la realitate. Prinzătorul său se uita la el confuz. Chris a râs să se acopere, apoi a lovit o minge înaltă către centrul terenului. În timp ce-i privea arcuirea, prinse o mişcare la dreapta sa. Thora acum stătea în fața uşii deschise a Mercedesului, părul blond strălucindu-i în soarele amiezei. Îl privea fix. Îşi dăduse oare seama de mica lui pierdere a atenției la ultima bază?

I-a făcut încet din mână şi i-a zâmbit pe sub ochelari, un obiect negru avian ce-o făcea să arate ca un şoim art deco pe marginea unui zgârie-nori. Era îmbrăcată în trening, cu trupul suplu, impunător la vedere. Poate de asta nu a ieşit, s-a gândit el. Dar asta îşi dorea să creadă. În ultimele 8 luni – de când alergatul la maraton devenise ceva la modă printre femeile tinere măritate ale oraşului – Thora alerga între 3 şi 16 km pe zi. Îşi cumpărase încălțăminte de 200 dolari, GPS-ul de la încheietură şi restul de echipament al alergătorului modern la distanță. Chestia e că pentru Thora nu era doar spectacol. Ea chiar avea talent. Doar după trei luni de antrenament începuse să bată duratele femeilor care alergau de doi sau trei ani. Echipamentul de alergat al Thorei reprezenta un alt punct tensionat dintre aceştia. Când era măritată cu Red Simmons, Thora se îmbrăca moderat. La modă, da, însă niciodată forțând tiparul gustului. Totuşi, după o perioadă relativă de tristețe – cam în perioada în care începuse să se vadă cu Chris – începuse uşor să-şi schimbe stilul. La început Chris fusese de acord. Noua înfățişare îi scotea la iveală mai mult din frumusețe şi semnala un angajament cu viața pe care-l dorea teribil. În ultima vreme începuse să poarte haine pe care el nu şi-ar fi imaginat niciodată că le-ar cumpăra, mai ales să le poarte în public: pantaloni foarte scurți; bustiere transparente menite să fie purtate pe sub altă îmbrăcăminte, nu doar aşa simplu; şi sutiene (asta când purta vreodată sutien). Chris făcuse glume pe tema asta, sperând că ea va înțelege ideea, însă Thora continua să poarte acele haine, aşa că el nu mai zicea nimic. Nu simțea

că are dreptul să decidă ce trebuie ea să poarte sau nu. Poate că îmbătrânea şi nu mai era în pas cu moda. Şi până în ziua de azi nu păruse o prea mare problemă. Nimic nu păruse de fapt. Doar problema referitoare la Thora şi dorinţa de a rămâne însărcinată îl cam nelinişte a şi-l priva de somn.

– Antrenor Grant, a strigat la asistentul său, un alt şef de echipă. Hai să mai facem nişte ture şi gata.

Băieţii au sărit de bucurie şi părinţii lor s-au ridicat de pe pături şi scaune, luând cutiile cu gheaţă şi bebeluşii pentru drumul spre casă. Chris i-a alergat pe băieţi vreo 5 minute după care i-a strâns şi i-a condus într-un imn al echipei ce a răsunat până într-un desiş de copaci dinspre partea de vest. Băieţii au împachetat echipamentul – o tradiţie a echipei – apoi fiecare s-a îndreptat către maşina familiei sale.

Ben mergea lângă Chris, îndreptându-se amândoi către Mercedes. Chris a încercat să-şi golească mintea, dar nu a reuşit. Prea multe lucruri ieşeau la suprafaţă după o perioadă de reprimare inconştientă. Ca şi Mercedesul. Crăciunul trecut, Thora şi-a cumpărat un SL55 AMG. Nu prea ştiau cei din oraş cât de scumpă era maşina. Mai mulţi doctori aveau Benz-uri şi majoritatea costau între 50 de mii de dolari şi 80 de mii. SL-ul lui Thora a costat 145 de mii. Chris nu i-a purtat pică pentru maşină – erau banii ei până la urmă – dar cât a fost măritată cu Red Simmons, a condus o Toyota Avalon: 40 de mii cu toate îmbunătăţirile. De asemenea purta un ceas Timex. Chris glumea cu ea uneori despre asta, cât era de gardă. Dar cu o lună în urmă, la mână i-a apărut un Patek Phillipe. El n-avea ideea cam cât ar costa ceasul, dar bijuteriile de pe margine îi spuneau că ar costa în jur de 20 de mii de dolari – mai mult decât câştigau într-un an mulţi dintre taţii ce priveau meciul.

– Big Ben, a strigat Thora, mişcându-se din spatele uşii SL-ului cu o grimasă, aplecându-se să-şi sărute dragul fiu. N-ai pierdut nicio lovitură de când am fost aici!

Ben a ridicat din umeri indiferent.

– Joc în prima bază, mamă. Nu poţi juca în prima dacă scapi mingi.

Chris şi-ar fi dorit să vadă ochii Thorei, dar nu putea de ochelarii ei. Ea l-a strâns rapid în braţe pe Ben, a revenit la poziţia verticală şi i-a zâmbit lui Chris. Privirea sa s-a îndreptat spre Patek Philippe. *Termină*, a spus el încet.

– L-ai luat devreme azi pe Ben, a spus ea.

– Da. Ştiam că reprizele vor dura ceva vreme şi m-am decis să le fac după muncă.

Ea a dat din cap dar nu a spus nimic.

El nu prea ştia unde să meargă, dar Ben l-a salvat întrebând:

– Putem să mergem La Fiesta, mamă?

Thora i-a aruncat o privire lui Chris pe deasupra ochelarilor, dar el n-a putut să-i citească expresia feţei. La Fiesta era un restaurant mexican de familie, cu preţuri mici şi servire rapidă; aşa că era mereu aglomerat şi gălăgios.

– Chiar trebuie să ajung la spital, a zis Chris. Dar mergeţi voi, totuşi.

Thora a scuturat din cap:

– Avem destulă mâncare acasă şi e mult mai sănătoasă decât cea mexicană. După-amiază am făcut salată de pui.

Ben şi-a rotit ochii şi a strâmbat din nas.

Chris aproape că a spus *O să iau ceva pe drum spre casă*, dar asta nu ar fi rezultat decât în rugăminţile lui Ben de a lua la comandă şi în iritarea Thorei.

– Ajută-mă să încarc echipamentul, fiule.

Chris şi Ben au azvârlit cele două geamantane umflate din pânză în furgonetă. A bătut palma apoi cu Ben, a îmbrăţişat-o uşor pe Thora şi s-a urcat în maşină.

– N-am să întârzii prea mult, a spus acesta prin uşa deschisă.

Ca şi cum i-ar răspunde, Thora şi-a dat jos ochelarii. Ochii ei bleumarin au tăiat direct prin nonşalanţa lui născocită. Privirea ei îi cauza mereu o reacţie fizică în piept acestuia, ceva între o căldură vibrantă şi radiantă. (Îi cauza o reacţie şi mai jos, de asemenea). Acum acea privire avea în ea o întrebare ascunsă, dar el a rupt contactul vizual şi a ridicat mâna în semn de salut; pe urmă a dat înapoi pe şosea şi a pornit spre nord către oraş.

CAPITOLUL 5

Alex Morse şi-a condus maşina Corolla închiriată în parcarea de la Days Inn, a tras în faţa uşii 125 şi a oprit motorul. Când a deschis uşa camerei sale, pisica cu blană tărcată a surorii a mieunat şi a sărit fără zgomot de pe raftul din baie pe carpetă. Alex a plătit 5 dolari în plus pe noapte pentru ca Meggie să poată sta în cameră. Ţinea pisica lui Grace deoarece Jamie a implorat-o să o ia după înmormântare. Jamie o iubea pe Meggie, dar nu şi tatăl, şi băiatului îi era frică de faptul că tatăl său ar putea să o ducă la adăpostul de animale, imediat ce Alex ar zbura înapoi în Charlotte. Câtă vreme Alex ştia că Bill Fennell era foarte capabil de acest mic act de brutalitate, acceptase povara. Spre surpriza ei, pisica o ajutase să scape de singurătatea ultimelor 5 săptămâni. Alex şi-a dat jos suportul pentru pistol de pe umăr, şi-a masat locul umed unde a stat prins tocul de coaste, apoi a îngenuncheat şi i-a scărpinat bărbia lui Meggie cu dosul mâinii. Când vasul de plastic din faţa uşii de la baie s-a umplut cu mâncare, pisica a început să mănânce hulpav.

Alex se cazase la Days Inn cu cinci zile în urmă, şi făcuse tot ce se putea să dea un aspect de familiaritate camerei sale. Laptop-ul stătea pe birou, screen saver-ul cu un montaj de fotografii făcute în excursia cu Grace în care i-a sărbătorit cea de-a treisprezecea zi de naştere. Lângă laptop era o poză cu Jamie purtând echipamentul de baschet Jackson Academy – un copil bălălău de 10 ani cu păr roşcat, cu o faţă pistruiată şi o privire adâncă ce ascundea o incertitudine sfâşietoare.

Privind această poză, ea şi-a amintit cât de înnebunit fusese Jamie în dimineaţa după moartea mamei sale, când Alex i-a spus că trebuia să-l trimită înapoi la tată. Fugind cu el după moartea lui Grace fusese un act de disperare şi în ochii legii însemna răpire. Dacă Alex l-ar fi păstrat pe Jamie, Bill nu ar fi ezitat să facă în aşa fel ca ea să fie arestată, şi ar fi făcut asta probabil cu o seară înainte de a reuşi să dea de ea. Din acea zi, Alex a regretat de multe ori că l-a trimis înapoi pe Jamie, dar avea destulă experienţă să ştie că o răpire de succes, ce ar implica custodia, necesita o pregătire şi o planificare minuţioase. În următoarele cinci săptămâni după acea zi chiar făcuse mai mulţi paşi în acea direcţie. Şi dacă eforturile sale de a demonstra complicitatea lui Bill în crima legată de Grace ar eşua – ceea ce se putea fără ajutorul doctorului Shepard – atunci ar fi pregătită să ia măsuri drastice.

Pe o măsuţă joasă de lângă birou erau aşezate câteva grămezi de hârtie, toate legate de îngrijirea medicală a mamei sale. Erau liste de medicamentaţie orală şi medicamente pentru chimioterapie; programe de tratament; facturi pentru a fi plătite de compania de asigurări; facturi de la doctori particulari pentru plăţile pe care

compania de asigurări nu le acoperea; rezultate ale unor teste de la Centrul Medical Universitar şi de la laboratorul oncologului particular; şi desigur corespondenţa dintre Grace şi diverşi specialişti în probleme de cancer din toată lumea. Grace relaţionase cu cancerul mamei lor la fel cum relaţionase cu toate celelalte crize: îi declarase război. Şi continuase acest război cu o persistenţă implacabilă ca a lui Sherman, făcându-şi drum prin Sud. Nenorocirea s-a ivit pe capul funcţionarului de asigurări, care a făcut o greşeală legată de o factură adresată Margaretei Rose; răsplata lui Grace a fost rapidă şi sigură. Dar acum conducerea acelei campanii îi revenise lui Alex şi după standardele lui Grace făcea o muncă destul de jalnică.

Marele său păcat? Nu a fost la marginea patului mamei sale. În schimb, era campată la 160 de km distanţă S-E, în Natchez, Mississippi, în timp ce asistente plătite – nişte străine! – aveau grijă de mama sa în Jackson. Şi ce căuta în Natchez? Îşi consuma economiile de-o viaţă riscându-şi cariera într-o misiune aproape sigur de prisos, aceea de a-l pedepsi pe ucigaşul surorii sale. Grace ar fi avut multe de zis cu privire la acest aspect. Dar pe de altă parte, Grace a fost cea care i-a dat lui Alex sarcina de a-l „salva" pe Jamie de tatăl său. Şi câtă vreme Bill deţinea custodia legală asupra fiului său, singurul mod în care Alex putea să aibă în vedere salvarea lui Jamie era să demonstreze că tatăl său i-a ucis mama.

Alex s-a îndreptat către masa pe care o cumpărase la Wal-Mart pentru a-şi aranja materialele pentru caz. Această masă era nucleul investigaţiilor sale. Erau practic chestii rudimentare – urme de notiţe, înregistrări filmate, profiluri digitale, minicasete – dar tatăl i-a spus de nenumărate ori că nu exista altceva mai bun ca munca pe teren sau la volanul maşinii. Toate computerele din lume n-ar putea prinde un criminal fără să părăsească biroul. Alex păstra o poză înrămată a tatălui său proptită de masă – sfântul protector al cazurilor dure. De fapt nu o fotografie, ci un articol de ziar care includea două cadre cu Jim Morse: unul ca proaspăt poliţist de patrulă în 1968, celălalt ca detectiv la omucideri după ce rezolvase o crimă rasială în Jackson, în 1980.

Tatăl său intrase în activitatea poliţienească imediat după armată, revenind în Mississippi după două drumuri în Vietnam. Văzuse multă acţiune dar nu vorbise niciodată despre asta, şi nu avusese probleme de durată de care Alex să ştie. Dar lucrând ca MP[1] în Saigon, Jim Morse s-a găsit cumva implicat în câteva cazuri de crimă. Munca depusă a lăsat o amprentă asupra sa, şi când s-a aflat la răscruce de drumuri de ziua sa, la 21 de ani, s-a înscris la academia de poliţie din Jackson. Se descurca bine ca poliţist de patrulă, ajungând sergent înaintea celorlalţi de la cursul din academie. A trecut examenul de detectiv când avea 27 de ani şi şi-a făcut imediat un nume printr-o muncă sclipitoare de detectiv şi prin faptul că spunea lucrurilor pe nume, indiferent de persoana participantă la dialog. Prima caracteristică i-ar fi asigurat o promovare rapidă, dacă nu ar fi avut-o şi pe cea de-a doua, în egală măsură. Alex luptase toată viaţa pentru a-şi controla aceleaşi impulsuri şi în

1 MP – poliţist militar.

mare parte reuşise. Dar tatăl său văzuse indivizi cu mult mai puţin talent şi dăruire care l-au depăşit pe scara ierarhică de-a lungul carierei lui. După pensionare, Jim Morse şi-a deschis o agenţie de detectivi cu un fost partener ce jucase rolul de prieten influent la începutul carierei sale – un grobian bătrân şi înţelept numit Will Kilmer. Libertatea unei agenţii particulare le convenea ambilor şi au obţinut toate referinţele de care aveau nevoie. Alex era sigură că refuzase toate ofertele primite după absolvirea şcolii de drept şi se înrolase în academia FBI, pentru că fusese expusă pe viu, încă din adolescenţă, la toate anchetele lor. Tatăl îi lăudase alegerea profesiei, însă mama...ei bine, Margaret reacţionase aşa cum o făcea mereu când Alex se distanţa de calea condiţiei de femeie sudică. Un slab reproş.

O zvâcnire de vinovăţie a lovit-o pe Alex sus în piept, urmată de un val de mâhnire. Pentru e evita vinovăţia, s-a uitat în jos la un amestec de poze cu Chris şi Thora Shepard. În unele poze apăreau împreună, dar nu în cele mai multe. Alex era pe urmele lor de ceva vreme pentru a-şi forma o impresie despre cuplul obişnuitei clase de mijloc, tulburate de cerinţele fiecărei zile şi niciodată venind din urmă. Chris îşi petrecea ore bune muncind, în vreme ce Thora alterna antrenamentul energic cu răsfăţul personal. Alex nu era încă sigură la ce nivel ajunsese acest răsfăţ, dar avea suspiciuni. Avea de asemenea nişte notiţe şi fotografii pe care dr. Shepard ar putea dori să le vadă, o dată ce depăşea şocul iniţial al întâlnirii de astăzi. Dar nu încă.

Alex a simţit un vag resentiment privind-o pe Thora; femeia arăta mai bine după o alergare de 9 km decât majoritatea femeilor după două ore de pregătire pentru o petrecere. Nu puteai să nu o urăşti măcar un pic pentru asta. Pe de altă parte, Chris era cu picioarele pe pământ, un fel de Henry Fonda cu păr negru mai degrabă decât un băiat drăguţ. Poate puţin mai voinic decât Fonda, însă cu aceeaşi solemnitate. Astfel, dr. Shepard îi amintea de tatăl său, un alt om tăcut care a trăit pentru munca sa.

Amestecate în imaginile cu Thora şi Chris erau şi câteva cu Chris şi Ben, toate făcute în locul unde Chris antrena echipa din Liga de Juniori a lui Ben. Ben Shepard era doar cu un an mai mic decât Jamie şi ochii săi aveau în ei ceva din nesiguranţa regăsită şi la Jamie. Poate e vorba doar de vârsta lor, s-a gândit ea. Sau poate copiii simt când ceva e în neregulă în sânul familiilor lor.

Stăruinţa asupra stării lui Jamie o supăra de obicei destul de tare pe Alex, aşa că pornea TV-ul pentru a face camera să nu mai fie atât de goală. A pornit apa fierbinte atât cât putea să suporte, a înmuiat o cârpă, s-a aşezat pe pat şi a început să-şi spele faţa. Fierbinţeala s-a răspândit prin scalp şi gât, trimiţând o destindere binecuvântată în tot trupul. În timp ce o parte din încordarea zilei dispărea, gândul i se ducea iarăşi la Chris Shepard. Întâlnirea a decurs mult mai bine decât s-ar fi aşteptat. Desigur, din câte ştia, dr. Shepard contactase deja telefonic biroul teritorial din Jackson şi anunţase vizita ei.

Câţi oameni ar putea reacţiona cu stăpânire de sine la genul de acuzaţie pronunţat de ea astăzi? În esenţă, mesajul ei era *Cred că soţia plănuieşte să te omoare*. Dacă Shepard ar fi oferit informaţii despre ea, în curând ar putea primi un telefon de la Washington. Ca orice agent de teren de succes, Alex îşi făcuse duşmani şi prieteni în Birou. Dar diferit de majoritatea agenţilor, ea avea sus puşi din ambele categorii. Din cauza unuia dintre acei duşmani era aproape să fie concediată după moartea lui James Broadbent, dar acesta fusese forţat să aranjeze trimiterea sa la Charlotte. Dacă el ar fi suspectat o abandonare a datoriei acolo, cel mai blând răspuns pe care ea l-ar putea aştepta ar fi o redirecţionare către sediu pentru un „interviu" cu Oficiul pentru Responsabilitate Profesională, echivalentul Biroului pentru Afacerile Interne. Chiar şi o investigaţie fugitivă în Charlotte ar certifica cazul lor, şi atunci...un sfârşit sordid pentru cariera sa, într-un timp, de top.

Dar Alex avea un sentiment anume în ceea ce-l privea pe Chris Shepard. Îi mergea mintea şi ea admira asta. Era un bun ascultător – ceea ce găseai rar într-un bărbat şi ceea ce era şi mai rar la un doctor, cel puţin din perspectiva lui Alex. Shepard se căsătorise cu o vrăjitoare – şi cu una blondă pe deasupra – însă mulţi tipi în regulă făceau asta. Aşteptase până la vârsta de 35 de ani pentru a se căsători, lucru care o făcuse pe Alex să-şi pună întrebări cu privire la prima soţie. Shepard se căsătorise cu iubita din facultate în primul an de medicină, dar la doi ani după absolvire – tocmai când termina un aranjament de practică în sărăcăcioasa Deltă din Mississippi pentru a-şi plăti împrumuturile făcute pentru facultate – se petrecuse un divorţ rapid. Fără copii, fără încurcături, fără deranj: nimic decât „diferenţe ireconciliabile" în dosarele tribunalului. Dar nu putea să fie doar atât. Altfel, cum reuşise un doctor singur, pe care nu-ţi era greu să-l priveşti, să se sutragă căsătoriei pentru aproape 5 ani de la divorţ?

Prima soţie i-a făcut ceva, s-a gândit Alex. *A fost vraişte o vreme. De asta s-a apropiat de Thora, regina de gheaţă. Există destul rău şi în acea fată şi nu cred că dr. Chris ştie prea multe despre asta...*

Cu părere de rău, Alex şi-a îndreptat gândurile spre aspecte mai lumeşti, precum finanţele. Un contabil binevoitor i-ar putea preciza că perspectiva era descurajantă însă opinia sa era mai succintă: era falită. Costa destul de mult să conduci investigaţia unei crime chiar şi când făceai singur muncă de teren. Plătea două agenţii particulare de detectivi în mod constant şi altele pentru mici contracte. Marea parte a muncii era făcută de vechea agenţie a tatălui său, dar şi cu Will Kilmer care-i oferea toate breşele posibile, onorariul o termina. Supravegherea era ocupaţia principală. „Unchiul" Will nu putea trimite detectivi de bunăvoie. Timpul petrecut lucrând la cazul lui Alex era timp furat de la alţii – unităţi de timp peste unităţi de timp, volumul de fiecare zi muşcând cu putere din fondul ei de pensie. Pe deasupra, plătea pentru benzină, trasee între Jackson şi Charlotte, asistente private pentru mama sa... nu se mai sfârşeau toate astea.

Apartamentul din Charlotte era problema sa cea mai urgentă. În ultimii trei ani închiriase un imobil în Washington, D.C. Dacă l-ar fi cumpărat mai degrabă, l-ar fi vândut mâine la preţ dublu. Dar asta era o fantezie. Un agent precaut ar fi renunţat

la imobil după ce ar fi primit ordine de transfer, dar Alex îl păstrase, ştiind că superiorii săi ar putea afla că l-a păstrat şi ar vedea în asta un simbol real al credinţei în salvarea sa. Acum pe lângă imobil avea un contract de închiriere de 6 luni pentru un loc din Charlotte, un apartament în care dormise mai puţin de 10 nopţi. Îşi plătise chiria pe a doua lună pentru a menţine povestea că lucra cu sârguinţă la pedeapsa sa, dar pur şi simplu nu-şi mai permitea să continue. Dacă ar fi întrerupt contractul, superiorii săi ar fi aflat până la urmă. Se gândea la posibile explicaţii, dar la niciuna care să domolească Oficiul pentru Responsabilitate Profesională.

– La naiba, a bombănit ea, azvârlind cârpa rece pe celălalt pat. Meggie s-a zburlit în aer, speriată de cârpa udă. Alex nu o văzuse să se încolăcească pe pat şi acum avea de-a face cu o pisică revoltată. Şi eu aş fi iritată, a mai spus, ridicându-se şi mergând către computer.

S-a conectat la MSN şi şi-a verificat lista de contacte să vadă dacă Jamie era online, însă imaginea de lângă numele său – Ironman QB – era roşie, nu verde. Asta nu o îngrijora. Spectacolul cu camera web din fiecare noapte, normal, avea loc mai târziu, după ce Bill se culca. Chiar dacă avea numai 10 ani, Jamie se descurca destul de bine cu computerele. Şi câtă vreme unul din lucrurile pentru care Bill era generos, erau banii de buzunar – bani din vinovăţie, ea ştia – Jamie reuşise să-şi achiziţioneze o cameră web ce-i dădea voie să pornească o legătură video cu Alex oricând cei doi erau conectaţi pe MSN. Comunicarea în secret cu un băiat de 10 ani s-ar putea să pară o problemă îndoielnică din perspectivă etică, dar Alex considera că era un nimic pe lângă crima premeditată. Şi din moment ce Grace i-a oferit sarcina de a-l proteja pe Jamie, Alex se simţea îndreptăţită să păstreze contactul în orice mod posibil.

Lăsându-şi numele activ în MSN, s-a ridicat de la birou, şi-a scos mobilul din poşetă şi a format numărul casei mamei sale. O asistentă a răspuns.

– Alex sunt. E trează?

– Nu, doarme. E iarăşi pe morfină.

O Doamne!

– Cum se descurcă în afară de durerea simţită?

– Chiar nicio schimbare. Nu fizic. Emoţional... Asistenta a deviat de la subiect.

– Ce se întâmplă?

– Pare abătută.

Normal că este. E pe moarte. Şi e singură. Spune-i că voi suna mai târziu, a şoptit Alex.

– Zice că ai putea să te întorci în Mississippi.

Deja sunt în Mississippi. Alex şi-a închis ochii împotriva vinovăţiei unei minciuni necesare.

– Aş putea să mă întorc, dar sunt blocată în Charlotte pe moment. Doctorii o consultă mereu?

– Da, doamnă.

– Sună-mă te rog dacă se petrece vreo schimbare.

– Voi avea grijă ca cineva s-o facă.

– Mulţumesc. La revedere.

Alex şi-a băgat Glock-ul în betelie la spate, a lăsat partea de jos a cămăşii să-l acopere, după care a luat-o pe Meggie şi a ieşit în parcare. Camera 125 avea vedere spre piscina care era goală la ora asta. Vroia să înoate câteva bazine, dar nu-şi luase un costum de baie şi nici nu se gândise să-şi cumpere unul când a fost la Wal-Mart. Holul de la Days Inn era în stilul unui conac dinaintea războiului, imitând primele atracţii turistice din Natchez. De partea cealaltă a holului şi a unui număr de camere, un teren vechi de tenis era poziţionat sub un dreptunghi de stejari. Alex i-a scărpinat urechile lui Meggie şi a pornit înspre teren.

Plănuise să se înregistreze la Hotel Eola în centru, de care-şi amintise dintr-o vizită din copilărie făcută în Natchez, dar îşi dădu seama că nu-şi putea permite. Costul pentru Days Inn era de 59 de dolari, taxa lui Meggie inclusă. Parcarea dădea înspre autostrada 61. Făceai stânga şi te îndreptai către New Orleans; la dreapta, Chicago. *Îmi pierd minţile*, se gândi Alex. *Revino-ţi.*

A călcat pe suprafaţa verde crăpată a terenului de tenis şi a inspirat aerul. A mirosit o amestecătură grea de frunziş proaspăt: frunze de pădure, kudzu, ace de pin cu caprifoi, azalee şi măslin dulce. Mirosea de asemenea a apă, apă curgătoare, nu apa sterilă din piscină. Undeva în preajmă, un pârâu îşi făcea cale prin oraşul împădurit către marele râu ce curgea la doar un kilometru jumătate spre vest.

Alex fusese în Natchez numai de trei ori în viaţă, dar ştia un lucru: era diferit de orice altceva. Majoritatea americanilor consideră fluviul Mississippi unic în experienţa lor, dar Natchez era unic pentru Mississippi. Un oraş arogant pentru modul ei de gândire, cu toate că un anumit grad de aroganţă putea fi justificat, mai ales cu privire la trecut. Cel mai vechi oraş de pe Mississippi, Natchez devenise foarte bogat înainte ca Delta să fie golită. Guvernat de Anglia, Franţa şi Spania, oraşul preluase stilul, deprinderile şi arhitectura acelor puteri europene şi astfel putea foarte natural să se considere superior restului statului din care făcea parte. Asta îi dădea oraşului câţiva susţinători din exteriorul graniţelor, dar conducătorilor bogaţi în bumbac le păsa atât de puţin încât au renunţat la minunatul oraş fără prea multă bătaie de cap. Din acest motiv Alex, care crescuse în Jackson, auzise ocazional şuierături când Natchez era adus în discuţie. Totuşi acea predare anemică îi oferise şansa oraşului să supravieţuiască intact războiului, precum Charleston şi Savannah, iar Natchez a rămas o lume în sine, aparent imună la istorie, în afara timpului.

În timp ce solul fertil ce împrejmuia Natchez-ul era secat, iar afacerea cu bumbac s-a mutat la nord de deltă, totuşi oraşul supravieţuia. Zeci de ani mai târziu, călători din toată lumea au început să facă pelerinaje la bijuteria originară din Vechiul Sud, pentru a vedea opulenţa decadentă conservată ca prin intervenţie divină (cu toate că frumuseţea sa era păstrată de munca la liber depusă de numeroasele domniţe de societate). Chiar şi puternicii baptişti din Mississippi aveau o fascinaţie pizmaşă pentru

orașul fluviu cu baruri deschise toată noaptea și al cărui bordel era cunoscut după nume în Paris. Descoperirea de țiței în solul câmpiilor de bumbac a reînviat suflul vital al orașului pentru încă 40 de ani și o parte din bunăstare și-a recăpătat poziția. Ca tânără vizitatoare ce lua parte la Desfășurarea Confederativă, Alex fusese pe scurt atrasă într-o tornadă socială pe care numai sângele vechi, banii noi și tensiunea rasială ar putea-o genera. Dar în perioada când l-a vizitat din nou în facultate, orașul îi păruse o imagine difuză a sa, totul mai mic la scală, mai lipsit de culoare.

În ultimele 5 zile, Alex a citit *Natchez Examiner* de la cap la coadă în fiecare dimineață în timp ce o urmărea pe Thora la alergările sale. Ce-a văzut în paginile acelea, era un oraș care încă se lupta cu demonii din trecut. Jumătate neagră, jumătate albă, această fostă capitală a plantației din sud nu părea să-și găsească locul în lumea modernă. Alex se întreba ce-l făcuse pe Chris Shepard să revină aici după o performanță în școala de medicină. Poate că orașul cânta un cântec al unei sirene pe care doar locuitorii nativi îl auzeau.

S-a întors la piscină și a lăsat-o pe Meggie jos. În timp ce pisica s-a cocoțat grațioasă pe bordură și a lipăit din apa liniștită, Alex s-a gândit la Chris Shepard în halatul său alb. După 5 săptămâni de investigații frenetice, soarta sa – și a lui Jamie – se afla în mâinile doctorului. A plănuit să-i ofere un răgaz de gândire lui Shepard, cu privire la întâlnirea de astăzi, însă nu prea mult. În timpul următoarei lor vizite, îi oferise mai multe detalii – de ajuns să arunce cârligul. El fusese intrigat de prima ipostază, și-a putut ea da seama. Cine n-ar fi fost? Îi prezentase un mister clasic legat de crimă: Alfred Hitchcock readus la viață. Problema e că era vorba despre viața lui Chris Shepard. Și soția lui Shepard. La sfârșit, desigur, decizia doctorului de a o ajuta sau nu s-ar putea baza pe factori pe care Alex nu i-ar cunoaște vreodată: realitățile secrete ale mariajului lui, curente emoționale impenetrabile pe care niciun detectiv nu ar putea vreodată să le cântărească. Dar putea să parieze că el ar ajuta.

O urmărise pe Thora de vreo 5 zile și era sigură că ducea o viață secretă. La un anumit nivel, soțul ei trebuia să știe asta. Dar ar recunoaște acest lucru în mod conștient? Oamenii vedeau doar ce vroiau să vadă și doar când erau pregătiți să vadă. Realitatea ar putea fi dureros de evidentă pentru alții, dar în dragoste, totul era acoperit. De speranță, de frică și mai ales de încredere. Tatăl lui Alex se luptase să o învețe asta, dar era nevoie de experiența personală pentru a grava adevărul în măduva oaselor ei.

Ai încredere doar în sângele tău.

A luat-o pe Meggie și a mers înapoi către camera sa. La câteva mile spre sud, Chris Shepard probabil stătea treaz în pat, întrebându-se dacă cunoaște câtuși de puțin femeia de lângă el. Lui Alex îi părea rău că intrase cu totul în viața lui, dar nu regreta asta. Lăsat la mila soției sale, probabil că Shepard nu ar fi supraviețuit lunii. Întinzându-și mâna spre mânerul ușii, a realizat că luase decizia cu privire la apartamentul din Charlotte.

– Sayonara, a spus ea încet.

A închis ușa din spate și s-a așezat la computer. Jamie tot nu era online. Ceasul ei arăta 11:25 p.m. Pieptul și gâtul lui Alex începuseră să se strângă, ca și cum ar fi inspirat fumuri toxice. Avea nevoie mare de somn, dar ar fi așteptat până când icon-ul lui Jamie se făcea verde, oricât de mult ar fi durat. S-a frecat la ochi, a pescuit un energizant Tab Energy din cutia frigorifică, s-a așezat iarăși, și a băut jumătate din cutie în câteva secunde. Înainte să râgâie, deja simțea năvala de cofeină absorbită prin limbă.

– Hai puiule, a mormăit ea. Haide. Vorbește cu mătușa Alex.

Imaginea lui Jamie era tot roșie.

CAPITOLUL 6

Chris nu fusese niciodată bun la mințit. Nici tatăl. Buddy Shepard n-a câştigat niciodată prea mulți bani, dar şi-a câştigat respectul oriunde a lucrat şi i-a dat din integritatea sa şi fiului. Integritatea nu era ceva uşor de păstrat, aflase Chris, într-o lume ce funcționa conform legilor naturii umane.

Mergând pe jos pe aleea dintre casa sa şi hambarul refăcut, nici măcar nu era sigur care este alegerea corectă. Pasul îi era apăsat şi nu se bucura deloc de împrejurimi, care mereu fuseseră o sursă de mândrie. După mutarea în Natchez, folosise o mare parte din economii pentru a-şi cumpăra o casă spațioasă situată pe 20 de pogoane din fosta plantație Elgin, o proprietate la sud de oraş ce exista dinainte de Războiul Civil. În ciuda izolării, casa era la doar 5 minute de şcoala lui Ben şi mai puțin de 10 minute de ambele spitale din Natchez. Chris nu reuşea să-şi dea seama cum s-ar putea remedia situația aceasta, dar Thora îşi dorise de mult să se mute în Avalon, o subdiviziune nouă şi la modă ivindu-se mai la sud. Red Simmons rezistase mereu acestei dorințe, dar după mai multe luni de discuții, Chris în sfârşit cedase, fiind de părere că în noul cartier Ben ar avea mai mulți prieteni care locuiesc în apropiere.

Casa lor în Avalon – el însuşi a numit-o McMansion – era pe trei sferturi terminată. Thora supraveghea personal construcția, însă Chris rar se întâmpla să viziteze şantierul. Fusese crescut în mai multe oraşe rurale (tatăl său lucrase pentru International Paper şi erau transferați o dată la doi ani) şi credea că faptul de a fi crescut la țară jucase un rol semnificativ în încrederea în propriile sale puteri. Ştia că Ben ar beneficia de un mediu asemănător şi din acest motiv a decis anume să nu vândă acest pământ la mutarea în Avalon.

O clădire mare i-a apărut din întuneric, însă exteriorul rustic i-a dezmințit adevăratul scop. Chris remodelase hambarul el însuşi, transformându-l într-un studio de producții video pentru a menține tehnologia pasiunii sale – „hobby-ul pentru camera de filmat" cum îl numea Thora, care-l deranja mai mult decât recunoştea. A descuiat uşa şi a intrat în încăperea principală de producție, un adăpost de arțar şi sticlă, foarte curat şi păstrat la 18 grade celsius pentru bunăstarea camerelor, a computerelor şi a altor echipamente. Simplul fapt de a intra în cameră îi ridica moralul. Accesarea sistemului de operare al computerului Apple G5 a contribuit şi mai mult. În această cameră putea să-şi lase cele o mie de nemulțumiri zilnice în urmă. Aici, chiar avea control asupra a ceea ce făcea. Şi în sinea lui, simțea că face ceva măreț.

Chris începuse să facă film în timpul facultății, unde a lucrat la mai multe documentare, dintre care două au primit premii naționale. În perioada medicinei, a produs un documentar intitulat *O zi din viața unui rezident*. Filmat cu o cameră ascunsă, acest film digital aproape că-i aruncase în aer cariera înainte ca ea să înceapă. Dar după ce un coleg student a trimis caseta unei rețele naționale de ştiri, a contribuit în final la micşorarea orelor de muncă pentru medicii rezidenți. O dată ce Chris s-a apucat să practice medicina cu adevărat, şi-a dat seama că mai are puțin timp pe care să-l dedice filmului. Medicina oferea multe avantaje însă timpul liber nu era unul dintre acestea.

Anul trecut însă, după ce a devenit asociat cu dr. Tom Cage, un mai vechi medic generalist în Natchez, Chris descoperise o modalitate de a îmbina vocația cu pasiunea. După o intensă analiză a partenerului său, Chris a început să lucreze la un documentar despre decăderea medicinei primare tradiționale. Şi Mississippi, care era cu zece ani în urma restului țării din multe perspective, era locul perfect pentru a face asta. Tom Cage era unul dintre acei doctori care ar sta o oră întreagă să asculte un pacient, dacă asta era ceea ce pacientul avea nevoie. În vârstă de 73 de ani, Tom suferea de mai multe boli cronice; şi după cum adesea putea să recunoască, era mai bolnav decât mulți dintre pacienții săi. Dar tot lucra întreaga săptămână şi când nu lucra, citea jurnale ca să fie la curent cu ultimele standarde de îngrijire medicală. dr. Cage adesea atingea pacienții în timpul consultației şi oferea o mare atenție la ceea ce simțea. Cel mai important, punea întrebări pacienților nu doar despre simptomele lor specifice, dar şi despre diferite aspecte ale vieții ce ar putea oferi indicii despre sănătatea lor. Se gândea la onorariul său în termeni de încercare de salvare a banilor pacienților (şi astfel nu se îmbogățise) şi nu se gândea la zecile de pacienți care aşteptau să-l viziteze. Tom Cage stătea în birou până când ultimul pacient era consultat, şi doar atunci decidea să încheie ziua de muncă.

Pentru Chris, care şi-a început cariera de practică particulară într-un grup de internişti de vârsta sa, metodele lui Cage au apărut ca un şoc. Pentru medicii din generația lui Chris, o practică bună însemna un salariu mare, ore puține de muncă şi o abundență de colegi gata să preia apelurile pacienților, aşa că o noapte pe săptămână, cel mult, trebuia să-ți faci griji în privința telefoanelor de la pacienți. Colegii anteriori ai lui Chris practicau o medicină defensivă, cerând fiecare test de laborator relevant pentru simptomele pacientului, însă petrecând cât mai puțin timp posibil cu acei pacienți, toate în numele venitului mare. Acest gen de medicină era o năpastă pentru Tom Cage. Un sistem făcut pentru confortul şi câştigul doctorului era ceva tocmai pe invers. dr. Cage vedea medicina ca pe o viață de făcut servicii: O chemare nobilă, poate, dar tot o viață de servicii. Şi asta, credea Chris, merita să fie notat pentru posteritate.

În forul său interior, împărtăşea destul de multe dintre sentimentele lui Tom cu privire la medicina modernă. Propriile sale idei de lucru l-au costat prima soție şi după aceea fusese precaut în dragoste. Doar după ce Thora Rayner i-a intrat în

viață, Chris s-a simțit impulsionat să-şi mai asume un risc. Din acest motiv, vizita lui Morse l-a neliniştit mai mult decât ar fi făcut-o altcineva. Chris îşi judecase fundamental greşit prima soție şi să admită că ar fi putut face la fel şi a doua oară, era dificil. De fapt, s-a gândit el, grijile persistente ce au ieşit la suprafață în timpul antrenamentului de baseball nu erau decât atât, şicane neimportante. Fiecare adult trecea prin schimbări de personalitate şi primul an al unei căsătorii era mereu un timp de potrivire. Faptul că Thora începuse să cheltuie mai mulți bani decât obişnuia, sau să poarte haine mai mulate, nu însemna nimic în marea schemă a lucrurilor.

Chris a deschis frigiderul studioului, şi-a turnat un shot aproape înghețat de Grey Goose şi l-a dat pe gât. Apoi s-a aşezat în fața computerului G5, a deschis Final Cut Pro şi a început să revadă nişte scene pe care le-a filmat săptămâna trecută. Trăgând direct pe harduri din aparatul său Canon XL2S însemna că nu pierdea timp preluând imagini de pe casetă pe computer. Un interviu i se dezvăluia acum înaintea ochilor, cu Tom Cage şi o femeie de culoare ce îi era pacientă încă din 1963. Femeia avea acum o stră-stră-strănepoată şi acea fetiță se juca la picioarele sale. Tom prefera să nu mai trateze copii, dar această femeie refuzase să-şi ducă „nepoata" la vreun alt doctor. Chris avea mai multă experiență recentă cu pediatri decât Tom şi s-a simțit mândru să ajute la evaluarea stării de febră a copilului (despre care Tom se temea că ar putea fi meningită).

În vreme ce bătrâna vorbea despre dr. Cage şi despre faptul că a venit la ea acasă într-o noapte în timpul viscolului din 1963, Chris a simțit un flux straniu de emoție mişcându-se prin el. Până în dimineața asta, când Agent Morse s-a băgat în viața lui, a simțit mai multă satisfacție decât în copilărie. Tatăl său fusese un om bun, dar rar s-a întâmplat să mediteze la misterele profunde ale vieții. În Tom Cage, Chris găsise un mentor cu un volum de cunoştințe de transmis şi care făcea asta fără pretenții sau didacticism, aproape ca un maestru Zen. O întrebare tranşantă la un moment dat, un gest mic în timp ce atenția unui pacient era în altă parte – în felul ăsta neasumat, Tom îl transformase pe Chris în ceva mai mult decât un internist de primă clasă: îl transformase într-un vindecător.

O carieră, însă, nu e de ajuns pentru a ține pe poziție un om, s-a gândit Chris, simțind cum vodca îi trece prin sânge până în creier. *Nici măcar dacă este o chemare din pasiune. Un om are nevoie de cineva care să-i recunoască cele mai profunde emoții, să-i potolească imboldurile, să-i atenueze obsesiile, să-i accepte darurile pe care acela se simte obligat să le ofere şi poate, cel mai important, să fie pur şi simplu cu el de-a lungul celor o mie de mici momente ce compun viața în totalitate.*

Pentru aproape 2 ani, Chris crezuse că Thora era acea persoană. Împreună cu Ben, a închis un cerc magic în viața lui. Înainte să se căsătorească cu Thora, Chris nu înțelesese cum rolul de tată pentru Ben l-ar putea atinge. Dar în mai puțin de un an, cu atenția îngăduitoare a lui Chris, băiatul devenise un tânăr ce-şi uluia profesorii cu atitudinea sa şi rezultatele şcolare. Nu era stângaci nici pe teren. Mândria pe care Chris o investea în Ben îl uimise şi o simțise ca pe o datorie solemnă – chiar un privilegiu – să adopte băiatul. Datorită sentimentelor lui pentru Ben, Chris cu greu îşi putea imagina cum ar reacționa în preajma copilului său biologic. Aproape că se simțea vinovat să ceară mai mult de la viață decât deja ceruse. În fiecare săptămână vedea oameni murind, lipsiți de lucrurile pe care el le avea, ori pentru că nu le-au găsit ori pentru că le-au pierdut prosteşte. Şi totuşi acum...totul se schimbase cumva. Alexandra Morse aruncase un şarpe al îndoielii în raiul său personal, forțându-l să se întrebe dacă poseda cu adevărat vreuna dintre înzestrările pe care credea că le deține.

– La naiba, a bombănit el. Femeie blestemată.

– Am făcut ceva greşit? a întrebat o voce îngrijorată.

Chris s-a uitat peste umăr şi a văzut-o pe Thora stând în spatele lui. Purta un halat diafan de seară şi şlapi albi cu fire ude de iarbă pe ei. Fusese atât de absorbit de cadru şi de gândurile sale că nu a auzit-o intrând în atelier.

– Ai cam întârzit de la spital, a spus ea sfioasă.

– Ştiu.

– Ai multe intrări?

– Da. Multe din ele sunt chestiuni de rutină, dar există un caz pe care nu-l poate desluşi nimeni. Don Allen s-a sfătuit cu Tom cu privire la asta şi Tom a vrut părerea mea.

O privire surprinsă i-a deschis ochii Thorei.

– Nu pot să cred că Don Allen s-a sfătuit cu cineva.

Chris de abia a zâmbit.

– Familia pacientului îl presa. L-a terminat pe Don să o facă, îmi puteam da seama. Dar dacă cineva nu-şi dă seama ce are omul ăsta, ar putea muri.

– De ce să nu-l trimiteți în Jackson?

– Don deja a vorbit cu toți specialiştii de la UMC. Au văzut rezultatele testului şi nici ei nu ştiu ce să creadă. Cred că familia s-a gândit că Tom a văzut cam tot în aproape 50 de ani de medicină şi doreau să se sfătuiască cu acesta. Dar Tom e şi el blocat. Pe moment, cel puțin.

– Eu mă bazez pe tine, a zis Thora zâmbind. Ştiu că o să-ți dai seama. Întotdeauna reuşeşti.

– De data asta nu ştiu.

Thora s-a apropiat, apoi s-a aplecat şi l-a sărutat pe Chris pe frunte.

– Întoarce-te, a spus ea încet. Înspre monitor.

Părea o invitație ciudată, dar într-o clipă el s-a întors cu fața la monitor.

Thora a început să-i maseze umerii. Avea în mod surprinzător mâini puternice pentru o femeie suplă şi relaxarea gâtului său a fost atât de rapidă încât a simțit o uşoară senzație de amețeală.

– Cum e?

– Aproape că nu pot să suport.

Mâinile ei lucrau pe marginile gâtului şi au început să maseze muşchii de la baza craniului. Apoi i-au alunecat degetele lângă urechi şi a început să le maseze, apăsând în interior din ce în ce mai mult. În scurt timp, el a simțit cum alunecă de pe scaun pe podea. Thorei nu i se mai vedea o mână, însă cu cealaltă s-a dus în jos în tricoul lui polo, cu palma încercuind muşchii pectorali cu o forță nebănuită.

– Ştii la ce mă gândeam? a zis ea.

– La ce?

– N-am încercat să rămân însărcinată de ceva vreme.

Nicio remarcă n-avea cum să-l surprindă mai mult.

– Ai dreptate.

– Păi atunci...?

I-a întors scaunul încet până când acesta s-a aflat cu fața la sânii ei. Erau de culoarea porțelanului – sângele ei danez – dar, precum prietenele ei, Thora devenise recent obsedată de solar şi pielea îi strălucea de un auriu neobişnuit.

– Sărută-i, şopti ea.

Aşa a şi făcut.

A scos un sunet adânc ca de tors, o expresie aproape felină a plăcerii, iar el a simțit-o schimbându-şi poziția. În vreme ce degetele ei se jucau în părul de pe ceafa lui, el se ocupa cu delicatețe, şi totodată cu fermitate, de sfârcurile ei. Erau nişte surse infailibile de excitare, iar în scurt timp Thora avea să respire tot mai sacadat. Şi-a îndoit genunchii şi s-a întins să vadă dacă el era pregătit. Găsindu-i-o întărită, i-a desfăcut pantalonii, apoi a îngenuncheat şi a încercat să-i dea jos. El şi-a ridicat şoldurile pentru ea, apoi s-a reaşezat.

Fără întârziere, Thora şi-a ridicat halatul şi s-a aşezat, încolăcindu-şi puternicele picioare în jurul mijlocului lui şi spătarului scaunului. Chris mormăi, aproape copleşit de insistența ei pe care nu o mai simțise de ceva vreme. Dar în această seară, Thora era femeia de care se îndrăgostise în urmă cu doi ani, iar puterea aceasta carnală îl apropia de momentul culminant. Ea îl privi fix în vreme ce îl călărea, îndemnându-l pe tăcute, dar în ultima clipă îşi puse ambele picioare pe podea şi se ridică de pe şi din el.

– Ce? strigă el.

– Asta nu-i chiar poziția ideală pentru a aduce o nouă generație pe lume, zise ea, ochii săi tachinându-l cu un reproş prefăcut.

– Oh.

Luându-i în mână penisul, l-a tras până la canapeaua de piele, apoi s-a aşezat pe spate şi i-a făcut semn să se aşeze deasupra ei. După o lungă holbare în care şi-a gravat această imagine a ei în minte, aşa a făcut. În timp ce Thora îi şoptea încurajări indecente la ureche, interviul cu Alex Morse îi reveni în mod inexplicabil în minte. Conversația lor avea un caracter suprarealist acum. Putea fi posibil un asemenea lucru? Putea cineva care s-a prefăcut a fi pacient să se strecoare în cabinetul lui şi apoi să-i acuze nevasta de crimă? Şi *înainte* ca asta să se întâmple? Era o nebunie.

– Acum, îi zise Thora. Acum, acum, acum...

Chris s-a împlântat adânc, lăsând-o pe Thora să ajungă singură la climax.

Când a strigat, unghiile sale trăgând de omoplații lui, el şi-a dat drumul şi o lumină albă orbitoare a distrus toată confuzia.

Revenindu-şi încet, Thora s-a ridicat să-l sărute pe buze după care a căzut înapoi, transpirată în ciuda curentului de la aerul condiționat. Chris s-a tras afară şi s-a aşezat lângă ea pe materialul rece din piele.

– Poți să te ridici dacă vrei, a zis ea. Eu o să stau aici câteva minute. Las lucrurile să decurgă natural.

El a râs. Stau foarte bine aici.

– Bun răspuns.

Au rămas în tăcere o vreme. Apoi Thora a spus:

– Totul e în regulă, Chris?

– De ce întrebi?

– Ai părut cam distant astăzi. S-a întâmplat ceva la serviciu?

Doamne, dacă s-a întâmplat ceva?

– Nimic neobişnuit.

– Te deranjează iarăşi noua locuință?

– Nici nu m-am gândit la asta.

Ea părea dezamăgită.

– Nu ştiu nici asta dacă-i de bine.

A forțat un zâmbet.

– Locuința e în regulă. Doar că ia ceva timp să faci dintr-un băiat de la țară un băiat de oraş.

– Dacă nu e complet imposibil.

– O să aflăm în curând.

Thora şi-a scos părul umed din ochi.

– Oh, am uitat. Voiam să te întreb ceva.

– Ce?

– Laura Canning merge la Alluvian săptămâna asta. Mi-a zis să merg cu ea.

– Alluvian?

– Ştii tu, hotelul ăla din Greenwood. Sus în deltă. Cel pe care cei de la Viking Range l-au refăcut. Se spune că ar fi extraordinar. Ai lucrat o vreme în deltă, nu-i aşa?

El a râs.

– Pacienții mei nu-şi puteau permite un astfel de loc.

– Se spune că ar exista o minunată stațiune balneară acolo. Oamenii zboară din New York să stea acolo. Morgan Freeman are clubul ăla de blues în deltă, ştii tu, şi a stat la Alluvian.

Chris a dat din cap. Îi plăceau filmele lui Morgan Freeman, însă n-avea de gând să aleagă stațiuni în funcție de locul unde mergeau actorii de la Hollywood. De fapt, nici nu era un mare fan al stațiunilor. Dădea din el toată sudoarea în vreme ce avea grijă de cele 20 de pogoane de pământ din jurul casei.

– Dacă nu vrei să mă duc, nu mă duc, a spus Thora, aparent fără răutate. Dar asta e ultima săptămână de şcoală a lui Ben şi oricum te roagă mereu să-l ajuţi cu temele. Eu nu am răbdarea necesară.

Chris nu putea să zică ceva legat de acest aspect.

– Cam despre ce perioadă e vorba?

– Peste vreo două zile, probabil. N-am sta decât trei nopţi. Pe urmă imediat acasă. Nămol şi şampanie, puţină muzică blues, apoi acasă.

Chris a dat din cap şi a afişat un alt zâmbet forţat cu şi mai mare efort. Nu era vorba că nu dorea ca Thora să se distreze. Era vorba de vocea lui Alex Morse care-i şoptea în cap: *Soţia ta plănuieşte să plece din oraş cât de curând?*

– Chris? a întrebat Thora. Spune-mi adevărul. Vrei să rămân acasă?

Şi-a adus aminte de figura ei în timp ce făcea dragoste cu el, plăcerea nebănuită din ochii ei albaştri. Acum stătea pe spate pe un material rece de piele să fie sigură că sperma lui o va lăsa însărcinată. De ce dracu îşi făcea el griji?

– Cred că sunt epuizat, a spus el. Între muncă şi ture şi muncă la proiectul meu.

– Şi antrenamentul de baseball, a adăugat Thora. Nouăzeci de minute pe zi pe o căldură de 30 de grade cu o mulţime de indieni sălbatici.

– Mergi în deltă şi relaxează-te, a zis el, cu toate că legătura Deltă – relaxare nu mai existase în mintea lui. Ben şi cu mine o să fim bine.

Thora i-a arătat un zâmbet fermecat şi l-a sărutat din nou.

– Stai aici.

El s-a uitat mirat în timp ce ea a sărit în sus şi a fugit către uşa atelierului după care a dispărut prin uşă. A revenit puţin mai târziu, ţinând ambele mâini la spate.

– Ce faci? a întrebat el, simţindu-se bizar de neliniştit.

– Am o surpriză pentru tine. Două surprize.

El s-a ridicat în canapea.

– Ce? Nu-mi trebuie nimic.

Ea a râs şi s-a apropiat şi mai mult.

– Eşti sigur?

– Da.

A întins mâna dreaptă. În mână avea o farfurie de prăjituri cu ciocolată. El a început să saliveze la mirosul prăjiturilor – până când ameninţările lui Morse au început să-i răsune în cap. Înainte să se decidă dacă mănâncă din prăjituri, Thora a scos un tub din carton cum era cel în care obişnuia să ţină schiţe pentru noua casă. Chris a arătat un zâmbet forţat, dar perspectiva unei discuţii despre casa din Avalon nu-l încânta deloc.

– Te văd încruntat, a spus Thora, punând prăjiturile lângă el şi aşezându-şi fundul perfect pe genunchii lui. Aşteaptă şi ai să vezi.

A scos o foaie de hârtie din tub, a desfăcut-o şi a întins-o pe coapsele ei. Chris a văzut ceea ce păreau să fie planuri pentru o nouă clădire în spatele casei de 650 de metri pătraţi care era aproape gata. O clădire destul de mare.

– Ce-i aia? a întrebat el, suspinând pe dinăuntru. O sală de gimnastică?

Thora a râs.

– Nu. Este noul tău atelier.

Lui i s-a luminat faţa.

– Ce?

Ea a zâmbit şi l-a sărutat pe obraz.

– Acesta e cadoul meu de casă nouă pentru tine. L-am pus pe arhitectul nostru să se sfătuiască cu un expert din New York. Ce ai în faţă e un atelier de ultimă generaţie. Nu trebuie decât să-ţi alegi instalaţiile.

– Thora...nu vorbeşti serios.

Zâmbetul i s-a extins pe buze.

– Oh, sunt serioasă. Deja au turnat fundaţia şi au băgat cablurile de înaltă tehnologie. *Foarte* scump.

Acest lucru era prea mult pentru a fi luat în considerare după ce îndurase Chris astăzi. A vrut să se ridice şi să meargă prin cameră, însă Thora îl ţinea lipit de canapea. Dintr-o dată, ea a aruncat schiţele şi tubul pe canapea şi l-a îmbrăţişat puternic.

– Nu te las să te izolezi aici de fiecare dată când vrei să-ţi editezi filmele. Nu scapi de mine, ai înţeles?

Nu înţelegea. Simţea ca şi cum ar fi înghiţit vreo substanţă halucinogenă. Însă, dacă Alex Morse nu-i vizitase biroul în dimineaţa asta, nimic din aceste lucruri nu ar fi părut decât o minunată surpriză.

– În sfârşit, ţi-am făcut o surpriză, a spus Thora pe un ton îndoielnic. Aşa e, nu?

El a dat din cap zăpăcit.

Ea a luat o prăjitură de pe farfurie şi i-a dus-o la gură.

– Uite. Ai nevoie de putere.

– Nu, mulţumesc.

Dezamăgirea ei era clară.

– De fapt le-am făcut din mai nimic.

– Îmi pare rău. Chiar nu mi-e foame. O să iau câteva mai târziu.

Ea a mişcat din umeri confuză după care a băgat prăjitura în gură.

– Tu pierzi, a zis ea, cu ochii strălucind în timp ce mesteca. Mmm...aproape mai bună decât sexul.

Chris a mirosit ciocolata care se topea în gura ei, privind-o cum înghite cu o exagerată plăcere. *Alex Morse e nebună*, şi-a spus el.

Thora l-a privit în ochi apoi i-a luat mâna şi a pus-o pe un sân.

– Te simţi în stare pentru încă o tură? Putem creşte miza la 200 de milioane sau cam pe acolo.

El s-a simţit ca un astronaut în derivă, care se îndepărta de tot ce îi era cunoscut. *Cine ar putea să trăiască aşa?* s-a gândit el. *Mereu să ghicesc fiecare mişcare în propria mea casă?*

A închis ochii şi a sărutat-o pe Thora foarte intens.

CAPITOLUL 7

Inima lui Alex a tresărit când a văzut icon-ul roşu acum transformat în verde, indicând faptul că Jamie intrase pe MSN. Ea îl tot verificase în ultimele trei ore, jucând Spider Solitaire şi aşteptând ca imaginea lui Jamie să se aprindă.

Un ecran ca un mic televizor a apărut pe monitor, numai că acesta era gol. Apoi a apărut o imagine cu Jamie care stătea la birou în camera sa, acasă la Bill Fennell. La început camera web funcţiona la maximum. Era la fel ca şi cum ai fi în aceeaşi cameră cu persoana cu care vorbeşti. Puteai vedea fiecare emoţie din ochii lui, fiecare mişcare a trăsăturilor feţei. Jamie purta un tricou Atlanta Braves şi şapca galbenă de baseball a echipei lui Dixie Youth. Privirea lui nu era aţintită asupra ei, ci asupra monitorului, pentru a putea vedea imaginea proiectată din ecran. Ea ştia că arăta la fel pentru el, uitându-se la imaginea lui şi nu la camera montată deasupra ecranului.

– Hei, mătuşă Alex, a zis el. Scuze de întârziere.

Ea a zâmbit sincer pentru prima dată în zi.

– Nu-i nimic. Ştii că voi fi aici oricând te loghezi. Ce ai mai făcut, puştiule?

Jamie a zâmbit.

– Am avut un meci de baseball.

– Şi cum a fost?

– Ne-au distrus.

– Îmi pare rău. Tu cum te-ai descurcat?

– Am prins o dublă.

Alex a pufnit şi a aplaudat.

– Asta e minunat!

Jamie a zâmbit extenuat.

– Dar am lovit în afară de două ori.

– Nu-i nimic. Şi profesioniştilor li se întâmplă.

– De două ori într-un singur meci?

– Cum să nu. L-am văzut odată pe Hank Aaron lovind în afară de trei ori într-un singur meci. Asta era o minciună, dar una nevinovată. Hank Aaron era cam singurul nume de jucător cunoscut de ea şi asta datorită tatălui ei.

– Cine e Hank Aaron? a întrebat Jamie.

– A făcut mai multe home-runs decât Babe Ruth.

– Oh. Credeam că ăla e Barry Bonds.

Alex a mişcat din umeri.

– Nu contează. Ai prins o dublă, asta contează. Ce s-a mai întâmplat în rest?

Jamie a oftat ca un bărbat de 50 de ani.

– Nu ştiu.

– Ba ştii. Hai.

– Cred că e aici chiar în clipa asta.

– Missy?

Missy Hammond era iubita lui Bill.

Jamie a încuviinţat din cap. Mânia fierbea în Alex; avea un gust de cupru în gură.

– De ce crezi asta? Ai văzut-o?

– Nu. Jamie s-a uitat în spate la uşa camerei sale. Tata crede că dorm acum. A venit să mă verifice şi eram cu lumina stinsă. După câteva minute, am auzit uşa din spate. Am crezut că pleacă aşa că m-am furişat către balustradă. N-am văzut nimic dar după câteva clipe am auzit pe cineva râzând. Semăna cu ea.

Alex nu ştia ce să spună.

– Îmi pare rău Jamie. Hai să vorbim despre altceva.

Băiatul îşi lăsă capul în jos.

– Ţi-e uşor să spui asta. De ce nu vii să mă iei? Tata vrea să fie cu ea, nu eu. Nu mi-e somn deloc.

– Nu pot pur şi simplu să vin să te iau. Am vorbit despre asta. Dar tatăl tău te vrea, Jamie. Alex nu era sigură de adevărul acestei afirmaţii. Vă vrea pe amândoi.

Băiatul a dat din cap.

– După meci, tata n-a vorbit decât despre loviturile mele în afară. Şi despre ce-am mai greşit. Nu a zis nimic despre dubla mea.

Alex a afişat un zâmbet şi a dat din cap ca şi cum a înţeles.

– Cred că mulţi taţi sunt aşa. Bunicul tău făcea aşa când jucam softball.

Jamie părea surprins.

– Serios?

– O, da. Nu se ferea să-mi spună ce greşeli am făcut.

Asta nu era tocmai adevărat. Jim Morse putea oferi critici constructive, dar ştia cum să o facă fără să te facă să te simţi prost. Şi tot ce-şi amintea Alex de la vârsta de 10 ani erau laude necondiţionate.

– Tatăl tău nu încearcă decât să te facă să evoluezi, a adăugat ea.

– Aşa o fi. Totuşi, nu-mi place. Jamie s-a aplecat şi a scos o carte voluminoasă. Trebuia să-mi fac temele mai devreme, dar n-am avut chef. Pot să le fac acum?

– Desigur.

– Rămâi cât timp le fac?

Alex a zâmbit.

– Ştii că rămân.

Acum Jamie zâmbea mânzeşte. Făcuseră asta de multe ori de când murise Grace. În timp ce Jamie citea lecţia, Alex îl privea, gândindu-se la trecut. Dintr-un motiv anume şi-a adus aminte de tatăl său. Jim Morse îşi iubise nepotul mai mult decât orice pe lume, poate mai mult decât şi pe fiicele sale. Când Grace şi Alex erau tinere, Jim punea bazele unei afaceri şi în ciuda faptului că depunea un efort real în

condiția de tată, le vedea mai mult în trecere. Dar cu Jamie avea timp să petreacă ore întregi. Jim l-a învățat să vâneze și să pescuiască, să facă ski nautic, să înalțe zmee și nu doar să arunce o minge de baseball, ci să o arunce cu putere așa cum trebuie. Jamie Fennell putea să arunce o minge învârtită când avea 8 ani. Jim își petrecuse tot timpul cu Jamie în ciuda faptului că Jim și Bill Fennell nu se înțelegeau. În ochii lui Alex, tatăl său își demonstrase bărbăția pentru totdeauna punând în joc atât cât trebuia pentru a menține o legătură strânsă cu nepotul său.

De un lucru însă Alex era foarte sigură: dacă tatăl său ar fi fost în viață să audă acuzațiile de crimă ale lui Grace de pe patul de moarte, evenimentele din ultimele săptămâni s-ar fi desfășurat altfel. Chiar în acea noapte, Bill Fennell ar fi fost târât într-o cameră goală, trântit la perete și obligat să dea din el tot ce ascundea în suflet. Bill ar fi fost luat într-o călătorie involuntară cu barca cu Jim Morse, Will Kilmer și câțiva dintre foștii polițiști care au lucrat pentru agenția lor. Într-un fel sau altul, Bill ar fi divulgat tot ce știa despre moartea lui Grace. Și Jim nu ar trăi în casa urâtă a lui Bill, pe marginea bazinului Ross Barnett în Jackson. Dacă tribunalele nu l-ar fi salvat pe Jamie, bunicul său l-ar fi dus undeva în siguranță pentru a fi crescut de oameni care-l iubesc. Și Alex ar fi mers cu ei. Nu ar fi ezitat.

Dar evident că nu s-a întâmplat deloc așa. Și asta pentru că asemenea fiicei sale, Grace, Jim Morse era mort. Alex a studiat toate declarațiile martorilor de la fața locului, dar niciuna nu se potrivea cu exactitate – spre deosebire de propriile descrieri ale actului său de nebunie la bancă, când Broadbent a fost omorât. Toți văzuseră exact același lucru în acea zi. Problema cu moartea tatălui ei era diferită. La 60 de ani, Jim intrase într-o curățătorie târziu într-o după amiază de vineri. De obicei folosea geamul de la drive-in, dar în acea zi a ales să pășească înăuntru. Două vânzătoare stăteau după tejghea. Un tânăr de culoare aștepta în magazin, însă nu era un client. Adevărații clienți stăteau întinși cu fața la podea în spatele tejghelei, lângă o pungă de cumpărături plină cu bani din sertarul casei de bani.

Jim nu știa asta când a intrat, dar Alex s-a gândit că i-au trebuit cam șase secunde până să-și dea seama că ceva e în neregulă. Nimeni nu avea de gând să-l blufeze pe Jim Morse la un jaf, oricât ar fi fost de bătrân. Fetele de după tejghea erau atât de speriate că abia mai puteau vorbi în momentul în care Jim s-a îndreptat către tejghea ținând un monolog despre vreme: cât de caldă fusese toamna și cum obișnuia să ningă o dată sau de două ori pe an în Mississippi și în prezent mai deloc. O vânzătoare l-a văzut pe Jim privind după tejghea fără să-și miște capul, însă cealaltă nu a reușit să-l vadă. În schimb, l-a văzut pe Jim care a luat hainele soției de pe agățător după care s-a întors să plece. Trecând pe lângă „clientul“ care aștepta, Jim l-a doborât cu o lovitură rapidă în gât. Vânzătoarea a fost șocată să vadă că „un bătrân cărunt“ atacase un bărbat voinic în jur de 20 de ani. Niciunul dintre cei care-l cunoșteau pe Jim nu a rămas surprins. După pensionare, purta de obicei o armă, însă nu avusese una în acea zi, nu pentru un scurt drum până la curățătorie. Jim căuta în jacheta hoțului căzut în clipa când geamul magazinului a explodat. O vânzătoare a țipat, după care a căzut tăcută în timp ce un glonte i-a găurit obrazul stâng. Cealaltă a sărit după tejghea. După asta, puține fapte se mai știau.

Doctorul credea că împușcătura ce l-a ucis pe tatăl lui Alex fusese trasă din spatele tejghelei, nu din mașina de scăpare parcată în fața curățătoriei. Nu că ar fi contat. După o viață trăită în proximitatea pericolului, lui Jim Morse i se cam terminase norocul. Și în ciuda eforturilor asidue depuse de poliție, de către fostul său partener, și chiar și o recompensă semnificativă oferită de Asociația Binevoitoare a Poliției, ucigașii săi nu au fost niciodată prinși. Alex știa că tatăl său nu-și dorise să moară în acea zi, dar mai știa de asemenea un lucru: mai degrabă ar fi murit în felul acela decât precum moare soția lui acum – în agonie și lent.

Sunetul pe care Jamie l-a provocat închizând cartea a trezit-o din visarea ei.

– Am terminat, a spus el, cu ochii lui verzi ațintiți tot pe ecran. E mult mai simplu când îmi ești alături.

– Îmi place să fiu cu tine. Mă ajută și pe mine să lucrez.

Jamie a zâmbit.

– Nu lucrai. Te-am văzut. Doar stăteai.

– Lucram în minte. O mare parte a muncii mele e depusă așa.

Zâmbetul lui Jamie a dispărut și acesta a privit în altă parte.

– Jamie? Ești bine? Uită-te la mine, dragul meu. Uită-te în cameră.

În cele din urmă s-a uitat și ochii săi triști i-au străpuns pieptul.

– Mătușă Alex?

– Da?

– Mi-e dor de mama.

Alex s-a forțat să-și reprime durerea. Lacrimile i se adunau în ochi însă nu-i foloseau lui Jamie. Un lucru pe care-l învățase din greu: când adulții începeau să plângă, copiii își pierdeau toată liniștea.

– Știu asta dragul meu, a spus ea ușor. Și mie îmi este dor de ea.

– Obișnuia să spună ce-ai spus și tu. Lucra în mintea ei.

Alex și-a tras capul înapoi și s-a șters la ochi, incapabilă să dezactiveze amintirea nopții în care Grace a murit, când l-a apucat pe Jamie și a luat-o la fugă afară din spital. Nu ajunsese departe, doar la o Pizza Hut din apropiere, unde a rupt tăcerea cu privire la moartea lui Grace și l-a liniștit pe Jamie atât cât a putut. Tatăl său murise doar cu șase luni înainte și moartea sa îl lovise pe Jamie atât cât o lovise și pe ea. Moartea lui Grace, însă, a fost o tragedie de o asemenea amploare încât băiatul pur și simplu nu o putea concepe. Alex i-a îngropat capul între sâni, rugându-se în tăcere pentru puterea de a anula moartea și sperând că Grace nu a fost în toate mințile când și-a acuzat soțul de crimă.

Alex a ridicat mâna în fața obiectivului camerei.

– Fii puternic, micuțule. Faci asta pentru mine, da? O să fie mai bine.

Jamie a ridicat și el mâna.

– Chiar crezi?

– Cu siguranţă. Lucrez la asta chiar acum.

– Bine. Jamie s-a uitat iar la uşă. Cred că ar fi mai bine să plec acum.

Lui Alex i s-au mai scurs câteva lacrimi.

– La aceeaşi oră şi mâine?

Jamie a zâmbit uşor.

– Aceeaşi oră.

După care a plecat.

Alex s-a ridicat de la birou cu lacrimile curgând pe obraji. A scăpat câteva înjurături şi a mers cu paşi apăsaţi prin camera de motel precum un pacient nebun, dar ştia că nu-şi pierduse încă minţile. S-a uitat în jos la poza din ziar a tatălui său. El ar înţelege de ce stătea în acest motel claustrofobic în loc să păzească patul de moarte al mamei sale. Bun sau rău, Jim ar fi făcut acelaşi lucru: ar fi încercat să-şi salveze nepotul. Şi orice ar fi însemnat, Alex avea de gând să-şi ţină promisiunea făcută lui Grace. Dacă Biroul credea că trebuie să o concedieze pentru lucrul pe care trebuia să-l facă, atunci să se ducă la dracu! Exista legea şi exista dreptatea. Şi niciunui Morse cu care era înrudită nu-i era greu să recunoască diferenţa.

Alex şi-a dat jos pantalonii şi tricoul, s-a îndreptat înspre piscina goală şi a început să facă ture de înot în chiloţi. Era prea târziu pentru ca cineva să fie deranjat, şi dacă vreun Bill Fennell dorea să stea pe mobilierul din plastic şi să-i admire curul în timp ce ea se lupta cu frustrarea, era binevenit. Iar dacă încă mai era acolo când ieşea, îl va lua sigur la şuturi prin parcare.

CAPITOLUL 8

Doctorul Eldon Tarver mergea încet de-a lungul aleii parcului, ţinându-şi capul masiv în jos, cu privirea într-o stare antrenată de concentrare, căutând pene în iarba înaltă. Într-o mână ţinea o geantă-sac de marinar Nike, în cealaltă un dispozitiv de aluminiu Reach-Arm, folosit de majoritatea oamenilor pentru a ridica cutii de suc şi gunoaie de pe jos. Dar doctorul Tarver nu era ca majoritatea oamenilor. Folosea dispozitivul Reach-Arm pentru a ridica păsări moarte pe care apoi le băga în pungi sigilabile, şi le arunca în sacul Nike. Era afară dinainte să se crape de ziuă şi găsise deja patru specimene, trei vrăbii şi o rândunică. Două păreau destul de recente şi asta intra limpede în contextul muncii pe care avea să o depună mai târziu în aceeaşi dimineaţă.

Dr. Tarver văzuse doar doi oameni, amândoi alergători. Nu erau mulţi cei care se aventurau prin colţul acesta de parc, unde crengile atârnau la pământ şi aleea era năpădită de buruieni în multe locuri. Doctorul îi tulburase pe cei doi alergători din cauza prezenţei sale în acel loc şi la acea oră şi din cauza înfăţişării sale. Eldon Tarver n-ar fi fost niciodată confundat cu un alergător.

Nu era îmbrăcat în pantaloni scurţi sau trening, ci în pantaloni marinăreşti ieftini şi un pulover din magazinul Casual Male Big & Tall de pe bulevardul County Line. Tarver avea o înălţime de 1.90 m şi pieptul şi braţele acoperite cu păr negru. Fusese chel încă de pe la 40 de ani, însă purta o barbă grizonată ce-l înfăţişa ca pe un preot Menonit. Avea ochii unui preot – nu ai unui pastor, ci orbitele fierbinţi ale unui profet – cu irisul de un albastru deschis ce tremura în centrul carapacei negre a ochilor precum nişte monede pe fundul unui puţ. Când era nervos, ochii puteau străluci precum ochii unui demon, însă puţini sunt cei care văzuseră asta. Adesea, ochii săi radiau de o răceală glacială. Unele femei de la centrul medical îl găseau ca fiind arătos, altele însă spuneau că e chiar urât, impresia asta fiind cauzată de ceea ce majoritatea oamenilor credeau că e un semn din naştere pe obrazul său stâng. Semnul diform era de fapt o gravă anomalie arterială, o oroare ce începuse să se observe în timpul copilăriei sale, dar care pe perioada pubertăţii ieşise la suprafaţă precum un semn al unei conştiinţe vinovate. Toate aceste calităţi erau combinate pentru a-l face chiar şi pe alergătorul masiv să sară cinci paşi la dreapta în trecere pe lângă el, deoarece îi trebuiseră cinci paşi să se îndepărteze de uriaşul cu barbă ce mergea agale de-a lungul cărării cu băţul său de aluminiu şi cu sacul de marinar.

În timp ce primele raze de soare se vărsau printre crengile de stejar către est, un alt alergător şi-a făcut apariţia – o fată de data asta, o apariţie în echipament

Under Armour albastru mulat pe corp, cu fire albe ce-i curgeau din părul auriu. Firele dispăreau într-un iPod prins de antebraţ. dr. Tarver voia să o vadă cum vine, însă chiar atunci a văzut o altă pasăre în afara cărării, zvârcolindu-se de moarte. Probabil se prăbuşise cu câteva secunde înainte.

Încălţămintea fetei a foşnit prin iarba udată de rouă în timp ce aceasta a părăsit cărarea din asfalt trecând pe partea opusă doctorului. A încercat să pară că făcuse acest gest din politeţe, însă nu-l putea păcăli. El şi-a împărţit atenţia între pasăre şi fată, una plină de viaţă, cealaltă muribundă. Ea a încercat să nu-l privească trecând pe lângă ea, însă nu s-a putut abţine. De două ori pupilele ei au clipit înspre el, măsurând distanţa, asigurându-se că acesta nu s-a apropiat. Aprecierea ameninţării era un dar atât de bine calibrat, una dintre binecuvântările evoluţiei. El a zâmbit în timp ce ea a trecut pe lângă, apoi s-a întors şi i-a admirat muşchii contractaţi în timp ce se pierdeau din raza vizuală, apreciindu-le forma cu o admiraţie calmă ca aceea a unui specialist în anatomie.

După ce aceasta a dispărut după o cotitură, el a stat nemişcat, inspirând urma ei de parfum – un accesoriu nepotrivit pentru alergarea de dimineaţă dacă vrei să nu atragi atenţia asupra ta. După ce aroma s-a pierdut în aer, el a îngenuncheat, şi-a pus mănuşi chirurgicale, a scos un bisturiu, o seringă si un vas mic din buzunar. Apoi şi-a pus o mască chirurgicală şi a deschis pieptul vrabiei dintr-o singură incizie. Cu un deget lung a scos la iveală ficatul. A introdus vârful acului de la seringă în organul aproape înnegrit, a creat o mică presiune şi a sondat cu acul până când a ţâşnit un mic jet de sânge. El avea nevoie doar de un cc[1] – chiar mai puţin – dar a folosit întregul volum, apoi a rupt gâtul vrabiei printr-o întoarcere rapidă şi i-a aruncat cadavrul în iarbă.

Deschizând vasul Petri, dr. Tarver a împroşcat o cantitate de sânge pe învelişul de embrioni mărunţiţi ai păsăruicii şi l-a amestecat cu un beţişor steril scos din buzunar. A acoperit apoi vasul şi l-a băgat în sac împreună cu pungile ziploc. Mănuşile i-au alunecat imediat – şi acestea în sac, de asemenea – după care şi-a curăţat mâinile cu un strat de Purell. Munca unei bune dimineţi. La întoarcerea în laborator, va testa întâi ultima pasăre. Era încrezător că era o purtătoare.

Un tremurat încet în iarba unde a aruncat vrabia i-a ridicat părul de pe braţ. Sunetul însoţitor era slab, însă sunetele copilăriei nu dispăreau niciodată. dr. Tarver a pus jos geanta Nike şi a păşit lent – foarte lent, ţinând cont de mărimea sa – înspre capătul şanţului din iarbă. Imediat ce a văzut buşteanul putrezit, a ştiut. A închis ochii pentru o clipă, stând în centru. S-a aplecat apoi şi cu mâna stângă a ridicat buşteanul. Ce a văzut dedesubt i-a tulburat inima: nu un crotalid, ci o frumoasă încolăcire roşie, galbenă şi neagră lucind în soare.

– *Micrurus fulvius fulvius,* a şoptit acesta.

Descoperise un şarpe coral din est, unul dintre cei mai liniştiţi şerpi din America şi, fără îndoială, cel mai periculos. Cu o mişcare fluidă ca aceea a tatălui care-şi

1. Centimetru cub. (n.r.)

trece mâna prin părul fiului, Tarver a prins elapidul agitat şi l-a ridicat în aer. Trupul strălucitor s-a încolăcit pe antebraţul său – 50 de cm din braţ – dar nu era un şarpe puternic. Un mocasin de apă sau un şarpe cu clopoţei s-ar fi zbătut, folosindu-şi muşchii puternici pentru a încerca să scape şi să atace. Însă şarpele coral nu era o viperă sălbatică, care îşi injectează victima cu hemotoxină care cauzează o durere teribilă, umflându-se în timp ce distruge pereţii vaselor de sânge, cauzând cangrenă şi infectând victimele umane. Nu, şarpele coral era un ucigaş cizelat. Precum ruda sa, cobra, injecta neurotoxină pură, care provoca amorţeală înainte de a distruge sistemul nervos central al victimei, provocând repede paralizie şi moarte.

Dr. Tarver era patolog, nu herpetolog, însă avea o legătură mai veche cu şerpii. Începuse în copilărie această învăţătură, şi nu la alegere. Pentru dr. Tarver, şerpii erau în mod inevitabil conectaţi la ideea de Dumnezeu. Nu în felul în care părinţii săi vedeau această relaţie – deoarece numai proştii sfidau moartea ca pe un test de credinţă – dar totuşi conectaţi la ideea de Dumnezeu. Fiind copil, Eldon văzuse mulţi şerpi cu clopoţei speriaţi ţinuţi în sus de mocofani care credeau că Dumnezeu i-a miruit împotriva componentelor letale din sacii umflaţi de otravă de după ochii deschişi. Ştia el mai bine. Văzuse pe mulţi dintre acei mocofani muşcaţi de mâini, braţe, gât sau faţă şi fiecare suferise chinuri trupeşti inimaginabile. Unii şi-au pierdut degete, alţii membre şi doi dintre ei şi-au pierdut viaţa. Eldon le cunoştea destinele pentru că fusese unul dintre acei mocofani odată, nu din alegere sau măcar din naştere, ci prin autoritatea Statului Tennessee. Ştia de asemenea că scepticii care i-au acuzat tatăl adoptiv că ţinea şerpii în frigidere pentru a-i face să fie leneşi sau că le scoatea veninul înainte de slujbă, habar n-aveau despre cine vorbeau. Soarta acelor mocofani era la fel de autentică ca şi pietrele pe care le lucrau în pământul tare de la baza Apalaşilor în fiecare zi în afară de Duminică. *Doreau* moartea în Biserică cu ei când se mărturiseau Domnului. Eldon adunase personal multe dintre vipere pentru slujbele de Duminică şi Miercuri. Bătrânii bisericii au văzut repede că marele copil însemnat din naştere, luat din Căminul Presbiterian de Copii din Knoxville, avea darul – într-atât încât tatăl său adoptiv l-a implorat să ia bucata de pânză. Dar asta era o altă poveste...

Eldon privea lumina soarelui mişcându-se pe întrepătrunderea solzilor coralului, fiecare bucată fiind parte dintr-un menuet perfect de o frumuseţe indescriptibilă. Nu existaseră şerpi coral în Tennessee. Trebuia să mergi înspre est în Carolina de Nord sau înspre sud către Mississippi pentru a-i găsi. Dar în timpul plimbărilor sale lungi prin sălbăticia din Jackson, văzuse trei sau patru în ultimii doi ani. Erau una dintre comorile acestui stat mult prea vorbit de rău.

Corpul şarpelui s-a încolăcit pe braţul său printr-o figură cursivă de 8, un simbol perfect al infinităţii. Congregaţia tatălui său adoptiv văzuse în şerpi întrupările Satanei, dar cei doi şerpi de pe caduceul pe care Eldon îl purta pe un lanţ în jurul gâtului erau mult mai reprezentativi pentru adevărata natură a reptilei, cel puţin pe tărâmul simbolic. Şerpii simbolizau vindecarea deoarece grecii antici văzuseră în

lepădarea pielii lor un proces de vindecare şi renaştere. Dacă grecii ar fi cunoscut microbiologia, ar fi observat legături mult mai adânci între şerpi şi mecanismul secret al vieţii. Dar chiar şi anticii înţeleseseră că şerpii personificau paradoxul fundamental al tuturor leacurilor medicinale: în doze mici vindecau, în doze largi, omorau. El a ridicat şarpele aproape de faţă şi a râs cu poftă, apoi a deschis geanta Nike, a băgat şarpele înăuntru şi a închis-o.

Întorcându-se către locul îndepărtat unde-şi parcase maşina, dr. Tarver a avut sentimentul unei împliniri ce o depăşea cu mult pe cea a găsirii păsărilor moarte. Într-adevăr, se simţea binecuvântat. Americanii trăiau cu frică constantă şi totuşi nu ştiau cât de aproape erau de moarte în orice moment al zilei sau al nopţii. Dacă voiai să dai de moarte, nici nu trebuia să o cauţi.

Stai într-un loc destul de mult şi te găseşte ea.

Călătoria doctorului Tarver înspre laboratorul său l-a făcut să se îndrepte către nord de-a lungul autostrăzii Interstate 55, la est de mănunchiul de clădiri de birouri ce împrejmuia marele dom al capitoliului din Jackson. La stânga sa, turnul AmSouth se înălţa pe fondul joasei linii a orizontului capitalei. Privirea sa a scrutat etajul 16, înspre ferestrele albastre-negre ale biroului din colţ. Eldon a condus pe acel drum şi a verificat acele ferestre aproape în fiecare zi în ultimii cinci ani. Dar azi era prima dată când lumina soarelui luminase vreodată înapoi din birou ca un semnal argintiu, reflectând folia de aluminiu pe care o numise drept semnal de urgenţă cu atâţia ani în urmă.

Muşchii pieptului său mare s-au încordat şi respiraţia i-a slăbit. Mai existaseră obstacole pe drum şi înainte – mici probleme de planificare sau lipsă de comunicare. Însă nimic nu justificase folosirea acestui semnal. Folia însemna probleme reale. Eldon alesese această metodă primitivă din acelaşi motiv pe care-l invocau şi agenţiile secrete. Dacă erai într-adevăr în pericol, poate chiar lovit, cel mai rău lucru pe care ai putea să-l faci ar fi să să-ţi contactezi partenerii prin orice metodă care poate fi depistată. Spre deosebire de un telefon, un computer sau un pager, folia era distinctă. Nimeni nu putea dovedi că este un semnal. Nici măcar NSA[1] nu ar putea pune camere în fiecare colţişor de pământ de unde acea folie să poată fi detectată. Nu, folia fusese o idee bună. La fel ca şi întâlnirea aranjată. Andrew Rusk ştia unde să meargă; întrebarea era: putea să ajungă acolo fără să fie urmărit?

Ce putea semnalul de urgenţă să raporteze decât un interes nedorit din partea cuiva? Dar cine? Poliţia? FBI-ul? La cel mai important nivel, nu conta. Primul instinct al dr. Tarver era să elimine sursa pericolului. Numai Andrew Rusk îi cunoştea identitatea, sau orice despre activităţile sale recente. Şi Rusk nu putea fi de încredere în a păstra tăcerea sub presiune.

1. NSA - Agenţia Naţională de Securitate.

Avocatul credea că este puternic şi conform standardelor tinerilor profesionişti ai sec. XXI, ar putea să fie. Dar acele specii private de Homo sapiens nu aveau niciun indiciu legat de adevărata natură a puterii şi a greutăţii. Nicio idee de încredere în sine. La câteva secunde după ce a văzut folia de aluminiu, Eldon se gândea să găsească o poziţie confortabilă privind de sus una dintre străzile pe care Rusk conducea în fiecare zi şi să tragă un glonţ de calibru mare prin cortexul avocatului. Doar astfel şi-ar putea asigura protecţia. Desigur, dacă îl omora pe Rusk, n-ar şti niciodată natura ameninţării. Uciderea lui Rusk de asemenea ar însemna activarea planului său de scăpare şi dr. Tarver nu era pregătit încă să părăsească ţara. Încă mai avea treburi importante de făcut.

S-a uitat în jos la geanta Nike de pe scaunul de lângă el. Locul întâlnirii aranjate era la 48 de km distanţă. Avea timp să ducă păsările la laborator? Ar trebui oare să rişte să-l întâlnească pe Rusk? Da, a răspuns instinctul său. *Nicio moarte nu a fost încă numită crimă de către poliţie. Nu în mod public cel puţin*. Până şi raţiunea îi dicta să rişte această întâlnire. Nimeni nu-l putea prinde în locul pe care l-a ales.

O nouă posibilitate s-a ivit în mintea lui Eldon. Dacă Rusk pusese folia de aluminiu ca momeală? Dacă cumva ar fi prins şi, în schimbul indulgenţei, ar oferi pe tavă informaţii despre complicele său? Ar putea exista poliţişti care aşteaptă la laborator chiar acum. Eldon îşi permitea să piardă păsările. Virusul Nilului de Vest era unul imprevizibil, foarte schimbător în populaţii răbdătoare, depinzând de imunităţi preexistente şi alţi factori. Posibilitatea capturării depăşea ca importanţă orice câştig posibil în cercetare. dr. Tarver a prins mai tare volanul, a ieşit de pe I-55 înspre Northside Drive, după care s-a întors pe strada înălţată, îndreptându-se către sud.

Şi totuşi, cum rămânea cu şarpele coral? Nu-i plăcea ideea de a-l arunca cu păsările. Poate că ar trebui să participe la întâlnirea de urgenţă. Sau ar trebui să facă după cum făcuse odată după ce i-a fost furată servieta din maşină, la mall? A parcat maşina deschisă într-o secţiune separată a parcării având o geantă scumpă pe scaun. În haosul criminal care era Jackson, un hoţ furase geanta în mai puţin de 30 de minute. dr. Tarver îşi imaginase mereu privirea de pe faţa pungaşului când acesta deschide geanta şi nu găseşte prada ci un bici încolăcit şi colţi letali. Karma instant, situaţie de căcat...

Avea un zâmbet parşiv pe faţă. Era haioasă situaţia în care evenimente aparent fără legătură între ele scoteau la iveală semnificaţii ascunse odată cu trecerea timpului. Folia de pe clădire şi şarpele coral ar putea fi în legătură printr-o pânză Jungiană de sincronicitate. Poate şarpele era cumva rezolvarea problemei semnalate de folie.

A deschis fermoarul genţii şi a aşteptat să iasă capul colorat cu galben. 16 km s-au topit pe sub cauciucuri înainte ca acesta să o facă. Când prima dungă roşie a ieşit din geantă, dr. Tarver a prins capul şarpelui coral între degete şi i-a scos corpul din geantă. Copiii erau uneori muşcaţi de corali pentru că şerpii erau atât de frumoşi încât nu se puteau abţine să nu-i atingă. Dacă şerpii coral nu ar fi atât de ascunşi, ar exista mai mulţi copii morţi în sudul Americii.

Şarpele a rămas suspendat pentru o clipă, apoi s-a încolăcit pe antebraţul puternic al doctorului pentru a doua oară. Un iureş de euforie i-a dilatat vasele sanguine. Spre deosebire de euforia indusă chimic, reacţia cauzată de atingerea solzilor de pielea sa goală nu şi-a pierdut niciodată efectul. A simţit fiorul unui băiat ce ţine în mână o armă pentru prima dată: puterea intoxicantă de a ţine moartea în mână. Moartea altora, capacitatea de a ţi-o provoca singur...

În timp ce conducea spre sud, dr. Tarver se afla în proximitatea eternităţii.

CAPITOLUL 9

Chiar şi după trei shoturi de vodcă, Chris era incapabil să adoarmă. La 5 a.m. a renunţat în sfârşit. S-a dat uşor jos din pat şi s-a îmbrăcat în birou, s-a îndreptat către garaj, şi-a pus bicicleta pe stativul din furgonetă şi a condus 20 de minute către nordul oraşului. Acolo, sub un cer violet, a umflat roţile de înaltă presiune, s-a urcat pe Trek-ul din fibră de carbon şi a început să pedaleze spre nord pe singuratica fâşie gri a Căii Natchez.

Aerul lipsit de vreo adiere de vânt fusese cald şi intim în timp ce-şi umfla roţile, dar acum mişcarea înainte l-a liniştit până la punctul unui fior. Atât de departe în sud, Calea cu două coridoare era un tunel creat de către crengile înalte şi arcuite a stejarilor roşii ce împrejmuiau parcarea. Efectul era acela a unei catedrale autentice ce se întindea pe zeci de kilometri. Prin cele câteva crăpături ale boltei cereşti, Chris a văzut o semilună galbenă, încă sus în ciuda soarelui ce răsărea lent. Bătea din picioare pe un ritm metronomic, respirând cu o obişnuinţă aproape muzicală. Mici animale se împrăştiau în timp ce a trecut şi la fiecare jumătate de milă sau ceva de genul ăsta, grupuri de căprioare speriate săreau în adăpostul copacilor.

O ploaie caldă şi unuformă a început să cadă. Borne de hotar rulau ca un film fără coloană sonoră: Loess Bluff, cu versantul său de sol rar, în continuă eroziune; gardul din scânduri care masca postul pădurarului la Mount Locust; podul înalt de peste Râul Cole, de pe care puteai vedea Podul Low Water, peisajul unora dintre cele mai fericite amintiri din copilărie ale lui Chris. După ce a trecut podul înalt a devenit serios, mişcându-şi coapsele precum un biciclist din Turul Franţei, încercând să se descurce cu neliniştea acumulată în ultimile 18 ore. Problema era că nu poţi controla anxietatea născută din circumstanţe de necontrolat, şi Agent Special Alex Morse cu siguranţă nu era în raza lui de control. A continuat până la capătul acestei porţiuni a Căii Natchez după care s-a întors la 180 de grade şi a pornit înapoi spre sud-vest.

Din sunetul cauciucurilor pe pavajul umed s-a auzit un ciripit slab. I-au trebuit 5 metri ca să recunoască sunetul telefonului mobil. Jumătate din timp nu a avut semnal; ăsta era unul din motivele pentru care a ales Calea. Şi-a întins mâna cu atenţie în spate, şi-a scos mobilul din sacul Gore-Tex ce atârna sub scaun. Pe ecran scria: apelant necunoscut. Chris a ignorat apelul, dar ora l-a făcut să se întrebe dacă unul dintre pacienţii săi avea vreo problemă. Ar putea fi chiar Tom Cage, apelând pentru cazul misterios de pe 4-Nord.

– Doctorul Shepard, a spus pe tonul său profesional.

– Bună, doctore, a spus o voce straniu de familiară.

– Darryl? a întrebat, aproape sigur că a recunoscut vocea vechiului coleg de frăție. Foster?

– Normal, la naiba!

– În sfârşit mi-ai primit mesajul, huh?

– Abia acum. Ştiu că e devreme, însă m-am gândit că nu te-ai schimbat prea mult din vremea facultății. Întotdeauna primul trezit, chiar şi mahmur.

– Apreciez că mă suni, omule.

– Păi, numele pe care l-ai menționat chiar m-a trezit. Pentru ce mă întrebi de Alex Morse? Te-ai întâlnit cu ea sau ceva?

Chris se gândea cât de mult să scoată la iveală.

– Dacă nu te superi, aş prefera să nu spun nimic încă.

– Woo-woo-woo, a făcut Foster în batjocură. Şi ce vrei să ştii despre ea?

– Orice poți să-mi spui. Chiar e agent FBI?

– Desigur. Sau obişnuia să fie, oricum. Adevărul e că nu sunt sigur cu privire la statutul său oficial din prezent.

– De ce?

– Nu cunosc domnişoara, Chris, aşa că înțelegi ce vrei. Dar Alex Morse era un personaj de bună credință în Birou. A început cu ce numim un aprinzător de foc. Cam ca tine în facultate – 10 pe linie, mereu făcând mai mult decât trebuia. Şi-a creat un renume ca negociator de ostatici. Se spunea că este cea mai bună. Orice de nivel înalt sau ce era secret, şeful o trimitea să rezolve.

– Vorbeşti la timpul trecut.

– Absolut. Nu cunosc toată paleta, dar cu câteva luni în urmă, Morse şi-a pierdut cumpătul şi i-a cauzat unei persoane moartea.

Picioarele lui Chris s-au oprit din freamăt.

– Cine a murit? a întrebat acesta, mergând de-a lungul pavajului. Un ostatic?

– Nu. Un coleg agent.

– Cum s-a întâmplat?

– Se spune că a fost o scenă cu ostatici foarte tensionată şi Morse a luat-o razna. Echipa de Salvare a Ostaticilor – practic oamenii noştrii din SWAT – a primit ordin să intre înăuntru şi Morse nu a rezonat cu asta. A sărit înapoi în scenă – cică să mențină starea de negociere – şi fiecare a început să tragă. Unui agent pe nume James Broadbent i-a fost spulberată inima cu o carabină. L-am cunoscut personal pe Jim. Era americanul obişnuit cu o soție şi doi copii. Se vorbea că ar fi avut o aventură cu Morse la vremea aceea, dar nu ştii niciodată ce e adevărat în situațiile alea.

Chris încerca să absoarbă asta destul de repede cât să pună întrebări inteligente.

– Deci nu ştii dacă Morse acționează conform legii sau nu, a spus el mai cotit.

– Nu. Vrei să aflu?

– Poți s-o faci fără să declanşezi vreo alarmă în Washington?

– Poate. Dar trebuie să-mi spui despre ce e vorba.

– Darryl, există vreo şansă ca Morse să fie implicată în vreo investigație de crimă?

Foster nu a spus nimic o vreme.

– Nu cred asta. Nu ne ocupăm de cazuri de crimă, ştii? Decât dacă există circumstanțe speciale. Crime ale drepturilor civile, chestii de genul acesta.

– La TV întotdeauna vezi agenți FBI urmărind criminali în serie.

– Porcării de Hollywood. O ramură foarte restrânsă din Birou *sfătuieşte* polițişti locali sau de stat să se ocupe cu cazuri de crimă – dacă aceştia îşi doresc – dar nu fac arestări sau chestii din astea.

Chris nu se putea gândi la nicio întrebare inteligentă şi nu-şi dorea ca Foster să devină agresiv cu ale sale.

– Chiar apreciez că ai sunat, Darryl. Mulțumesc.

– Nu mai poți să-mi dai alte detalii pe care le deții deja?

Chris s-a gândit la câteva explicații plauzibile.

– Morse era de origine din Mississippi, ok? Atât pot să spun pe moment. Dacă se întâmplă ceva neobişnuit, te sun eu înapoi.

– Cred că asta ar fi de ajuns, a zis Foster, nefiind prea satisfăcut. Hei, cum e noua ta soție?

– Bine, e în regulă.

– Îmi pare rău că n-am ajuns la nuntă. Dar Jack Preston mi-a spus că arată bine. Adică foarte bine.

Chris a scos un zâmbet.

– Arată bine, da.

– Ai naibii de doctori. Au parte mereu de alea frumoase.

Chris chiar a râs de data asta, auzind cum o parte din personalitatea prietenului său iese la suprafață.

– Mulțumesc încă o dată, Darryl. Vorbesc serios.

– Te sun eu înapoi când aflu informațiile despre Morse. Poate astăzi. Poate mâine, totuşi.

– Oricând e bine. Hei, unde stai acum?

– Tot în Oraşul Bătut de Vânturi. E bine în perioada asta a anului, însă mi-a înghețat curul astă iarnă. Sunt pregătit pentru Miami sau L.A.

– Succes.

– Da. Vorbim în curând.

Chris şi-a băgat mobilul înapoi în săculețul de sub scaun şi l-a împins puternic. Maşini şi camioane treceau de-a lungul Căii acum, majoritatea transportând muncitori ce locuiau dincolo de granițele fâşiei lungi dar înguste de pământ federal. Viteza limită pe drum era de 50 – minunat pentru biciclişti dacă navetiştii observau asta, dar niciunul nu o făcea. Uitându-se la ceas, a realizat că probabil nu ar ajunge acasă la timp pentru a-l duce pe Ben la şcoală. Asta ar face-o pe Thora să-şi pună întrebări, însă trebuia să facă ceva să alunge tensiunea cauzată de vizita lui Morse.

Acum apelul lui Foster a anulat orice uşurare pe care o resimțise de la efort. Avea mai multe informații acum dar nu şi răspunsuri reale. Alex Morse era o celebritate de agent FBI care a greşit şi a omorât pe cineva. Bine. A recunoscut ea

însăşi greşeala. Dar ce era acum? Un agent de teren lucrând la un caz legitim? Sau un agent vagabond lucrând la crima surorii sale fără permisiune? Dintr-o anumită perspectivă nu conta, deoarece Chris era convins că în opinia ei cu privire la situația lui, ea nu era în toate mințile.

A răsucit ghidonul la dreapta în timp ce o maşină venită din spate l-a suflat de pe şosea, cu claxonul urlând şi cauciucurile împrăştiind apă. Aproape că a căzut pe umăr apoi s-a redresat în ultima secundă şi a revenit pe pavajul umed. Şoferul era prea departe să mai poată fi văzut dar Chris i-a arătat degetul oricum. Nu ar fi făcut asta în mod normal, însă la fel nu ar fi permis în mod normal ca un vehicul să-l ia pe nepregătite şi fără avertizare pe un drum abia circulat.

În timp ce cauciucurile îi zdrăngăneau de-a lungul marginii pavajului, el a văzut un alt biciclist la distanță, apropiindu-se pe cealaltă parte a drumului. În timp ce distanța se diminua, Chris a văzut că biciclistul era o femeie. Şi-a ridicat mâna în semn de salut după care a frânat.

Era Alexandra Morse.

CAPITOLUL 10

Agent Morse nu purta cască de biciclist, însă părul negru îi era prins la spate într-o coadă umedă, punându-i şi mai mult în evidență cicatricele feței. Datorită cicatricelor Chris a putut să o recunoască. Abia dacă îi venea să creadă că o vede şi era aproape gata să treacă pe lângă ea când ea a traversat drumul şi s-a oprit brusc la un metru de el.

– Bună dimineața, doctore.

– Ce naiba faci? a întrebat acesta.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Asta a părut să fie o bună oportunitate.

– Cum de ai ştiut unde voi fi?

Morse doar a zâmbit.

Chris a privit-o din cap până în picioare, observând hainele umede lipite de trup şi coada udă a părului. Avea porii dilatați pe brațe şi pe picioare şi bluzei de bumbac Tulane Law pe care o purta i-ar fi trebuit o grămadă de timp să se usuce, chiar dacă se oprea ploaia.

– Şi bicicleta? a întrebat el. E vreo mare pasiune?

– Nu. Am cumpărat-o acum patru zile când am aflat că eşti biciclist şi că soția ta este alergătoare.

– Ai urmărit-o şi pe Thora?

Lui Morse i s-a ofilit zâmbetul.

– Am alergat în umbra ei de câteva ori. E rapidă.

– Iisuse. Chris a dat din cap şi a început să pedaleze.

– Aşteaptă! a strigat Morse. Nu sunt o amenințare, dr. Shepard!

El s-a oprit şi s-a uitat înapoi.

– Nu sunt sigur de asta.

– De ce nu?

El s-a gândit la cuvintele lui Darryl Foster.

– Poți să-i zici instinct.

– Ai instincte bune cu privire la surse de pericol?

– Poate în trecut.

– Chiar şi când acele surse sunt umane?

O furgonetă roşie a zburat pe lângă, şoferul privindu-i.

– De ce nu continuăm să pedalăm mai bine? a precizat Morse. Vom ieşi mai puțin în evidență procedând astfel.

– Nu intenționez să continui conversația de ieri.

Ea părea neîncrezătoare.

– Cu siguranță că trebuie să ai nişte întrebări pentru mine.

Chris a privit copacii apoi şi-a întors capul lăsând să se vadă o parte din furia sa.

– Da, am. Prima mea întrebare este: ai văzut-o personal pe nevastă-mea să intre în biroul acestui avocat de divorțuri?

Morse a făcut un pas mic în spate.

– Nu personal, nu, dar...

– Cine atunci?

– Un alt agent.

– Cum a identificat-o pe Thora?

– A urmărit-o până la maşină şi a luat numărul plăcuței.

– Plăcuța. Nicio şansă să fie o greşeală? Nicio şansă să ia un număr greşit şi să fie altcineva?

Morse a dat din cap.

– I-a făcut o poză.

– Ai acea poză?

– Nu la mine. Însă ea purta un costum foarte diferit. O rochie neagră din mătase cu o eşarfă albă şi o pălărie în stilul lui Audrey Hepburn. Nu-s prea multe femeile cărora le iese să se îmbrace aşa.

Chris a scrâşnit din dinți. Thora purtase acelaşi costum la o petrecere doar cu o lună în urmă.

– Ai înregistrări ale conversației cu avocatul? Copii ale unor memorandumuri sau dosare? Orice care să arate despre ce au vorbit?

Morse a dat din cap cu părere de rău.

– Deci recunoşti că e posibil să fi vorbit despre testamente şi bunuri sau investiții sau altceva legitim.

Agent Morse s-a uitat în jos la pantofii umezi. După puțin timp şi-a ridicat privirea şi a zis:

– E posibil, desigur.

– Dar nu crezi asta.

Ea şi-a muşcat buza inferioară, dar nu a zis nimic.

– Agent Morse, se întâmplă să ştiu din comportamentul recent al soției mele că ceea ce-ai spus ieri e imposibil să fie aşa.

Ea a părut intrigată, dar în loc să întrebe despre ce vorbea acesta, a spus:

– Mai sunt 16 km până la furgoneta ta. Vrei să mergem înapoi împreună? Promit să nu te scot din sărite, dacă mă pot stăpâni.

Chris ştia că ar putea să o lase în urmă pe Morse în câteva secunde. Dar dintr-un motiv anume – poate datorită manierei în care a fost crescut – decis să nu facă asta. A dat din umeri, a pus picioarele pe pedale şi s-a urnit înspre sud, mergând uşor. Morse s-a luat după el şi a început imediat să vorbească.

– Ai sunat pe cineva să ceri date despre mine?

El s-a decis să-l scoată pe Darryl Foster din conversație.

– M-am gândit că deja ştii răspunsul la chestia asta. Nu-mi asculți telefoanele?

Ea a ignorat acest aspect.

– Sunt sigură că ai nişte întrebări pentru mine după tot ce am spus ieri.

Chris şi-a scuturat stropii de ploaie din ochi.

– Recunosc că m-am gândit la ce mi-ai spus, mai ales la problema medicală.

– Bine. Continuă.

– Vreau să ştiu mai multe despre aceste morți inexplicabile, cum le-ai numit tu.

– Ce vrei să ştii?

– Cum au murit oamenii. A fost vorba de un atac cerebral de fiecare dată?

– Nu. Doar la sora mea.

– Serios? Care au fost celelalte cauze ale morții?

– Embolism pulmonar într-unul din cazuri. Infarct miocardic în altul.

– Ce altceva?

Treizeci de metri de drum s-au scurs pe sub picioarele lor înainte ca Morse să răspundă.

– În celelalte a fost vorba de cancer.

Chris s-a uitat atent la ea, dar Morse privea în continuare drumul.

– Cancer?

Ea a dat din cap pe deasupra mânerelor şi de pe nas i-a picurat apă.

– Boli maligne fatale.

– Glumeşti, nu?

– Nu.

– Vrei să-mi spui că acest mănunchi de morți suspecte care te-a atras atât de mult implică şi oameni care au murit de cancer?

– Da.

S-a gândit un moment la acest lucru.

– Câte victime au existat? În total?

– Nouă morți legate de avocatul de divorțuri despre care ți-am spus. Şase cazuri de cancer atât cât am putut depista până acum.

– Acelaşi tip de tumoare la fiecare?

– Asta depinde de cât de năzuros eşti. Toate au fost cazuri de cancer la sânge.

– Poți să-mi spui năzuros. Cancerul la sânge cuprinde un întreg ciclu de boli, Agent Morse. Există peste 30 de tipuri diferite de limfoame non-Hodgkin. Cel puțin 12 leucemii diferite. Cel puțin toate morțile au survenit din cauza unui singur tip de cancer la sânge?

– Nu. Trei leucemii, două limfoame şi un mielom multiplu.

Chris a mişcat din cap.

– Nu eşti în toate mințile. Tu chiar crezi că cineva ucide oameni infectându-i cu diferite tipuri de cancer?

Morse l-a privit, şi avea o privire aspră aşa cum nu mai văzuse.

– Ştiu asta.

– E imposibil.

– Eşti sigur? Nu eşti medic oncolog.

Chris a râs din răsputeri. Nu trebuie să fii oncolog ca să îți dai seama că ar fi stupid să omori oameni în felul acesta – chiar dacă s-ar putea. Chiar dacă ai putea induce cancerul în victimă, ar putea dura ani până când acea persoană ar muri, dacă ar muri. Multe persoane supraviețuiesc leucemiei în prezent. Şi limfoamelor. Şi oamenii trăiesc normal peste cinci ani cu mielome după transplanturi de măduvă a spinării. Unii pacienți fac două transplanturi şi trăiesc zece ani sau mai mult.

– Toți aceşti pacienți au murit în optsprezece luni sau mai puțin.

Asta l-a scos din schemă.

– Optsprezece luni de la diagnostic la moarte? Toți?

– Toți în afară de unul. Pacientul cu mielom a trăit douăzeci şi trei de luni după un transplant de măduvă.

– Cancere agresive în cazul ăsta. Foarte agresive.

– Evident.

Morse voia ca el să-şi dea seama singur despre ce e vorba.

– Aceşti oameni care au murit...erau toți căsătoriți cu persoane înstărite?

– Toți. Cu persoane foarte înstărite.

– Şi toți soții sau soțiile care au supraviețuit erau clienți ai aceluiaşi avocat de divorțuri?

Morse a scuturat din cap.

– N-am zis niciodată asta. Am spus că toți soții au ajuns să aibă conexiuni cu acelaşi avocat de divorțuri – şi doar după moartea perechii lor. Afaceri importante, majoritatea, cazuri unice care nu aveau de-a face cu domeniul de specializare al avocatului.

Chris a făcut un semn din cap, însă era cu gândul tot la teoria referitoare la cancer a lui Morse.

– Nu vreau să intru într-o dispută tehnică, dar chiar dacă toți aceşti pacienți au murit de leucemie, vorbeşti despre mai multe etiologii diferite ale bolilor. Şi carcinogenesis-ul nu este înțeles în majoritatea cazurilor. Dacă incluzi limfoamele ai de-a face cu grupuri complet diferite de celule – eritroida şi celule tip B – şi cauzele acelor cancere sunt, la fel, necunoscute. Faptul că aceste „cancere de sânge“ au omorât în mai puțin de 18 luni este probabil singura lor similitudine. În orice alt mod sunt probabil la fel de diferite una de alta precum un cancer pancreatic şi o sarcomă. Şi dacă cei mai buni oncologi din lume nu cunosc cauzele acelor cancere, cine crezi că le-ar face intenționat să ucidă?

– Radiațiile cauzează leucemie, a adăugat Morse. Nu trebuie să fii geniu pentru a îmbolnăvi pe cineva de cancer.

Are dreptate, a realizat Chris. Mulți dintre supraviețuitorii inițiali ai Hiroshimei au murit de leucemie după efectul bombei atomice, asemenea multora dintre „supraviețuitorii“ dezastrului de la Cernobîl. Marie Curie a murit de leucemie din cauza experimentelor sale cu radiații. Poți pricinui o avarie genetică cu un instrument bont metaforic. Gândul i-a zburat imediat la problema accesului la radiații gama. Ar trebui să te gândeşti la doctori, dentişti, medici veterinari – la naiba, şi unii tehnicieni medicali aveau acces la maşinării cu raze X sau la izotopi radioactivi folosiți pentru radioterapie. Teoria lui Morse era bazată pe mai mult decât speculații frenetice. Totuşi, premisa de bază încă i se părea absurdă.

– S-a mai făcut asta, ştii, a spus Morse.

– Ce anume?

– Pe la sfârşitul anilor ’30, naziştii au experimentat mijloace de sterilizare asupra unui număr semnificativ de evrei fără ca aceştia să ştie. Le spuneau să stea la un pupitru şi să completeze nişte formulare, iar asta dura cam 15 minute. În acel timp, raze gamma de mare energie erau lansate în organele lor genitale din trei unghiuri. Experimentul avea efect.

– Doamne!

– De ce nu ar putea cineva să facă acelaşi lucru cu o victimă într-un birou de avocatură? a întrebat Morse. Sau într-un cabinet stomatologic?

Chris a pedalat mai repede fără să spună nimic.

– Ştii că cercetătorii creează cancer dinadins la animale în laboratoare, nu?

– Desigur. Fac asta injectând substanțe carcinogene în animale. Şi astfel de substanțe sunt depistabile, Agent Morse. Legal, vreau să spun.

Ea l-a privit cu îndoială.

– Într-o lume ideală. Dar tu însuți ai spus-o, durează ceva să mori de cancer. După 18 luni, toate urmele de substanță carcinogenă ar putea să dispară. Benzenul este un bun exemplu.

Chris s-a încruntat gânditor.

– Benzenul cauzează cancer la plămâni, nu-i aşa?

– Plus leucemie şi mielom multiplu, l-a informat ea. A fost demontrat prin testarea muncitorilor din fabrici cu expunere scăzută la benzen, în Ohio şi în China.

E pregătită tipa, s-a gândit el. Sau altcineva este.

– Ai făcut cercetări extinse de toxicologie referitor la toate aceste morți?

– La aproape niciuna.

Asta l-a uimit.

– De ce nu?

– Mai multe dintre trupuri au fost cremate înainte să avem suspiciuni.

– Asta-i convenabil.

– Şi în alte cazuri nu am putut să obținem permisiunea de a exhuma cadavrele.

– Iarăşi, de ce?

– E complicat.

Chris a simțit o manevră la mijloc.

– Nu cred asta, Morse. Dacă FBI-ul şi-ar dori cercetări legale, le-ar obține. Cât despre familiile acestor presupuse victime? Au suspectat ceva murdar? Aşa te-ai băgat pe cazul ăsta? Sau acuzația surorii tale a fost cea care a declanşat totul?

Două motociclete masive au luat o curbă lungă în față, farurile lor iluminând ploaia.

– Familiile câtorva victime au mirosit ceva murdar încă de la început.

– Chiar dacă rudele lor au murit de cancer?

– Da. Majoritatea soților în cauză sunt adevărați nenorociți.

Mare surpriză.

– Toate aceste presupuse victime au intentat cumva divorț?

– Niciuna nu a făcut asta.

– Niciuna? Atunci poate au intentat soții?

Morse s-a uitat iarăşi la el.

– Nimeni nu a intentat.

– Atunci ce naiba s-a întâmplat? Oamenii au consultat acest avocat fără nicio intenție de divorț?

– Întocmai. Credem că e vorba despre o singură vizită – poate cel mult două vizite. Avocatul aşteaptă un client foarte bogat care are de pierdut o sumă enormă de bani în divorțul său. Sau poate clientul are de pierdut custodia copiilor săi. Însă când avocatul simte că are un client cu adevărat disperat – un client cu o ură reală pentru partener – face pasul.

– E un scenariu interesant. Poți demonstra vreo parte din el?

– Nu încă. Avocatul ăsta e foarte priceput. Paranoic, de fapt.

Chris s-a uitat la ea neîncrezător.

– Nici măcar nu poți demonstra că s-a petrecut vreo crimă, mai precis că cineva anume ar fi implicat. Nu faci decât speculații.

– Am cuvântul surorii mele, doctore.

– Spus pe patul de moarte, după un atac sever.

Fața lui Morse a devenit masca unei convingeri insolente.

– Nu încerc să te indispun, a spus Chris. Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta. Văd genul ăsta de tragedii în fiecare săptămână şi ştiu cum e pentru familii.

Ea nu a zis nimic.

– Dar trebuie să recunosc, ai dezvoltat o teorie destul de elaborată. E material de Hollywood, de fapt, a spus el, amintindu-şi cuvintele lui Foster. Nu viața reală.

Morse nu părea iritată; de fapt, părea puțin amuzată.

– Dr. Shepard, în 1995, un neurolog de 44 de ani a fost arestat la Centrul Medical Vanderbilt având în buzunar o seringă de 15 cm şi un ac de 10 cm. Seringa a fost umplută cu acid boric şi apă sărată. Sigur ştii că acea soluție ar fi fost letală dacă ar fi fost injectată într-o inimă de om.

– Cam la atât e folositor un ac de 10 cm, a gândit Chris cu voce tare.

– Neurologul plănuia să ucidă un doctor ce i-a fost supraveghetor cât a fost rezident acolo. Când poliția a cercetat un depozit de-al său, au găsit cărți despre asasinări şi producție de agenți biologici toxici. Au mai găsit de asemenea un borcan ce conținea ricină, una dintre cele mai periculoase otrăvuri din lume. Neurologul plănuise să înmoaie paginile unei cărți într-un amestec dizolvant ce ar fi permis absorția ricinei prin piele. Morse s-a uitat înspre Chris cu o sprânceană ridicată. E destul de elaborat pentru tine?

Chris a schimbat două viteze şi a pedalat în continuare.

Morse imediat l-a ajuns din urmă.

– În 1999, o femeie din San Jose, California, a fost internată în spital cu greață şi migrene. I-au făcut o tomografie şi nu au găsit nimic. Însă un tehnician a pus cerceii femeii lângă un teanc de filme cu raze X neexpuse. Când au fost developate, tehnicianul a văzut un aparent defect pe fiecare din filme. Era foarte evident. Şi-a dat seama până la urmă că unul dintre cerceii femeii a expus filmul.

– Cerceii erau radioactivi?

– Unul din cercei era. Soțul ei era oncolog pe probleme de radiații. Poliția a contactat Biroul şi am descoperit că telefonul ei mobil era la fel de fierbinte precum o bucată de dărâmături de la Cernobîl. S-a descoperit că soțul ascunsese o bilă mică din cesiu în interiorul telefonului. Desigur, până atunci pusese bila înapoi în recipient în incinta biroului său. Dar urmele încă mai erau acolo.

– A dezvoltat un cancer?

– Nu încă, dar ar putea. A absorbit de sute de ori expunerea permisibilă.

– Ce s-a întâmplat cu oncologul?

– Se află în San Quentin acum. Vreau să spun că doctorii nu sunt imuni la impulsuri ucigaşe. Şi sunt capabili de orice planuri elaborate pentru a le duce la capăt. Aş putea găsi zeci de cazuri asemănătoare pentru tine.

Chris a dat din mâna dreaptă.

– Nu te deranja. Cunosc şi eu doctori complet nebuni. În ciuda replicii sale obişnuite, el a fost liniştit de dezvăluirile lui Morse.

– Există 4500 de doctori în Mississippi, a menționat ea. În plus, cam 5000 de stomatologi. Apoi mai sunt medicii veterinari, tehnicienii, cercetătorii universitari, infirmierele – un imens spectru de suspecți, chiar dacă presupui că ucigaşul e din Mississippi. Şi nu susțin teoria asta decât de vreo şapte zile.

Din felul în care Morse s-a exprimat, Chris a înțeles că aparenta enormitate a sarcinei era iluzorie; exista doar datorită lipsei unor informații de bază.

– Trebuie să descoperi cauza morții acestor oameni – sau mai degrabă cauza cauzei, etiologia acestor cancere la sânge. Dacă e vorba de radiații, ai putea să începi să-ți restrângi aria de suspecți foarte repede.

Vocea ei sună puțin mişcată:

– Un expert cu care am vorbit susține că radiațiile sunt cea mai sigură şi mai simplă metodă.

– Dar nu ai probe legale? Nicio arsură de la radiații sau simptome neobişnuite observate cu mult înainte de diagnosticarea cancerului?

– Nu. Repet, deoarece autoritățile locale nu cred că aceste morți au fost cazuri de crimă, există o problemă de acces la cadavre.

– Şi referitor la fişele medicale ale presupuselor victime?

– Am reuşit să fac rost de fişele a două victime de la membri supărați ai familiei. Specialiştii însă s-au uitat la ambele în detaliu şi n-au găsit nimic suspect.

Chris a clipit datorită sudorii înțepătoare pe care ploaia i-a risipit-o în ochi.

– Dar mi s-a spus că radiațiile ar putea explica schimbarea în cazurile de cancer, a continuat Morse. Dacă expui pe cineva la radiații, nu ai cum să prevezi cum vor reacționa celulele.

Chris a mişcat din cap, însă ceva din ideea asta îl deranja.

– Specialistul tău are dreptate. Însă atunci de ce cancerele la sânge sunt singurele rezultate? De ce nu şi tumori avansate? De ce nu şi melanoame? Şi de ce doar cancere la sânge super agresive? N-ai putea prezice aşa ceva legat de radiații.

– Poate ai putea, a sugerat Morse. Dacă ai fi oncolog în radiații.

– Poate, a recunoscut Chris. Dacă ai reuşi mai întâi să expui osul medular, ai putea da peste mai multe cancere la sânge decât orice alt gen. Dar dacă asta e adevărat, îți restrângi aria de suspecți cam cu 10.000 de oameni.

Morse a zâmbit.

– Crede-mă, orice oncolog în radiații din Mississippi este interogat în această clipă.

– Câți sunt?

– 19. Şi nu e o simplă problemă de alibiuri. Nu pot întreba pe vreun doctor unde a fost într-o anumită zi la o oră anume, pentru că nu avem cum să ştim când le-au fost administrate medicamentele victimelor. Vezi?

– Da. Metodele *Dragnet* sunt evitate. Dar nu cauți doar un doctor, nu? E şi avocatul. Dacă ai dreptate, el funcționează aproape la fel ca un agent al ucigaşului.

– Exact. Numai că are de-a face cu un asasin şi nu cu un fundaş sau un cântăreț.

Chris a râs uşor.

– Cum s-ar porni o asemenea relație? Nu poți să cauți asasini tineri promițători. Nu există un detaşament național. Avocatul tău lacom pune oare un anunț pe internet pentru a recruta pe cineva care omoară oameni fără vreo urmă? Angajează un vânător de capete?

– Ştiu că sună ridicol când pui problema aşa, însă e vorba de o sumă mare de bani.

– Cât?

– Milioane la fiecare caz. Aşa că avocatul trebuie să găsească o momeală destul de bună pe care să o arunce în fața cuiva care probabil câştigă 100.000 de dolari sau mai puțin la slujba sa legală.

Pentru a rupe monotonia plimbării cu bicicleta, Chris a virat încet la dreapta şi la stânga. Morse i-a oferit spațiu să-şi urmeze drumul în zig-zag.

– Avocații ajung să cunoască o mulțime de criminali profesionişti în munca lor, a scos ea în evidență. Şi necesitatea este mama invenției, nu? Cred că acest om a găsit o cerere pentru un serviciu şi apoi a găsit o cale pentru a-l satisface.

Chris a pedalat în fața ei astfel încât un camion să poată trece. Neregulamentar, câtă vreme camioanele mari nu aveau voie pe acolo.

– Multe din cele spuse de tine au sens, a spus el după sunetul care se pierdea al camionului, dar tot cred că teoria ta nu are conținut.

– De ce? a întrebat Morse, revenind iarăşi în rând.

– Problema cu timpul. Dacă vreau să omor pe cineva, e din ură adevărată sau pentru că am foarte mult de câştigat de pe urma morții acelei persoane. Sau poate că risc să pierd milioane de dolari dacă nevastă-mea continuă să trăiască, aşa cum ai spus ieri. Dar dacă vrea să-mi ia copiii de lângă mine pentru totdeauna? N-am să aştept luni de zile sau ani până crapă. Vreau acțiune rapidă.

– Chiar dacă ar fi aşa, a spus Morse, rezultatul cel mai probabil al unei crime standard – în special într-o situație de divorț – este ca ucigaşul să ajungă la închisoare. Şi dacă nu ai de gând să fii tu ucigaşul, pe cine angajezi? Eşti multimilionar. Nu ai un grup mafiot la care să apelezi. Imaginează-ți cum cineva atât de disperat ar putea reacționa în fața unui avocat şmecher care îi oferă o cale de ieşire fără riscuri din aceste probleme. Pentru o crimă perfectă, merită aşteptarea.

Are dreptate, s-a gândit Chris.

– Observ asta. Dar oricum ai lua-o, există un caracter urgent într-o situație de divorț. Oamenii o iau razna. Vor face orice să termine mariajul. Există o dorință nebună pentru a merge mai departe, pentru a se căsători cu persoana iubită, în fine.

– Ai dreptate, desigur, a încuviințat Morse. Dar deja ai aşteptat ani de zile pentru libertatea ta. Poate zeci de ani. Orice avocat de divorțuri îți poate spune că obținând divorțul – întregul parcurs de la început la sfârşit – poate dura foarte mult. Dacă divorțul este contestat, vorbim despre întârzieri de coşmar. Chiar dacă intră sub diferențe ireconciliabile, soții continuă să aibă dispute un an de zile sau mai mult. Oamenii suferă, nu colaborează, negocierile sunt întrerupte. Poți ajunge în tribunal chiar dacă era ultimul lucru pe care ți-l doreai. Anii pot trece. Morse, dintr-o dată, sufla apăsat. Dacă avocatul tău ți-ar spune că în acelaşi interval de timp cât ar dura divorțul, ți-ar putea salva milioane de dolari, oferind garanția custodiei depline a copiilor şi nu le-ar îngădui să te urască – ar trebui măcar să iei în considerare ceea ce a spus, nu-i aşa?

Treceau pe podul înalt de peste râul Creek. Chris a frânat, s-a dat jos şi a sprijinit Trek-ul de peretele din beton.

– M-ai prins, a zis el. Dacă scoți caracterul urgent din ecuație, atunci o armă a unei acțiuni întârziate devine viabilă. Ai putea folosi ceva precum cancerul ca pe o armă. Dacă este tehnic posibil.

– Mulțumesc, a spus Alex încet. Şi-a rezemat bicicleta de beton şi s-a uitat la apa maronie ce curgea greoi pe deasupra nisipului la 50 de metri sub ea.

Chris a privit un ropot de picături mici împrăştiate pe suprafața apei, după care au dispărut. Ploaia se domolea.

– Nu mi-ai zis că unele dinte victime au fost bărbați?

– Da. În două cazuri, supraviețuitori au fost femeile.

– Aşadar există un antecedent pentru femei care-şi omoară bărbații în chestia asta.

Morse a tras puternic aer în piept, apoi s-a uitat în sus la el şi a spus:

– De asta sunt cu tine aici, doctore.

Chris a încercat să şi-o imagineze pe Thora mergând în secret până în Jackson pentru o întâlnire clandestină cu un avocat de divorțuri. Pur şi simplu nu reuşea.

– Îți înțeleg gândirea, ok? Dar în cazul meu este irelevant şi asta din multe motive. Motivul principal este că dacă Thora mi-ar cere divorțul, i l-aş oferi. Atât de simplu. Cred că ştie asta.

Morse a dat din umeri.

– Nu o cunosc pe doamnă.

– Aşa e. Nu o cunoşti. Parapetele din beton nu era nici măcar până la talia lui Chris. Uneori urina de pe parapet în timpul călătoriilor sale. A simțit nevoia să facă la fel şi acum.

– E frumos acolo jos, a zis Morse, privind la cursul trecător al râului. Arată precum o sălbăticie neexplorată.

– Mai aproape de-atât nu vei găsi. Nu au existat tăieri din anii '30 şi e pământ federal. Am petrecut mult timp pe râu fiind copil. Am găsit o grămadă de vârfuri de săgeți şi de lance. Indienii Natchez vânau de-a lungul râului cu 1000 de ani înainte ca francezii să vină.

Ea a zâmbit.

– Eşti norocos cu o asemenea copilărie.

Chris ştia că are dreptate.

– Am stat în Natchez doar câțiva ani – taică-miu s-a tot mutat din cauza IP-ului, între fabrici, ştii? – dar tata mi-a arătat multe lucruri în pădurile astea. După ploi torențiale, fiecare dintre noi mergea pe un mal al râului şi înainta aşa. După o cădere de teren, am găsit trei oase mari. A reieşit că sunt de la un mamut. Vechi de 15 mii de ani.

– Uau. Nu ştiam că există din ăştia prin împrejurimi.

Chris a încuviințat din cap.

– Păşim pe urme pe oriunde am lua-o.

– Urmele morților.

S-a uitat în sus la sunetul unui motor care se apropia. Era vehiculul unui pădurar. Şi-a ridicat mâna, amintindu-şi de o femeie pădurar ce patrulase pe această bucată din drum vreo doi ani. După ce a plecat de-acolo, îi văzuse figura pe coperta unui roman misterios foarte vândut, cu o poveste ce avea loc pe Cale. Locul părea să aibă efect asupra fiecăruia care-şi petrecea timpul acolo.

– La ce te gândeşti, doctore?

El se gândea la Darryl Foster şi la ce îi spusese Foster despre Alexandra Morse. Chris nu-şi dorea să o provoace, ci dorea să ştie cât de sinceră fusese cu el.

– Din clipa în care ne-am întâlnit, a spus el, uitându-se în ochii ei verzi, ți-ai băgat nasul în viața mea personală. Vreau şi eu să fac asta pentru un minut cu tine.

Putea aproape să vadă lungimea zidurilor. Dar în cele din urmă, ea a încuviințat din cap. Ce altă variantă avea?

– Cicatricele tale, a spus el. Pot să-mi dau seama că sunt proaspete. Vreau să ştiu cum te-ai pricopsit cu ele.

Ea s-a întors şi s-a uitat la nisipul încrețit de sub apă. Când în sfârşit a vorbit, a făcut-o pe un ton care dezvăluia ceva. Nu se mai putea vorbi de o autoritate profesională, însă în locul ei apăruse o sinceritate crudă care i-a transmis că auzea ceva foarte asemănător cu adevărul.

– A existat un bărbat, a zis ea. Un bărbat cu care am lucrat în cadrul biroului. Se numea James Broadbent. Lumea îi spunea Jim, dar el prefera James. Adesea i-a fost acordată sarcina să mă protejeze în probleme de ostatici. El...a fost îndrăgostit de mine. Chiar am ținut şi eu la el, dar era însurat. Avea doi copii. N-am fost niciodată intimi, dar chiar dacă am fi fost, nu şi-ar fi lăsat familia. Niciodată. Înțelegi?

Chris a dat din cap că înțelege.

Ea a privit din nou apa.

– Doctore, am fost un bun negociator de ostatici. Unii au spus că eram cel mai bun. În cinci ani nu am pierdut vreodată un ostatic. Asta e ceva rar. Dar în decembrie trecut... Morse a stat pe gânduri, apoi şi-a revenit la loc. Tatăl meu a fost omorât încercând să pună capăt unui jaf. Două luni mai târziu, mama a fost diagnosticată cu cancer la ovare. Foarte avansat, şi ştii ce înseamnă asta.

– Îmi pare rău.

Morse a ridicat din umeri.

– Am cam luat-o razna după aia. Doar că nu am realizat asta, înțelegi? Tata m-a crescut să fiu dură şi asta am încercat să fiu. „Nu renunța niciodată“, ăsta e motto-ul meu. De la Winston Churchill la tatăl meu şi direct la mine.

Chris a dat din cap cât a putut el de empatic.

– Ajung şi la cicatrice, promit, a spus ea. Cu nouă săptămâni în urmă, am fost chemată la o luare de ostatici la o bancă. Nu o bancă obişnuită. O trezorerie federală în D.C. Şaisprezece ostatici înăuntru, majoritatea fiind dintre angajați. Mulți din Birou au crezut că e vorba de un atac terorist. Alții au crezut că e vorba de bani. Putea să fie vorba despre ambele – un jaf complex de strâns fonduri pentru operațiuni teroriste. Dar instinctul mi-a spus că e vorba de altceva. Şeful lor vorbea cu un accent arab, dar care nu mi s-a părut autentic. Era nervos, poate schizofrenic. Avea multă ură împotriva guvernului. Mi-am putut da seama că suferise o pierdere recentă, asemenea multor oameni care încearcă ceva extrem. Morse i-a afişat lui Chris un zâmbet restrâns. Ca mine, înțelegi? Oricum, un director adjunct, pe numele său Dodson, avea comandă deplină şi nu mi-a acordat suficient timp ca să-mi fac treaba. Am avut o şansă reală să-l conving pe şeful lor, fără să fie nevoie să se tragă vreun foc. Experiența şi instinctul mi-au spus asta. Şi erau 16 vieți în pericol, ştii? Însă exista multă tensiune la mijloc, fiind vorba despre Washington după atacurile de pe 11 septembrie. Aşa că Dodson m-a alungat şi a chemat HRT-ul[1].

Chris a înțeles că ea îşi descărca amintirea rememorând evenimentele. În mintea ei se gândise probabil de foarte multe ori, dar de câte ori vorbise despre asta în preajma altcuiva?

– În niciun fel nu se putea rezolva situația cu lunetişti. Trebuia să fie o intrare explozivă, ceea ce însemna un mare pericol pentru ostatici. Nu puteam să accept asta. Aşa că am trecut înapoi prin cordon şi am intrat în bancă. Cei din echipa mea strigau la mine, dar abia dacă i-am auzit. Unii din HRT n-au primit vestea la timp şi au izbit uşile şi ferestrele exact când am ajuns în hol. Apoi grenade. Morse şi-a atins obrazul cicatrizat ca şi cum ar simți leziunea pentru prima dată. Unul dintre jefuitori m-a împuşcat din spatele unui paravan din sticlă. Am încasat cioburi în

1. Echipa de salvare a ostaticilor – Hostage Rescue Team.

mare, însă ce n-am ştiut a fost că James mă urmărise. Când am fost lovită, s-a uitat în jos la mine în loc să se uite în sus la cel care a tras, cum de fapt ar fi trebuit să facă. Sentimentele lui pentru mine erau mai puternice decât pregătirea sa. Şi ne antrenează mult, înţelegi? Morse şi-a şters faţa ca şi cum ar fi îndepărtat o pânză de păianjen, însă Chris a văzut scânteia lacrimilor.

– Hei, a zis el, făcându-şi simţită prezenţa şi apucând-o de braţ. E în ordine.

Ea şi-a scuturat capul cu o violenţă surprinzătoare.

– Nu, nu este. Poate într-o zi va fi, dar acum nu este.

– Ştiu un lucru, a spus Chris. În starea în care eşti nu ai nevoie să lucrezi la un caz de crimă. Ai nevoie de o învoire medicală.

Morse a râs cam straniu.

– Acum sunt într-o învoire medicală.

Uitându-se în jos la ea, totul a devenit clar. Oboseala ei profundă, obsesivitatea ei, privirea lungă a unui soldat speriat...

– Eşti pe cont propriu, aşa e?

Ea a scuturat iarăşi din cap însă bărbia îi tremura.

– Spui mai des *eu* decât spui *noi.*

Morse şi-a muşcat buza de jos, apoi a privit cruciş ca şi cum şi-ar fi ascuns privirea de lumina soarelui.

– Aşa stau lucrurile? a întrebat el cu blândeţe. Eşti singură?

Când s-a uitat la el, ochii îi erau umezi de mai mult decât ploaie.

– Cam aşa ceva. Adevărul e că aproape tot ce-am făcut de 5 săptămâni încoace, nu a fost autorizat. M-ar concedia dacă ar afla.

Chris a fluierat lung.

– Iisuse Hristoase.

Ea l-a prins de încheieturi şi i-a vorbit cu o convingere puternică.

– Eşti ultima mea şansă, dr. Shepard. Ultima mea şansă pe bune.

– Ultima şansă pentru ce?

– Pentru a-i opri pe oamenii ăştia. Pentru a dovedi ce-au făcut.

– Uite, a spus el într-un mod straniu, dacă tot ce-mi spui e adevărat, de ce nu e implicat FBI-ul?

Frustrarea i-a întărit expresia feţei.

– Din mai multe motive, niciunul bun. Crima este un delict de stat, nu unul federal, doar dacă e un caz RICO[1]. Mult din ceea ce deţin se bazează pe deducţii şi presupuneri, nu pe dovezi obiective. Dar cum naiba să fac rost de dovezi fără nicio resursă? FBI-ul este cea mai încuiată birocraţie pe care ţi-o poţi imagina. Totul este ca la carte – doar dacă implică lupta împotriva terorismului, desigur, caz în care aruncă pe geam cartea. Dar nimeni nu-i va prinde pe indivizii pe care-i urmăresc eu folosind regulile Marchizei de Queensberry.

1. *Racketeer Influenced and Corrupt Organizations* – Lege federală în SUA care stabileşte pedepsele pentru acte criminale realizate de organizaţii criminale. (n.red.)

Chris nu ştia ce să spună. Ieri dimineaţă viaţa lui decurgea în mod obişnuit; acum stătea pe un pod în ploaie, privind o femeie pe care abia o cunoştea cum se pierde.

– Dacă acţionezi singură, cine a văzut-o pe Thora intrând în biroul avocatului?

– Un detectiv particular. Obişnuia să lucreze pentru tatăl meu.

– Iisuse. Ce crede FBI-ul că faci acum?

– Ei cred că sunt în Charlotte, lucrând la un caz de prostituţie în care sunt implicaţi străini clandestini. Când m-au transferat acolo după ce am fost împuşcată, am avut noroc. Am dat peste un fost coleg de la academie acolo. A făcut multe ca să mă acopere. Dar nu mai poate continua prea mult aşa.

– Sfinte Sisoe.

– Ştiu că nu tot ce spun e clar. N-am dormit mai mult de trei ore pe noapte în cinci săptămâni. Mi-au trebuit două săptămâni doar să aflu de legătura dintre cumnatul meu şi avocatul de divorţuri. Apoi încă o săptămână să fac rost de numele tuturor partenerilor săi de afaceri. Am făcut rost de lista cu victime doar cu o săptămână în urmă. Ar mai putea fi alţi zece, din câte aş putea eu bănui. Dar apoi soţia ta a intrat în biroul lui Rusk şi asta m-a adus în Natchez. Mi-am împărţit timpul între locul ăsta şi Jackson, unde maică-mea e pe moarte şi –

– Cine e Rusk? a intervenit Chris. Avocatul?

– Da. Andrew Rusk Jr. Tatăl lui este un mare avocat de plângeri din Jackson. Mai multe lacrimi i-au apărut pe obrazul plouat. La dracu, e o harababură! Doctore, am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de cunoştinţele tale medicale, dar mai presus de toate, am nevoie de tine pentru că tu eşti următoarea victimă. Privirea lui Morse a rămas aţintită pe a lui. Înţelegi asta?

Chris a închis ochii.

– Nimic din ce-ai zis azi nu dovedeşte asta nici în cea mai mică măsură.

Frustrarea i-a ajuns până la limită.

– Ascultă-mă! Ştiu că nu-ţi place să auzi asta, dar soţia ta a condus două ore către Jackson pentru a se întâlni cu Andrew Rusk şi te-a minţit când ţi-a ascuns acest lucru. La ce crezi că trimite chestia asta?

– Nu la crimă, a zis Chris cu încăpăţânare. Nu cred asta. N-am cum să cred.

Morse i-a atins braţul.

– Asta pentru că eşti doctor, nu avocat. Fiecare procuror din această ţară are o listă de oameni care vin săptămânal pentru a cere să fie deschise cazurile de crimă referitoare la apropiaţii lor. Morţile sunt înregistrate ca accidente, sinucideri, incendii, o sută de lucruri. Dar părinţii sau copiii sau soţiile victimelor...ei ştiu adevărul. A fost crimă. Aşa că-şi fac drum prin sistem, sperând ca cineva să observe, cel puţin să clasifice ceea ce s-a întâmplat ca fiind crimă. Angajează detectivi şi îşi cheltuiesc economiile de-o viaţă încercând să afle adevărul, să obţină dreptatea. Dar aproape niciodată nu o obţin. Ulterior se transformă în ceva ca nişte fantome. Unii dintre ei rămân fantome pentru restul vieţii. Morse s-a uitat la Chris cu privirea înfiertată a unui soldat de luptă. Eu nu sunt vreo fantomă, doctore! Nu voi sta fără să fac nimic şi să-mi

las sora să fie ștearsă din interesul cuiva – pentru profitul său. Vocea ei s-a auzit pe un ton periculos. Dumnezeu îmi este martor că nu voi face asta.

Din respect, Chris a așteptat câteva clipe până să răspundă.

– Susțin ceea ce faci, în regulă? Și chiar te admir pentru asta. Dar diferența este că tu ai un scop personal în chestia asta, eu nu.

Ochii ei s-au micșorat.

– Ba da, ai. Doar că nu ai acceptat asta încă.

– Te rog să nu începi din nou.

– Doctore, aș face orice să te fac să mă ajuți. Înțelegi? M-aș duce acolo în tufiș și mi-aș da chiloții jos pentru tine dacă asta ar trebui. Ochii ei străluceau arzător. Dar nu trebuie să fac asta.

Lui Chris nu-i plăcea privirea care i se afișase pe față.

– De ce nu?

– Deoarece soția ta te înșeală.

El a încercat să alunge unda de șoc de pe fața sa, dar nimic nu-i putea domoli bătăile inimii.

– Thora se culcă cu un chirurg chiar aici în oraș, a continuat Morse. Îl cheamă Shane Lansing.

– Pe naiba, a spus Chris cu o voce răgușită.

Privirea lui Morse nu s-a clintit.

– Ai dovezi?

– Dovezi detaliate.

– Detaliate...? Nu vreau să aud.

– Negarea e mereu primul răspuns.

– Taci naibii din gură!

Figura lui Morse s-a ameliorat.

– Știu că doare, da? Am fost logodită odată, până când am aflat că logodnicul meu se culca cu prietena mea cea mai bună. Dar mândria este dușmanul tău acum, Chris. Trebuie să privești lucrurile obiectiv.

– Ar trebui să privesc lucrurile obiectiv? Tu ești cea care vehiculează teorii bizantine de ucidere în masă...nu-i de mirare că ești pe cont propriu!

Privirea lui Morse era la fel de arzătoare.

– Dacă sunt nebună, spune-mi atunci un lucru. De ce nu ai sunat la FBI ieri să mă denunți?

El a privit în jos înspre paravanul din beton.

– De ce, Chris?

Acesta a simțit cum îi vin cuvintele de la sine.

– Thora pleacă din oraș săptămâna asta. Mi-a spus azi-noapte.

Lui Morse i-a căzut fața.

– Unde pleacă?

– În Deltă. O pensiune din Greenwood. Un hotel foarte cunoscut.

– Alluvian?

El a încuviințat din cap.

– Îl știu. Când pleacă?

– Poate mâine. Săptămâna asta, cu siguranță.

– Și când se întoarce?

– Stă trei nopți și se întoarce.

Morse și-a dus mâna strânsă într-un pumn la gură.

– Asta e, Chris. Doamne...se mișcă repede. Trebuie să te ocupi de asta acum. Ești în mare pericol. *Chiar acum*.

El a luat-o de umeri și a zdruncinat-o.

– Tu te auzi? Tot ce-mi spui tu este condiționat de împrejurări. Nu a existat niciun fapt în grămada asta blestemată!

– Știu că pare așa. Știu că nu vrei să crezi nimic din toate astea. Dar...uite, vrei să știi tot ce știu eu?

El s-a holbat la ea ceva vreme.

– Nu prea cred. S-a uitat la ceas. Sunt în întârziere. Trebuie să mă întorc la furgonetă. Nu pot să te aștept acum.

S-a urcat pe bicicletă și a dat să plece, însă Morse l-a prins de cot cu o forță nebănuită. Cu cealaltă mână a scos ceva din pantalonii ei scurți. Un telefon mobil.

– Ia ăsta, a spus ea. Are numărul meu de mobil înăuntru. Poți să vorbești pe față la el. E singura conexiune sigură pe care o vom avea.

El a împins telefonul.

– Nu-l vreau.

– Nu fi cap sec, Chris. *Te rog.*

S-a uitat la telefon ca un membru al unui trib, suspect cu această tehnologie miraculoasă.

– Cum am să-i explic Thorei?

– Thora pleacă din oraș. Poți să-l ții ascuns o zi sau două, nu?

El a expirat nervos, dar a luat telefonul.

Privirea lui Morse a strălucit din neastâmpăr.

– Trebuie să renunți la obiceiul ăsta de băiat bun, Chris. *Ești în pericol de moarte.*

Un râset straniu i-a scăpat pe gură.

– Îmi pare rău, dar pur și simplu nu cred asta.

– Timpul va avea grijă de asta. Într-un fel sau altul.

El a vrut să plece, dar încă odată educația sa de sudist nu l-a lăsat.

– O să fii bine?

Morse s-a întors și a ridicat partea de jos a bluzei sale, descoperind mânerul unui pistol semiautomat. Părea uriaș pe lângă talia ei mică. În vreme ce el o urmărea, ea s-a urcat pe bicicletă și a apucat de ghidoane.

– Sună-mă în curând. Nu avem prea mult timp pentru pregătiri.

– Dacă sun mai degrabă la FBI?

Ea a dat din umeri ca și cum nu ar fi fost deloc preocupată.

– Atunci cariera mea a luat sfârșit. Dar nu mă voi opri. Și tot voi încerca să te salvez.

Chris a pus picioarele pe pedale și a plecat imediat.

CAPITOLUL 11

Andrew Rusk a pornit Porsche Cayenne-ul, s-a avântat printre două rânduri de maşini, apoi s-a uitat în oglinda retrovizoare. În ultima săptămână avea sentimentul că cineva îl urmărea, şi nu doar pe stradă. De obicei lua prânzul în cele mai selecte restaurante şi nu o dată simţise că cineva îl privea şi se întorcea înainte să-l poată surprinde. Dar cel mai mult simţea asta pe autostradă. Şi dacă s-ar fi întâmplat ca cineva să-l urmărească, acel cineva se pricepea. Folosind probabil mai multe maşini – semn rău. Mai multe maşini însemna un interes oficial şi nu voia să fie necesar să-i spună ceva lui Glykon despre interesul oficial. Şi nici nu trebuia, cât timp rămânea incert.

Astăzi a fost altfel. Astăzi un Crown Victoria de un albastru închis îl urmărise încă de când pornise pe I-55. Făcuse diferite schimbări de ritm, însă Crown Vic-ul a stat cu el. Când Rusk s-a prefăcut că iese de pe autostradă, dar a revenit imediat pe drumul principal, urmăritorul său s-a dat singur de gol. Vestea bună era că o entitate a puternicei legi, folosind mai multe maşini, ar fi prea puţin probabil să comită o greşeală atât de banală. Vestea rea era că Rusk trebuia să ajungă la o întâlnire şi nu avea timp de pierdut. Mergând spre sud i-a venit ideea unei soluţii. Ieşind pe Meadowbrook Drive a pornit spre est. Crown Vic-ul stătea la 10 maşini distanţă în spate. În scurt timp, conducea prin Old Eastover, unul dintre cele mai exclusiviste cartiere din capitală. Rusk se întreba dacă Ford-ul nu ar putea fi o maşină a guvernului. FBI-ul folosea uneori Crown Vic-uri. Porcărie americană lipsită de putere...

A rămas pe drumul principal ce urca încet dar sigur. Se întreba dacă cel ce-l urma ştia că acest urcuş treptat era cauzat de apropierea de Pearl River. Cu câţiva ani în urmă, zona din faţa lor fusese un teren inundat, nepotrivit pentru construcţii. Încă mai era inundat, însă între timp banii şi-au spus cuvântul şi acum pământul era o nouă ocazie de dezvoltare imobiliară. În urmă cu câţiva ani, Rusk făcuse nişte caiac-canoe pe râul Pearl cu un prieten care îşi intra în formă pentru o călătorie pe apă până în Canada. Atunci, pădurile din apropierea malului râului fuseseră ocupate de drumuri mizerabile, majoritatea fiind păstrate în funcţiune de copii zvăpăiaţi pe ATV-uri. Dacă Rusk avea dreptate, unele dintre acele drumuri încă mai erau acolo în ciuda caselor noi...

A virat la dreapta şi a parcat maşina în faţa unei case mari. Oare cel din Crown Vic ar parca după el? Sau ar încerca să păstreze anumite aparenţe? A urmărit silueta vopsită în albastru închis în timp ce trecea de intersecţie, apoi a mers mai departe.

Rusk a luat-o înainte, mergând pe strada rezidenţială de-a lungul formei sale în V şi înapoi pe drumul principal. Când a ieşit, drumul din faţă era gol.

S-a uitat în oglinda retrovizoare: Crown Vic-ul se ţinea în spatele lui la vreo 30 de metri. Rusk a apăsat acceleraţia până la fund, motorul huruind, împingându-l în scaun ca pe un astronaut la decolare. În câteva secunde mergea iute înspre un zid de arbori şi tufişuri înalte.

Bariera de la capătul drumului se lungea şi mai mult, dar Rusk ochise un drum noroios către stânga, cu o lăţime în care abia încăpea un Porsche, dar el n-a dat înapoi. Luat pe sus de adrenalină, a tras de volan spre dreapta, a băgat iar viteză şi a trecut direct prin deschiderea dintre copaci, rugându-se să nu întâlnească vreun copil pe patru roţi pe care să-l strivească cu grila radiatorului, ca pe o insectă.

Cayenne-ul sălta în sus şi în jos ca un *dune buggy* în Baja, însă Rusk ţinea piciorul apăsat până la podea. Spatele Cayenne-ului a zburat în aer şi cu botul a intrat într-o groapă adâncă, împrăştiind apă în toate direcţiile. Înainte ca avântul să-i cedeze, Rusk a mişcat volanul cu putere. După câteva clipe de încordare, roţile din spate au tras maşina înapoi, afară din groapă, cu roţile din faţă învârtindu-se. Rusk a explodat de bucurie când roţile din faţă s-au prins de pământul nisipos şi l-au adus pe drum cu motorul mârâind ca un urs supărat.

În niciun fel nu se putea ca un jaf de Crown Victoria să-l urmărească prin acea deschizătură. Singura şmecherie acum era să poată să-şi găsească drum înapoi pe o stradă pavată înainte ca cel care-l urmărea să-şi dea seama de unde ar putea să apară. El continua să se menţină spre râu – sau pe unde credea că râul curge – cu ochii larg deschişi. Instinctul nu l-a părăsit. În mai puţin de un minut, a văzut apa râului Pearl trecând printr-o trecătoare largă, treizeci de iarzi mai jos. A tras de volan la dreapta şi a început să meargă de-a lungul râului.

Unde era Crown Vic-ul? Şoferul să fie oare din Jackson? Ar avea oare cum să-şi dea seama că Rusk încerca să o ia spre sud, înapoi pe drumurile pavate? Misteriosul bărbat din Crown Vic ar putea foarte uşor să cheme întăriri: o altă maşină, poate chiar un elicopter. Ar fi greu să scape de un elicopter, doar în cazul în care Rusk şi-ar abandona maşina şi ar lua-o la pas prin pădure. Dar ce-ar rezolva astfel? Deja ştiau cine e. Avea de mult un plan de scăpare – unul care l-ar scoate din raza autorităţilor americane – dar ar fi fost dificil de pus în funcţiune şi cu elicoptere pe urmele sale.

Nu sunt, şi-a spus. *Nici măcar nu e vorba de „ei" din câte ştiu. E doar unul singur.*

– Da, dar cine? a zis cu voce tare.

Nenorocita aia de fată.

Rusk a scrâşnit din dinţi de la zdruncinăturile Porsche-ului. Tot ce putea să facă era să continue.

O frumoasă canoe de lemn înainta pe râu chiar în faţa lui, manevrată de două fete ce ar putea fi studente, cu nişte rucsacuri roşii între ele. Rusk s-a întrebat dacă au pornit din Strong River intrând apoi în Pearl. Făcuse acel traseu în liceu cu nişte

colegi cercetaşi. Privind fetele şi-a adus aminte de lucruri stranii. Era departe de cercetaşi acum – bătrânul Pack 8. Şi mottoul lor... Sfinte Iisuse.

Rusk a zdrobit pedala de frânare. Chiar după un mănunchi gros de bambus din dreapta sa, un tunel întunecat se deschidea printre copaci. Urme adânci de roţi duceau într-acolo şi în deschidere era o grămadă de buşteni pe jumătate arşi şi cam o sută de cutii de bere goale. Rusk a dat bucuros din cap. Acel drum ducea spre civilizaţie. A călcat acceleraţia, a trecut pe urmă peste o porţiune nisipoasă şi a pornit înspre tunel. După zece secunde a intrat în întuneric. Încă râdea când a sărit pe asfaltul curat şi a condus mai departe înspre pasajul superior al I-55 care se înălţa în depărtare.

CAPITOLUL 12

Soarele era sus pe cer şi Chris accelera furgoneta mult peste limita de viteză. Ploaia se oprise în sfârşit, însă roata stângă din faţă ridicase un val de stropi strălucitori în timp ce trecuse pe partea ce ducea către Autostrada 61 Sud.

Ultima dezvăluire a lui Alex Morse îl lăsase gol pe dinăuntru. Nu putea încă să se gândească la asta. Dar măcar rezolvase misterul pe care Darryl Foster nu reuşise să-l explice. Agentul Special Alex Morse era unul şmecher care conducea investigaţia unei crime despre care FBI-ul nu ştia nimic. Şi nu doar o investigaţie, ci o misiune, o unică misiune de a-i pedepsi pe cei care, credea ea, i-ar fi omorât sora. Fusese în acea misiune de cinci săptămâni şi tot ce reuşise să producă erau câteva teorii fascinante şi dovezi amănunţite. *Şi totuşi*, se gândi el într-un fel ruşinat, *când în sfârşit s-a decis să dezvăluie dovezi adevărate, am oprit-o*. Trecând pe lângă Super Wal-Mart, a luat telefonul mobil pe care Morse i-l dăduse şi a format singurul număr de pe Sim.

– Alex aici, a răspuns Morse. Eşti bine? Ştiu că ţi-am trântit-o cam dur cu privire la Thora.

– Ce dovezi ai ca să faci o legătură între soţia mea şi Shane Lansing?

Morse trase tare aer în piept.

– De două ori săptămâna asta, dr. Lansing s-a oprit la noua ta casă în timp ce Thora era acolo.

Chris simţi un val de eliberare.

– Şi ce? Shane locuieşte în acel cartier.

– Prima dată a stat înăuntru 28 de minute.

– Şi a doua?

– 52 de minute.

52 de minute. Destul timp să –

– Thora probabil îi arăta casa. O amenajase singură. Şi existau muncitori, nu?

Replica lui Morse fusese foarte directă.

– Niciun muncitor.

– Niciodată?

– Niciodată. Îmi pare rău Chris.

El s-a strâmbat.

– Acesta totuşi ar putea să fie un contact nevinovat, ştii asta?

– Asta crezi tu despre Shane Lansing? Că-i vreun corist?

Chris nu credea deloc acest lucru despre Lansing.

– Pe oricine aş întreba despre el, spuse Morse, aud trei lucruri: e un chirurg talentat, un bou arogant ce tratează asistentele ca pe nişte nimicuri şi un vânător de păsărică.

Chris a tresărit.

– Am mai auzit că-i plac astea drăguțe, a adăugat Morse. Thora îndeplineşte cu siguranță această condiție.

– Asta e tot?

– Nu. Am vorbit cu câteva asistente în ultimele cinci zile.

– Şi?

– Acestea spun că Thora a avut o aventură cu un doctor căsătorit când a venit la început în oraş. Cu şapte ani în urmă. Asta înainte să o cunoşti, aşa e? Tipul era medic la urgențe. Ți-a zis vreodată despre asta?

– Cine era tipul?

– Îl chema Dennis Stephens.

O amintire vagă a unei figuri tinere cu barbă îi trecea lui Chris prin minte.

– N-am auzit niciodată de el.

– Se pare că aventura începuse să capete proporții anormale, aşa că Stephens şi-a luat un serviciu într-un alt stat.

– Prin spital se aud mereu zvonuri din astea.

Morse n-a zis nimic.

– Thora era oricum singură atunci.

– Mai există o poveste despre ea şi un chirurg oftalmolog ce a stat aici o vreme. Asta ar fi cam înainte să se mărite cu Red Simmons.

– Foarte multe asistente o urăsc pe soția mea, Agent Morse. Cred că este arogantă.

– Şi este?

– Greu de zis. Thora e mai deşteaptă decât jumătate din doctorii de aici, în termeni de inteligență brută. Îți poți imagina ce efect poate să aibă asupra lor. Majoritatea sunt bărbați.

– Pot să înțeleg asta. Sunt prietena ta Chris, chiar dacă nu mă cunoşti. Prietenii spun adevărul, chiar şi când e dur.

– Eşti prietena mea? Sau doar ai nevoie de mine?

– Dă-mi o şansă să-ți arăt. Apoi hotărăşte-te.

Cred că a fost un bun negociator de ostatici, s-a gândit el apăsând SFÂRŞIT. *Deja mă manipulează.*

CAPITOLUL 13

La 4 ore după ce a alergat ultimul kilometru jumătate către maşina ei, Alex Morse s-a aşezat pe o bancă în umbra unei catedrale catolice din centrul oraşului Natchez şi a urmărit-o pe Thora ieşind din centrul de fitness Mainstream, cu părul blond fluturând de sub o eşarfă albastră din mătase. Ea a făcut la stânga şi s-a pornit spre vest pe Main Street. După aproape jumătate de kilometru ar ajunge la faleza ce domină fluviul Mississippi. Thora de obicei alerga pe lângă marginea acestei faleze ce se întindea pe mulți kilometri, având doar un gard din lanțuri sau câteva tufişuri care să o separe de veşnicie. Alex alergase o dată în spatele ei, uimită de întinderea fluviului Mississippi. Fluxul noroios era de un km jumate transversal spre Natchez şi, pe partea cealaltă, Delta Louisiana se întindea dincolo de limitele vederii umane.

Dar Thora nu alerga astăzi. Purta ochelari de soare Mosquito şi un costum făcut la comandă ce costa mai mult decât câştiga Alex într-o lună. Mergând cu paşi mari şi grațioasă pe stradă, părea numai bună pentru coperta unei reviste. Alex putea să vadă reacțiile întârziate în timp ce Thora trecea pe lângă cei de pe trotuar. Problema era că nu doar bărbații se holbau – femeile se holbau de asemenea. Era genul acela de femeie. Şi poate că asta era rădăcina antipatiei lui Alex. Lui Alex nu i-au plăcut niciodată blondele. Nu-şi dorea să considere pe cineva stereotipic, dar în cazul blondelor, era dificil să nu facă asta. Aveau un fel anume de a merge, de a vorbi, de a-şi flutura nenorocitul de păr, ce o afecta. Acel ritm neajutorat din vocile lor – sunetul unei fetițe patetice – chiar şi cea mai mică urmă o făcea pe Alex să vrea să lovească pe cineva. Şi asta însemna să lase la o parte toată problema „prostiei“. Ştia că blondele nu erau toate proaste genetic, dar pe de altă parte, nu cunoştea prea multe – sau măcar una – care să fie cu adevărat intelectuală. Şi acela era miezul problemei. Majoritatea blondelor pur şi simplu n-au avut niciodată nevoie să muncească din greu pentru a obține ce-şi doresc în viață; aşa că şi-au dezvoltat câteva abilități – în afară de a flirta şi a băga cuțite între omoplații femeilor – care şi-ar fi dovedit eficiența în orice situație practică.

Desigur, cu greu vreo „blondă“ era cu adevărat blondă. Asta i-o datora Thorei. Câteva ființe umane – chiar şi acelea care erau blonde din copilărie – treceau prin maturitate fără ca părul să li se închidă natural la culoare. Thora însă avea sânge danez şi părul său blond de viking avea aproape aceeaşi tentă de galben pai precum a tatălui ei, care la 58 de ani încă mai avea un păr bogat. Din acest motiv, Thora Shepard – spre deosebire de blondele înghețate, marcate, îmbuteliate, sfărâinde, tachinate, cu rădăcini negre, pe care Alex le vedea şi le disprețuia zilnic – radia

un soi de încredere răpitoare, o vigilență caracteristică păsărilor, ce însemna că nu ai putea ajunge departe încercând să scoți ceva de la ea. De asemenea îi făcea pe bărbați și femei să se întoarcă și să se uite după ea în timp ce trecea pe lângă ei pe stradă. Și în cele din urmă, îl făcuse pe un doctor deștept, tânăr și arătos, numit Chris Shepard, să o ceară de soție – plus adopția legală a unui băiat fără tată născut cu 9 ani înainte. Destul de bine pentru o femeie cu trecutul ei.

Alex a grăbit pasul pe Main Street și a început să meargă în spatele Thorei care era la un bloc în față acum. Simți un spasm de iritare în timp ce un tânăr ce purta un costum de birou s-a întors la 180 de grade s-o vadă pe Thora cum se îndepărtează de el. Apoi un bărbat mai în vârstă a oprit-o pe Thora și a intrat în vorbă cu ea. Thora vorbea energic, gesticulând adesea din mâini. Alex s-a întors și s-a uitat în vitrina unui magazin.

Avusese o aversiune instinctuală pentru Thora încă de la început, dar nu știa sigur de ce. Nimeni nu putea susține că Thora ar fi avut o copilărie ușoară. Își începuse viața cu o lingură de argint în gură, dar acea lingură îi fusese luată imediat. Fiica unui renumit chirurg Vanderbilt, Thora Rayner își petrecuse primii 8 ani din viață în lumea elitei sociale din Nashville, Tennessee. O școală șic, un club exclusivist potrivit, școala de călărie. Dar când Thora avea 8 ani, alcoolismul mamei sale atinsese un punct limită. După câteva încercări de reabilitare, Anna Rayner a intrat într-o zăpăceală alcoolică ce nu arăta vreun semn de anulare. Cu ajutorul câtorva prieteni, Lars Rayner și-a internat soția într-un spital de stat după care a băgat divorț. După șase luni o terminase cu ea, însă prețul de a-și păstra averea fusese fiica sa. Cedându-și drepturile Thorei, îl afecta prea puțin pe dr. Rayner, însă acest act transformase profund viitorul fetiței.

Viața Thorei a devenit o odisee, dintr-un orășel la est de Tennessee într-un altul. A frecventat școli publice, academii private nu din sfera economică, în timp ce pensia alimentară stabilită de tribunal era aruncată pe alcool. Problemele mamei sale cu băutura se amplificau sau se diminuau fără să urmeze vreo regulă oarecare, însă de câteva ori Thora a trebuit să fie preluată de bunica sa paternă. Notele din liceu erau mediocre până la mici, asta până când, în mod aparent, luă decizia să-i arate tatălui ce poate să facă dacă-și pune mintea la lucru. Când Thora a spulberat testele ACT și SAT, Lars Rayner în sfârșit și-a dat seama. S-a oferit să tragă de sfori s-o bage pe Thora la Vanderbilt și de asemenea să plătească facturile. Thora a refuzat. În schimb, a aplicat singură și a câștigat o bursă academică la alma mater-ul tatălui său.

Din păcate, norocul ei n-a ținut prea mult. Genele materne și procesul modificării comportamentale erau împotriva ei. După un prim semestru perfect, notele sale au scăzut constant până la jumătatea clasei a 10-a pe care n-a terminat-o. Când s-a angajat chelneriță într-o speluncă din districtul Printers Alley, motivul repede a devenit evident: Thora era însărcinată. Prietenul a dispărut, însă Thora s-a decis să păstreze copilul. Cu ajutor financiar și de bonă din partea bunicii, s-a înscris la școala de infirmiere și după doi ani a absolvit cu onoruri. A început să lucreze în spitalul VA din Murfreesboro, Tennessee, dar a demisionat după 9 luni, mutându-se inexplicabil în Natchez, Mississippi. Alex suspecta că o treabă murdară stătea în spatele acestei mișcări, dar nu avea nicio dovadă (cu toate că avea un detectiv care lucra la asta). Thora fusese angajată de spitalul St. Catherine și tocmai acolo îl întâlnise pe Red Simmons, cel care va deveni primul ei soț și, imediat după, avea să o facă văduvă. O văduvă foarte bogată.

Alex a privit către dreapta ei. Thora a mai vorbit încă 20 de secunde, l-a îmbrățișat pe bătrân și a continuat să meargă pe Main Street. Alex a scos o cameră mică din poșetă și i-a făcut o poză bărbatului în timp ce trecea. Părea să aibă cam 60 de ani, probabil prea bătrân să-i fie amant.

Alex se mândrea mult cu condiția sa fizică, dar simpla urmărire a Thorei în rutina de zi cu zi era un proces epuizant. Trează la răsăritul soarelui pentru o alergare de dimineață – 6 kilometri, minimum, și uneori 15 – apoi un duș rapid acasă, urmat de un drum făcut la șantierul de construcții al familiei Shepard din Avalon. Thora se certa cam jumătate de oră cu constructorii după care își conducea Mercedesul decapotabil spre clubul exclusivist pentru o tură de bazin sau câteva seturi de tenis (Alex urmărea de obicei din parcare). Pe urmă, a alternat retușurile la păr și unghii cu ridicatul serios de greutăți la Mainstream Fitness. Alt duș, apoi prânzul cu cel puțin o prietenă. Prefera mâncarea thailandeză dintr-un restaurant excelent nu departe de Mainstream, și asta era probabil destinația ei prezentă. După masă (prea puțină alimentație, notase Alex de la o masă din preajmă), Thora făcea de obicei un alt drum către șantier.

Singurul popas necesar al zilei era școala pregătitoare St. Stephen's, pentru a-l lua pe Ben. În timp ce majoritatea mamelor așteptau la rând chiar și 20 de minute – în cazul în care copiii ar fi ieșit în fugă din școală imediat după clopoțel – Thora apărea mereu 20 de minute mai târziu. În felul acesta evita așteptarea plictisitoare și de obicei îl găsea pe Ben singur, aruncând la coș pe terenul de sport. După ce-l ducea acasă la menajeră, își petrecea restul după-amiezei făcând diferite treburi sau mergând la cumpărături, apoi se oprea pe șantierul din Avalon pentru ultima oară, înainte să se ducă acasă la vila Elgin.

În timpul acestor pauze de sfârșit de zi, dr. Shane Lansing se oprise de două ori pentru o vizită neoficială. Alex nu intrase niciodată în casă în timp ce Lansing era înăuntru, dar dacă chirurgul își făcea apariția din nou, plănuise să încerce. După cele două întâlniri cu dr. Shepard (de la care nu se aștepta să fie atât de hotărât în apărarea moravurilor soției) regreta că nu l-a adus pe Will Kilmer în Natchez cu ea. Vechiul partener al tatălui său lucra pe cazuri conjugale și deținea echipament cu care putea asculta și decodifica apeluri de celular în timp real. Dar Will își depășise deja obligația în supravegherea lui Andrew Rusk și Alex nu-și putea permite să plătească pe unul dintre detectivii săi să vină în Natchez. Lucra totuși la spargerea parolei contului de mail al Thorei. Thora purta la ea un Treo 650 oriunde mergea și se conecta frecvent la internet cu acesta. Alex era sigură că dacă ar putea obține un

singur e-mail care să demonstreze că Thora şi Lansing erau iubiţi, dr. Shepard ar înţelege pericolul în care este şi ar face ceva cu privire la planul ei.

Thora s-a oprit iarăşi, de data asta pentru a vorbi cu un bărbat de vârsta ei. În timp ce Alex încerca precaută să se apropie, încercând să surprindă conversaţia, telefonul mobil i-a sunat. Când s-a îndepărtat şi a răspuns, a auzit vocea groasă a lui Will Kilmer.

– Bună unchiule Will, a şoptit ea, cu toate că apelativul era doar unul de afecţiune.

– Am nişte veşti pentru tine, a spus bătrânul.

– Bune sau rele?

– Rele, în bătaie scurtă. Cu puţin timp înainte, Andrew Rusk l-a făcut pe unul dintre băieţii mei şi a dispărut.

– La naiba. Cum de-a pierdut pe unul dintre ai tăi?

– Nenorocitul a luat acel Porsche în jos spre Pearl River şi a intrat în noroi. Omul meu era într-o Crown Victoria – Supercharged, dar asta nu te ajută prea mult în noroi. Şi nu cred că Rusk o făcea de distracţie. Cred că se îndrepta undeva important. Altfel, de ce s-ar mai strofoca?

– La naiba!

– Ţi-am spus că mai avem nevoie de maşini. Dar tu ai zis...

– Ştiu ce am zis, s-a răstit Alex, furioasă că nu avea bani să plătească pentru genul de supraveghere pe care acest caz îl cerea. *Scump la tărâţe şi ieftin la făină*, şoptea tatăl din mormânt. Toată supravegherea pentru care plătise până acum era terminată. Rusk era dus, şi ea nu putea face nimic înainte ca el să revină. La treizeci de iarzi depărtare, Thora a dat mâna cu bărbatul cu care vorbea, apoi a traversat Strada Comerţului şi a făcut la dreapta. Alex a urmat-o.

– Îmi pare rău, Will. E numai vina mea. Te-am nenorocit.

Apoi urmă o respiraţie grea. Kilmer avea 70 de ani şi avea mai mult decât un emfizem.

– Acum ce vrei sa fac, dragă?

– Pune pe cineva la casa lui Rusk dacă poţi. Tot trebuie să vină acasă, nu?

– Sigur. Vine diseară cu siguranţă.

– Doar dacă nu l-am speriat.

Will n-a spus nimic.

– Crezi că un tip ca ăla ar părăsi oraşul pentru asta?

– Nu, nu cred. Rusk e înfipt. Are o slujbă bine plătită, o soţie, o casă mare, copii.

– Copiii săi nu trăiesc cu el, a precizat Alex.

– Stai calmă. Rusk este un avocat bogat, nu un agent CIA de teren. O să vină acasă.

S-a străduit să se calmeze. Thora aproape că ajunsese la restaurantul thailandez.

– O să trimit acolo pe cineva, a spus Will. Şi dacă n-am pe nimeni liber o să merg chiar eu.

– Nu trebuie să... Alex s-a blocat. Thora s-a oprit dintr-o dată pe bordură pentru a răspunde la mobil. Se sprijinea cu spatele de peretele unei clădiri cu telefonul ţinut aproape la ureche.

– Doamne, ce mi-aş dori să fii aici, a răsuflat Alex.

– Ce se întâmplă?

– Nimic. Trebuie să plec. Sună-mă.

Apăsând butonul de încheiere a conversaţiei, Thora a privit pieziş prin fereastra restaurantului thailandez. Aparent mulţumită, a dat din cap şi a băgat telefonul în buzunar şi şi-a schimbat direcţia, mergând repede înapoi către Main Street.

Direct spre Alex.

Alex a intrat în cel mai apropiat magazin, un loc ticsit dintr-un perete într-altul cu mobilă veche, oglinzi înrămate, coşuri împletite şi tăvi de praline cu nuci pentru vânzare. Când a trecut pe lângă magazin, trăsăturile Thorei erau de o severă concentrare. Alex a numărat până la cincisprezece apoi a ieşit din magazin şi a urmărit-o pe Thora mergând către Mercedesul ei.

Ceva urma să se întâmple.

CAPITOLUL 14

Andrew Rusk a verificat din nou kilometrajul Porsche-ului după care a început să caute cu privirea printre copaci pentru a întoarce. Părăsise I-55 cu patruzeci de minute în urmă şi după treizeci de kilometri a întors pe un drum îngust din pietriş. Undeva de-a lungul acestui drum era cotitura către tabăra de vânătoare Chickamauga. Rusk era un membru de elită al acestei tabere de cincisprezece ani, cumpărându-şi locul după ce socrul său a renunţat şi calitatea de membru s-a dovedit folositoare în multe feluri în afară de a oferi relaxare toamna.

Rusk a văzut în sfârşit cotitura marcată printr-un semn pe deasupra intrării pe şosea. A tras de volan şi a oprit în faţa porţii de fier ce-i bloca drumul, apoi a introdus un cifru în panoul de lângă vehicul. Când poarta s-a deschis, el a trecut uşor prin ea. În ciuda bogăţiei mari a membrilor clubului, acest drum era prost întreţinut. Se întreba dacă nu cumva lăsaseră poarta aşa pentru a crea iluzia unor condiţii primitive. Deoarece era doar iluzie.

Cu toate că acele clădiri din campus păreau să fie cabane din lemn, acestea aveau camere ca de hotel cu băi private, căldură, aerisire centrală şi TV cu antenă prin satelit în camerele obişnuite. Pentru vânătorii serioşi, costul era justificat. Existau mai multe căprioare cu coada albă pe pogon în această zonă decât în orice altă parte a SUA. Şi erau mari. Cel mai mare trofeu luat vreodată fusese capturat în Mississipi. *Cozilor albe* le plăcea pădurea tânără, şi pădurile neexploatate din această parte a statului fuseseră defrişate cu aproape două sute de ani în urmă. Acesta era raiul căprioarelor şi vânători din toată ţara plăteau preţuri ridicate pentru a vâna aici. Preţurile erau chiar şi mai mari la sud-vest, imediat după Natchez. Acela era raiul căprioarelor.

Conducând spre cabana principală, Rusk a parcat maşina şi a scrutat spaţiul liber pentru Eldon Tarver. N-a văzut pe nimeni. Coborând din Cayenne, a verificat uşa de la cabana principală dar a găsit-o închisă. Avea sens, deoarece Eldon Tarver nu era un membru al clubului şi astfel nu avea nicio cheie. Dar Tarver avea combinaţia de la poarta de la intrare, prin favoarea lui Andrew Rusk. Acesta era aranjamentul pe care-l făcuseră cu mult timp în urmă, în caz de urgenţă. Au ales Chickamauga deoarece plănuiseră prima lor aventură în aceste locuri. S-au cunoscut cu doi ani înainte de acea întâlnire, dar nu existase aproape niciun contact fizic între timp. Toate întâlnirile ulterioare au fost reduse la mai puţin de două minute şi într-un loc atât de public încât nimeni n-ar numi-o întâlnire.

În ciuda goliciunii poieniţei, Rusk era sigur că dr. Tarver era deja aici. Şi-ar fi ascuns maşina în cazul în care alţi membri erau aici – un eveniment puţin probabil în afara sezonului, dar nu ştii niciodată. Întrebarea era: unde l-ar aştepta Tarver?

Rusk a închis ochii şi a ascultat sunetele pădurii. A auzit întâi vântul, dansul ca un murmur a milioane de frunze de primăvară. Apoi păsările: vrăbii, gaiţe, rândunici. O prepeliţă singură. *Toc-toc-toc*-ul neregulat al unei ciocănitori. În afară de asta, murmurul îndepărtat al camioanelor de pe Autostrada 28. Dar nimic din simfonie nu-i dădea indiciul pentru prezenţa unui alt om.

Pe urmă a mirosit foc.

Undeva la stânga sa, pădurea ardea. A pornit în acea direcţie, mergând cu paşi mari şi siguri printre copaci. Cu cât mergea mai mult, cu atât mai puternic devenea mirosul de fum. Şi carne. Cineva gătea! Asta l-a făcut să aibă dubii că e Tarver, dar trebuia să se asigure.

O clipă mai târziu s-a aflat într-o poieniţă în centrul căreia stătea Eldon Traver. Marele patolog ţinea o tigaie deasupra unui foc mic şi sunetul cărnii care sfârâia umplea poieniţa. Lângă dr. Tarver un cerb mort atârna de o funie, proaspăt jupuit de piele, însă doar parţial măcelărit.

– Ia loc, a spus Tarver pe tonul său grav. Gătesc filé de muşchi. E păcătos de bun, Andrew.

Omorând cerbul, patologul încălcase o regulă sacră a taberei. Omorându-l în afara sezonului, încălcase câteva legi federale. Dar Rusk nu avea de gând să spună ceva despre asta. Avea probleme mai mari pe cap, şi orice reguli sau legi pe care dr. Tarver le încălcase, făcuse asta ştiind bine ce face şi din proprie intenţie. Tarver a tăiat o bucată din muşchi cu un briceag şi a ţinut-o în aer. Rusk a luat cuţitul şi a mâncat carnea ca un semn al legăturii lor.

– E bun, a spus el. Al naibii de bun.

– Mai proaspăt nu există, această parte crudă.

– Ai mâncat-o vreodată crudă?

O privire năucită s-a afişat pe figura patologului.

– O, da. Când eram copil...dar asta e o altă poveste.

Mi-ar plăcea odată să aud acea poveste, s-a gândit Rusk. *Când o să am mai mult timp. Aş vrea să ştiu ce ar putea transforma un băiat într-un personaj ca acesta.* Ştia puţin din istoria doctorului Tarver, dar nu îndeajuns să explice comportamentul ciudat şi interesele omului. Astăzi nu era o zi bună pentru a scoate în evidenţă aşa ceva.

– Avem o problemă, a spus Rusk pe şleau.

– Sunt aici, nu?

– Două probleme de fapt.

– Nu grăbi lucrurile, a spus Tarver. Stai jos. Mai ia nişte carne de vânat.

Rusk s-a prefăcut că se uită în jos la foc. N-a văzut nicio carabină lângă dr. Tarver, nici măcar o armă mai mică. Avea o geantă Nike lângă picioare ce-ar putea să conţină un pistol sau chiar o puşcă mitralieră. Va trebui să fie cu ochii pe ea.

– Nu mi-e chiar foame, a spus acesta.

– Ai prefera să trecem direct la subiect?

Rusk a dat din cap.

– Atunci ar trebui să scăpăm de formalităţi mai întâi.

– Formalităţi?

– Dă-ţi jos hainele, Andrew.

Adrenalina a izbucnit prin sistemul vascular al lui Rusk. *Mi-ar spune să mă dezbrac dacă ar vrea să mă omoare? Pentru a fi scutit de deranjul de a-mi dezbrăca cadavrul? Nu. Care ar fi ideea aici?*

– Crezi că te înregistrez, doctore?

Tarver a zâmbit dezarmant.

– Ai spus că avem o urgenţă. Stresul îi face pe oameni să comită lucruri pe care în mod normal nu le-ar comite.

– Dar tu te dezbraci?

– Nu am nevoie. Tu ai convocat această întâlnire.

Avea sens. Şi dacă Rusk îl ştia pe Tarver, nimic important nu avea să fie spus decât dacă era de acord cu ordinul doctorului. Mulţumindu-i lui Dumnezeu că şi-a lăsat pistolul în Porsche, s-a aplecat şi şi-a desfăcut şireturile la pantofii Cole Haans, apoi şi-a descheiat pantalonii şi i-a dat jos. Pe urmă şi-a scos bluza Ralph Lauren şi a rămas doar în pantaloni scurţi şi şosete. Tarver părea să privească focul de tabără.

– E de ajuns? a întrebat Rusk.

– Tot, te rog, a spus Tarver pe un ton indiferent.

Rusk a înghiţit o înjurătură şi şi-a dat jos chiloţii. A avut un sentiment de timiditate care l-a deranjat. Se mai dezbrăcase de faţă cu bărbaţi de multe ori la clubul de agrement şi îşi petrecuse întreaga tinereţe făcând la fel în vestiare. Cu siguranţă că nu avea motiv să fie ruşinat, nu de măsura standard, mai multe femei au precizat că era destul de *lung.* Dar acum era ceva diferit. Asta însemna să se dezbrace până la piele în faţa unui tip cu numai Dumnezeu ştie ce perversiuni sexuale, şi un patolog – un om care s-a uitat cu răceală la mii de cadavre analizând fiecare defect anatomic. Era straniu. Şi dr. Tarver nu uşura cu nimic întâmplarea. Se holba acum la trupul lui Rusk ca un entomolog care ar studia o insectă cum se împerechează.

– Ai lucrat la muşchii dorsali, a scos Tarver în evidenţă.

Aşa era. Lisa menţionase că vârsta îşi cerea drepturile pe spatele său aşa că Rusk investise mai mult timp la un aparat numit Nautilus, la club, pentru a remedia presupusa deficienţă. Dar cum dracu de ştia Tarver asta dintr-o singură privire?

– Ar trebui să te ocupi mai mult de picioare, a adăugat patologul. Cei care ridică greutăţi sunt obsedaţi de partea de sus a trupului, însă picioarele nedezvoltate strică tot efectul. Simetria e necesară, Andrew. Echilibrul.

– O să ţin minte asta, a spus avocatul cu o urmă de amărăciune. Rusk ştia că are picioare slăbănoage, însă în facultate erau în regulă. În plus, avea destule griji decât să tragă de fiare. Şi cine naiba era Tarver să-şi dea cu părerea? Tipul era desigur mare, dar ce fel de tonus avea? Rusk suspecta că pe sub flanelă exista un perete gelatinos de grăsime de la bere.

– Îmbracă-te, a spus dr. Tarver. Arăţi ca o ţestoasă fără carapace.

Rusk şi-a tras pe el chiloţii şi pantalonii şi s-a aşezat pentru a se încălţa.

– Ultima dată când am fost aici, a spus el, mi-ai spus că urăşti pădurea.

Doctorul a chicotit încet.

– Uneori da.

– Ce înseamnă asta?

– Ştii atât de puţine despre mine, Andrew. Chiar dacă ţi-aş spune...experienţa mea este complet în afara cadrului tău de referinţă.

Rusk a încercat să interpreteze acest lucru ca pe un gest arogant, dar nu fusese intenţionat astfel. Tarver părea să spună: *Eşti dintr-un alt trib decât mine – poate chiar dintr-o specie diferită*. Şi era adevărat. Totuşi, dr. Tarver ştia ce-i cu pădurea, nu era străin de ea. În acea ultimă excursie – cu cinci ani în urmă – venise în Chickamauga ca invitat al unui chirurg ortoped din Jackson. Două zile nu omorâse nimic, spre amuzamentul celorlalţi membri, care vânau sume record de căprioare în acel an, deşi majoritatea erau foarte mici. Dar toţi vorbeau în acel weekend despre Fantomă, un căprior bătrân şi speriat ce reuşise să scape de cei mai buni vânători din tabără, de aproape zece ani. După două sesiuni de invizibilitate, Fantoma fusese văzută săptămâna precedentă şi toţi trăgeau după ea. În fiecare noapte, Tarver ascultase în linişte cum unii spuneau poveşti despre Fantomă la lumina focului – unele adevărate, altele nesigure – şi în fiecare dimineaţă dispăruse în pădure înainte de răsăritul soarelui.

În a treia zi – într-o duminică, Rusk şi-a amintit – Eldon Tarver se întorsese în campus cărând stârvul de 90 de kg al Fantomei pe umeri. Supărase chiar pe câţiva membri ai clubului omorând animalul aproape mitic, dar ce puteau spune? Tarver nu trăsese în Fantomă de după un copac aşa cum majoritatea fac acum, aşteptând relaxaţi să vină o căprioară lângă ei – o tactică ce în mod obişnuit le permitea celor de 8 ani să prindă o căprioară din prima. dr. Tarver ieşise afară şi urmărise Fantoma după vechea tradiţie: cea indiană. A urmărit marele cerb trei zile de-a lungul campusului, o corvoadă a naibii de anevoioasă prin pădurea tânără şi deasă şi prin noroiul de toamnă ploioasă. Tarver nu arătase niciodată mai mult de atât (părea să se agaţe de vechea superstiţie că dacă divulgi un lucru îşi pierde din intensitate) dar până la urmă membrii au inventat o legendă. Cei care vânau de după copaci spuneau că au auzit sunete stranii imediat după ivirea zorilor în ziua omorului – strigăte de împerechere, grohăieli de luptă – sunete care ar fi putut fi mimate de un vânător maestru. Apoi se auzise o singură împuşcătură de carabină, o alice perfect trasă ce ar fi doborât-o pe Fantomă exact în locul în care se afla. Era o moarte lipsită de durere la care ar fi putut spera marele cerb – fără să alerge prin pădure cu jumătate din inimă spulberată sau cu stomacul plin de sânge – doar paralizie instantanee şi moarte.

Mai târziu în acea după-amiază, Rusk îşi tăia cerbul trofeu. Ca trimis de soartă, Eldon Tarver şi-a făcut apariţia şi s-a oferit să-i arate câteva şiretlicuri pentru a împăia un cerb. După ce Rusk şi-a predat cuţitul de jupuire, a fost martorul unei

demonstrații de dexteritate şi cunoaştere de anatomie ce l-au copleşit. Abia dacă ascultase cuvintele lui Tarver, atât de fascinat era de felul în care mânuia cuțitul. Şi partea aceea a creierului care nu era în întregime ocupată de spectacolul sângeros din fața ochilor era îndreptată către o idee ce se născuse cu câțiva ani în urmă în colțurile întunecate ale sufletului său, o ideea născută din nevoie, dar nerealizată datorită conştiinței morale şi a lipsei de oportunitate. Dar cu cât practica mai mult dreptul, cu atât acea conştiință era diminuată. Şi moralitatea, Rusk ştiuse chiar şi atunci, nu era o componentă a personalității lui Eldon Tarver.

– Două probleme, spuse Tarver, luând o felie din muşchiul din tigaie şi aruncând-o în gură. Asta ai spus.

– Da. Şi ar putea să fie înrudite.

Tarver mesteca încet, ca un om obişnuit cu faptul de a-şi păstra rezervele cât mai mult.

– Andrew, ştie cineva cine sunt?

– Nu.

– Ştie cineva că noi am avea vreo legătură în vreun fel?

– Nu.

– Ştie cineva ce faci?

– Nu.

– Suspectează cineva vreun aspect?

Rusk şi-a lins buzele şi a încercat să pară calm.

– Nu pot să consider asta. Nu fără o certitudine totală.

– Cine?

– Un agent FBI.

Tarver şi-a întins buza inferioară.

– Cine-i el?

– E o ea. Sora lui Grace Fennell. O cheamă Alexandra Morse.

Un zâmbet straniu şi-a făcut loc pe buzele lui Tarver.

– A, păi ştiam că ăsta era un risc. De ce te suspectează fata asta?

– Bill Fennell crede că soția sa i-ar fi spus ceva lui Morse înainte ca ea să moară. Morse a fost foarte supărată de moartea surorii sale, îți aminteşti? I-a răpit fiul lui Fennell.

– Dar l-a adus înapoi înainte de înmormântare, aşa e?

– Da. Avuseseră destule traume în familie chiar înainte să ne facem noi apariția. Tatăl a fost împuşcat în timpul unui jaf. Mama e pe moarte acum, cancer la ovare. Morse a fost aproape exclusă din Birou cu două luni după moartea tatălui, pentru moartea unui coleg.

– A vorbit direct cu tine?

– Nu.

Ochii lui Tarver au perforat privirea lui Rusk cu o intensitate implacabilă.

– Andrew, întrebarea este, cum de ştie măcar că exişti?

– Nu ştiu.

– I-ar fi spus Fennell ceva despre tine?

– Posibil...dar oare? Nu cred asta. Nu e prost.

– O fute?

– Nu cred, a spus Rusk, punându-şi întrebarea asta pentru prima dată, cam neglijent pentru un avocat de divorțuri, şi-a dat el seama. Adică, nu din câte ştiu eu.

Acest răspuns evident că nu l-a mulțumit pe Tarver.

– Nu şi-a pus-o niciodată cu Bill Fennell, a spus Rusk mai încrezător. E prea superioară pentru el. Şi de asemenea, prea bună.

– Are un vagin, nu-i aşa?

– Ai dreptate.

– De ce nu e genul lui?

– Îți aminteşti de dosarul familiei Fennell, nu? El e un şarpe, practic.

– Vorbeşti de rău acea creatură prin comparația ta, a zis Tarver cu o severitate ciudată.

Rusk a clipit de câteva ori apoi a continuat.

– Am verificat-o pe Morse înainte de operație, îți aduci aminte? E un agent ca la carte, joacă după reguli. Sau oricum, o făcea înainte. De asta s-a alăturat FBI-ului şi nu CIA-ului.

– Dar nu ştii nimic despre psihologia ei profundă.

– Se pare că nu, dacă vorbim în termenii ăştia.

– Ar putea fi legătura de afaceri, a spus Tarver gânditor.

– Afacerea imobiliară dintre tine şi Fennell.

– Da.

– Ar fi trebuit să rămâi la diamante.

– Această afacere e mai tare decât cea cu diamante, Eldon. Mult mai tare.

– Nu dacă te omoară.

Rusk a luat în vedere imediat două lucruri foarte deranjante: primul, folosirea la singular a pronumelui, de către dr. Tarver; al doilea, nu spusese nimic despre închisoare – trecuse direct la moarte. Nu treci peste, nu iei două milioane de dolari.

Tarver îl privea pe Rusk cu un interes proaspăt.

– Ce a făcut Agent Morse să te supere? Eşti vizibil îngrijorat.

– Cred că s-ar putea să fiu urmărit. *Afirmația discretă a anului. Nicio menționare a Crown Vic-ului sau a urmăririi de-a lungul râului Pearl...nimic care să-i declanşeze instinctul supradezvoltat al lui Eldon Tarver pentru autoconservare...*

Tarver a rămas nemişcat.

– Ai putea fi? Sau eşti?

– E posibil. Nu sunt sigur.

– Cine crezi că te urmăreşte? FBI-ul?

– Sincer, nu cred asta.

– Lasă adverbele, Andrew. Vreau fapte.

Rusk a rezistat dorinței de a-l înjura pe patolog.

– Dacă Alex caută amănunte în moartea surorii sale, o face în timpul său. Morse e deja în mare căcat cu superiorii ei. De ce ar investiga FBI-ul moartea lui Grace Fennell? E un delict de stat.

– Tu eşti avocatul. Cercetează.

– O să cercetez.

– Ce altceva a făcut Morse?

– Uite... E posibil să-mi fi spart biroul.

Tarver s-a holbat fără să clipească.

– Ai vreo certitudine, Andrew? Sau mai simplu ți-e frică să-mi spui adevărul?

– Nu mi-e frică, a spus el, culmea absurdității. Chiar dacă ar fi intrat, n-ar fi avut ce să găsească. Nimic incriminatoriu, vreau să spun.

– Mereu există ceva. Cunosc genul tău, compulsiv cu privire la a nota lucrurile. Hai...

– Dacă ar intra în computerul meu ar putea să dea de urma unor relații de afaceri. Nimic ilegal, totuşi. Totul e clar.

– Însă legăturile, a spus Tarver încet. Legăturile cu alte cadavre. *Soții* cadavrelor.

– Doar treburile de pe la început, a spus Rusk. Cu vreo trei ani în urmă.

– Dacă nu ții cont de Grace Fennell, i-a amintit Tarver.

– Corect.

Tarver a mai aruncat câteva felii de carne crudă în tigaie. Rusk a crezut că ar trebui să folosească această tăcere pentru a-i spune lui Tarver despre EX NIHILO, însă cumva nu era momentul potrivit.

– Tot n-am auzit decât despre o singură amenințare, a murmurat dr. Tarver.

– A doua este mai directă, dar şi mai flexibilă.

– Continuă.

– E unul dintre foştii noştri clienți. William Braid.

– Cel care deține compania de bărci din Vicksburg?

– Ăla e.

– Ce-i cu el?

– Are o cădere nervoasă. Nu glumesc, Eldon. E din cauza vinovăției, privin-du-şi soția cum moare. Are halucinații, îşi vede soția moartă în mulțime, tot felul de tâmpenii. Ştii cât de mult i-a trebuit să moară? Pur şi simplu nu putea suporta. Mi-e frică de ce ar putea să facă. Cu cine ar putea vorbi. Cu pastorul său? Un psihiatru? Poate cu poliția.

– Braid te-a sunat?

– M-a oprit la nenorocitul de teren de golf. A trecut prin fața casei mele ieri! Lisa aproape că a luat-o razna.

Lui dr. Tarver i s-a chircit figura.

– A fost văzut?

– Doar de Lisa, şi am rezolvat-o cu ea.

– Ce ți-a spus Braid pe terenul de golf?

– Se gândeşte să se sinucidă.

– Şi ce aşteaptă?

Rusk a râs forțat, însă era prea îngrijorat cu privire la pielea sa pentru a se deda la frivolitate.

– De ce să-ți spună că e sinucigaş? a gândit dr. Tarver cu voce tare. De ce n-ar face-o pur şi simplu?

– Exact. Nu cred că e genul sinucigaş. Prea mult interes de sine. Cred că la sfârşitul zilei o să dea vina pe noi şi o să spună tot poliției.

Tarver s-a uitat o vreme la Rusk, apoi a ridicat din umeri perplex.

– Asta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Era chiar inevitabil.

– Ce ar trebui să facem?

– Braid are copii?

– Trei.

– Crezi că a uitat amenințarea ta? A uitat ce i s-a întâmplat soției?

– Nu cred că-i mai pasă, Eldon. E atât de departe.

– Oamenii ăştia, a zis Tarver cu un dezgust aproape palpabil. Atât de slabi. Sunt precum copiii. Nu-i de mirare că femeile îi dispretuiesc pe bărbați în zilele noastre.

Rusk n-a zis nimic.

– Unde era prețioasa conştiință a domnului Braid în timp ce ne plătea să o omorâm pe bătrâna cicălitoare?

Avocatul a ridicat din umeri.

– E baptist sudic.

Tarver a părut confuz o vreme. Apoi a râs.

– Vrei să spui că sâmbătă noaptea e mult diferită de duminică.

– Lumi diferite, prietene.

Tarver a scobit restul de carne din tigaie şi a pus-o pe una din pietrele de lângă foc.

– Obişnuiam să cunosc oameni din ăştia.

– Ce crezi că ar trebui să facem?

Doctorul a zâmbit.

– Noi? Ai putea tu să faci ceva să ne scoți din această situație?

Rusk aproape că a roşit.

– Păi...Vroiam să spun –

– Vroiai să spui, ce voi face *eu* ca să-ți salvez curul.

Asta o să mă coste, a realizat Rusk. *La greu.*

Dr. Tarver stătea drept, întinzându-şi oasele. Rusk putea să audă tendoane pocnind. Tarver arăta ca acel tip cu barbă gri care întodeauna se uita după copii înfometați noaptea târziu la TV. Cu excepția semnului din naştere. Căcatul ăla de semn era oribil. *Fă-ți o operație estetică, pentru numele lui Dumnezeu, s-a gândit el. Suntem în sec. XXI şi tu eşti un nenorocit de doctor.* Desigur, ştia câțiva doctori cu dinți stricați.

– O să am eu grijă de domnul Braid, a zis Tarver pe o voce difuză.

Rusk a dat din cap precaut. Vroia să ştie când avea doctorul să acționeze, însă nu vroia să-l supere cu întrebări.

– Braid o să fie acasă în noaptea asta? a întrebat Tarver.

– Da. I-am spus că s-ar putea să trec pe la el să discutăm.

– Idiotule. Dacă i-a spus amantei?

– L-a lăsat cu zece zile în urmă. Nimeni nu-i vorbește acum. Copiii au stat cu bunicii în ultimele două săptămâni.

– Bine.

Rusk respira mai degajat. Nicio vorbă despre bani până acum.

– Două sute cincizeci de mii, a zis Tarver dintr-o dată, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Rusk a avut un şoc.

– Pare destul de mult, a îndrăznit el să spună. Vreau să spun că e o amenințare pentru amândoi, am dreptate?

Toată umanitatea a dispărut din fața doctorului Tarver.

– Braid îmi ştie numele?

– Nu.

– Mă ştie la față?

– Normal că nu.

– Înseamnă că nu reprezintă nicio amenințare pentru mine. Tu eşti singura amenințare perceptibilă pentru mine, Andrew. Şi te sfătuiesc să nu mă faci să stăruiesc asupra acestui fapt.

– Cum vrei banii?

– La modul sigur. Vom face transferul aici, cândva săptămâna viitoare.

Rusk a dat din cap. *Un sfert de milion de dolari...uite aşa*. Toți pentru a-i închide gura unui client chinuit de vină. Trebuia să înceapă să examineze mai bine. Dar cum? Era ca şi cum trebuia să prevestească cine avea rezistența viscerală să vadă pe cineva pe care l-a iubit, redus la o carcasă goală înainte să moară. A trage în cineva era ceva mai rapid şi mult mai uşor de făcut față. O apăsare de trăgaci şi sursa nebuniei tale temporare era la morgă. Trei zile mai târziu a fost aranjată pentru apariția finală în sicriu şi apoi – plecată pentru totdeauna. Asta era bine în trecut, desigur, în zilele nenorocitului de Perry Mason. Dar asta era epoca modernă. Nu puteai să împuşti pe cineva cunoscut şi să scapi. Nici nu puteai să strangulezi, să otrăveşti sau să împingi pe cineva de pe marginea unui balcon de hotel. Aproape orice mod de a ucide pe cineva era uşor de depistat şi demonstrat într-un tribunal; soțiile şi membrii familiei erau automat primii suspecți în orice crimă. Era ceva axiomatic: primul lucru pe care un detectiv de la omucideri îl învăța.

Nu, dacă vroiai să-ți omori soția şi să scapi, trebuia să faci ceva cu adevărat ingenios: ceva ce nici măcar nu ar fi perceput ca o crimă. Şi acesta era serviciul pe care Andrew Rusk reuşise să-l ofere. Ca orice produs de calitate, nu era ieftin. Nici nu era rapid. Şi poate cel mai important aspect – aşa cum o demonstra William Braid – nu era pentru cei slabi. Desigur că era cerere mare, însă puțini se dovedeau a fi clienți potențiali. Îți trebuia un grad avansat de ură să poți să-ți priveşti soția cum moare în agonie, ştiind că tu eşti cel care conduce totul. Dar pe de altă parte, s-a gândit Rusk, unii oameni rezistă remarcabil de bine sub presiune. Unii oameni, de fapt, păreau extrem de potriviți pentru rol. Îşi întindeau aripile dramatice, îmbrăcând un costum de martiriu de care se bucurau mai ales pentru nefamiliaritatea sa. Rusk încerca să nu judece pe nimeni. Nu asta era funcția lui. Treaba era să ofere un efect dorit de un număr mare de oameni, dar pe care nu şi-l puteau permite decât foarte puțini.

– Dacă banii sunt o problemă, a zis dr. Tarver, gândeşte-te cum e să fii violat în grup în închisoarea Parchman timp de 25 de ani. Sau gândeşte-te cum e să bagi mâna în acea geantă. Tarver a arătat înspre geanta albastră Nike de la picioarele sale. Pentru că aş avea argumente puternice. Nu există riscuri pentru mine şi îmi garantează absoluta siguranță.

– De asemenea te va priva de viitorul venit, a spus Rusk curajos.

Tarver a zâmbit.

– Sunt deja bogat, Andrew.

Rusk nu a zis nimic, dar era pe teren stabil. dr. Tarver câştigase milioane din asocierea lor, însă patologul deja îşi cheltuise o mare parte din bani. Propria sa muncă de cercetare i-a mâncat din capital cu o mare viteză. Rusk nu era sigur la ce lucrează dar orice ar fi fost, Rusk nu vedea înțelesul – decât dacă nu avea nimic de-a face cu banii. Ştia că Tarver fusese odată concediat de o companie farmaceutică pentru o lipsă de decență sexuală şi asta l-a privat de fructele oricărui tip de cercetare pe care-l făcuse pentru ei. Poate scopul lui Tarver era să le demonstreze acelor oameni că făcuseră cea mai mare greşeală a vieții lor. Astea îi treceau lui Rusk prin minte în cele câteva secunde şi doar la un nivel foarte jos de gândire, deoarece miezul gândirii lui era concentrat pe întrebarea *Ce e în geanta aia Nike?* Urmărise geanta de vreo douăzeci de secunde şi era destul de sigur că se mişcă.

– Vrei să vezi? a întrebat Rusk.

Rusk a încuviințat din cap. Cu Eldon Tarver nu prea puteai să ştii ce e în geantă. Un şarpe veninos? Un monstru Gila? Numai Dumnezeu ştia.

– Trebuie să vorbim despre altceva.

– Despre ce, Andrew?

– Siguranța mea.

O nouă atitudine de precauție se vedea în ochii lui Tarver.

– Da?

– Ştiam că azi ai să te superi. Mai ales datorită chestiunii legate de Morse.

– Şi?

– Din acea cauză, am simțit că trebuie să iau măsuri să mă protejez.

Pleoapele doctorului au căzut ca acelea ale unei şopârle sud-americane agățate de un perete de stuc.

– Andrew, ce ai făcut?

– Stai calm, Eldon. Tot ce-am făcut a fost să fac un aranjament simplu şi absolut sigur cu care dacă nu fac un lucru anume în fiecare zi, anumite evenimente vor avea loc. Rusk şi-a auzit vocea tremurând, dar trebuia să continue. Dacă nu

ar fi făcut-o, n-ar fi reuşit să scape. Lucruri prin care este sigur că vei merge la închisoare pentru crime multiple.

O lumină stranie a apărut în ochii pe jumătate închişi.

– Nu-mi spune că ai lăsat vreun soi de mărturisire la avocatul tău? Sau că ai depus ceva în vreun seif undeva?

– Nu, nu, e ceva mult mai discret! Şi mult mai de încredere.

– Dacă se întâmplă să mori accidental?

– Ai avea cam două zile să părăseşti ţara. Nu mai mult. Şi asta nu e aşa rău. Suntem deja aranjaţi ca nişte regi. Ai pleca doar ceva mai devreme, atât. Ideea e asta: nu poţi să mă omori şi să rămâi în America. Dar de ce ai vrea să mă omori? Îţi produc mai mulţi bani decât ai putea tu să faci în vreun alt mod.

Tarver respira intens, ritmic.

– Nu e adevărat. Ideea de avere e foarte provincială, Andrew. Profiturile din cercetarea mea vor transforma banii pe care i-am câştigat într-un mizilic. Consider micile noastre operaţiuni ca pe muncă în acord, ca un student ce tunde iarba în perioada şcolii de medicină.

Dintr-un motiv anume, acest lucru l-a deranjat pe Rusk, care credea că ei făceau o chestie revoluţionară. Dar nu a comentat. Încă se uita la geantă. Era sigur ceva viu în ea.

– Trebuie să mă întorc în oraş, a zis el.

Tarver s-a aplecat şi a desfăcut geanta.

– Ideea ta de oraş e la fel de provincială. Jackson, Mississippi...Doamne.

În timp ce Rusk s-a dat la o parte de lângă foc, ceva negru şi galben s-a ivit din fermoarul deschis al genţii. Semăna cu capul unei şopârle. O şopârlă neagră cu o bandă galbenă pe cap. Prea mică pentru un monstru Gila, s-a gândit el, doar dacă e pui.

– Înainte să pleci, a spus dr. Tarver, povesteşte-mi despre femeie.

– Femeie? a precizat Rusk, dintr-un motiv necunoscut, gândindu-se la coapsele musculoase ale lui Janice.

– Alex Morse.

– Oh. Era negociator de ostatici pentru Birou. Cel mai bun pe care l-au avut, asta până când a belit-o.

– Care a fost natura greşelii sale?

– Şi-a lăsat emoţiile să-i invadeze logica.

– O cursă des întâlnită. Cu o fluiditate aproape de balet, Tarver a dus mâna în spatele capului negru şi galben şi a ridicat din geantă un şarpe minunat colorat.

La naiba...

Coada îngustă şi lucioasă avea şaptezeci de centimetri lungime şi se încolăcea pe braţul lui Tarver precum în jurul unui trunchi de copac. Rusk se uita la dungile care se schimbau: roşu, galben, negru; roşu, galben, negru...

Presiunea sângelui i-a scăzut atât de repede încât a crezut că ar putea leşina. Era un blestemat de şarpe coral. Un nenorocit de criminal! Dacă nu, dacă nu cumva... exista un şarpe rege care arăta aproape la fel cu cel coral. *Şarpele rege stacojiu!* Şi-a amintit de o poveste despre câţiva tipi băgând frica într-unul care vroia să facă parte din frăţie, cu un şarpe ca ăsta, în timpul Săptămânii de Iad. A încercat să-şi aducă aminte de zicala pe care o învăţase ca cercetaş: *Roşu pe galben, omoară un om?* Asta era? *Roşu pe negru, prieten cu Jack?* Dacă avea dreptate, atunci Eldon Tarver ţinea un blestemat de şarpe coral în mână aşa de firesc precum Rusk ar ţine un pisoi.

– De unde ai luat chestia asta blestemată? a întrebat Rusk cu o voce tremurândă.

– L-am găsit azi dimineaţă. E cam timid, cum e toată specia lui.

– A ieşit din geantă imediat ce ai deschis-o.

Tarver a zâmbit.

– Cred că a vrut să se încălzeazscă la soare. Are sânge rece, îţi aminteşti?

Aşa ca tine, nebunu' dracului.

– Agent Morse e măritată? a întrebat Tarver.

– Niciodată.

– Interesant. Copii?

– Doar nepotul, băiatul lui Fennell.

– Sunt apropiaţi?

– Foarte.

Dr. Tarver părea pierdut printre gânduri.

E un tip dur, s-a gândit Rusk. Nu al naibii de urât – cu excepţia semnului din naştere – dar respingător pe ici, pe colo. Avea pori de porc, pe de o parte. Dacă priveai atent la faţa lui, era ca şi cum ai privi un peisaj de găuri precum căptuşeala interioară de pe acoperişul unui vechi Volkswagen. Şi era palid tot anul, ca şi cum soarele necruţător de Mississippi nu ar fi avut niciun efect asupra lui.

– Încă ceva, a zis Rusk. Am un potenţial client pentru mâine. Tipul ăsta e un ţăran complet, dar nu e nimic provincial cu privire la contul său bancar. Şi ştiu că-şi urăşte soţia. Ea ar putea să se sfătuiască cu unul dintre rechinii locali de divorţ oricând, dar Lisa îmi spune că nu a facut-o încă. Vreun motiv pentru care n-ar trebui să-l agăţ dacă se arată doritor?

– Băiat lacom. Care e rezultatul potenţial?

– Am putea face fiecare câte un milion, cred.

Dr. Tarver ţinea şarpele destul de aproape de ochii săi.

– Serios?

– Cum naiba. L-ar costa de zece ori mai mult să divorţeze.

– Atunci fă-o.

– Nicio grijă referitor la Braid?

Tarver a dat din cap.

– Lasă-l pe Braid. Concentrează-te pe prezentarea de vânzări. Ăsta e talentul tău, Andrew. Vânzările.

Rusk a râs cu poftă de data asta, parţial pentru că era adevărat şi pe de altă parte pentru că ultima remarcă a lui Tarver indica că doctorul vedea un viitor pentru el – unul care n-ar include şarpele coral încolăcit pe antebraţul său. Rusk se întreba dacă William Braid avea o întâlnire aranjată cu şarpele, dar adevărul era că nu vroia să ştie. Şerpii îi dădeau fiori dacă era să fie sincer. Chiar şi de la distanţă.

– Trebuie să plec acum.

Tarver a zâmbit.

– Spune-i la revedere prietenului meu.

Rusk a mişcat din cap.

– Nu mulţumesc.

– Ia nişte filé de muşchi cu tine. Pentru drumul înapoi.

– Nu mi-e foame. Rusk deja se îndepărtase cincisprezece metri de foc. Cum voi şti că Braid a fost aranjat?

Neliniştea lucea în ochii albaşti ai lui Tarver.

– Am promis eu vreodată ceva care nu s-a adeverit?

– Nu. Greşeala mea.

– Pleacă, Andrew. Şi nu uita – două sute cinci zeci de mii de dolari. Vreau pietre neşlefuite – cristale albe, dar nu pe alea ţipătoare pe care le foloseşti să seduci studentele.

– Cristale albe neşlefuite, a aprobat Rusk. O să le ai săptămâna viitoare.

Tarver era mai mult o siluetă acum, dar Rusk l-a văzut ţinând braţul ridicat cu şarpele coral încolăcit pe el. *Aşa voi face*, a strigat.

Rusk a făcut cale întoarsă şi a început să alerge.

CAPITOLUL 15

Chris muncise încontinuu timp de câteva ore. Ultima figură pe care se aştepta să o vadă când a intrat în biroul său privat pentru o pauză era cea a soţiei. Thora stătea în spatele biroului, tastând pe telefonul ei Treo. Purta pantaloni albaştri din mătase şi o bluză albă din mătase atât de subţire că putea să vadă prin ea. La foşnetul halatului său alb, ea a ridicat capul şi i-a zâmbit frumos.

– Hei, a spus el. Ce cauţi aici?

Ea a vrut să răspundă dar imediat privirea i-a fost tulburată.

– Chris? Eşti bine?

– Sigur. De ce?

– Arăţi palid, iubitule. Ce se întâmplă?

El a închis uşa în spatele lui.

– Tocmai am diagnosticat o femeie de 55 de ani cu un carcinom avansat la plămâni. A fost o prietenă de-a mamei când trăiam în Natchez.

Thora şi-a dat jos eşarfa de un albastru şters pe care o purta în păr şi a pus-o pe birou.

– Îmi pare rău. Ştiu că genul ăsta de lucruri te dau peste cap.

– Sunt foarte bucuros să te văd. Sunt doar surprins.

– Păi, s-a întâmplat să merg pe autostradă aşa că am trecut pe aici să te văd şi să primesc un sărut. Ea s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de birou, stând pe vârfuri, l-a sărutat pe obraz. Stai jos.

El s-a aşezat. Thora s-a dus pe la spate şi a început să-i maseze umerii. Mirosul uşor de parfum l-a atins şi în curând era înapoi în atelier, în clipele dinainte să facă dragoste cu el din noaptea trecută.

– E bine?

– Slujba asta chiar e nasoală uneori.

– Asta pentru că o laşi să te afecteze. Doctori precum tatăl meu nu fac asta. Vin pentru operaţie, îşi primesc cecul şi pleacă.

Lui Chris i-a apărut în gând Shane Lansing: Lansing împărţea acea trăsătură cu Lars Rayner.

– Relaxează-te, a zis ea încet. Doar pentru un minut.

– Încerc.

I-a frecţionat zona de la baza gâtului, încercând să-i micşoreze tensiunea. El s-a străduit să o lase doar ca să-i facă pe plac. Un masaj nu avea cum să rezolve toate problemele lui actuale.

– Am luat prânzul cu Laura Canning la Planet Thailand, a spus Thora. Mi-a zis că cei de la Alluvian au avut o contramandare azi dimineaţă. Ne-au făcut rezervări

pentru următoarele trei nopți. Singura chestie e că trebuie să stăm împreună – adică în aceeaşi cameră.

Chris s-a lăsat pe spate şi s-a uitat la figura ei întoarsă pe dos.

– Vrei să spui că pleci astăzi?

– Nu, nu, mâine noapte. Nu plecăm până mâine dimineață.

El a revenit la poziția inițială, meditând la acest lucru în tăcere.

– Nu te îngrijora, tot am să-l duc pe Ben la şcoală şi doamna Johnson îl poate duce la petrecerea de ziua lui Cameron, dacă nu-ți faci tu timp.

Chris uitase complet de petrecere: o petrecere cu bowling, precum majoritatea petrecerilor colegilor lui Ben.

Thora s-a pus în fața lui şi s-a aşezat pe birou. Starea lui i-a redus din entuziasm dar părea mai mult îngrijorată decât deranjată.

– Eşti destul de tăcut, a zis ea cu o privire arzătoare.

El îşi dorea să poată face ceva cu starea sa dar după ce a auzit acuzațiile lui Alex Morse şi după o dimineață de lucru cu boli terminale, îi era dificil să fie entuziasmat de planuri de vacanță. Privind-o pe Thora proptită de birou, ceva l-a izbit cu o forță bizară. Observase acest lucru noaptea trecută, însă libidoul său mare îl transformase într-un lucru neimportant.

– Cât ai pierdut din greutate? a întrebat el, uitându-se la burta concavă de sub bluza din mătase.

Thora părea uimită.

– Ce?

– Serios. Pari prea slabă.

Apoi un mic râset.

– Asta face din mine alergarea.

– Ştiu. Şi poate fi ceva nesănătos. Încă mai ai menstruație normală?

– Am avut una cu două săptămâni în urmă.

Chris a încercat să-şi amintească vreun semn că aşa ceva ar fi adevărat. Vreau să mergi în hol şi să o laşi pe Holly să te cântărească.

Thora a întins mâna şi l-a apucat de coapsă.

– Eşti prostuț, Chris.

– Nu, vorbesc serios. Hai, a spus el, stând în picioare, te cântăresc eu. Vreau să-ți iau şi nişte sânge.

– Sânge? Thora era uimită. În niciun caz.

– Uite, abia dacă vii pe la birou. Când a fost ultima oară când ți-ai făcut un consult general?

Ea s-a gândit.

– Nu-mi amintesc. Dar Mike Kaufman m-a consultat la ultima vizită la ginecologie.

– Ăla a fost mai mult un consult de rutină. Sunt îngrijorat de starea ta generală de sănătate. Mai ales că nu alergai atât de mult când te-a consultat Mike. Asta ar putea să aibă de-a face cu şansele de a naşte.

Thora părea serioasă, însă nu zis nimic.

– Ce te îngrijorează? a întrebat el preocupat de asta.

– Nimic. Doar că nu-mi plac acele. Ştii asta.

– Ăsta nu motiv să nu fii de acord. Haide. A luat-o de braț şi a condus-o către cabinetul lui Holly. Cu sandalele în picioare, Thora s-a urcat pe cântarul medical. Chris a dezaprobat din cap şi i-a spus să-şi dea jos sandalele. După ce le-a dat jos, a mişcat greutățile negre din fier până când acul s-a oprit într-o anumită poziție.

– 50 de kg, a zis el. Cât aveai când ne-am căsătorit?

Thora a dat din umeri.

– Nu-mi aduc aminte.

– Eu îmi amintesc. 57 de kg.

– N-am avut niciodată atât.

Chris a chicotit. Evident că ea mințea, dar nu era ceva sinistru în asta.

– Ai 1,67 m, Thora. Nu e nevoie să pierzi 7 kg când linia de pornire este de 57.

Ea a oftat şi s-a dat jos de pe cântar.

Chris ştia că nu putea să o convingă să meargă la laborator aşa că a aşezat-o pe un scaun şi i-a prins de antebraț un garou. După ce l-a strâns bine, a căutat în sertarul de jos al lui Holly şi a scos una din seringile pe care aceasta le folosea pentru injecții.

– Hei! a strigat Thora. Ce crezi că faci cu aia?

– Stai pe spate şi calmează-te. Sunt foarte dibace cu acul.

– Chiar este, a zis Holly din spate. Ar putea să găsească o venă şi la un elefant.

– Nu cred că asta are sens în cazul meu, a spus Thora. Ce fel de ac e ăla?

– De 21, a zis Chris.

Ea a făcut o grimasă.

– N-aş putea să primesc unul de 23?

– Nu mai fi aşa copilă. Majoritatea primesc de 21, ştii doar.

– Eu nu sunt majoritatea. La început şi-a tras mâna la o parte dar după câteva eschive s-a lăsat pe spate şi l-a lăsat să ia 10 cc de sânge intravenos închis la culoare. Dacă ar fi fost în laborator, ar fi umplut mai multe tuburi, dar era mai bine aşa decât deloc.

– Doamne, a zis Thora, încordându-şi cotul stâng pentru a uşura coagularea. Vin şi eu pentru un sărut şi ajung să fiu siluită în schimb. Nu-i de mirare că nu vin pe aici prea des.

Chris a râs, însă se gândea că ceva ce suspectase mereu cu privire la atitudinea Thorei față de cabinetul său era adevărat: îi amintea într-un fel de tatăl ei şi nu-şi dorea să fie prin preajmă.

– Am crezut că-ți place să te siluiesc, a spus el.

– Nu astăzi. Ea s-a ridicat şi a mers către cabinetul lui.

Când a ajuns şi Chris, ea îşi pusese eşarfa la loc şi îşi băga telefonul Treo în poşetă.

– Am o groază de lucruri de făcut pentru a mă pregăti pentru excursie, a zis ea, mergând înspre uşă.

– Ai să fii acasă când îl iau pe Ben? a întrebat el. Avem antrenament de baseball astăzi.

– Antrenament? Privirea Thorei s-a îngustat. Chris, Ben are un meci în seara asta. Jucați cu echipa care a câștigat campionatul anul trecut.

– Iisuse, ai dreptate.

Thora a râs cu plăcere.

– Nu pot să cred că ai uitat şi mi-am adus eu aminte. Lumea cred că se învârte în sens invers astăzi.

– După dimineața pe care am avut-o, nu m-ar surprinde. Sper ca restul zilei să fie mai bine.

Ea a dat din cap ca şi cum ar fi fost nesigură.

– E deja după-amiază, Chris.

El s-a uitat la ceas. Avea dreptate.

– Doamne. Pun pariu că echipa e gata să mă ia la şuturi.

– Ai mâncat ceva?

– Nimic de dimineață.

Thora a mers pe hol şi s-a uitat în spate la el.

– Trebuie să laşi locul ăsta şi să te duci până la bufetul spitalului.

– Cred că voi face aşa. Vrei să vii?

– Nu, sunt sătulă de sushi.

– Cumva mă îndoiesc de asta. Probabil ai luat două, trei înghițituri şi gata.

Ea l-a împins în joacă, şi-a luat la revedere de la Holly care era în fața uşii la radiologie.

– Ne vedem acasă, bine? Thora s-a aplecat aproape de el. Poate după meciul lui Ben reluăm ce-am făcut aseară.

Voia să răspundă când dintr-o dată i-a simțit mâna pe lângă testicule. Ea l-a privit cu înțeles şi a strâns.

– Poate, a zis el roşu la față.

Thora a scos un mic râset după care s-a întors şi s-a îndreptat către ieşirea privată, pantalonii ei din mătase foşnind grațios în jurul gleznelor sale. După ce a plecat, Chris a mers pe hol şi i-a înmânat seringa lui Holly.

– Vreau să bagi ăsta într-un Vacutainer cu capac roşu şi să-l amesteci.

– Ok. Ce teste doreşti să fie efectuate?

– Un CBC[1] şi un Chem-20[2] standard. Dar nu arunca serul. Poate o să mai fac nişte teste, depinde de ce găsesc.

– Ok. Holly s-a îndreptat rapid către laborator.

Întorcându-se, Chris a văzut-o pe Jane, recepționista, stând aplecată pe fereastra cu deschidere pe hol.

– Eşti în ordine, şefu? a întrebat ea.

---

1. Abreviație pentru analize complete ale sângelui care stabilesc valorile globulelor din sânge.

2. Set de 20 de analize chimice ale sângelui, mai exact făcute pe serum – parte a sângelui fără celule.

– Da, de ce?

– Nu pari în apele tale astăzi.

– Sunt gata de plecare.

Jane a răsuflat anevoie.

– Păi poate ar trebui. E timpul să te agăți de sacul cu mâncare, dragă.

– La trecut, a zis tehnicianul lui din spate. Până şi dr. Cage a plecat cu 45 de minute în urmă.

Chris a mişcat din cap. Dacă până şi Tom plecase să ia prânzul, e clar că el cam întârziase.

– Mai ai încă un pacient, i-a amintit Holly, întorcându-se din hol. Camera 4, domnul Patel. Sună a problemă la vezica biliară.

Chris s-a întors în birou şi a închis uşa după el. Trebuia să-l consulte pe Patel însă acum nu se putea concentra. A mers prin birou şi s-a aşezat iar pe scaun. Fără să ştie exact de ce, a deschis sertarul. Făcând asta, şi-a dat seama că verifica să vadă dacă Thora îi umblase prin lucruri.

De ce ar trebui să-mi fac astfel de griji? s-a întrebat el.

Apoi a găsit răspunsul. Pe suportul de rețete era telefonul argintiu Motorola pe care Alex Morse i-l oferise pe Drum în acea dimineață. Dacă Thora ar fi deschis sertarul, l-ar fi văzut imediat. Poate că l-a văzut, s-a gândit el. Nu...dacă ar fi văzut un telefon nou, m-ar fi întrebat despre asta.

Învârtind telefonul în mână, Chris a văzut că pe ecranul albastru apărea 1 apel pierdut. Soneria era setată pe silențios. A deschis telefonul şi a verificat ora apelului. Cu un minut în urmă. Agitat, a apelat singurul număr din memoria telefonului. Imediat, vocea unei femei a zis: Alex aici. Poți să vorbeşti?

– Da.

– Sunt chiar în fața biroului tău. Thora tocmai a plecat.

El a simțit un val de confuzie. Ce cauți aici?

– Ți-am urmărit soția până aici.

– Prostii, Alex. Ce cauți?

– Încerc să-ți salvez viața.

– Doamne. Ți-am spus...

– Am să-ți arăt ceva, Chris. Ceva incontestabil.

Teama s-a instalat în pieptul lui.

– Ce e?

– O să-ți spun când te văd.

– La naiba. Ai zis că Thora a plecat?

– Da.

– Atunci vino în birou.

Moment de ezitare.

– Asta ar fi o greşeală.

– Poți să foloseşti intrarea mea privată.

– Nu. Vino tu la mine.
– Încă mai am pacienți! Nu pot pleca acum. Și în plus, unde am putea să mergem?
– Există un soi de parc la capătul bulevardului.
– Ăla nu e parc, e un sit istoric. Marele Sat al Indienilor Natchez.
– Bine, în fine. E părăsit și e doar la două sute de metri distanță.
– Agent Morse, eu...
– Chris, Thora pleacă azi din oraș?
– Mâine dimineață.
Apoi o respirație scurtă.
– N-o să ne ia nici zece minute. Ți-o datorezi ție. Și lui Ben.
O nervozitate irațională plutea prin el. A considerat de cuviință să o roage pe Morse să aștepte zece minute și apoi să intre în birou, însă uneori unul sau doi membri ai staff-ului luau prânzul în hol. N-avea de unde să știe că nu se va întâmpla la fel și astăzi.
– Ne întâlnim acolo în cinci minute.
– O să te aștept pe dealul înalt din mijloc, a zis Morse.
Dealul înalt?
– Aia e o colină ceremonială, nu un deal. Un tumul indian.
– Minunat. Te rog grăbește-te.
Cincisprezece minute mai târziu, Chris mergea în pas alergător pe sub un arboret de stejari, îndreptându-se înspre o porțiune de iarbă de aproape șapte sute de metri lungime. A trecut pe lângă copia fidelă a unei colibe indiene și a ieșit în soare. La distanță erau doi tumuli separați de optzeci de metri. Cel mai apropiat era un tumul de unde șeful poporului Natchez, Marele Soare, pe vremuri, conducea ritualurile acestui trib unic. În depărtare, era colina templului. Ambele au fost construite de băștinașii ce venerau soarele, care au ocupat acest pământ cu o mie de ani înainte să vină albii. Ca multe orașe vechi, Natchez fusese întemeiat pe pământ scăldat în sânge, în cazul ăsta, fiind vorba de masacrarea indienilor Natchez de către armatele franceze din New Orleans, în represalii pentru o rebeliune din anul precedent – 1729.
Chris și-a dus mâna la ochi și a scrutat vârful colinei. O mică siluetă și-a făcut apariția. Nu era sigur că acea umbră era Alex Morse, dar a mers oricum în direcția aceea. A analizat împrejurilmile satului în timp ce mergea, observând vreo șase turiști lângă colina templului, toți mergând în grupuri de câte doi.
Respira greoi în timp ce urca dealul care nu se compara cu movila de Smarald din nordul orașului. Acolo, poporul Natchez a construit corespondentul structurilor mayașe din Yucatan, cu toate că antropologii credeau că nu exista vreo legătură directă.
– Au trecut douăzeci de minute, a zis silueta de deasupra lui.
Ajungând în vârf, Chris a recunscut-o pe Morse. Își schimbase costumul ud de biciclist cu niște pantaloni kaki și o bluză de un galben șters. N-a văzut să aibă vreo armă. Poate că o ținea în geanta maro de la picioarele ei.
– Ce ai să-mi arăți?
– Suntem cam expuși aici, a zis Morse. Am putea merge în altă parte?

– Doamne. Cred că da. Pârâul St. Catherine curge pe aici. Există o cărare pe sub acei copaci ce duce la râu.
– Bine.
Ea s-a pornit în acea direcție fără să-l aștepte și pe el. Chris a dat amăgit din cap și a urmat-o.
Pe cărare, copacii se schimbau din stejari în ulmi și apoi în plopi. Plante dense de bambus au apărut pe margini, apoi am mers prin nisipul ud, bej. Aerul umed mirosea a pești morți. Cu doar doi ani în urmă, și-a amintit Chris, una dintre cele mai frumoase tinere din oraș fusese omorâtă pe albia acestui pârâu – de fapt, nu prea departe de aici. Fiul lui Tom Cage îl apărase pe principalul suspect în acest caz – un medic internist din Natchez. Și numai după ce medicul incriminat a fost exonerat de orice acuzație, Penn Cage a reușit să alunge acuzațiile bolnave care planaseră asupra clientului său în timpul investigației. Dar a reușit, și mai târziu de două luni după aceasta, Penn a fost ales primar într-un scrutin special.
– Cât de departe e acest pârâu? a întrebat Morse, respirând greu și transpirând și mai mult.
– Încă patruzeci și cinci de metri.
– Ar trebui oare să ne oprim aici?
– Nu. Suntem în raiul țânțarilor.
Printre copaci se vedea o movilă de nisip în spatele căreia curgea un pârâu larg și liniștit. Apa liniștită era înșelătoare. În timpul furtunilor, Chris văzuse pârâul ajungând la o adâncime de șase metri, trecând prin oraș, ducând cu el butuci mari ca pe niște paie de chibrit. Fusese așa în ziua în care săraca fată a fost omorâtă...
– Destul, a zis Morse, oprindu-se în mijlocul nisipului. Pregătește-te, doctore.
Chris și-a încleștat pumnii.
Ea și-a deschis poșeta și i-a înmânat acestuia o foaie scoasă la imprimantă, încă umedă de la cerneală. Era o fotografie cu Thora stând față în față cu Shane Lansing. În spatele lor era o felie dintr-o bucată de granit negru pe care Chris a recunoscut-o ca fiind suprafața șemineului din camera mare din noua lor casă în Avalon. Figura Thorei era bine însuflețită – aparent din cauza nervilor, dar el nu putea fi sigur – și ea gesticula cu ambele mâini. Lansing asculta cu o expresie docilă nemaivăzută de Chris. Era greu de dedus despre ce vorbeau cei doi, dar amândoi stăteau foarte aproape unul de celălalt, cu toate că nu la o distanță intimă.
– Unde ai făcut asta? a întrebat Chris.
– Știi de unde.
– Adică cum de-ai făcut rost de ea?
– Am făcut-o cu 45 de minute în urmă. Am printat-o în mașină la un Canon portabil.
Chris s-a simțit dezechilibrat. Thora purta aceeași bluză din mătase și eșarfa albă pe care le purtase la el în birou câteva minute mai devreme și nu a zis nimic despre întâlnirea cu Shane Lansing.
– Te-ai furișat în casă cu ei?

– Am făcut-o printr-o fereastră. Mă săturasem să-mi spui că vorbesc aiurea. Că nu am nicio dovadă.

Chris s-a uitat în josul pârâului la o faleză de cincisprezece metri, acoperită cu kudzu verde gros. Ce crezi că demonstrează poza asta?

– Că soția ta mai face ceva pe lângă să-i arate casa lui Lansing. Asta e a treia lor întâlnire din săptămâna asta.

– Ai auzit ce vorbeau?

– Nu m-am putut apropia destul de mult fără ca ea să mă vadă.

Chris a mers înspre un trunchi de copac și s-a așezat.

– Dr. Shepard?

El n-a răspuns. Se gândea la noaptea trecută, când el și Thora au făcut dragoste pe canapea în atelierul lui. La eforturile Thorei de a rămâne însărcinată...la planurile ei surpriză pentru atelierul lui...

– Știu că arată rău, a zis el monoton, ținând poza ridicată. Dar asta nu demonstrează că au o aventură. Poate că Lansing are probleme acasă. Poate că i se confesează Thorei.

Morse a rămas cu gura căscată.

– Te porți ca o nevastă, Chris. O mult suferindă nevastă în apărarea soțului care o înșeală, în fața familiei și a prietenilor.

– La naiba, a zis el cu o voce temperată, nu o știi pe Thora.

– Poate nici tu nu o știi.

El a privit în sus.

– Vrei să spui că și-a pus-o cu Shane Lansing după care a venit până la mine la birou să mă sărute?

– Trebuie să te trezești, Chris! Cei care comit adulter mint așa mereu. Logodnicul meu a plecat din patul celei mai bune prietene, apoi a venit direct la mine și a făcut sex cu mine. Nici măcar n-a făcut duș înainte. Dar poate așa e viața mea. Ți-a spus Thora că te-a vizitat la birou pentru a te săruta?

Chris a privit în altă parte și a scăpat poza pe nisip.

– Ce altceva a mai făcut astăzi?

– Chestii obișnuite. A alergat, a făcut duș, a înotat la club. Pe urmă s-a dus la fitness pentru problema ei cu greutatea. A mai făcut acolo un duș după care s-a îndreptat către Planet Thailand.

El a mișcat distant din cap.

– În ultima clipă i-a sunat mobilul. A răspuns, apoi a făcut imediat cale întoarsă și s-a dus la mașină. Atunci a condus către Avalon.

Chris a privit fix în sus.

– Thora n-a mâncat la Planet Thailand?

– Nu. Ea ce ți-a spus?

Am mâncat cu Laura Canning la Planet Thailand...Nu, sunt sătulă de sushi...

– Chris?

Nu se putea uita la Morse. O fotografie nesigură însemna un lucru, o minciună directă, era altceva.

– Te-a mințit, așa e? a zis Morse. Dacă mai ai îndoieli, verifică-i factura de la telefon. Poți face asta online. Va exista un apel telefonic din partea lui Lansing azi la 12:28 p.m. Ai fotografia care demonstrează că s-a întâlnit cu el imediat după și știi că te-a mințit cu privire la locul unde a fost la prânz. Odată ce faci legătura între lucruri...

– Înțeleg, ok? s-a răstit Chris, întorcându-și capul. Lasă-mă un minut.

Alex a mers înspre marginea apei, lăsându-l pe dr. Shepard să se obișnuiască cu noua realitate așa cum putea. *Din cauza minciunii*, s-a gândit ea cu satisfacție. Ar fi putut să vorbească până când ar fi răgușit și Shepard ar fi putut să se îndoiască în continuare. Era de asemenea pregătit să găsească scuze pentru a explica apariția fotografiei. Dar asta nu mai conta acum. Thora își făcuse rău cu o singură minciună.

Nici măcar nu fusese o minciună necesară, s-a gândit Alex. Dar asta era natura umană, așa cum îi explicase tatăl de multe ori. Ajungând să fie obișnuiți să mintă, oamenii devin dependenți de minciună ca mijloc de a trece cu ușurință prin viață. Thora probabil nici nu luase în considerare riscul acestei mici născociri. Până la urmă, plănuise să mănânce la restaurantul tailandez. Și Chris n-ar verifica niciodată ceva atât de neînsemnat...

Alex s-a uitat în jos la pârâu căutând pești, dar tot ce-a văzut a fost un mănunchi de mormoloci. Pârâul și pădurea o făceau să se gândească la Jamie și la cum tatăl ei îl învățase pe băiat să pescuiască în diferitele canale navigabile din Jackson. Bill Fennell fusese bucuros datorită acelor excursii de pescuit, și-a amintit ea, și acum știa de ce. Faptul că l-a luat pe Jamie i-a ușurat lui Bill situația pentru a-și întâlni iubita pentru o mică partidă. Mai trebuia să scape de Grace, și Grace era atât de ocupată încât era ușor să fie ocolită – în special după diagnosticul mamei lor.

Oh Doamne, s-a gândit Alex, *trebuie să vorbesc cu asistentele.*

S-a întors către Chris, gata să strige*, Fotografia aia nu se va schimba, oricât de mult te-ai uita la ea* – dar n-a mai zis nimic.

Chris Shepard plecase.

CAPITOLUL **16**

Mulțimea a strigat la răsunetul bâtei din aluminiu și două sute de ochi au urmărit arcuirea mingii de baseball pe sub lumini. Antrenând prima bază, Chris s-a încordat și l-a privit pe Ben fugind către el din locul celui care lovește mingea. Băiatul lovise mingea printre cel din a doua bază și baza însăși, dar fundașul din centru alergase înainte și deja o ridica.

– Întoarce-te și uită-te! a strigat Chris.

Ben s-a rotit pe piciorul drept și a fugit o treime din drumul către a treia bază. Aruncarea l-ar întrece cu ușurință.

Trebuia să se întoarcă.

Chris a auzit-o pe Thora aclamând de pe bănci dar nu a privit în sus. Se simțea puțin șocat de când văzuse fotografia pe care Alex Morse i-o oferise pe malul pârâului St. Catherine. Primul său impuls a fost acela de a merge acasă și de a o înfrunta pe Thora, însă în clipa când a trecut pe lângă spital, în mașina lui, s-a calmat destul încât să se întoarcă, să intre și să consulte pacienții. După aceea s-a întors la birou și a rămas acolo. Cam toate analizele de sânge ale Thorei erau gata până atunci, și singura anormalitate găsită de el a fost o mică anemie, pe care adesea o găsea în alergătorii de distanță...

– Tată? a spus Ben. Vrei să fur baza?

Chris s-a holbat la Ben ca și cum ar fi fost în transă. Acest băiețel frumos ce-i spunea tată era fiul unui bărbat pe care Chris nu l-a întâlnit niciodată, problema unui capitol din viața Thorei ce a rămas necunoscut pentru el. Înainte ca Alex Morse să ajungă în Natchez, necunoscuții din viața Thorei nu-l prea deranjaseră pe Chris. Dar acum totul era diferit. Nu vorbise cu Thora de când părăsise biroul său în acea după-amiază. După muncă, îl sunase pe Ben și îi spusese să-l aștepte în fața casei. Thora îi făcuse din mână de la fereastra din bucătărie când a trecut acesta, făcându-i semn să aștepte, dar Chris a plecat înspre terenul de baseball fără niciun cuvânt.

– Tată! a spus iarăși Ben. Fur baza sau nu?

Chris a încercat să-și revină. Nu luase prânzul sau cina și simțise o amețeală încă de când începuse meciul. Era capătul celei de-a șasea runde și cealaltă echipă era în față cu o tură. Dacă băieții săi nu puteau să marcheze și să împingă jocul în runde extra, se sfârșea. El s-a uitat către locul celui care lovea și inima l-a lăsat. Ajunsese la capătul ordinii loviturilor sale: trei copii slabi de 9 ani, unul după altul. Erau băieți buni, dar nu puteau lovi o minge de baseball nici dacă viața lor ar fi depins de asta. Îl mutase pe Ben mai în interior pentru a menține ceva putere

în spatele rândului și Ben nu putea decât atât. Chris a îngenuncheat lângă el, i-a întâlnit privirea și i-a șoptit:

– Fură baza orice ar fi.

Ben a început să se îndoiască de acest îndemn, apoi s-a răzgândit. A înțeles situația. Imediat ce următoarea aruncare a trecut de a patra bază, Ben a fugit către a doua bază. Cel de acolo a prins fără dificultate mingea, s-a ridicat în picioare și a aruncat mingea dincolo de terenul aruncătorului. Lovitura sa a fost puțin înaltă – de-ajuns de înaltă pentru ca Ben să se strecoare cu ușurință pe sub mănușa celui din a doua bază în clipa în care a vrut să-l atingă. Jumătate din mulțime a izbucnit în urale și ceilalți au izbucnit într-un vaiet.

Chris l-a încurajat pe Ben și l-a privit pe fundașul din stânga sa mergând nervos în locul *batter-ului*. Băiatul a luat poziția de aruncare, după care s-a uitat îngrijorat la Chris. Chris și-a ridicat cureaua, dând semnalul loviturii. Așteptând lovitura, s-a uitat înspre gardul din stânga. Privind într-acolo, a realizat că privirea îi fusese atrasă de mișcare. O femeie tânără pedala pe lângă teren pe o bicicletă. Când a ridicat mâna dreaptă într-un salut subtil, lui Chris i-a bufnit inima în piept.

Alexandra Morse.

Probabil se panicase când el dispăruse de pe malul pârâului. Îl sunase de atâtea ori pe telefonul mobil de la întâlnirea lor încât acesta îl închisese. A încercat chiar să-l sune la birou dar staff-ul său refuzase să-i facă legătura. Lui Chris nu-i păsa. În timp ce Morse trecea ușor mai departe, capul i s-a întors la auzul unei lovituri de bâtă de baseball. Fundașul din stânga a trimis mingea la doi metri în fața celei de-a patra baze și fugea acum către prima bază, cu mâinile fluturând în aer încercând să-și păstreze echilibrul.

Chris a strigat să-l încurajeze, dar degeaba. Cel care a prins mingea a aruncat-o în mănușa celui din prima bază, în timp ce băiatul era încă la trei metri distanță de prima bază. Cel din prima bază a încercat să-l trimită afară pe Ben, dar Chris știa înainte să se uite că Ben reușise. L-a atins pe umăr pe cel din stânga lui și i-a spus că făcuse un joc bun. *Fii concentrat pe joc*, s-a gândit el, abținându-se să se uite iarăși în direcția lui Morse. *Ben e în a treia...putem încheia chiar aici.*

Erau două out-uri pe tabela de marcaj. Următorul care avea să lovească mingea avea o lovitură înaintea lui. Aruncătorul din zona opusă nu aruncase prea multe mingi înalte; majoritatea din aruncări erau făcute direct. O lovitură în afară era aproape o certitudine. Pentru a termina, Ben trebuia să fure o bază. Avea viteza necesară, dar o să aibă oare oportunitatea?

Chris a privit de-a lungul terenului la antrenorul din a treia bază, un sudor de prin acele locuri. Bărbatul îl privea nedumerit. Chris a închis ochii câteva clipe, apoi și-a atins lobul urechii. Dacă cel care trebuia să prindă mingea avea să o scape, Ben s-ar fi dus după ea.

– Învârte tare, Ricky! a strigat Chris. În această ligă, o bâtă învârtită mărea șansele ca cel care prinde să scape mingea, în special în modul în care Ricky Ross învârtea bâta. Avea aceleași șanse să lovească mănușa celui care prindea mingea la fel ca și cum ar fi lovit mingea care zbura peste teren.

Aruncătorul a trimis o minge rapidă. Ricky a lovit ca Mark McGuire pe steroizi – şi a ratat. Mingea a ricoşat din mănuşa celui care o prindea şi s-a pierdut pe punctul de oprire din spatele lui. Ben a fugit în a treia bază, cu o mare viteză, dar aruncătorul acoperea deja zona de sosire. Prinzătorul nu l-ar întrece pe Ben, dar aruncătorul ar putea să o facă.

Ben a alergat cât a putut înainte să plonjeze şi apoi a alunecat pe linia spre bază într-un nor de praf. Toţi cei de pe bănci au amuţit şi lui Chris inima i s-a urcat până în gât. A crezut că Ben a reuşit, dar o imagine albă din centrul norului de praf l-a făcut să-şi strângă pumnii de teamă.

– Afară! a strigat arbitrul.

Mulţimea a izbucnit într-un strigăt schizofrenic de furie şi încântare. Chris a fugit către bază, dar nu avea sens să pună la îndoială decizia. Nu văzuse jocul. Instinctul îi spunea că nimeni nu văzuse, inclusiv arbitrul. Era atât de mult praf, încât ultimul act al jocului a rămas nelămurit. Ben s-a ridicat, cu faţa roşie, privindu-l pe arbitru cu lacrimi în ochi. Părea pe punctul de a-l lua la întrebări pe arbitru însă Chris l-a prins de braţ şi l-a tras.

– Bună încercare, a zis Chris, dar s-a terminat. E timpul să fii bărbat.

Cele două echipe s-au aliniat, apoi au defilat una prin faţa celeilalte spunând: Bun joc, bun joc, pe urmă s-a terminat. Chris şi-a adunat echipa în spatele liniei, le-a ţinut un discurs de încurajare şi i-a trimis pe fiecare în parte la părinţii care-i aşteptau. Patru sau cinci taţi i-au spus că ar fi trebuit să protesteze împotriva deciziei finale, dar Chris a dat din cap şi le-a spus să înceapă să se gândească la următorul meci.

– Tată? a zis Ben, trăgându-l de braţ. Putem să stăm să vedem meciul lui C.J.?

– Nu dragă, s-a auzit o voce feminină din spatele lui Chris. *Vocea Thorei.*

– Ah, haide, mamă! Tata nu a zis nu.

– Bine, atunci, a zis Thora. Întreabă-l pe tata şi vezi ce spune.

Ben s-a încruntat şi s-a uitat în sus la Chris.

– Se poate, tată? Se poate?

– Desigur, a spus Chris, hai să vedem ce face C.J. împotriva celor de la Webb Furniture.

Ben a scos un ţipăt de bucurie şi a fugit înspre bănci.

– De ce ai făcut asta? a întrebat Thora, stând în faţa lui cu o figură de trădare. Am crezut că vom petrece timpul acasă împreună.

Chris s-a abţinut să zică ceva.

– El chiar vrea să rămână.

– Dar mâine plec.

– Tu ai ales asta.

Ea s-a uitat la Chris ca şi cum ar fi plesnit-o.

– Pleci doar pentru trei zile, a zis el. Corect?

Thora a dat uşor din cap fără să spună ceva.

El a trecut pe lângă ea mergând înspre bănci. A crezut că o să-l strige, dar n-a făcut-o. Înaintând, a încercat să-şi stăpânească emoţiile. După ce s-a întors la birou, a procedat aşa cum i-a sugerat Morse şi a verificat facturile pentru telefonul Thorei. A găsit câteva numere pe care nu le-a recunoscut dar niciunul nu-i aparţinea lui Shane Lansing. Chris ştia asta pentru că sunase la toate să verifice. Totuşi straniu, nu exista vreun apel făcut la 12:28 p.m. Nu exista nici măcar un apel făcut în pauza de treizeci de minute din preajma orei 12:28. Ori Morse se înşela, ori Thora avea un telefon mobil despre care el nu ştia nimic.

CAPITOLUL 17

Eldon Tarver stătea singur sub un cer arzător, holbându-se la o clădire construită de sclavi cu o sută cincizeci de ani înainte ca el să se nască. Una dintre cele mai spectaculoase case din Vicksburg, palatul Greek Revival era pe coasta unui deal cu o privelişte spre o cotitură strategică a fluviului Mississippi. Nu departe erau şi tunurile ce l-au ajutat pe Ulysses Grant la ananghie timp de cincizeci de zile de asediu în vreme ce orăşenii mâncau carne de şobolan şi se agăţau cu putere de credinţele lor. Câţi au murit în acea cauză pierdută? s-a întrebat dr. Tarver. Cincizeci de mii de victime numai la Gettysburg şi pentru ce? Pentru a-i elibera pe sclavii care au construit această casă? Pentru a conserva Uniunea? Murise Jackson Stonewall pentru a crea o naţiune de paraziţi ignoranţi cu privire la istoria lor şi incapabili de calcule simple? Dacă acei soldaţi curajoşi în albastru şi gri ar fi văzut ce apare în viitor, ar fi lăsat jos muschetele şi s-ar fi dus acasă la fermele lor.

Dr. Tarver a intrat şi mai mult în umbra unui stejar şi a privit cum un Lincoln Continental merge încet pe strada lungă şi curbată către casă. După ce a parcat, un om masiv într-un costum de afaceri s-a dat jos pe partea şoferului, şi-a îndreptat corpul şi s-a dus înspre uşa principală a casei.

William Braid.

Dr. Tarver şi-a scos rucsacul şi l-a pus la picioare. A inspirat un miros de caprifoi, parfumul primăverii. Îi amintea de casa copilăriei din Tennnesee – o amintire neclară.

Braid s-a chinuit cam un minut să-şi introducă cheia în uşa de la intrare. Nu se bărbierise de câteva zile şi costumul lui era vraişte. După alte treizeci de secunde, a scos un telefon mobil şi a sunat pe cineva. Părea să fie gălăgios, dar Eldon nu reuşea să desluşească cuvintele. În timp ce Braid se îndepărta de casă, Eldon s-a uitat la ceas şi s-a întors la gândurile sale.

Precum William Braid, America părea condamnată la distrugere. Îşi risipea puterea în războaie purtate pe jumătate şi în exporturi ale lucrului manual de bază către viitori duşmani – pe scurt, cerând retribuţia darwiniană. Dintre toţi mai marii gânditori moderni, credea dr. Tarver, Charles Darwin s-a dovedit a fi cel mai eficace. Legile sale funcţionau la orice nivel, guvernând peste ciclurile de viaţă ale microbilor, oamenilor şi naţiunilor. dr. Tarver depista operaţiunile elegante ale acelor legi ca un ceasornicar care observă un ceasornic fără defecte. La fel ca toate legile ştiinţifice, cea a lui Darwin putea fi folosită nu doar pentru a descrie trecutul ci şi pentru a prezice apariţia virusului HIV la Homo sapiens. Legile lui Darwin i-au

evidenţiat de asemenea faptul că noua paradigmă a războiului, atât de promovată în media – războiul împotriva grupărilor teroriste, mai degrabă decât împotriva naţiunilor – era o simplă iluzie.

Nu era nimic nefiresc în discernământul său. Viitorul mergea cu viteză mare înspre America, cu un asemenea avânt că nimic nu-l putea opri şi fiecare copil al războiului rece ar fi trebuit să vadă asta cu cinci ani în urmă. China era viitorul, un imperiu antic renăscut ca superputere industrială, un motor cu o singură funcţie de expansiune economică căruia nu-i păsa de etică, de mediu, de pierderea vieţilor, sau de destinele altor naţiuni. Asta făcea să fie sigur faptul că în scurt timp China ar putea fi blocată într-o luptă fatală cu singura putere monolitică de pe planetă. Şi SUA, ştia Tarver, era teribil de nepregătită pentru această bătălie darwiniană pentru supravieţuire.

William Braid mergea fără ţintă vorbind la telefon, dar acum s-a întors înspre ascunzătoarea doctorului Tarver. Doctorul a stat încordat până când bărbatul masiv a virat la stânga şi s-a oprit lângă un pat de trandafiri, la fel de gălăgios. Din depărtare, dr. Tarver a putut să-şi dea seama că Braid era beat criţă.

Lupta dintre SUA şi China ar începe ca un război rece, liderii din ambele tabere negând faptul că ar exista un conflict. Dar într-o lume cu resurse puţine, uriaşii industriei nu ar putea disimula prea mult. Primele altercaţii ar avea loc în zona schimbului internaţional după care ar trece în zona băncilor internaţionale. Cu mult înainte ca armatele să se întâlnească pe pământ sau pe apă, coordonatele luate în vizor ar fi schimbate pentru a reflecta noua realitate. Şi pentru a doua oară în istorie, războaiele mici ale lumii s-ar pierde pe fundal aşa precum copiii care au crescut în umbra unui conflict existent ce a adus cu sine o ordine unică şi aproape liniştitoare.

William Braid a rostit ceva în direcţia lui Tarver după care şi-a aruncat mobilul şi s-a legănat către uşa de la intrare precum un boxer gata să cadă. Introducând cheia din nou, Braid a scos un ţipăt de victorie şi a dispărut înăuntrul casei.

Dr. Tarver a scos o pereche de mănuşi chirurgicale din buzunar, şi le-a pus şi s-a uitat la ceas. I-a dat lui Braid un minut sau două. Singurul viitor pe care-l va cunoaşte vreodată.

Diferit de ultimul război rece, acesta nu s-ar lungi pe zeci de ani, punctat de crize restrânse. Pentru că chinezii nu erau ca ruşii. Ruşii, aşa cum adesea Tarver le spunea colegilor, erau practic la fel ca noi: europeni albi cu o moştenire puternic iudeo-creştină, în ciuda serviciilor plătite negării comuniste a lui Dumnezeu. Dar chinezii în mod categoric nu erau ca noi. Când era vorba de înfăptuit ceva, chinezii erau capabili să distrugă jumătate din populaţia lor pentru a ne şterge de pe faţa pământului. Aşa cum a spus Mao o dată: „Dacă războiul nuclear ucide jumătate de miliard din poporul nostru, încă am avea cealaltă jumătate de miliard". Şi apoi a râs.

Dar Mao nu glumea. Războiul cu China era inevitabil şi Eldon Tarver ştia asta. Spre deosebire de struţii profesionişti care conduc ţara, el nu era mulţumit să stea şi să vadă cum se întâmplă. În 1945, tatăl adoptiv al lui Eldon s-a luptat de-a lungul

a patru insule nenorocite în Pacific şi a învăţat câte ceva despre modul de gândire asiatic. Poate că a fost un nenorocit cu o mână de fier, dar a insuflat lecţiile acelui război tuturor copiilor săi – chiar şi celui pe care l-a adoptat doar pentru a obţine un muncitor în plus la ferma sa. Astfel, spre deosebire de diletanţii care scoteau replici prompte anti-chineze prin circuitul de petreceri, Eldon Tarver avea un plan. Şi-a studiat inamicul zeci de ani, pregătit să analizeze ceea ce Pentagonul numea *război asimetric*. dr. Tarver însă avea o expresie mai simplă pentru acest lucru: *războiul unui singur bărbat.*

O lumină s-a aprins în dormitorul principal din casa Braid, împrăştiind lumina de halogen pe peluza perfect îngrijită. dr. Tarver ştia despre becurile cu halogen deoarece îşi petrecuse timpul în acel dormitor aproape cu doi ani în urmă. Şi-a ridicat rucsacul şi s-a mişcat repede în jurul casei înspre uşile de la curtea interioară. Braid nu îşi activase sistemul de securitate încă; la fel ca majoritatea oamenilor, ţinea la tabieturi. Şi precum majoritatea oamenilor – cel puţin în partea relativ sigură din Mississippi – Braid nu se simţea nicidecum ameninţat câtă vreme soarele era sus pe cer. De asta dr. Tarver venise devreme.

A deschis uşile franţuzeşti cu cheia sa – o cheie pe care Braid i-o dăduse lui Andrew Rusk cu doi ani în urmă – apoi s-a strecurat înăuntru şi s-a dus către un dulap de sub scări. dr. Tarver era aproape acolo când un mic şuierat s-a auzit prin casă. A intrat în dulap şi a rămas pe loc, ascultând aşa cum făcea când era copil şi vâna pentru mâncare.

Nu a auzit nimic.

Plănuise să aştepte până când Braid avea să adoarmă, pentru a-şi face treaba, dar acum că era acolo, nu suporta să se gândească la orele pierdute. Nu era ca şi cum această operaţiune avea să adauge vreo informaţie pentru notiţele lui. Aşa cum stătea stresat în dulap, o posibilă soluţie i-a venit în minte. Dacă acum Braid era la duş, Eldon putea să facă ce-şi dorea şi să plece acasă înainte de apariţia lunii pe cer. Nu-i trebuia decât puţină îndrăzneală, care nu era o resursă îndoielnică în ansamblul genetic al familiei Tarver.

Şi-a scos pantofii, apoi a deschis uşa şi s-a mişcat repede prin hol. La capătul holului era dormitorul mare. A ascultat la uşa dormitorului cu aceeaşi concentrare pe care o avusese în dulap. Nimic. Braid era cu siguranţă în baie.

Dr. Tarver a deschis încet uşa, a văzut că era goală camera, apoi s-a dus direct la uşa închisă a băii. Braid ori făcea duş ori se uşura. Eldon spera să fie prima variantă. Privind în jos, a văzut o dâră subţire de abur unduindu-se pe sub uşă.

S-a mutat către o piesă de mobilier opusă peretelui din stânga sa. În sertarul de sus a găsit armele despre care ştia că vor fi acolo (omul era o creatură a obiceiurilor): vreo douăsprezece fiole de insulină şi două pungi de seringi. Erau două feluri de insulină: Humulină R de termen scurt şi Humulină N de termen lung.

Deschizându-şi geanta, a scos o seringă de 10 cc şi a deschis pachetul. Seringa asta ar putea să conţină de cinci ori mai mult lichid decât seringile standard pentru

diabet din sertarul lui Braid – de douăzeci de ori doza sa obişnuită. Doctorul a aşezat 10 fiole din sertarul lui Braid apoi a umplut seringa toată. Pentru a completa şarada ce va fi jucată mai târziu, a umplut două dintre seringile lui Braid, de asemenea, şi a descoperit acele la ambele. Ţinute într-o mână, păreau să fie colţii unui şarpe cibernetic.

Când s-a întins spre mânerul uşii, Eldon a auzit vag cum curge duşul. Trebuia să se mişte repede. Dacă ar fi apărut Braid şi l-ar fi văzut, ar putea exista o luptă, în ciuda stării lui de ebrietate. Chiar dacă Braid era sinucigaş, Eldon nu putea conta pe o victimă pasivă. În faţa burdihanului negru al morţii, unii care se vor a fi sinucigaşi ar ucide peste zece oameni pentru a se salva pe ei. dr. Tarver a apăsat mânerul cu mănuşa pe mână şi a împins.

A auzit sâsâitul lemnului sub pluşul de la carpetă. Baia era mare, dar plină de abur. Braid uitase să pornească ventilatorul. *Cred că apa e foarte fierbinte. E atât de beat că nu simte.*

Dr. Tarver simţea o puternică satisfacţie. Acest scenariu era mult mai bun decât planul său iniţial. Gazul său somnifer lăsa o urmă depistabilă în ţesut până la 36 de ore (dacă ştiai ce să cauţi) şi unora le-ar putea cauza reacţii alergice. Metoda asta nu necesita riscuri legale – ci doar nervi de oţel.

A pus cele două seringi mai mici pe raftul din baie după care s-a aşezat în partea stângă dinspre uşă. În spatele sticlei gravate, o pată palidă şi moale se balansa în aburi. Eldon a auzit patru şuierături respiratorii acute apoi un geamăt care l-a făcut să creadă că Braid ori urina ori se masturba. O clipă mai târziu, un miros puternic i-a confirmat prima variantă. Era necesar ceva mai mult decât mirosul de urină ca să dezguste un patolog, însă dr. Tarver era dezgustat – nu de funcţia trupească ci de slăbiciunea esenţială a lui Braid. Omul s-a decis să-şi schimbe viaţa apoi s-a dovedit inexact cu dorinţa sa. Procesul său mental l-a ocolit. De ce cedase omul? S-a decis oare că e în ordine să-ţi ucizi soţia cu repeziciune însă e păcat de moarte dacă suferă? Acela era genul de gândire contradictorie ce afectase naţiunea ca întreg. Dornic să plece, Eldon a introdus două degete după mânerul de oţel de pe uşa cabinei de duş. Pe urmă a îngenuncheat, a deschis uşa, şi a băgat acul într-o venă groasă din gamba lui Braid.

Nu a existat nicio reacţie.

A injectat aproape toată fiola de insulină înainte ca Braid să tresară şi să icnească: *Ce...?* Îi amintea lui Eldon de momentul în care fratele său adoptiv a băgat briceagul într-o coastă a unei vaci. La început, nimic. Apoi vaca s-a târât trei paşi în spate şi s-a uitat la el nedumerită. Simţise Braid acul? Sau simţise curentul?

Era curentul! Căuta pe bâjbâite să închidă uşa. Ori Braid suferise de neuropatie gravă ori era beat criţă. Înainte ca uşa să se închidă, dr. Tarver şi-a strecurat o mână pe după gleznele lui Braid şi i-a tras picioarele de sub el. Omul a căzut jos, lovindu-se cu capul de un reazem din faianţă şi probabil că şi-a fracturat şoldul. După mai mult de un minut de gemete, Braid a încercat să stea pe picioare, dar piciorul stâng nu l-a ajutat deloc.

Dr. Tarver s-a îndepărtat în patru labe de lângă uşa cabinei de duş şi s-a aşezat pe canapeaua din spatele unui mic paravan. Orice lovitură ar fi suferit Braid, durerea era suficient de mare încât să treacă prin anestezia de la alcool. Gemetele sale au devenit încet urlete de furie, apoi țipete de panică. O mână albă durdulie s-a ivit prin uşa deschisă şi s-a prins de marginea bazinului de la duş. Eldon şi-a făcut griji un moment că omul masiv ar putea ieşi din duş, dar pe urmă insulina a început să-şi facă efectul. Degetele de la mână nu s-au mai mişcat, țipetele au devenit gemete şi în final gemetele au devenit tăcere.

Coma avea să urmeze rapid.

Dr. Tarver s-a ridicat în picioare, a aruncat cele două seringi nefolosite sub duş şi la fel a făcut cu fiolele goale din sertar. Acum era momentul părții mai neplăcute a muncii din seara asta. Înainte să părăsească casa, trebuia să cotrobăie peste tot, inclusiv prin computere. Nu putea să rişte ca Braid să fi lăsat în urmă o mărturisire în vreo formă sau alta.

Mergând înapoi către duş, Tarver s-a aplecat şi a ridicat una din pleoapele lui Braid. Pupilele erau nemişcate şi dilatate. William Braid era pe punctul de a fi o legumă dacă nu murea de comoție pe drum. Pentru prima dată în mulți ani, s-a gândit Eldon, fața omului masiv nu era aranjată cu grijă. Mergând pe hol înspre cabinetul lui Braid, dr. Tarver s-a decis că n-ar fi exagerat să spună că această operație a fost miloasă.

Amin.

CAPITOLUL 18

Era aproape întuneric în Natchez, dar nocturna celor trei terenuri de baseball transformase parcul înconjurător într-o insulă de smarald în noapte. Chris nu mai văzuse niciun semn ulterior al lui Alex Morse, dar o simțea aproape. Amânase plecarea acasă pentru a-şi da timp de gândire, dar acel timp urma să i se refuze. După ce merse tărăgănat pe lângă gard câteva minute, Thora îşi făcea loc până la el în tribună, cu două sticle de Dasani în mâini. Chris alesese un loc pe o bancă superioară, sperând să evite pomelnicul nesfârşit al simptomelor medicale. Thora vorbi cu fiecare pacient pe lângă care trecea şi aceştia răspundeau cu salutul mult prea încântat, rezervat pentru soțiile medicilor de care depindeau.

– Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? şopti Thora, aşezându-se lângă el într-un târziu.

– Nimic, spuse acesta direct. Pur şi simplu nu îmi place să pierd.

Aceasta aşeză una dintre sticle pe bancă.

– Mi se pare că e vorba de mult mai mult decât atât.

– Nu.

Aplecându-se înspre el, şi cu privirea îndreptată înainte, Thora vorbi cu o voce joasă.

– Credeam că perspectiva sexului te va aduce acasă repede, jocul e simplu, pierzi sau câştigi.

În acel moment se uită la ea. Când se întoarse spre el, Chris observă urme de tensiune în jurul ochilor ei.

– Ce ai făcut azi? întrebă el.

Thora se trase puțin înapoi.

– Asta da trecere rapidă.

Chris dădu din umeri.

– Chestiile obişnuite, spuse Thora, uitându-se înapoi înspre teren. Am alergat, am înotat, am făcut exerciții la Mainstream. Apoi prânzul. Apoi m-am certat cu contractorii şi am cumpărat câteva lucruri pentru excursie.

Chris aproape că spuse. *Cum a fost prânzul?* dar a întrebat de fapt:

– Ce se întâmplă cu contractorii?

Thora dădu din umeri, apoi îl aplaudă pe unul dintre băieții de la St. Stephens care a ratat o dublă.

– La fel ca de obicei. Întârzieri cu lambriurile, schimbă ordinele. Vor mai mulți bani în avans.

Chris dădu din cap dar nu spuse nimic.

La următoarea aruncare, C.J., prietenul lui Ben, pocni mingea înspre gardul din dreapta, marcând o triplă.

– Tati! strigă Ben două rânduri mai jos. Ai văzut asta? Tu de fapt te uiți la meci măcar?

– Am văzut-o, stai liniştit, la anul poate o să vă băgăm pe tine şi pe C.J. în aceeaşi echipă.

– O, da! Ben bătu palma cu câțiva dintre amicii lui, apoi se urcă pe gard lângă Chris.

Chris aproape că suspină, simțindu-se uşurat. Nu voia să vorbească cu Thora. Nu aici. Nici acasă, măcar. Îşi dorea ca ea să plece în Deltă chiar în noaptea asta.

Cu Ben atât de aproape, Thora continuă să se uite la meci în tăcere. Chris nu putu să nu remarce că practic tot ceea ce spunea Ben îi era adresat lui. Pe măsură ce meciul se desfăşura, Chris se uită cu atenție pe garduri şi în celelalte tribune. Cunoştea aproape fiecare față pe care o vedea. Aşa era în oraşele mici. Unele familii erau reprezentate la stadion de patru generații, copiii învârtindu-se prin noroi, în timp ce străbunicii lor stăteau lângă gard în scaunele cu rotile. Uitându-se înspre baza principală văzu un om cam de vârsta lui care îi făcea cu mâna. O amorțeală ciudată îi cuprinse fața şi mâinile. Bărbatul era Shane Lansing.

Înainte chiar să fie conştient de asta, Chris se văzu reconfigurând statura atletică şi barba ascuțită şi îngrijită a chirurgului. Pentru prima dată îşi dădu seama de faptul că Lansing este foarte asemănător lui Lars Rayner, tatăl absent al Thorei. Culoarea părului era diferită, dar în afară de asta asemănările erau considerabile. Erau amândoi zvelți şi musculoşi, aroganți până la cruzime, amândoi chirurgi egomani. Desigur, Lars Rayner era un chirurg vascular de mare clasă deci avea motive să fie arogant. Shane Lansing, prin comparație, era un pălmaş căruia i se permite să facă din când în când o tăietură. Acum rânjea, iar Thora îi răspundea la salut ca şi cum ar fi fost un membru al familiei pe care nu îl mai văzuse de mult.

– Fă cu mâna, Chris, îl îndemnă aceasta cu un ghiont în coastă.

Dă-l dracu, gândi Chris, aproape cu voce tare. Îşi înclină uşor capul în direcția lui Lansing, apoi continuă să se uite fix în direcția meciului.

– Da' ce-ai pățit în seara asta? întrebă Thora.

– Nimic, ți-am spus.

– Credeam că-ți place Shane.

– Eu credeam că-ți face ție cu mâna.

Thora se uită ciudat la el.

– Ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat de fapt?

– Hei, Ben? spuse Chris, scoțând din portofel doi dolari şi dându-i băiatului. Fugi şi ia-mi şi mie nişte floricele.

– Hai, tati! E coadă, şi încă una lungă.

Chris îi dădu banii şi îl împinse uşor. Ben se ridică şi coborî scările supărat.

– Te mai întâlneşti cu Lansing la Avalon? întrebă Chris ca din întâmplare.

– Ne-am întâlnit astăzi, răspunse Thora fără să ezite.

Această mărturisire îl făcu pe Chris să o ia din scurt.

– V-ați întâlnit?

– Da. S-a oprit lângă şantier în drum spre casă.

– Pentru ce?

– Să se uite la casă, printre altele.

– Ce altceva?

Pentru prima dată Thora păru că nu se simte prea comodă cu întrebările.

– Am vrut mai demult să vorbesc cu tine despre asta. Dar ai fost atât de ocupat în ultima vreme.

– Despre ce? Chris simți cum i se înroşeşte fața. Despre ce ai vrut să vorbeşti cu mine?

– Doamne, Chris. Ce s-a întâmplat? Shane mi-a propus să vin să lucrez pentru el, asta e tot.

Chris nu ştiu ce să răspundă. Nimic nu-l putea surprinde mai mult.

– Ce anume să lucrezi pentru el?

– Nu poți spune asta la nimeni, dar Shane plănuieşte să construiască un spital de chirurgie pentru pacienți temporari. Va intra în competiție cu spitalul local, deci îți poți imagina ce nasoală ar putea ieşi toată treaba dacă se află.

Ideea că Lansing voia să deschidă un centru de chirurgie nu îl surprinse pe Chris, Lansing era dintre doctorii din noua generație care începeau să-şi construiască imperiile imediat ce legea le dădea voie să-şi pună dr. înaintea numelui. Dar de ce voia Lansing ca Thora să lucreze la spitalul de chirurgie era peste puterile lui de înțelegere.

– Ce vrea să faci pentru el?

– Să supraveghez personalul. Mai mult surorile medicale şi tehnicienii.

– Dar…

– Dar ce?

– Eşti multimilionară, ce naiba. De ce ai vrea să lucrezi ca supervizor de surori medicale?

Thora râse clipind din ochi.

– Da' cine a zis că o să şi accept?

– Dar te gândeşti?

Thora se uită înspre teren.

– Nu ştiu, mă plictisesc câteodată să fac pe soția unui tânăr profesionist bogat.

Chris nu mai spuse nimic.

Ea se uită din nou la el şi de data asta îşi deschise inima.

– Ai de gând să-mi spui ce crezi? Sau pot deja să-mi dau seama?

– Doar asta îl interesează pe Lansing de la tine?

Thora râse mai tare de data asta, ca un mănunchi de clopoței.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, dar sclipirea din ochii ei era suficientă pentru ca el să-şi dea seama că îl înțelesese foarte bine.

– Fii sinceră.

Zâmbetul ei se stinse puţin.

– Shane e căsătorit, dragă.

– Şi dacă n-ar fi fost?

În liniştea care urmă întrebării, conversaţia care până atunci cursese destul de uşor se transformă rapid în ceva destul de neliniştitor.

– Ei, hai, spuse Thora. Doar nu vorbeşti serios?

– Shane a avut trei aventuri extraconjugale în ultimul an, şi astea sunt doar cele pe care le ştiu eu.

– Asta-i doar bârfă, spuse ea încercând să scoată ideea din discuţie. Ştii cum e oraşul ăsta.

– Ba nu, dacă ar fi să mă iau după bârfă atunci şi-a tras-o cu vreo şase sau şapte asistente anul ăsta. Cele trei de care ţi-am spus sunt fapte. A trebuit să le plătească pe două dintre femei ca să le facă să dispară.

Doi băieţi se alăturară lui Shane în spatele back-stoperului. Chirurgul are patru băieţi, toţi foarte frumoşi şi sportivi foarte buni.

– N-am auzit nimic de asta, spuse Thora căzând pe gânduri.

– Nici nu-mi vine să cred că am auzit eu o bârfă pe care tu nu ai auzit-o.

– Nu eu stau toată ziua în spital, doar ştii asta.

Chris se concentră din nou la meci. Faptul că Thorei i s-a oferit un asemenea job îl luase complet prin surprindere. Putea oare să fie acesta secretul întâlnirii lor? Dacă Lansing voia să ridice un spital atunci trebuia să ţină asta secret. Cele două spitale locale ar face tot ce le-ar sta în putinţă să îl oprească.

După o perioadă de pauză, Chris spuse:

– Trebuie să mă piş, şi coborî, alegând o cale care să-l ducă în spatele back-stoperului. Când trecu pe lângă Lansing, se opri să-i strângă mâna, rezistând cu greu unui impuls copilăresc de a i-o strivi.

– Am auzit că aţi pierdut în seara asta, spuse Lansing.

Chris înghiţi cu greu o surprinzător de mare cantitate de fiere şi dădu din cap.

– Dar voi ce-aţi făcut?

Chirurgul râse.

– Cu patru băieţi câştigi ceva şi pierzi ceva în fiecare seară.

– Thora mi-a spus că ai trecut azi pe la noi pe acasă.

Remarca păru că îl ia pe Lansing prin surprindere, dar acesta îşi reveni repede.

– Da, chiar pare să iasă ceva din locuinţa aia, mi-e chiar greu să cred că Thora a făcut singură designul.

– Nu şi dacă ai cunoaşte-o. E în stare să facă orice îşi pune în minte să facă.

Lansing chicoti din nou.

– Da, am auzit că putea supăra mulţi doctori insistând să-i înveţe cum să-şi facă meseria.

– Unde ai auzit asta?

Lansing dădu din umeri. Prin jur. Pe la spital.

Chris schiţă un zâmbet.

– Ai jucat ceva golf recent?

– Când pot, doar mă ştii.

– Mă gândeam să joc săptămâna asta. O să fii în oraş?

Lansing îl privi în ochi.

– Da, sigur.

– Toată săptămâna?

– Da. Vrei să jucăm câteva partide?

Lansing zâmbi, apoi se întoarse spre teren la auzul unei lovituri.

Chris se îndreptă spre baie, cu urechile sunându-i de parcă ar fi avut tinitus. La jumătatea drumului, se uită înapoi înspre Thora. Aceasta se uita insistent la Shane Lansing. Lansing se uita la meci, în schimb. După câteva clipe Thora îşi întoarse privirea spre baie şi observă că Chris se uită la ea. El o privi suficient de mult pentru ca aceasta să îşi dea seama că a văzut-o uitându-se la Lansing, apoi se întoarse continuându-şi drumul.

Stătea lângă pişoarul pentru copii când auzi o voce de femeie şuierând numele lui.

– Chris! Mă auzi?

Aproape că se pişă pe blugi dând să se întoarcă să vadă de unde venea vocea. Când vocea se făcu din nou auzită, îşi dădu seama că bucata de metal cenuşiu care separa baia pentru bărbaţi de cea pentru femei se oprea la şase inci până în tavanul de tablă. Vocea venea din crăpătură.

– Agent Morse?

– Cine altcineva? şopti ea. Ce ai făcut în după-amiaza asta? Sper că nu i-ai arătat Thorei poza, nu?

– Nu.

– Ai confruntat-o cu privire la Lansing?

– Nu, cel puţin nu direct.

– Ce i-ai spus?

– Nu-ţi fă griji, nu e oricum ceea ce crezi, bine?

– Chris, Chris. Sper că glumeşti?

– Lasă-mă în pace, la naiba!

– Aş vrea să pot. Dar nu pot.

– Mă duc înapoi în tribună.

– Dă-mi mâine un telefon, spuse aceasta. Imediat ce pleacă Thora din oraş.

Chris trase apa.

– O să mă suni? întrebă Morse în timp ce Chris se spăla pe mâini.

– Cine dracu vorbeşte? mormăi o voce groasă de bărbat.

Un bărbat purtând o salopetă pătată de grăsime intră în toaleta bărbaţilor în spatele lui Chris. Chris mirosi alcool, care era interzis dar îşi făcea întotdeauna simţită prezenţa la jocurile din Liga de Juniori.

– O tipă din toaleta femeilor, spuse Chris. Cred că e în căutare de ceva acţiune.

Bărbatul în salopetă încercă să se caţere pe o toaletă să vadă prin crăpătura de sub acoperiş când Chris ieşi din baie.

Alex întârzie cu logarea pe MSN. Descurajată de răspunsul doctorului Shepard de pe terenul de baseball, se opri la un magazin de băuturi şi-şi cumpără o sticlă de pinot noir de 12 dolari. Înainte să ajungă la motel cu ea, una dintre surorile medicale ale mamei ei o sună informând-o că doctorul oncolog o mută pe mama ei înapoi la terapie intensivă din cauza înrăutăţirii stării ficatului. Alex începuse să împachetează şi să bea în acelaşi timp, în tot acest timp verificând dacă Jamie s-a logat pe mess. Bău mai mult decât intenţionase – mult prea mult chiar – şi ca urmare adormi îmbrăcată, pentru a se trezi bulversată la 11:45 P.M. cu vezica plină şi angoasată de faptul că a dezamăgit-o atât pe mama sa cât şi pe Jamie.

Un val de uşurare o cuprinse când văzu micul omuleţ verde care însemna că Jamie este online. Înainte să poată tasta un cuvânt, pe ecran apăru o invitaţie pentru o videoconferinţă. Îi dădu *accept* şi văzu cum se deschide ecranul miniatural. Când faţa lui Jamie se materializă, vocea i se opri în gât. Faţa băiatului era roşie, şi avea lacrimi pe obraji. Bill trebuie să-i fi spus băiatului că bunica lui va intra iar în spital.

– Ce s-a întâmplat, micuţule? întrebă ea, sperând să fie vorba doar de un meci de baseball pierdut. Ce s-a întâmplat?

– Missy se mută cu noi.

Alex simţi o străfulgerare de şoc. *Ce*?

– De ce spui asta?

– A venit pe la noi să mănânce în seara asta. Şi s-a comportat foarte ciudat, de parcă ar fi noua mea prietenă sau ceva de genul. Iar apoi tata a spus ceva de genul ce bine ar fi pentru mine dacă aş avea o femeie lângă mine din nou. Şi s-au uitat amândoi la mine foarte atenţi după ce au spus asta. Nu sunt prost mătuşă Alex, ştiu ce pun ei la cale.

Alex aproape că plecă din faţa webcam-ului. Nu-şi putea ascunde emoţiile în situaţii de genul acesta. Dar poate nici nu ar fi cazul să şi le ascundă. Ce naiba o fi fost în capul lui Bill? Nevastă-sa de-abia era în pământ de şase săptămâni, şi el voia să-şi mute amanta în aceeaşi casă cu copilul orfan? Omul acesta nu avea pur şi simplu ruşine!

– Ce ar trebui să fac? întrebă Jamie, iar în acel moment Alex simţi întreaga povară a responsabilităţii pentru viitorul lui.

– Ţine-te bine, băiete. Asta trebuie să faci.

Jamie se şterse la ochi.

– Trebuie să stau aici odată ce se va muta ea?

Alex scrâşni din dinţi şi se luptă cu tentaţia de a-i da speranţe false.

– Mă tem că va trebui. Asta conform legii cel puţin.

Jamie tresări, dar furia păru să fie mai puternică decât tristeţea, acum că Alex era online.

– Poţi face ceva să mă ajuţi? întrebă el. Aş putea cumva veni să locuiesc cu tine?

– Poate. Încerc să fac asta în fiecare zi. Dar nu poţi spune nimic despre asta. Nici tatălui tău, şi nici lui Missy.

– O urăsc, spuse Jamie cu venin. O urăsc, o urăsc, o urăsc.

Nu Missy e aici problema, gândi Alex. *Bill e problema fir-ar el al dracului*.

– Nu mi-am făcut temele, spuse Jamie neliniştit. I-am spus lui tati că le-am făcut, dar nu le-am făcut, nu mi-a fost capul la ele.

– Crezi că poţi să ţi le faci acum?

Jamie dădu din umeri.

– Poţi să stai şi tu cât timp mi le fac?

Alex trebuia să pornească spre Jackson. Era deja în întârziere, şi trebuia să conducă vreo două ore. Dar cum putea să se retragă în faţa confuziei şi a fricii din ochii lui Jamie? Ce ar face mama ei în această situaţie? Alex se forţă să zâmbească de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

– Da, absolut. Doar lasă-mă şi pe mine să mă duc până la baie.

Jamie chicoti.

– Da, şi eu. Mi-era frică să nu te ratez, aşa că am aşteptat chiar aici în scaun. Aproape că am făcut în cutia de cola.

– Ne vedem într-un minut.

Jamie îşi ţinu mâna în faţa camerei, substitutul lor pentru contact fizic. Alex îi răspunse prin acelaşi salut cu mâna, dar trebui să se întoarcă pentru a-şi ascunde faţa. *Băiatul acesta, băiatul acesta e singurul lucru care mă mai ţine în viaţă. Şi face de zece ori cât taică-su.*

Pe măsură ce se îndepărtă de computer, vorbi uşor dar cu convingere, cu o voce care ar fi putut să-i aparţină tatălui ei. *Băiatul acesta este un Morse, nu un Fennell. Şi o să fie crescut de cineva căruia chiar îi pasă de el.*

La cinci mile de hotelul lui Alex Morse, Chris stătea întins în patul fiului său adoptat, ascultând sunetul uşor şi ritmat al respiraţiei lui Ben. Era extenuat şi se decise să adoarmă acolo unde era. Astăzi fusese una dintre cel mai proaste zile din viaţa sa şi nu avea de gând să o continue cu nicio discuţie cu Thora înainte să doarmă. Mintea i se învârtea între acuzaţiile lui Morse şi explicaţiile Thorei, iar sub acea furtună de cuvinte se afla o teamă incipientă că iar a dat-o în bară. Ieşise în oraş timp de cinci ani cu prima lui soţie înainte să se căsătorească cu ea, şi credea că o cunoaşte bine. Dar în numai câţiva ani viaţa îi dovedise că greşise.

Kathryn Ledet fusese studentă la terapie fizică la UMC în Jackson atunci când se căsătorise cu Chris. Originară din Covington, Louisiana, învăţase la Tulane ca studentă, şi fusese prin urmare extrem de fericită când Chris s-a dovedit capabil să îşi asigure rezidenţiatul la Centrul Medical Tulane în New Orleans. Dar când veni data scadentă a împrumuturilor făcute de Chris pentru a-şi face studiile şi acesta trebui să facă practică timp de doi ani în zona săracă a Deltei Mississippi, Kathryn se arătă cât se poate de nefericită. Cu toate acestea încercă să pară puternică până când află că înlocuitorul lui Chris urma să întârzie patru luni. Chris era el însuşi

pregătit să plece din Deltă, din moment ce îl aştepta un job foarte bun cu un grup de top de medicină internă în Jackson. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, nu simți că putea să-şi abandoneze pacienții aflați într-o stare disperată pe care îi trata de aproape doi ani. Kathryn, în schimb, nu simțea niciun fel de obligație. Când Chris îi spuse că se simțea îndatorat să rămână până când se va găsi un înlocuitor, Kathryn îşi împachetă lucrurile şi plecă înapoi in New Orleans. După ce sosi înlocuitorul, Chris plecă după ea în încercarea de a salva căsătoria, dar nu mai era nimic de salvat. Deja dovedise că nu este omul pe care îl dorea Kathryn. După ce lucră trei luni în Jackson, Chris îşi dădu seama că nici Kathryn Ledet, nici medicina practicată acolo nu erau pentru el. Ceea ce atârna însă greu asupra lui era conştientizarea faptului că şi după ce trăise împreună cu Kathryn timp de câțiva ani nu reuşise să pătrundă prin frumoasa fațadă către femeia adevărată din interior.

Cu Thora se întâlni regulat un an înainte să o ceară în căsătorie. O cunoştea de mai multă vreme, însă, în special drept soția devotată a unuia dintre pacienți. Şi în acea perioadă ajunse să o respecte şi să o dorească mai mult decât pe oricare altă femeie pe care o cunoscuse în cei şapte ani de la divorț. Dar acum…chiar şi fără Alex Morse şoptindu-i în ureche, simțise că acea Thora pe care o cunoscuse el ca soția lui Red Simmons era doar o fațetă a unui caracter cât se poate de complex. Cât de adânc puteai cunoaşte o femeie, până la urmă? Un marinar ar fi putut să navigheze de câteva ori şi să creadă că ştie ce înseamnă marea, dar de fapt nu va fi văzut mai mult de câteva valuri şi maree într-o continuă schimbare.

Şi cum rămâne cu Ben? Într-o perioadă foarte scurtă de timp, copilul care dormea lângă el ajunsese să aibă toată încrederea în Chris, Ben aştepta întotdeauna răspunsuri de la el, căuta prietenie, sprijin şi securitate. Nu securitate financiară – Thora asigura asta singură – dar sentimentul că un bărbat de două ori cât el era gata să stea între el şi orice pericol care i-ar fi putut ieşi în cale. Şi, deşi o parte din această admirație urma să descrească în anii adolescenței, acum se uita la Chris de parcă ar fi fost invincibil. Era greu de crezut că Thora ar sacrifica o asemenea legătură pentru a avea o aventură cu Shane Lansing. Realmente aproape imposibil. Şi totuşi…văzuse destui prieteni şi pacienți dispuşi să arunce totul pe fereastră pentru un lucru de care credeau că au mare nevoie.

O fantă verticală de lumină gălbuie apăru în întuneric. Apoi o umbră întunecă fanta. Thora era la uşă, uitându-se la el. Chris închise ochii stând nemişcat.

– Chris? şopti ea.

Acesta nu răspunse.

– Chris, ce faci, dormi?

Niciun răspuns.

După câteva clipe Thora păşi tiptil în cameră şi îi sărută pe amândoi pe frunte.

– La revedere, băieți, şopti ea. Vă iubesc.

Se strecură apoi afară trăgând uşa după ea.

CAPITOLUL 19

Alex clipi şi tresări la un geamăt de durere. Plutise ca într-un purgatoriu între somn şi starea de veghe. Îi amorțise fundul de cât a stat în scaunul de la spital, pe care îl împinse lângă patul mamei sale. O durea capul pentru că stătuse întinsă ore în şir cu capul doar pe saltea, lângă mama sa. Acum, o lumină albăstruie slabă se scurgea pe lângă jaluzele.

Margaret Morse trebuia să fie în mod normal la terapie intensivă, dar acum o săptămână semnase un formular pentru non-resuscitare, ceea ce însemna că nicio măsură specială nu ar fi luată în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva grav. Cancerul care începuse la ovare crescând nedetectat timp de câțiva ani se extinsese acum înspre rinichi şi ficat precum şi înspre abdomen în ciuda celor trei operații. Ficatul i se umflase de două ori cât mărimea obişnuită, icterul acut se instală definitiv. Rinichii ei erau de asemenea la limită, un lucru destul de neobişnuit în cancerul ovarian. Cu toate acestea se agăța de viață, depăşind cu mult chiar şi cele mai optimiste estimări inițiale ale doctorului Clarke. Alex i-ar fi putut spune oncologului nişte lucruri despre rezistența mamei sale, dar păstră tăcerea lăsând cele întâmplate să-l convingă pe doctor de puterea pacientei sale.

Alex aproape că devie de pe drum de două ori în timpul călătoriei din noaptea precedentă la Jackson. „Tema" lui Jamie durase mai bine de o oră şi doar imaginea lui Chris Shepard părăsind parcul cu soția lângă el o făcură pe Alex din nou atentă. Ieri după-amiază se simțise destul de încrezătoare că poza incriminantă şi şocul minciunii Thorei l-au convins pe Chris de vina ei. Cu toate acestea, în timp ce conducea îşi aduse aminte de una dintre învățăturile tatălui ei. Dacă un bărbat încornorat nu şi-a prins în fapt nevasta cu amantul în pat – dacă tot ce ştia erau bârfe şi insinuări – atunci o perioadă de negare era inevitabilă. Uneori, chiar şi dovezile clare puteau fi negate, iar asta nu era deloc o problemă legată de IQ. La fel ca reacția inițială la vestea morții sau a bolii, instinctul de supraviețuire impunea o perioadă de rezistență emoțională în fața adevărului crud, astfel încât adaptarea în fața unei noi realități putea să se facă fără reacții radicale, sau poate chiar fatale. Chris Shepard trecea în mod evident printr-o astfel de perioadă.

Margaret gemu din nou, Alex îi strânse mâna. Mama ei lua atât de multă morfină încât perioadele cât timp era conştientă ajunseseră mai scurte decât perioadele de somn, iar luciditatea era o stare uitată. De două ori în timpul nopții, Margaret o imploră pe Alex să îl aducă pe tatăl şi pe sora ei în cameră, apoi se înfurie în legătură cu absența lor dureroasă în perioada de boală. Dar din moment ce mama ei

urma să moară, Alex nu găsi forța să-i spună acesteia că soțul ei şi fiica sa cea mare muriseră în ultimele şapte luni.

Alex sări agitată la sunetul telefonului, care se afla în geanta de pe podea. Fără să dea drumul mâinii mamei ei, își întinse mâna după celular.

– Alo? spuse încet.

– E Will, dragă. Cum se mai simte? Will Kilmer stătuse cu mama sa până când Alex reuşi să ajungă din Natchez, o adevărată demonstrație de devotament pentru soția unui partener, care nu şi-ar da niciodată seama de diferență.

– Nici mai bine, nici mai rău.

– A continuat să doarmă după ce am plecat eu?

– Nu toată noaptea, dar a dormit mai mult decât am dormit eu.

Bătrânul detectiv oftă nervos.

– La naiba, fetițo, ți-am zis de săptămâna trecută ca ți-ar trebui o perioadă în care să nu te mai gândeşti la cazul ăsta. Ia un somnifer tare şi dormi douăzeci şi patru de ore. Nenorocitul acela de Rusk nu pleacă nicăieri. Dar eşti prea mare ca să mă mai asculți pe mine.

Alex încercă să râdă de dragul lui Will, dar nu reuşi să o facă.

– Oricum. Am nişte ştiri care s-ar putea să te trezească, spuse Kilmer.

– Ce anume?

– Îți aminteşti de William Braid?

– Sigur. Soțul victimei cu numărul cinci.

– Ți-am spus de săptămâna trecută că am primit rapoarte în care se spunea că a început să bea destul de mult.

Margaret începu să sforăie.

– Aha. Şi de la tine ştiu că amanta lui l-a părăsit.

– Corect.

– Ei bine, ce-a mai făcut?

– Se pare că a încercat să se sinucidă.

Un val de entuziasm o trezi pe Alex complet.

– Cum? Când?

– Noaptea trecută, la el acasă în Vicksburg. Cel puțin asta e părerea celor din Vicksburg.

– Continuă.

– Braid era diabetic. Aseară, sau undeva între noaptea trecută şi dimineața asta când a fost descoperit de menajeră, şi-a injectat atât de multă insulină cât să intre direct în comă. O comă permanentă.

– Doamne fereşte! S-ar putea ca asta să fie ceea ce am aşteptat până acum. Asta ar putea fi şansa noastră norocoasă.

– Ar putea fi, spuse Will pe tonul prudent al unui vânător bătrân care a văzut destul vânat scăpându-i printre degete.

– Era vorba de vină, gândi Alex cu voce tare. Braid nu a putut face față faptului că i-a făcut ce i-a făcut soției sale.

– A murit greu, mai greu decât toate celelalte.

– Trebuie să aflăm tot ce putem despre ultimele zile din viața lui Braid. Ai ceva legături în Vicksburg?

– Ştiu acolo pe cineva care se ocupă de chestiuni matrimoniale. Îmi e dator cu câteva servicii.

– Mulțumesc, unchiule Will. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

– Încă ceva, spuse Kilmer. Am găsit un tip care e dispus să petreacă câteva nopți la Alluvian Hotel pentru tine. Soția lui a dorit dintotdeauna să meargă să vadă locul. Dacă plăteşti tu costul camerei se ocupă ei de restul.

– Cât de mult costă camera?

– Patru sute.

– Pentru două nopți?

Will chicoti uşor.

– O singură noapte.

Alex invocă o imagine mentală cu ultimul ei cont bancar, pentru a o da mai apoi foarte repede la o parte. Trebuia să facă tot ce trebuie ca să-l câştige de partea ei pe Chris Shepard.

– Fă-o. O să plătesc.

– Pleci înapoi în Natchez în seara asta?

– N-am de ales. Shepard este singura mea şansă.

– Faci ceva progrese acolo?

– O să se răzgândească. Nimănui nu-i place să afle că întreaga lor viață este o minciună.

Will oftă, arătându-se de acord.

– Spune-i mamei tale că o să trec şi eu pe la ea în seara asta.

Alex se uită la fața ofilită a mamei sale. Gura îi atârna deschisă, şi o urmă de salivă se scurgea uşor pe pernă. Alex avu impresia absurdă că lichidul din aparatul care o hrănea intravenos i se scurge din gură în acelaşi timp în care gravitatea împingea lichidul în vene.

– O să îi spun.

– Hei, fetițo… te simți bine?

– Da, doar că … stau aici şi mă uit la mama. Şi mi-e greu să cred că cineva ar face intenționat aşa ceva unei alte persoane. Mai ales unei persoane pe care a iubit-o cândva.

Alex auzi sunetul râcâit cauzat de emfizemul lui Will. Când vorbi din nou, o făcu cu vocea unui polițist care a făcut față meseriei timp de douăzeci de ani cu ochii deschişi.

– Ba s-o crezi, scumpo. Am văzut ființe umane făcând lucruri pentru care Dumnezeu însuşi nu ar putea face un iad suficient de puternic pentru a le pedepsi. Să ai grijă de tine, auzi? Eşti ultimul copil pe care tatăl tău l-a lăsat pe Pământ, şi nu vreau să te văd că-ți iroseşti viața încercând să-i răzbuni pe morți.

– Dar nu fac asta, şopti Alex. Încerc să-l salvez pe Jamie.

– O să facem asta, într-un fel sau altul, spuse Will cu siguranță în glas.

– Tu doar ai grijă. Simt eu ceva în legătură cu cazul acesta. Avem de a face cu oameni foarte răi. Şi doar pentru că au ucis încet în trecut nu înseamnă că dacă îi ameninți nu vor reacționa rapid. Mă auzi?

– Da.

– Bine atunci.

Alex închise telefonul, cu ochii fixați pe fața uscățivă a mamei sale. Ce ar mai putea face aici? Sărută unul dintre obrajii îngălbeniți ai mamei, apoi îi dădu drumul la mână.

E timpul să ne mişcăm.

CAPITOLUL 20

Andrew Rusk prinse într-un final potul cel mare. Ştiu asta cu la fel de mare siguranță ca atunci în Rimini când marele peşte sabie îi muşcaseă momeala şi fugise ca un skijet tăind valurile. Îl avea pe Carson G. Barnett în persoană stând în fața lui la birou, un om mai mare ca viața în vârstă de patruzeci şi şase de ani, un multi-milionar atât de bogat că nu mai ştia nici el câți bani are. O legendă în afacerile cu petrol, Barnett construise şi pierduse trei averi, dar la acest moment era pe un trend ascendent, unul accelerat ascendent.

Pe parcursul ultimei ore, Barnett îşi descrise situația maritală. Rusk avea o expresie foarte preocupată şi dădea din cap acolo unde trebuie, dar de fapt nu asculta nimic din ce i se spunea. Erau câțiva ani de când nu mai era nevoit să asculte nimic. Asta pentru că poveştile erau toate la fel, variațiuni pe aceeaşi temă – una foarte obosită. Singurul moment în care Rusk şi-a ciulit urechile a fost când s-a adus vorba de afaceri. Atunci avocatul avu grijă să înregistreze fiecare silabă. Dar acum era partea cea mai grea…un solilocviu melodramatic despre cât de neînțeles era Barnett.

Rusk ştia unde avea de gând să ajungă afaceristul cu mult timp înainte ca acesta să ajungă acolo. Rusk putea recita replicile din filmul acesta fără măcar să gândească. *Nu s-a maturizat deloc din momentul căsătoriei. Nici emoțional, nici psihologic, nici intelectual, nici sexual,* ar fi precizările făcut de cei mai blânzi. Destul de mulți mai adăugau, *Curul ei pe de altă parte a crescut cât un pui de elefant.* Un alt refren universal era *Nu mă înțelege.* Şi desigur câştigătorul marelui premiu era *Nici măcar nu mă cunoaşte!*

Din experiența lui Rusk, de obicei era adevărat chiar contrariul. În cele mai multe cazuri soția îşi cunoştea soțul poate chiar prea bine – îl cunoştea chiar mai profund decât şi-ar fi dorit acesta – şi îl cunoştea mai bine chiar decât se cunoştea soțul pe sine. Prin urmare aceasta nu putea să se lanseze într-o tiradă admirativă de fiecare dată când soțul se lăuda cu ultimul triumf în afaceri şi atunci când era dezamăgită se plângea mult şi puternic, iar asta se întâmpla foarte des. Ea nu-l mai considera genial (nici măcar inteligent), sau plin de imaginație în pat, iar el în mod cert nu mai era amuzant – oricum nu pentru cineva care a auzit de mult fiecare glumă jalnică pe care el a fost în stare să o memoreze, iar unele glume fuseseră auzite chiar de mai multe ori.

Iar apoi, desigur, mai era şi amanta. Unii clienți puneau cărțile pe masă de la început admițând că aveau o amantă; alții se chinuiau să ascundă faptul, pentru a

apărea nobili şi capabili de sacrificiu personal. Rusk ajunsese să aprecieze franchețea înainte de toate. Bărbații şi femeile care luau în considerare divorțul erau veritabile bombe cu ceas pline de frustrare, vină, dorință şi un nivel de raționalizare aproape de psihoză. Dar nu conta cine stătea în scaunul din fața sa – un fizician genial sau un bădăran care de-abia era în stare să facă suma propriului său portofoliu de investiții – într-un final îşi dădeau seama de câteva lucruri. Unu, nu exista nicio alegere fără durere. Orice s-ar fi decis să facă, cineva urma să sufere. Singura întrebare adevărată era dacă, urmau să sufere chiar ei prin renunțarea la amantă şi revenirea la mariaj. Sau urmau să lase suferința pe umerii soției şi a copilului prin dezmembrarea familiei? Bogați sau săraci, aici era adevărata agonie a divorțului.

Rusk ajunse să creadă că odată intrați copiii în discuție, soțiile erau mai puțin înclinate să sacrifice familia în căutarea fericirii decât erau bărbații. Asta nu însemna că voiau mai puțin decât bărbații să fie fericite – doar că erau mai puțin dispuse să o cumpere în dauna altora. Dar asta era o chestiune bazată pe dovezi dintr-o zonă geografică limitată. Rusk nu avea niciun interes în rata divorțurilor din New York sau Los Angeles – nu locuia acolo. În plus era de părere că motivele unor yankei nenorociți erau la fel de nevrotice şi de obsedate de sine ca un film de Woody Allen, doar că fără fazele amuzante.

Problemele maritale ale lui Carson Barnett aveau propria lor întorsătură care le făcea interesante chiar şi pentru un sociolog sau antropolog. Dar pentru un avocat erau lucruri care valorau prea puțin. Cu toate acestea, Carson Barnett era un om foarte bogat şi după părerea lui Rusk – ca şi după părerea tatălui său – cei bogați aveau dreptul unei audiții mai semnificative decât cei cu mijloace mai reduse. Dna. Barnett, Luvy – după cum îi spunea Carson – începuse căsătoria drept baptistă, dar asta a jucat un rol la fel de mare în viața ei precum faptul că făcea parte din frăția Chi-Omega. Dar, undeva după naşterea copiilor, interesul şi implicarea lui Luvy în biserică crescuse exponențial. La acelaşi moment, interesul ei față de orice era legat de sex scăzuse în aceeaşi proporție. Carson trecu prin asta cât de bine putu, şi apoi ca orice bărbat cu sânge în vene, căută uşurare acolo unde era de găsit.

– Dacă n-ai de niciunele în frigider, te duci la magazin, bubui acesta. Nu-i aşa, Andy?

– Ba da, este, fu de acord Rusk.

– Vreau să spun că şi un câine este conştient de asta. Dacă n-are haleală în castron merge să caute ceva. N-aşa?

– Da, într-adevăr, asta face. Rusk simți că e de datoria lui să râdă la acel moment.

Văzuse modelul acesta de multe ori. Bărbații care erau în căutare de eliberare sexuală treceau printr-o perioadă în care şi-ar fi tras-o cu oricine şi-ar fi dat pantalonii jos pentru ei. Şi, în mod surprinzător, asta nu părea deloc să afecteze familia, ba dimpotrivă, lucrurile păreau că merg chiar mai bine decât de obicei. Problemele începeau în momentul în care bărbatul sau femeia găseau pe cineva care era diferit de restul, un suflet-pereche (termenul acesta avea darul de a provoca un reflex automat de vomă în Andrew Rusk), sau o relație care „trebuia să se întâmple.“ Când dragostea îşi arăta capul monstruos, divorțul urma şi el la scurt timp. Barnett spunea o poveste asemănătoare chiar acum, iar „sufletul lui pereche“ se dovedise a fi o creatură foarte dulce care lucrase la rotiseria de pe Route 59, un restaurant unde încheiase destule afaceri cu petrol în ultimul timp – şi încă afaceri mari – scrijelind harta forajelor pe un şervețel pentru cocktail şi pecetluind înțelegerea cu strângerea mâinii.

– Oricum, spuse Barnett, în timp ce stropi mari de transpirație i se prelingeau pe gât. O iubesc pe fătuca aia enorm. Şi intenționez să mă căsătoresc cu ea, fie într-un fel fie, în altul.

Lui Rusk îi plăcu felul în care îşi alese cuvintele Barnett. Pentru că în ciuda faptului că tipul alesese un mod rudimentar de exprimare, Barnett vorbea într-un fel de cod – un cod pe care Andrew Rusk îl potrivea într-un sistem particular de calcul moral, unul dezvoltat în ani buni de interacțiune cu oameni frustrați, cei mai mulți dintre ei bărbați. Toți ajungeau să fie nervoți în timpul unui divorț, era o chestiune axiomatică. Cei mai mulți ajungeau atât de nervoşi încât puteau fi în stare de crimă timp de câteva zile. Dar majoritatea acelor oameni treceau repede peste furie şi se resemnau cu faptul că viața lor din acel punct înainte urma să fie un lung compromis.

Dar unii oameni refuzau compromisul. Asta se întâmpla în special cu cei foarte bogați. Era probabil o chestiune de obişnuință mai mult decât orice altceva. Oricum, Carson Barnett deja se obişnuise cu o serie de legi ale sistemului lui Rusk, şi ajungeau la acel punct al conversației în care avocatul ajungea să joace un rol semnificativ.

– Deci vrei să divorțezi de nevastă-ta, spuse el pe un ton sumbru.

– Da dom'le, vreau. N-am crezut niciodată că se va ajunge aici dar, la naiba, ea m-a adus în situația asta.

Rusk dădu din cap ca un înțelept.

– Mulți avocați v-ar descuraja, domnule Barnett. V-ar fi îndemnat să căutați consiliere.

– Spune-mi Carson, Andy. Te rog. Şi dă-mi voie să te opresc chiar aici. Singurul tip de consiliere pe care l-ar fi acceptat Luvy ar fi fost consilierea pastorului, şi o singură vizită a fost pentru mine deja prea mult. N-ai auzit în viața ta atâta vrăjeală ca acolo. Şi atunci m-am ridicat şi i-am spus ăluia că Iisus n-are nicio treabă cu căsătoria noastră şi Domnul ar fi trebuit să se simtă norocos pentru asta.

Rusk zâmbi apreciativ în fața înțelepciunii populare a clientului său.

– Nu te voi descuraja, Carson. Şi asta pentru că îmi dau seama că eşti îndrăgostit. Îndrăgostit lulea.

– Asta chiar c-ai nimerit-o.

– Dragostea adevărată este un lucru cu adevărat minunat. Dar îmi dau seama din ce mi-ai spus şi din modul în care mi-ai spus-o, că anticipezi ceva probleme din partea lui Luvy legate de ideea asta a despărțirii.

– Da, la naiba, normal, spuse Barnett cu o urmă parcă de frică în privire.

Rusk presimțea că Luvy Barnett era o femeie extraordinară.

– Luvy nici măcar nu crede în ideea de divorț, Andy. Zice că e un păcat. Zice că asta ar fi rădăcina răului din lume.

– Eu credeam că banii sunt rădăcina răului din lume.

Barnett sfârcăi.

– Luvy n-are nicio problemă cu banii. Nu dom'le. Chiar n-are nicio problemă cu banii.

– Şi asta nu e convenabil?

– Ba să ştii că da. Am vorbit cu ea să băgăm toată treaba la categoria diferențe ireconciliabile, cum a făcut prietenul meu Jack Houston. Soția lui Jack şi Luvy au fost prietene acum câțiva ani. Dar nu, nici măcar n-a vrut să audă.

– Ce ți-a spus Luvy de fapt?

– Mi-a zis că n-aş avea niciun motiv să cer un divorț şi că ea n-avea de gând să divorțeze. Zice că dacă o să încerc cu tribunalul, o să mă refuze cu copiii cât timp poate, din moment ce eu sunt un păcătos şi un exemplu negativ pentru ei. Bine, dacă stau cu ea şi încercăm să o luăm de la capăt, brusc mă transform într-un tip foarte simpatic. Ce spui de asta?

– Luvy ți-a spus până acum ceva despre latura financiară a poveştii?

Barnett îşi scrâşni dinții ceva timp înainte să dea un răspuns.

– Susține că nu vrea niciun ban pentru ea – cu excepția a jumătate din câştigul meu în timpul cât am fost căsătoriți – dar vrea în schimb tot ceea ce poate obține pe cale legală pentru copii, ceea ce înseamnă toată producția de acum încolo din puțurile pe care le-am găsit cât timp am fost căsătoriți, sau chiar şi ce voi găsi pe terenuri prospectate în perioada asta.

Rusk îşi scutură capul ca şi cum ar fi fost redus la tăcere de enormitatea lăcomiei lui Luvy.

– Mai mult, l-a angajat pe cel mai al dracului avocat din Jackson, din câte am auzit.

Rusk se întinse în față la auzul acestei noi complicații.

– Pe cine a angajat?

– David Bliss.

– Ai dreptate, Carson. Asta e o veste proastă, într-adevăr. David Bliss are contabili plătiți permanent care sunt specializați în diverse afaceri. Partea tare cu avocați ca Bliss este practica medicală. Se ocupă de toate soțiile de medici. Îşi pune evreii să îți facă praf afacerile bucățică cu bucățică. Nici nu se usucă bine cerneala pe actul de divorț şi săracul medic poate să ştie că o să lucreze pentru nevastă-sa în următorii douăzeci de ani.

– Păi bine că, slavă Domnului, nu-s medic.

– Mă tem că poziția ta este încă şi mai nasoală, Carson. Tu ai în posesie proprietăți palpabile cu acte pe ele şi registre cu producția lunară. Poți să consideri că ți-ai luat la revedere de la jumătate din puțurile alea deja.

Barnett înghiți în sec.

– Şi nu numai că judecătorul poate să îi acorde lui Luvy jumătate din toate puțurile tale, dar îi poate da şi o pensie alimentară bazată pe cifrele tale actuale de producție, când de fapt toate puțurile alea se duc încetişor pe apa Sâmbetei de la an la an. Corect?

Barnett albise.

– Ar trebui să te duci la tribunal de fiecare dată când ar scădea prețul barilului, sau altfel ai da prea mulți bani. Ți-ai petrece jumătate din timp prin tribunale, Carson. Ai tu timp de asta?

Barnett se ridică şi începu să meargă prin birou.

– Ştii ce s-a întâmplat cu prețul petrolului în ultimul timp? Chiar şi vechile mele puțuri şi-au triplat valoarea. În ultimul an, am exploatat puțuri pe care le-am considerat terminate de-acum trei ani. Dacă judecătorul ar evalua cifrele după producția mea de acum… Iisuse, i-aş fi dator cu cel puțin douăzeci de milioane, poate chiar mai mult. Apoi sunt şi echipamentele, casele, barca, restaurantul…

Rusk se întoarse pentru a-şi ascunde entuziasmul. Ăsta era clientul pe care îl aşteptase, ziua de plată care avea să îi dea posibilitatea să se pensioneze la patruzeci de ani. Şi momentul nu putea fi unul mai bun. Parteneriatul cu Eldon Tarver nu avea să mai fie opțiune de suportat mult timp.

– Te rog, ia loc, Carson, spuse el blând. Ai venit la mine cu un motiv, nu-i aşa?

Barnett se opri din mers, părând destul de pierdut. Apoi se aşeză uitându-se fix la Andrew Rusk ca un păcătos penitent în fața unui preot care urmează să îi dea o indulgență.

– Un avocat isteț te-ar sfătui să uiți de ideea divorțului.

– Ce? Îi aruncă o privire animalică plină de suspiciune.

– Nu ți-l poți permite.

– Ce vrei să spui? Valorez cincizeci de milioane de dolari.

– Douăzeci şi cinci, Carson. Şi asta dacă ai noroc.

– Ăştia-s bani adevărați.

– Da, sunt. Rusk se lăsă pe spate şi îşi încrucişă mâinile pe piept. Hai să vorbim despre copii. Nu ai un băiat care joacă fotbal la Jackson Academy?

Un zâmbet izbucni pe fața lui Barnett.

– Ba da. Mai ales că Jake e al naibii de bun. E în mod cert mai rapid decât eram eu la vârsta lui.

– Câți ani are Jake?

– Treisprezece.

Rusk zâmbi asemenea unui unchi mândru.

– Asta e bine. Măcar va avea un cuvânt de spus în chestiunile legate de custodie. Înțelegi unde vreau să ajung, Carson?

Urmă un lung oftat din partea lui Barnett.

– Divorțul te va costa douăzeci şi cinci de milioane de dolari şi nouăzeci la sută din timpul pe care ți-l petreci cu copiii.

– Nouăzeci la sută?

– Dacă Luvy are de gând să facă ce tocmai mi-ai spus că are de gând – şi David Bliss o reprezintă – atunci e corect. Te poți aştepta să îi vezi o dată la două

weekend-uri şi în aranjamente speciale pentru vacanţe, desigur, câteva ore în plus. Cred că pot să îţi garantez că îi vei vedea de Ziua Tatălui.

– Ziua Tatălui? Eu aveam planuri să-l trimit pe Jake la jumătate din cursele NASCAR de anul acesta. Nu-i deloc cinstit.

– Din punct de vedere moral n-aş putea fi mai de acord cu tine. Dar din punct de vedere legal… mă tem că este destul de cinstit. În marele stat suveran Mississippi cel puţin. Nu există divorţ din vina nimănui aici.

– Ce dracu, iau eu vina asupra mea. Eu vreau doar să termin cu toată chestia asta şi să ne despărţim prieteni.

Rusk dădu din cap cu tristeţe.

– Un vis zadarnic, Carson. Dă-mi voie să te întreb, Carson. Tu şi noua ta iubită aţi avut grijă să nu fiţi văzuţi?

Barnett se ghemui parcă în scaunul său.

– Destul de grijulii… mă-nţelegi.

– I-ai cumpărat vreodată un cadou?

– Păi, da. Sigur.

– Ai folosit cartea de credit pentru asta?

– Ce dracu, îţi e aproape imposibil să mai cumperi ceva cu bani gheaţă zilele astea. Doar ştii.

– Da. În privinţa telefoanelor, ai sunat-o vreodată de pe telefonul mobil?

Barnett dădu din cap, cu o privire dezolată.

– Poţi să fii sigur că Bliss o va acuza pe iubita ta de alienarea afecţiunii.

– Ce?

– O, da. Or s-o târâie prin toate ziarele şi vor încerca să o judece şi financiar.

– Dar n-are niciun ban.

– Ca soţie a ta va avea. Pot să îi pună în cârcă de pe acum toate câştigurile viitoare.

– Nu mă interesează banii deloc. Dar să o treacă prin toate astea doar din ciudă…

– Cât timp aveai de gând să aştepţi până să te căsătoreşti cu fata asta?

– Îmi imaginam eu şi aşa că nu putem s-o facem imediat. Dar suntem destul de nerăbdători, să ştii.

Rusk îşi putea da seama că fata trebuia să fi fost chiar foarte nerăbdătoare să se vadă cu inel pe deget înainte ca „sufletul pereche“ să nu fie atras de o altă creatură tânără şi drăguţă prin vreun restaurant pe undeva.

– Ar trebui să fii pregătit de asemenea la o bună doză de mânie din partea copiilor.

Acum avea atenţia nedisimulată a lui Barnett.

– Vor trebui să conştientizeze cu multă durere că tatăl lor le abandonează mama pentru o femeie mai tânără, şi vor şti de asemenea şi cine este femeia respectivă.

Barnett dădea din cap trist.

– Ai impresia că Luvy va face vreun efort pentru a integra noua ta amantă în viaţa familiei?

– O să ţipe „desfrânată“ şi „târâtură“ de fiecare dată când o s-o întâlnească. Şi mai ai dreptate într-o privinţă. Luvy va face tot ce-i stă în putinţă să îi otrăvească

pe copii împotriva mea. Mi-a spus întotdeauna că şi-ar dori să crap dintr-un infarct. Spune că se roagă în fiecare seară pentru aşa ceva.

– Doar nu vorbeşti serios?

– Îţi jur pe Biblie. Spune că e mai bine pentru copii să ştie că am murit decât să ştie că i-am părăsit şi m-am dus nu ştiu unde.

– Dar nu îi părăseşti, Carson.

– Dar încearcă să-i spui asta nenorocitei ăleia! urlă Barnett, ridicându-se din scaun. La dracu, îmi pare rău Andy. Uneori ajung atât de frustrat, că cred că aş putea…

– Ce?

– Nu ştiu.

Rusk lăsă liniştea să se instaleze. Acum că furia lui Barnett ajunsese la punctul critic, nu urma să se calmeze prea curând.

Rusk se ridică şi îşi roti scaunul în jurul biroului, apoi aranjă scaunul lui Barnett în aşa fel încât să stea faţă în faţă şi foarte aproape. Marele petrolist se holba la el cu o curiozitate evidentă, chiar cu suspiciune, de parcă se întreba dacă nu cumva Rusk e homosexual.

– Te rog ia loc, Carson. Vreau să-ţi spun ceva, ca de la bărbat la bărbat.

Asta era o limbă pe care Barnett o înţelegea. Îşi întoarse scaunul şi îl încălecă, ajungând cu braţele la câţiva centimetri de faţa lui Rusk.

– Ce urmează să îţi spun s-ar putea să te şocheze, Carson.

– Ba nu, te rog, continuă.

– Cred că un om de talia ta s-a izbit de nenumărate situaţii ciudate în afacerile pe care le-a avut.

– Ce vrei să spui?

– Păi, mă refer la… *dificultăţi*.

– Da, asta clar.

Rusk dădu din cap sobru.

– Unele dificultăţi, am descoperit eu, se pot rezolva prin metode convenţionale. În schimb altele…altele au nevoie de ceva creativitate. Ai putea să spui că aici e vorba de măsuri extraordinare.

Barnett se uita la el cu atenţie. Continuă.

– Eu m-am ocupat de numeroase cazuri de divorţ. Sute, de fapt. Şi câteva dintre cazurile astea aveau ceva puncte comune care le apropie de cazul tău.

– Serios?

Rusk încuviinţă.

– Şi câteva dintre cazurile astea pot spune că mi-au frânt inima. Mai mult de o dată am urmărit cum judecători liberali îl deposedează pe un om de avutul acumulat într-o viaţă – sau mai mult – şi îl împiedică să-şi vadă copiii – copiii pe care i-a adus pe lume! Ei bine, când vezi aşa ceva… îţi dă o senzaţie de parcă ar fi ne-american, Carson.

– Ai dreptate.

– Ştiu că am dreptate. Şi după ce m-am săturat de cazuri ca astea, după ce m-am luptat in tranşee pentru un client şi văzând cum se alege praful de tot în final…ei bine, atunci mi-a venit o idee.

– Care?

– M-am gândit, Doamne, iartă-mă, dar cât de mare ar fi mila pentru acest om – şi pentru copiii ăştia de asemenea – dacă una dintre părțile prezente la acest proces nenorocit ar *dispărea* pur şi simplu.

Gura lui Barnett era deschisă ca a unui adolescent urmărind o casetă porno furată, iar ochii lui sclipeau. Rusk parcă putea să vadă cum se adânceşte ideea în creierul lui Barnett iar acum se uita la el fix, cu fervoare evanghelică aproape.

Barnett înghiți şi îşi fixă privirea pe covorul dintre ei.

– Vrei să spui...

– Am vorbit serios. Nici mai mult, nici mai puțin. Dacă o persoană rea şi neiertătoare ar face tot ce îi stă în putință să oprească un altul pe care se presupune că îl iubeşte – o persoană împreună cu care au făcut copii – de la a-i vedea pe acei copii, şi încercând de asemenea să-i ia toată agoniseala de o viață…păi, în asemenea cazuri pare că încercarea de a opri astfel de persoane este o chestiune de justiție divină. Nu spun asta multora, Carson. Dar tu eşti acum într-o situație disperată.

Omul cel mare privi în sus cu inteligență animală.

– Chestia asta despre care vorbeşti s-a întâmplat vreodată realmente? Adică, persoana cealaltă chiar a…dispărut?

Rusk dădu din cap uşor.

Barnett deschise gura pentru a vorbi, dar Rusk îl opri cu o mână ridicată.

– Dacă te intrigă ideea, nu ar trebui să revii în biroul acesta niciodată.

– Poftim?

– Ar trebui să te duci la Jackson Racquet Club poimâine la ora două după-amiază şi să ceri să faci o saună.

– Nu-s membru, spuse Barnett stânjenit.

Rusk zâmbi.

– Cu o taxă de zece dolari pentru invitați poți intra fără probleme.

– Dar…

Îşi duse arătătorul spre buze, iar apoi se ridică întinzându-i lui Barnett mâna.

– Carson, dacă vrei divorț, voi fi fericit să te reprezint. Luând în considerare atitudinea lui Luvy, s-ar putea să dureze un an sau poate chiar mai mult pentru a rezolva tot, dar îți promit că mă voi strădui în mod deosebit pentru tine. Şi, după cum tu însuți ai spus, îi poți da chiar douăzeci şi cinci de milioane, şi tot om bogat vei rămâne.

Barnett îşi deschidea şi închidea gura ca şi cum ar fi fost într-o uşoară stare de şoc.

– Pentru un tip ca tine care a construit şi a pierdut câteva averi, banii nu cred că înseamnă aceeaşi chestie care înseamnă pentru unul ca mine.

– Nu mai sunt la fel de tânăr cum am fost, spuse Barnett uşor.

– Asta-i adevărat, zâmbi Rusk. Timpul trece peste noi toți. Îşi împinse scaunul în spatele biroului.

Barnett îl privea ca un om care credea că se află în acelaşi loc cu un câine dar care ajunge să descopere că se află de fapt în prezența unui lup.

– Stai liniştit, spuse Rusk. Nu trebuie să te deprime situația asta.

– La Jackson Racquet Club? murmură Barnett.

– Ce-ai spus? întrebă Rusk. Nu te-am auzit.

Lui Barnett îi sclipeau ochii pentru că înțelesese.

– Nimic, mormăiam doar.

– Asta m-am gândit şi eu.

Petrolistul îl mai privi un moment pe Rusk, apoi se întoarse să plece. Când ajunse la uşă, Rusk strigă după el:

– Carson?

Când Barnett se întoarse, părea extenuat.

– Nu cred că ar trebui să spui ceva despre toate astea viitoarei tale mirese. Iar apoi, în cel mai sincer moment al întregii conversații, Rusk adăugă:

– Nu se ştie până la urmă ce turnură poate lua relația voastră.

Ochii lui Barnett se deschiseră larg în timp ce se grăbi să iasă din birou.

CAPITOLUL 21

Chris pedală pe lângă Little Theater, apoi se întoarse cu Trek-ul pe Maple Street şi începu să dea la pedale puternic pe panta care ducea înspre cimitirul Natchez. În curând avea să ajungă pe culme şi aveau să i se deschidă mile de spaţiu liber în stânga şi cimitirul imaculat în dreapta.

Chris prescrisese multe antidepresive în carieră, dar el însuşi nu simţise niciodată depresia. Studiase problema temeinic şi pusese pacienţilor săi cele mai penetrante întrebări, dar până azi nu avusese nici cea mai vaga idee în legătură cu starea pe care pacienţii săi i-o descriau. Metafora lui Plath[1] cu zgomotul asurzitor al unui clopot era în mod ciudat foarte aptă pentru a descrie senzaţia: se simţea de parcă tot aerul fusese aspirat complet din viaţa lui, şi se mişca acum într-un vid, şi tot ce făcea, indiferent ce ar fi ales, nu ar fi avut nici semnificaţie, nici vreo consecinţă benefică în lume.

Tom Cage, receptiv ca întotdeauna, observă starea confuză în care se afla Chris şi îi spuse să îşi ia liberă toată după-amiaza. Din moment ce Thora plecase spre Deltă înainte de răsărit (în ciuda promisiunii făcute că o să-l ducă pe Ben la şcoală), singura obligaţie pe care o avea acum – în afara rondului de seară – era să îl ducă pe Ben la petrecerea pentru ziua lui, la bowling, la 4 după-amiază. Iar asta era până la urmă o chestie de care se putea ocupa doamna. Johnson cu un simplu telefon.

După ce plecă de la birou, Chris conduse spre casă, şi fără să vrea asta de fapt, făcu o cursă de la Elgin la fluviul Mississippi. Acoperi 25 de kilometri în treizeci şi şase de minute – ceea ce era un timp record pentru el – şi cu toate astea nu simţea nici oboseală, nici vreo stare de exaltare. Se simţea ca o maşină cu capacitate de gândire. Cu toate astea nu avea, însă, chef să gândească. Un vânt nebun bătea din vest, şi singurul lucru pe care voia să îl facă era să urce pe culme şi să dea piept cu briza care urca pe panta de şaizeci de metri care mărginea fluviului Mississippi.

La zece secunde după ce ajunse pe Drumul Cimitirului, valea largă a fluviului se deschise în stânga lui. Ştia atunci că nu avea să meargă pe lângă cimitir cum obişnuia să o facă, dar mai degrabă va trece de căsuţele aliniate dincolo de cimitir îndreptându-se spre Inelul Diavolului, strâmtoarea adâncă unde tâlhari faimoşi aruncau cadavrele victimelor lor în secolele trecute. Se uita cu o asemenea insistenţă peste nesfârşitele câmpii de bumbac ale Louisianei că era aproape să se izbească de o maşină care îi tăie calea.

1. Silvia Plath (1932-1963) – metafora clopotului de sticlă pe lângă alte interpretări cuprinde ideea unui obiect care restricţionează participarea la viaţa lumii.

Chris frână atât de tare încât aproape rupse frâna. Înainte să poată să urle la celălalt şofer, o femeie, aceasta începuse să urle la el. Chris rămase cu gura deschisă.

Şoferul era Alex Morse.

Arăta de parcă nu mai dormise de câteva zile. Avea vocea foarte aspră, ochii încercuiţi de o dungă neagră, şi pentru prima dată de când o cunoscuse părea să fi pierdut controlul.

– De ce nu mi-ai răspuns la telefon? urlă ea.

– Nu ştiu.

– Nu *ştii*?

– Ştiu deja ce vrei sa spui.

– Ba nu ştii ce urmează să spun, fir-ar al dracului! S-a întâmplat ceva groaznic! Ceva ce n-aş fi putut prevede în câteva milioane de ani.

Chris pedală până la uşa deschisă a acesteia întrebând:

– Ce s-a întâmplat?

– Unul dinte soţii care şi-a ucis soţia a încercat să se sinucidă noaptea trecută.

Vestea veni ca o surpriză imensă pentru Chris.

– Cum a încercat?

– Supradoză de insulină.

– Mai e încă în viaţă?

Morse dădu din cap.

– Dar în comă, nu-i aşa?

– Cum de ţi-ai dat seama?

– Am văzut de multe ori asta pe perioada rezidenţiatului. Oamenii încearcă insulina întrucât le oferă speranţa unei morţi lipsite de durere. În cele mai multe cazuri ajung într-o stare vegetativă permanentă. Era diabetic?

– Da. Două injecţii pe zi.

Chris privi înspre râu.

– Se poate să fi fost o supradoză accidentală.

– Mă îndoiesc. Dar, de fapt, nu cred nici c-a fost sinucidere.

Chris nu spuse nimic.

Morse făcu câţiva paşi înspre el, privindu-l fix în ochi.

– Ce-ai păţit?

– Nimic, replică Chris.

– De ce nu eşti la muncă?

– N-am chef de muncă. De ce crezi că nu a fost sinucidere?

Morse se uită la el încă nesigură dacă să pomenească despre starea mentală a sinucigaşului.

– Pe tip îl chema William Braid. E din Vicksburg. Soţia lui a suferit groaznic înainte să moară. Dacă am dreptate, şi Braid a plătit ca ea să fie ucisă, atunci avem două posibilităţi. Pe de o parte, Braid era atât de consumat de vină că nu a mai suportat să mai trăiască nici măcar o zi. Ceva bârfă locală ar sprijini o astfel de

ipoteză. Dar mai sunt şi câţiva prieteni ai lui Braid care susţin că avea un ego prea mare ca să recurgă la sinucidere.

– Continuă.

– Se mai poate, pe de altă parte, ca tipul angajat de Braid să o facă pe soţia lui să dispară – Andrew Rusk de exemplu – a decis că un client instabil, posedat de remuşcări era un risc prea mare. Mai ales acum când sunt eu pe caz. Morse privi de-a lungul Drumului Cimitirului. Cât de greu ar fi să-l pui pe Braid într-o comă permanentă de insulină?

– O joacă de copii prin comparaţie cu a îmbolnăvi pe cineva de cancer. Gândeşte-te la cazul lui Klaus von Bullow. E acelaşi lucru.

Ochii lui Morse sclipiră.

– Ai dreptate. Doar că în cazul acesta nu există nicio familie care să facă scandal. Deci punându-l pe Braid într-o comă permanentă mai degrabă decât luându-i viaţa, făptaşul şi-a redus masiv riscul unei investigaţii serioase a poliţiei.

Un camion vechi trecu zgomotos pe lângă ei, scuipând fum negru-albăstriu din ţeava de eşapament.

– Arăţi groaznic, spuse Chris. De ce n-ai dormit?

– Am mers la Jackson noaptea trecută. Să o văd pe mama. Au fost nevoiţi să o bage în terapie intensivă din nou noaptea trecută. Ficatul i se duce. Rinichii de asemenea.

– Îmi pare rău.

– E mai aproape de sfârşit de data asta. Tone de edem…acum e puternic sedată.

Chris dădu din cap. Văzuse asta de multe ori.

– E ciudat, spuse Morse. Pune-mă pe avion şi pot să stau trează de la punctul de pornire până la destinaţie. Dar spitalele…nu pot să le fac faţă.

Părea că se aşteaptă de la Chris la conversaţie, dar acesta nu ştia ce să spună.

– Am dormit, ce-i drept, în maşină vreo câteva ore, adăugă ea.

– Sună riscant.

– Nu chiar. Am fost în parcare la tine la birou. Dormeam încă atunci când ai plecat.

Chris se simţi vinovat.

– M-am gândit că s-ar putea să vii aici, continuă ea. Am urmărit-o pe Thora când a trecut pe aici.

– Agent Morse, uite ce e…

– Spune-mi Alex, pentru numele lui Dumnezeu! Exasperarea îi coloră faţa, întunecând cicatricele din jurul ochiului drept.

– Ok, Alex. Am auzit tot ce mi-ai spus, ok? Am văzut tot ce mi-ai arătat. Ştiu ce vrei să fac. M-am gândit chiar la fezabilitatea unei idei cum este aceea de a îmbolnăvi pe cineva de cancer. Dar nu am avut chef să mai ascult nimic despre chestia asta azi. De asta nu ţi-am răspuns la telefon.

Expresia feţei se schimbă din exasperare în ceva asemănător cu empatia.

– Ce ai chef să faci?

– Să fac nişte ture.

Alex îşi întoarse palmele.

– Bine. De ce nu? Ea dădu din cap către o maşină care se apropia. Dar ar fi bine să ieşim de pe şosea. Unde te duceai?

Nu voia să pomenească despre Inelul Diavolului.

– Aveam de gând să fac câteva sprinturi prin cimitir, apoi să stau puţin pe Jewish Hill.

– Ce este Jewish Hill?

Chris indică un deal de treizeci de picioare care în vârf avea monumente de marmură şi un catarg foarte înalt. Steagul American era ruşinos de vechi, ba chiar franjurat înspre margine.

– Cea mai bună privelişte a râului.

– Nu pot să merg azi cu tine, spuse Alex făcând cu capul înspre suportul gol de biciclete ataşat în spate. Nu am putea pur şi simplu să facem o plimbare? Pot să nici nu vorbesc dacă asta vrei.

Chris îşi feri privirea. Oare ar putea merge alături de el fără să aducă în discuţie obsesia ei? Se îndoia. Şi dacă avea să vorbească cu Alex Morse o să se scufunde şi mai mult în depresie. Dar, destul de ciudat, ea era singura persoană care ar fi înţeles, chiar dacă vag, ce îl rodea.

– Sunt şanse să dăm peste oameni care mă cunosc acolo, deşi pare greu de crezut. Mulţi oameni fac jogging în cimitir.

Alex ridică din umeri.

– Dacă dăm de cineva, spune-le că sunt un medic din afara oraşului. Tu şi Tom Cage vă gândiţi să vă mai asociaţi cu cineva.

Chris zâmbi pentru prima data în multe ore, poate chiar zile. Urcă apoi pe bicicletă şi pedală înspre cea mai apropiata poartă a cimitirului, un monstru de fier forjat prins de stâlpi masivi de piatră. Întregul cimitir era plin de lucruri vechi făcute din fier. Alex conduse prin poarta deschisă şi îşi parcă Corolla pe iarbă. Chris îşi legă bicicleta de suportul maşinii ei şi o conduse prin cărăruile care despărţeau pietrele funerare înalte şi mute.

Au mers o anumită distanţă fără sa vorbească, intrând din ce în ce mai adânc în interiorul cimitirului. Ca o bună parte a vechiului Natchez, cimitirul avea ceva din stilul clasic grec, ceea ce se datora în mare parte arhitecturii generate de mişcarea de Renaştere Greacă favorizată de plantatorii de bumbac înainte de Războiul Civil. Morţii Confederaţi erau îngropaţi aici şi, de asemenea, mulţi americani de reputaţie naţională, dar mormintele oamenilor de rând au fost cele care l-au interesat pe Chris întotdeauna cel mai mult.

– Uite, spuse el arătând către o piatră neagră acoperită cu muşchi.

– Cine e îngropat acolo?

– O fetiţă căreia îi era frică de întuneric. Îi era atât de frică de faptul că moartea ar putea fi întunecată, încât mama ei a îngropat-o cu un geam de sticlă pe sicriu. Câteva trepte mici duceau înspre mormânt. Mama ei se ducea acolo zilnic pentru a-i citi din cartea favorită.

– Doamne. Când s-a întâmplat asta?

– Cam acum un secol.

– Pot să merg să o văd?

– Acum nu. Au trebuit să blocheze accesul din cauza vandalilor. Nenorociții vin aici tot timpul să distrugă. Aş vrea să pot rămâne aici câteva nopți la rând. I-aş bate de s-ar căca pe ei pe toți care încearcă să profaneze locul ăsta.

Alex zâmbi.

– Te cred.

Trecu în fața lui Chris şi porni pe o cărare care urca spre înălțimea de deasupra fluviului.

– Zici că te-ai gândit la teoria mea cu cancerul?

– Credeam că nu ai de gând să vorbeşti despre asta.

– Tu eşti cel care a deschis conversația.

Chris se auzi chicotind.

– Da, cred că aşa e. Mai merse o bucată de drum după care spuse:

– Am citit câte ceva din textele mele despre oncologie în pauzele dintre pacienți.

– Ce-ai aflat?

– Am avut dreptate în legătură cu complexitatea cancerului de sânge. Nu ştim care este cauza a nouăzeci la sută dintre cazuri. Dar ştim măcar că au cauze diferite. Se poate vedea asta din schimbările care au loc la nivelul diferitelor celule din sânge şi prin alți factori cum ar fi genele care luptă împotriva tumorilor, factori de creştere celulară şi aşa mai departe. Vorbim aici despre o medicină foarte avansată.

– Am avut dreptate în legătură cu radiațiile?

– Ce mi-ai spus a fost corect, da. Ai putea genera o întreagă gamă de cancere prin iradiere. Dar – Chris ridică degetul arătător – nu şi fără să fie detectate. Dacă bombardezi pe cineva cu radiații gama fără ca un medic oncolog să direcționeze raza, vei obține câteva arsuri, piele putrezită, efecte de vomă. Chiar şi dacă ai cadre specializate de față, tot rămâi cu efecte secundare la terapia prin iradiere. Şi aici mă refer la doze minime administrate pentru a vindeca oamenii.

Alex insistă:

– Dar totuşi e posibil dacă ai destulă expertiză. Ai găsit tu alternative?

– Substanțe chimice, spuse Chris îndreptându-se cu paşi siguri spre Jewish Hill. După cum bănuiam, toxinele care sunt cunoscute drept cauzatoare de cancer sunt unele dintre cele mai persistente de pe Pământ. Pui un nanogram de dioxină în cineva şi o să fie acolo până în ziua în care mor. Analize toxicologice detaliate la autopsie ar scoate lucrurile la lumină foarte repede. Cât priveşte compuşii volatili cum ar fi benzenul, pe care l-ai menționat la a doua noastră întâlnire, ai avea aceeaşi problema pe care o ai cu radiațiile. Dacă foloseşti suficient de mult astfel încât să fii sigur că îl omori pe cel căruia îi administrezi ar fi suficient pentru a genera o boală acută. Prin urmare, substanțele chimice sunt o armă criminală oncogenetică mult mai puțin sigură decât radiațiile, dar mult mai uşor de depistat. Bănuiesc…

– Aaa, scuze… *oncogenetic*?

– Care cauzează cancer, clarifică Chris. – Bănuiesc că cineva ar putea găsi o otravă oncogenetică care să nu lase urme – mă refer aici la CIA, sau la Armată – dar în cazul acesta nu cred că pot fi speranțe să descoperi aşa ceva.

Alex căzu pe gânduri.

– Dar e totuşi ceva care poate fi luat în considerare. Nu am făcut profilul vreunui ofițer din informații sau din armată, dar ar putea fi şi asta o alternativă realistă.

– Nu prin părțile astea. Fort Derrick, Maryland, acolo se țin germenii şi toxinele. Chiar trebuie să vorbeşti cu un expert, Alex, şi nu mă refer aici la un oarecare. Ai nevoie de cineva de la Institutul Național de Sănătate sau de la Sloan-Kettering sau Dana-Farber. Chris se opri şi urmări cum o duzină de fluturi dădeau târcoale unui tufiş plin de flori vişinii. Unul dintre ei avea urme pe aripi care arătau aproape psihedelice, sfere rotunde de un albastru electric.

– M.D. Anderson este probabil cel mai apropiat loc.

– Asta e în Houston?

– Corect. Şapte ore de condus.

Alex îşi întinse palma şi unul dintre fluturi dansă în jurul degetului ei întins.

– Şi ce să îi întreb pe experții ăştia? Tu ce i-ai întreba?

Chris începu iar să meargă.

– Dacă dăm la o parte iradierea şi substanțele chimice în ipoteza noastră, ar mai rămâne o singură posibilitate pe care o cunosc. Şi e una cumplită.

– Care anume e posibilitatea?

– Viruşi oncogenetici.

Alex se întoarse spre el.

– Un profesor cu care am vorbit săptămâna trecută a pomenit ceva de viruşi dar era peste puterile mele de înțelegere.

– Ştii ceva în legătură cu retroviruşii?

– Doar faptul că SIDA este cauzată de un astfel de virus.

– Transcriptază inversă.

Alex părea jenată.

– Ok. Se ştie despre unii viruşi din familia herpesului că pot cauza cancer. Şi sunt cel puțin unii retroviruşi care sunt cunoscuți drept oncogenetici. Şi dacă există unul, trebuie să existe mai mulți. Există modele teoretice care explică lucrurile, dar nu acesta e domeniul meu de specialitate. Mă gândeam să îi dau un telefon profesorului meu de hematologie din facultate, Peter Connolly. Lucrează pentru Sloan-Kettering acum. A făcut nişte descoperiri epocale în ceea ce priveşte terapia genetică care se foloseşte de viruşi pentru a transporta substanțe către regiunile afectate de tumoare. Este una dintre cele mai noi forme de terapie a cancerului.

– Din Jackson, Mississippi, la New York?

Chris râse din nou.

– Se mai întâmplă. Nu ştiai că primul transplant de cord s-a realizat în Jackson?

– Credeam că s-a întâmplat şi în Houston.

– Transplantul din Jackson s-a făcut pe o maimuță. Dar tehnologia folosită a fost aceeași. Dificultățile în ambele cazuri au fost la fel de mari. Cam ca primul zbor în spațiu. Michael DeBakey și Alan Shepard – maimuțele au fost cele care le-au deschis calea.

Au ajuns într-un final pe Jewish Hill, dar în timp ce înaintau înspre vârful său principal și panorama vastă pe care o oferea, Chris se uită la ceas.

– Alex, nu-mi place să spun asta, dar trebuie să o întind. Ben e la ziua de naștere a unui prieten și cu plecarea Thorei, eu sunt cel care trebuie să îl aducă acasă.

Alex zâmbi.

– E în ordine. Putem alerga până la mașină?

O luară în jos dar Alex clar nu voia să risipească timpul pe care îl mai avea la dispoziție alături de Chris.

– M-am gândit la cineva care pur și simplu infectează celule tumorale de la o persoană bolnavă la o persoană sănătoasă. Am văzut experimentul asta făcut pe șoareci pe Discovery Channel.

Chris se gândi că puțină cunoaștere este un lucru periculos.

– Se poate face așa ceva pentru că șoarecii folosiți în cercetarea cancerului sunt ori șoareci fără sistem imunitar, ori copii genetice. Clone, în esență. Asta e ca și cum ai injecta celule dintr-o tumoare în corpul geamănului meu identic. Desigur, acele celule vor crește, sau ar avea o șansă. Dar dacă aș injecta celule din tumora mea în tine, sistemul tău imunitar le-ar elimina foarte repede. Și foarte violent, la nivel celular.

– Ești sigur de asta? Chiar și pentru tumorile foarte agresive?

– Sunt destul de sigur. Chiar și cu ceea ce numim tumori nediferențiate, acele celule canceroase care pornesc de la o persoană anume, de la ADN-ul lor unic. Sistemul imunitar al oricărei alte persoane va recunoaște acel țesut străin ca pe un element străin.

– Dar dacă, în vreun fel, reușești să epuizezi înainte sistemul imunitar al victimei?

– Vrei să spui ciclosporină? Medicamente care nu permit respingerea organelor în transplanturi?

– Sau corticosteroizi, sugeră Alex.

Se vedea că-și făcuse temele.

– Dacă reușești să compromiți sistemul imunitar suficient încât să accepte celule canceroase de la o altă persoană, ar fi vulnerabili la orice fel de infecție. Ar fi bolnavi în mod vizibil. Foarte bolnavi, încă. Fișele medicale ale victimelor tale înregistrează boli ciudate înainte de diagnosticul propriu-zis de cancer?

– Nu am acces decât la fișele a două dintre victime. Dar, nu, fișele respective nu indică nimic de felul acesta.

Corolla era la patruzeci de metri depărtare. Chris tăie calea printre pietrele funerare.

– Dacă ai avea fișele fiecărei victime ai putea afla destul de multe. Ai putea duce investigația destul de departe.

Alex se opri lângă o piatră mare de granit și se uită la el cu candoare.

– Mă simt atât de nepotrivită în investigația asta. Adică genetica mea se oprește undeva la nivel de liceu. La Mendel și la boabele lui de mazăre. Dar tu vorbești limba, îi cunoști pe experții de care avem nevoie…

– Alex…

– Dacă reușesc să fac rost de celelalte fișe, m-ai putea ajuta să le analizez?

– Alex, ascultă-mă.

– Te rog, Chris. Chiar crezi că poți evita să te gândești la toate lucrurile astea?

El îi apucă mâinile și le strânse cu putere.

– Ascultă-mă.

Alex scutură din cap aproape violent, ca și cum ar fi conștientizat că a sărit peste cal.

– Nu sunt încă sigur ce urmează să fac, spuse el. Tot ce s-a întâmplat se învârte cumva pe lângă mine, iar eu încerc să pun toate lucrurile cap la cap. Încerc asta, bine? În felul meu. Îi voi da mâine un telefon prietenului meu de la Sloan-Kettering.

Alex închise ochii și expiră ușurată.

– Mulțumesc.

– Dar chiar acum trebuie să îl iau pe Ben și nu vreau să întârzii.

– Lasă-mă să te conduc până la camionul tău. Unde e?

Chris îi dădu drumul la mâini.

– Acasă.

– Acasă! O să-ți ia vreo oră până ajungi acolo.

– O jumătate de oră.

– Trebuie să mă lași pe mine să te duc.

Merse restul drumului până la mașină, urmat de Alex.

– Trebuie să fiu singur, Alex. Mi-a ajuns pentru azi. Își deblocă bicicleta și o dădu jos de pe suportul mașinii ei. O să-ți dau o rețetă ca să te ajute să dormi.

– Chestiile alea nu mă ajută deloc. Nici măcar Ambien.

– O să-ți dau Ativan. Nu poate să nu funcționeze, altfel decât dacă ești deja dependentă de el. Dacă nu te adoarme, cel puțin te relaxează. E bine la farmacia Walgreens? E chiar lângă motelul tău.

– Desigur.

Se urcă pe Trek și îi întinse mâna. Când Alex îi cuprinse mâna între palmele sale, Chris simți cum îi tremurau mâinile.

– Promite-mi că o să ai grijă, îl imploră ea. Stai departe de trafic.

– E în ordine. Fac asta tot timpul. Acum dă-mi drumul. Vorbim mai târziu.

– În seara asta?

– Poate. Până mâine, sigur.

– Promiți?

– Iisuse.

Alex îşi muşcă buza inferioară şi privi spre pământ. Când îşi ridică privirea, avea ochii injectaţi cu sânge.

– Sunt pe marginea prăpastiei, Chris. Şi tu de asemenea. Numai că tu nu eşti conştient de asta, încă.

El se uită destul de mult la ea ca să îşi dea seama că vorbeşte serios.

– Ba da, ştiu.

În mod evident, ea mai voia să spună ceva, dar înainte să o poată face, Chris lovi cu dreptul pedala şi porni înainte spre poarta cimitirului.

CAPITOLUL 22

Eldon Tarver ieşi de pe I-55 Sud şi îşi conduse camioneta albă în zona comercială cu chirie redusă din sudul Jackson-ului. Curând avea să se piardă în jungla de aluminiu a micilor magazine de reparaţii de motoare, service-uri de reparaţii auto, şi cele câteva magazine care supravieţuiseră venirii Wal-Martului şi altor magazine mari. Destinaţia lui era o veche brutărie, singura clădire de cărămidă din toată zona. Construită în anii '50, odată umplea în fiecare dimineaţă cartierul idilic cu o aromă bogată de pâine proaspătă, dar brutăria muri lent în anii `70, şi o serie de patroni nu au reuşit să facă nimic în afacerile pe care le-au încercat acolo, ulterior.

Dr. Tarver opri lângă poarta de lângă marele gard Cyclone care păzea parcarea, se dădu jos din maşină şi desfăcu un lanţ masiv. Se gândise că sârma ghimpată plasată deasupra gardului va fi remarcată de cineva, dar nu a fost cazul. Toată lumea ştia că zona asta avea una dintre cele mai mari rate ale infracţionalităţii din Statele Unite. dr. Tarver închise poarta în spatele camionetei dar fără să încuie, întrucât aştepta să primească ceva.

În cartier era cunoscut nu drept dr. Eldon Tarver, ci drept Doctor Veterinar Noel D. Traver. La vedere, fosta brutărie se afişa drept un loc de creştere a animalelor, vânzând câini de talie mică, şoareci şi insecte diverselor institute de cercetare din toată ţara. Întrucât „dr. Tarver“ nu accepta fonduri de la guvern, nu era supus regulilor care produceau atâta bătaie de cap altor astfel de centre pentru creşterea animalelor. Asta era necesar din moment ce operaţiunile de creştere a animalelor erau doar o faţadă pentru ceea ce se petrecea, de fapt, înăuntrul vechii brutării.

Doctorul Tarver nu alesese brutăria pentru localizarea ei. O alesese pentru că dedesubtul podelei se afla unul dintre cele mai mari buncăre pe care le văzuse vreodată. Patronul brutăriei, un fanatic de dreapta pe nume Farmer, avusese o teamă de Uniunea Sovietică comparabilă doar cu ura sa. Prin urmare, a construit un buncăr foarte elaborat capabil să-i protejeze familia şi câţiva membrii ai forţei sale de muncă de un atac nuclear. În timp, Eldon credea că buncărul i-ar putea proteja şi lui viaţa în următorii zece-cincisprezece ani, dar motivul principal pentru care a cumpărat brutăria a fost pentru a-l folosi drept centru clandestin de cercetare pe primate.

Descuie uşa din faţă şi se deplasă repede prin zona largă de depozitare din faţă. Două sute de câini de vânătoare începură să urle sălbatic în cuştile lor. Doctorul Tarver se obişnuise deja cu zgomotul, şi chiar se putea declara mulţumit de el, pentru că masca zgomotele uneori mai curioase care ieşeau dinăuntrul vechii brutării.

Trecu în zona de creștere în căutarea fratelui său vitreg când zgomotul unui claxon pătrunse prin pereții clădirii.

Înjurând, se întoarse și se grăbi să iasă afară. O camionetă de înghețată înainta zgomotos spre poarta principală. dr. Tarver flutură mâna, indicând camionetei să se deplaseze spre intrarea unde se făceau livrările. Camioneta se întoarse în direcția indicată și Eldon fugi în urma fumului gros pe care îl emana. Era nerăbdător să vadă ce i-au adus mexicanii de data asta.

Luis Almedovar sări din cabină și dădu din cap entuziasmat în direcția doctorului. Un bărbat solid cu o mustață neagră, Luis zâmbea aproape întotdeauna, dar astăzi dr. Tarver putea să observe anxietate în carnea rigidă din jurul ochilor săi negri.

– De-abia ați ajuns aici? întrebă dr. Tarver.

– Nu, nu. Suntem aici de câteva ore. Javier a vrut să mănânce un hamburger.

– Câte mi-ai adus?

– Două, *señor*. Atâtea mi-ați cerut nu?

– Da. Deschide camionul.

Din nou umbra anxietății trecu peste fața lui Luis. Acesta descuie ușa din spatele camionetei și dr. Tarver urcă pe bara de protecție. Duhoarea îl lovi într-un val atât de puternic că ar fi paralizat pe oricine cu excepția unui doctor patolog.

– Ce dracu s-a întâmplat? întrebă el.

Luis își frângea mâinile dominat de o evidenta teroare. Frigiderul, senor. S-a stricat.

– Iisuse. dr. Tarver își presă cămașa peste nas și gură. Acum cât timp?

– La Matamoros, señor.

Dr. Tarver își scutură capul dezgustat și intră în camion. Era plin cu animale de diferite specii, cel puțin o duzină de PNU-uri, primate non-umane, închise în cuști, sprijinite de zidul despărțitor din față. Mirosul de excremente era aproape sufocant în căldură, care probabil că ajunsese la peste 70 de grade sub soarele din Mississippi. Camionul era plin cu muște, și zgomotul lor ar fi dus un om în pragul nebuniei dacă ar fi rămas blocat înăuntru.

Îndreptându-se în față, Eldon văzu că două maimuțe rhesus de origine indiană muriseră în cuștile lor. Asta avea să-i coste scump pe comercianții mexicani, dar pierderile pentru cercetarea lui îl îngrijorau în mod deosebit. Macacii de origine indiană erau cei mai buni pentru studiul HIV și obținuse rezultate foarte bune cu ei în studiile sale. Dar cea mai semnificativă încărcătură a lui Eldon stătea lângă peretele despărțitor. Într-o singură cușcă stăteau doi cimpanzei letargici, ochii lor epuizați uitându-se la el cu reproș. Obrajii unuia dintre cimpanzei era acoperit de scurgeri mucoase, și blana celuilalt avea câteva pete care indicau un număr nedefinit de boli. Era evident că cimpanzeii nu mai mâncaseră de zile, poate chiar de săptămâni.

– Idioți nenorociți, mormăi el. Mexicani tâmpiți! Se întoarse în întuneric și urlă către silueta ghemuită din ușă. Scoateți cuștile astea de aici!

Luis dădu din cap repetat și apoi își făcu loc de doctorul Tarver în spațiul strâmt dintre cuști.

– Idiotule, spuse Eldon după ce Luis trecu de el. Ești conștient ce fel de întârziere cauzează asta? Acum trebuie să îi aduc la greutatea normală înainte să pot face orice test pe ei. Ca să nu mai vorbim de nivelul de stres la care i-ai supus. Stresul are un impact deosebit asupra sistemului imunitar al primatelor.

– Señor…

– Dacă ai fi livrat o mașină de șaizeci de mii de dolari în camionul tău nenorocit, atunci ai fi avut grijă de ea, nu?

– Da, señor! bombăni Luis în timp ce se chinuia să ridice una dintre cuști. Dar maimuțele astea…

– Cimpanzei. Unde e retardatul ăla de partener al tău?

– Señor, astea-s animale rele.

– Sunt animale sălbatice, Luis.

– Si, dar sunt deștepte. Ca oamenii deștepte.

Probabil mai deștepte decât tine, se gândi Eldon.

– Se prefac, te fac să crezi că dorm, sau că au obosit, și apoi, *Dios mio*! Îți sfâșie capul și încearcă să fugă.

– Tu nu ai face același lucru dacă ai fi înfometat?

– Si, dar eu sunt om. Javier aproape că și-a pierdut un ochi când l-a atacat unul dintre cimpanzeii ăștia. Ochiul îi fusese tras afară din orbită. Nu mint, señor, să știți.

Tarver zâmbi la această imagine.

– Ce faceți până la urmă cu maimuțele astea?

– Le îmbolnăvesc, spuse doctorul.

– Señor!

– Apoi le fac iar bine. Munca pe care o fac eu aici ți-ar putea salva viața într-o bună zi, Luis. E o chestie pentru care se merită să pierzi un ochi.

Luis dădu din cap, dar se vedea clar că punea la îndoială afirmația doctorului.

Neputând să mute cușca de unul singur, Luis îl convinse in cele din urmă pe Javier Sanchez din cabina camionetei. A fost nevoie de o bancnotă de 100 de dolari din partea doctorului Tarver pentru ca Javier să intre în trailer, dar împreună cei doi mexicani reușiră să deplaseze cușca din camion în brutărie. Doctorului Tarver îi displăcu faptul că a fost nevoit să recurgă la mită, dar după ce a plătit 30.000$ pentru fiecare cimpanzeu pe piața neagră, ce mai contau câteva sute de dolari?

Îi conduse pe mexicani afară și le ceru să plece. Niciun livrator nu pătrunsese vreodată mai mult în brutărie decât zona de livrare din fața ușii. Când Eldon intră iar în clădire, fratele său vitreg Judah încărcase cușca pe șasiul rulant și o deplasa spre platforma liftului care dădea în buncăr. Unul dintre cei patru băieți ai familiei care îl adoptase pe Eldon când era copil, Judah ar fi putut cu ușurință să care de unul singur cușca jos. La cincizeci și cinci de ani, era încă la fel de spătos și dur ca un trunchi de copac, cu un smoc de păr negru și ochi palizi sub fruntea joasă. Fusese un copil dificil până când s-a decis tatăl său să îl potolească. De atunci, Judah nu mai vorbi mult, dar se arătă devotat fratelui său vitreg, care a avut întotdeauna grijă

de el în lumea „de afară“, care era atât de altfel decât lumea pe care o cunoscuse el în Tennessee. În timp ce liftul cobora, Eldon îi dădu instrucțiuni lui Judah să se ocupe de despăducheatul şi curățatul cimpanzeilor, apoi să îi sedeze pentru o examinare fizică completă. Judah dădu din cap tăcut.

Când liftul ajunse jos, Eldon răsuci de roata pentru aerisire şi intră în laboratorul de teste. Nimeni dintre cei care mergeau pe străzile de la suprafață nu ar fi putut ghici că sub ei se află un asemenea laborator. Cineva care suferă de obsesie compulsivă pentru curățenie ar fi putut să mănânce de pe orice suprafață din laborator, Judah le curăța zilnic cu o atenție ritualică pentru fiecare detaliu. Sterilitatea era esențială dacă luai în considerare riscurile de contaminare într-un asemenea laborator. dr. Robert Gallo învățase asta în laboratorul lui pentru SIDA; iar cu numai doi ani înainte, jumătate din vaccinul antigripal al națiunii a trebuit să fie distrus din cauza unei astfel de greşeli.

La peretele din partea de vest a laboratorului erau localizate cuştile primatelor, spații luxoase al căror design fusese făcut chiar de doctorul Tarver si de a căror construcție se ocupase Judah. La momentul de față erau ocupate de doi cimpanzei, doisprezece macaci, patru maimuțe-veveriță, doi babuini şi un tamarin cu blana aurie. Toate primatele, chiar şi cele care sufereau de boli terminale, se odihneau într-un confort evident. dr. Tarver asigura control climateric pe tot parcursul zilei şi muzică pentru a ține animalele sociale fericite. Chiar şi acum simfonia a şaptea a lui Mozart ajungea la un crescendo pe fundal.

Cuştile pentru şoareci – prefabricate din plastic – erau îngrămădite înspre peretele din sud. Lângă peretele din nord erau agățate baloane pentru creşterea musculițelor de oțet: Drosophila melanogaster. Sub acestea se aflau trei rânduri de acvarii care păreau să nu conțină nimic altceva decât frunze. Dar la o inspecție mai atentă, puteau fi observate corpurile dungate ale unora dintre cei mai valoroşi şerpi ai doctorului Tarver.

Cea mai mare parte a podelei era ocupată de frigidere masive folosite pentru depozitarea culturilor celulare, şi a aparatelor de teste produse de compania Beckman Coulter. Două dintre ele erau noi modele de analizori în departamentele de genetică şi oncologie de la Centrul Medical Universitar. dr. Tarver a încercat inițial să se ocupe de experimentele sale la facultatea de medicină, sub acoperirea muncii sale legitime, dar constrângerile impuse de buget au dus la scăpări care făceau asta o chestiune imposibilă. A transportat ocazional mostre din acest laborator la facultate pentru a le vedea sub microscopul electronic, dar pentru cele mai multe dintre mostre a fost nevoit să-şi construiască un microscop identic chiar aici în laborator. Putea face amplificarea reacției de polimerizare în lanț pe loc, şi cu ajutorul unei conexiuni de la distanță la computerele din laboratorul de patologie la care opera în Jackson, putea folosi software-ul Sequence pentru analiză genetică. Până la momentul de față, cheltuise mai mult de 6 milioane de dolari pe laborator. O parte din bani veniseră de la soția lui, unul dintre primii oameni care au crezut în talentul său, dar după moartea ei a fost obligat să fie mai creativ în căutarea surselor de finanțare.

La fel ca Andrew Rusk.

Se găseau destule surse interesate să-i dea bani, desigur, dar toate erau străine – de obicei guverne străine – şi dr. Tarver nu voia să aibă de-a face cu ei. Ceea ce nu înseamnă că nu a fost tentat. Statele Unite adoptaseră o strategie aproape suicidală privitoare la cercetarea medicală – aproape la fel de rea ca a britanicilor, deşi parcă nu chiar la fel. În Marea Britanie nu puteai experimenta pe cimpanzei deloc, ceea ce putea fi o garanție că Marea Britanie nu urma să fie unul dintre actorii principali în cercetarea farmaceutică a viitorului. Dar şi în America lucrurile stăteau destul de rău. Cimpanzeii erau trecuți pe lista animalelor pe cale de dispariție, dar lista fusese împărțită de guvern, astfel încât cimpanzeii să poată fi folosiți pentru cercetarea medicală. Cu toate astea, mai puțin de o mie şase sute de cimpanzei erau folosiți în asemenea scopuri la orice moment. Cei mai mulți fuseseră crescuți în captivitate, la centre de creştere foarte bine organizate. Unul dintre aceste centre era situat la doar 250 de mile depărtare, în New Iberia, Louisiana. Dar dr. Tarver nu putea folosi animale de felul acesta, nu pentru cercetările pe care le făcea el cel puțin. Oriunde s-ar fi dus acele primate, inspectorii guvernamentali aveau să urmeze.

Chinezii pe de altă parte nu dădeau doi bani pe câți cimpanzei mai erau în sălbăticie. Erau în stare să trimită fiecare biolog să scuture toți copacii din Africa dacă era nevoie să o facă. Fanaticii susținători ai drepturilor animalelor se puteau duce dracului, lor nu le păsa. dr. Tarver împărtăşea această opinie. Din experiența lui, convingerile morale ale activiştilor pentru drepturile animalelor durau cam până se alegeau cu o boală fatală care nu putea fi vindecată decât prin transplantul unei valve din inima unui porc. Dintr-o dată porcul îşi pierdea sacralitatea. Fanaticii drepturilor animalelor nu erau Martorii lui Iehova, care erau în stare să stea să moară lângă o pungă de sânge care le-ar fi putut salva viața. Erau mai degrabă laşi ai artelor liberale crescuți de hipioți ai Verii Iubirii; nu le-a lipsit nimic esențial din viață de când s-au născut. Martorii lui Iehova fuseseră unii dinte cei mai dârji luptători împotriva tiraniei naziste, Eldon ştia asta, mai ales în lagărele de concentrare. După calculele lui un activist pentru drepturile animalelor oarecare ar fi rezistat la Auschwitz cam vreo trei zile.

Experimentele pe animale aveau o tradiție lungă şi onorabilă. Aristotel şi Erasistratus experimentaseră pe animale vii, iar Galen făcuse nenumărate disecții pe porci şi capre la Roma. Edward Jenner se folosise de vaci pentru a dezvolta vaccinul împotriva vărsatului de vânt, iar Pasteur reuşise să vindece antraxul prin injectarea intenționată a oilor. Cum naiba se aştepta cineva ca oamenii de ştiință să vindece cancerul şi SIDA fără ajutorul unor modele construite prin teste pe animale era un lucru care pe el îl depăşea. Dar dr. Tarver nu se oprea acolo. Pentru că, dacă ar fi să spunem cum stau lucrurile de fapt, modelele obținute prin testarea animalelor nu te duceau decât până la un punct. Dacă intrai în boli neurologice sau în studii virale, nu era suficient să experimentezi pe un metabolism *similar.* Trebuia sa te foloseşti de original. Iar originalul nu era altul decât Homo sapiens.

Orice cercetător serios în medicină ți-ar fi putut spune asta. Doar că majoritatea lor nu ar fi recunoscut. Şi asta pentru că banii pentru cercetare erau controlați de liberali cu mintea încețoşată care nu aveau habar ce înseamnă medicina reală şi nimeni nu avea de gând să îşi rişte bugetul alocat pentru cercetare pentru ceva atât de periculos din punct de vedere politic ca adevărul. Conservatorii puteau fi la fel de răi. Unii dintre ei nici măcar nu credeau în *evoluție*. Uluitor!

Dr. Tarver se deplasă de-a lungul laboratorului privind cum Judah spală un cimpanzeu sedat. Se simțea mulțumit văzându-l pe fratele său adoptiv cum freacă cu atenție mizeria de pe cimpanzeu. După ce îl bătu pe umăr pe Judah, se îndreptă spre masa de metal pe care o folosea aici ca birou. Pe partea dreaptă a mesei stătea un teanc mare de dosare. Fiecare dosar conținea o compilație unică de documente şi fotografii care, adunate, însemnau viața unei persoane. Fiecare dintre aceste persoane îi fusese livrată lui Eldon de către Andrew Rusk, care ordonase compilarea lor câtorva clienți din decursul ultimilor ani. Dosarele conțineau programul zilnic, fişa medicală, chei etichetate care deschideau maşini, case, birouri, chiar şi case de vacanță, liste de numere importante cum ar fi Numărul de Asigurare Socială, numere de paşaport, numere de telefon, PIN-uri şi numere de cărți de credit şi, desigur, mai erau şi fotografii. Eldon nu petrecea prea mult timp uitându-se la poze până înainte de operația propriu-zisă. Îşi petrecea marea parte a timpului studiind fişele medicale, căutând orice lucru care ar putea să îi afecteze în mod negativ cercetarea, sau ceva care ar fi transformat persoana într-un candidat pentru un tip particular de cercetare. dr. Tarver era la fel de meticulos în munca sa cum era de altfel în orice făcea.

Toată lumea se grăbea. Toată lumea voia ca treaba să fie terminată ieri. Toată lumea considera că ei necesită cea mai mare atenție. Dar, până la urmă, ăsta era omul secolului XXI. Lipseau complet noțiunile de răbdare sau mulțumire respectuoasă. Când Eldon se confrunta cu o situație similară, se ocupa chiar el de ea. Era, fireşte, unicul calificat să o facă. Dar niciodată nu lăsa necunoscutul să fie un impediment. Atunci când un mecanic a încercat să îl păcălească la prețul unei reparații la motor, dr. Tarver a comandat pentru un manual de întreținere chiar de la compania Ford, l-a studiat patru zile, apoi a dezasamblat motorul şi l-a reasamblat în perfectă stare de funcționare. Un asemenea lucru era în ziua de azi mult peste puterile americanului de rând. Şi din cauza asta, urma să vină ziua când nici războiul convențional nu mai putea fi o alternativă împotriva unei puteri mari. Doar o armă specială avea să rezolve situația.

Dr. Tarver intenționa să fie pregătit.

CAPITOLUL 23

Chris lucrase până târziu în studio când îşi dădu seama că nu e singur. Rulase nişte peliculă filmată pe Apple, folosind metoda obişnuită a vizionării şi editării video pentru a-şi ocupa mintea conştientă, în timp ce la un nivel mai adânc creierul lui analiza care ar trebui să fie următorul pas pe care trebuie să îl facă. Primul lui gând atunci când realiză că se află în prezența unei alte ființe umane, a fost că s-a trezit Ben. Chris salvă fişierul la care lucra, apoi se deplasă către camera din spate a magaziei transformate în cameră de locuit. În oricare altă noapte, l-ar fi pus la somn pe Ben şi ar fi venit în studio să lucreze singur. Dar studioul era despărțit de casă de cincizeci de yarzi de întuneric, aşa că în noaptea asta îl lăsă pe Ben să adoarmă pe sofaua pe care el şi Thora făcuseră dragoste cu două nopți în urmă. Odată ce Ben pierdea orice contact cu lumea înconjurătoare, Chris îl muta în vechiul pat dublu din camera din spate.

– Ben? şopti el deschizând uşa.

Ben dormea profund în pat. Chris se uită un moment, apoi dădu fuga în camera din față şi stinse lumina. După ce ascultă cu atenție câteva secunde, se ridică spre fereastră şi trase perdeaua. Întunericul de afară se dovedi a fi pustiu. Dincolo de fereastră se căsca golul întunecat dintre studio şi casă. Simțindu-se puțin ridicol aprinse iar lumina şi se îndreptă spre stația de lucru.

Era pe cale să pornească calculatorul când auzi un ciocănit scurt la uşa studioului. Nu avea arme de foc aici, doar o bâtă de baseball din aluminiu care era rezemată lângă uşă, uitată acolo după ce făcuse un mic antrenament. Sări, apucă bâta şi se duse la uşă.

– Cine-i acolo?

– Sunt Alex, spuse o voce feminină cunoscută. Alex Morse.

Trânti uşa la o parte. Alex stătea acolo îmbrăcată în aceleaşi haine pe care le purtase după-amiază în cimitir şi arăta încă şi mai obosită şi confuză, dacă aşa ceva era cu putință. Ținea în mână un pistol automat.

– Ce dracu faci? întrebă Chris. Dacă aş fi avut un pistol, te-aş fi împuşcat!

– Îmi pare rău că apar aşa pur şi simplu. Am încercat să te sun. Ştiu că am zis că voi aştepta, dar… Putem merge înăuntru?

– Da.

Îl împinse înăuntru şi închise uşa în urma ei.

– Ai reuşit să dormi puțin de când ne-am despărțit? întrebă Chris.

– Nu. Am luat medicamentul de pe rețetă de la farmacie, dar mi-a fost frică să îl folosesc. A trebuit să conduc înapoi în Jackson să o văd pe mama. Starea i se înrăutățește rapid, dar a stat trează o vreme și ceruse să mă vadă.

Îi făcu semn lui Alex să stea pe sofaua din fața stației sale de lucru. Apoi, își trase scaunul pe podeaua de lemn și se așeză în fața ei.

– De ce porți pistolul la tine?

Alex așeză pistolul lângă ea pe sofa.

– Îți spun imediat. Te-a sunat Thora în noaptea asta?

– A, da. Se distrează de minune. Ea și Laura au făcut baie de noroi în după-amiaza asta.

– Cât timp a trecut de când a sunat?

– Nu știu. Acum ceva vreme. Ben era încă treaz.

– Te-a întrebat dacă ești în casă sau în studio?

Chris se îndreptă în scaun.

– Nu avea de ce să mă întrebe. Telefoanele mele private le primesc întotdeauna aici. Ce cauți aici, Alex?

– Am venit înapoi din Jackson pentru că știam că odată cu plecarea Thorei cineva ar putea face vreo mișcare împotriva ta. Ți-am urmărit casa în ultimele trei ore.

– De ce? Și de unde?

– Am parcat dincolo de drum, în garajul casei de vânzare.

– Ai văzut ceva?

– Când am tras pe Elgin, am trecut pe lângă o mașină care ieșea. Șoferul mergea cu faza lungă dar mașina arăta ca o camionetă. O camionetă albă. Știi pe cineva care locuiește prin zonă că are o camionetă albă?

Se gândi la asta.

– Nu cred. Dar sunt vreo șaizeci de case prin pădurile astea, chiar dacă pare sălbăticie. Mai mult, avem și noi partea noastră de străini. Copii care parchează aici, sau oameni curioși care dau târcoale caselor.

Răspunsul lui Chris nu o făcu pe Alex să cedeze.

– Acum vreo cincisprezece minute, un alt vehicul mergea încet pe drum. A apărut din ultima curbă dar, în loc să se îndrepte spre casa ta, a dat târcoale prin zona unde parcasem eu. S-a apropiat suficient de mult de deal pentru ca farurile să lumineze mașina mea, apoi s-a oprit și s-a retras.

– Asta seamănă cu niște adolescenți în căutarea unui loc retras unde să se giugiulească. Te-au văzut?

– Nu cred. M-am ascuns foarte repede.

– Ai reținut numărul mașinii?

Alex dădu din cap.

– Atunci când a dat cu spatele, nu s-a și întors. A dat cu spatele până în curbă.

Chris putu să observe frică reală în ochii ei injectați.

– Știu că asta ți se pare dubios, bine? Dar am văzut exact același lucru întâmplându-se aici în noaptea asta. Braconierii vin prin zonă în căutare de căprioare. Sunt în stare să tragă cu arma până la tine în curte, iar localnicii trag și ei înapoi. Braconierii știu că există un singur drum și de intrare și de ieșire și sunt al naibii de paranoici.

Alex se uită la el cu atenție.

– Ești prea obosită să gândești cum trebuie, spuse el ușor. Chiar tu mi-ai spus că avem o perioadă de grație înainte ca cineva să încerce ceva. Mai ții minte? În prima zi în care ne-am întâlnit.

– Da, asta se întâmpla înainte de William Braid și de coma lui insulinică.

– Alex, dacă vrei pot să-l chem pe căpitanul responsabil cu paza pe cartier. Are un John Deere suficient de mare pe care îl poate folosi să blocheze drumul.

– Pe bune?

– Absolut. Chris se uită la ceas. Și dacă n-ar fi atât de târziu cred că i-ar face mare plăcere să ne ajute.

Alex arăta ca și cum ar fi vrut ca Chris să telefoneze după căpitan, dar spuse în schimb:

– Recunosc, n-am văzut mașina a doua oară. Nu știu dacă era o camionetă.

– Ai spus că nu ești sigură de primul vehicul, cel care a trecut pe lângă tine.

– Știu sigur că aia era o camionetă. Atâta doar că nu eram sigură de culoare.

Își întinse mâna și o apucă de genunchi.

– Știi ce cred eu, chiar și daca cineva venise aici să mă omoare, odată ce a văzut că parcaseși dincolo de stradă, știa că nu mai are ce face.

Alex nu părea convinsă.

– Vreau să spun, trebuie să o facă să pară un accident, nu-i așa? Asta e treaba, conform teoriei tale. Nici măcar un accident, ci o *boală*. Nu cred că are cum să facă asta chiar acum.

Alex scutură din cap.

– Trei dintre victime nu au murit de cancer, ții minte? Una de atac de cord, una de comoție, alta de embolism pulmonar.

– Nu știi cu siguranță că acelea au fost crime. Și nu se potrivesc cu celelalte morți, nu?

– Cred că celelalte morți ne arată că dacă banii sunt destui, criminalul va risca pentru a omorî pe cineva repede.

Încăpățânarea ei începea sa îl epuizeze.

– Chiar și dacă ai dreptate, faptul că m-ai contactat – ca să nu mai vorbim de faptul că îmi dai târcoale și mă abordezi de trei zile încoace – cred că a anulat orice șansă să mă mai omoare cineva pentru bani și să facă să pară că a fost un accident. Asta pur și simplu nu mai e o opțiune. Chiar tu mi-ai spus că dacă cineva vrea să mă omoare m-ar urmări, mi-ar pune microfoane în casă, chestii de genul acesta. Dacă au ceva cap, cred că s-au dat la fund așteptând să nu-i mai urmărești tu.

– Nu o să facă asta.

Zâmbi.

– Știu asta. Dar în seara asta poți lua o pauză. Te poți odihni puțin. O să-ți fac patul în casă, și…

– Nu. Nu vreau să-l deranjez pe Ben.

– Ben nici măcar nu o să te vadă. Fără discuții, Alex. Vei lua un Ativan și vei dormi tun pentru douăsprezece ore. Toate lucrurile ți se vor părea altfel după ce te trezești, promit.

Chris își dădu seama că Alex se gândea la asta.

– Dacă fac ce spui tu, spuse ea, vreau să fii și tu și Ben în casa principală. Ca să pot să…

– Ce? Chris râse. Să ne păzești? Las-o baltă. Tu o să dormi.

Alex deschise gura pentru a continua ce voia să zică, dar i-o luă înainte celularul. Își verifică LCD-ul si fața i se întunecă.

– Cine e? întrebă Chris.

– Vechiul partener al tatălui meu. E detectiv particular. Deschise telefonul.

– Unchiule Will?

Alex ascultă, fața devenindu-i din ce în ce mai rigidă. Își puse cotul pe genunchi și își prinse fruntea în mână. După o vreme, puse câteva întrebări despre starea de sănătate a mamei sale și închise.

– Ce e? întrebă Chris. Parcă era ceva despre insuficiență renală.

Alex dădu din cap.

– Doctorii cred că ăsta ar fi sfârșitul. Mai are două sau trei ore, daca nu se întâmplă vreun miracol. Mi-au mai spus ei asta odată dar acum e de acord cu ei și Will.

– Nici într-un caz nu poți conduce până la Jackson în starea asta.

Alex se ridică în picioare și puse telefonul în buzunar, apoi își luă telefonul de pe sofa.

– N-am de ales, e vorba despre mama.

Chris se ridică și el și îi prinse mâna liberă.

– Crezi că și-ar dori să îți riști viața să fii cu ea când nici măcar nu e conștientă?

Alex se uită la el cu o privire hotărâtă.

– Ea ar face asta dacă aș fi eu în locul ei.

Chris își dădu seama că nu are niciun rost să se certe.

– Dacă nu l-aș avea pe Ben pe cap te-aș duce chiar eu.

– Nu trebuie să faci asta. Dar…

– Ce?

Alex își întoarse privirea jenată.

– Ai ceva care m-ar putea ține trează? Nu-mi place să întreb, dar dorm pe mine.

– Ți-aș da o rețetă imediat dar din păcate toate farmaciile sunt închise.

– Glumești.

– Nu, ultima se închide la ora nouă.

Alex plecă capul în piept, cu gândul în mod evident la suferința ce avea să urmeze.

– Stai puțin, s-ar putea să am ceva. Înainte să ajung doctor, Ben a avut deficit de atenție. Lua Ritalin, si chiar în cantități mari. Cred că mai e ceva prin casă.

– Credeam că Ritalin e un medicament calmant.

– Are exact efectul opus pe adulți. M-am gândit că s-ar putea să îl știi dacă te ocupi de cazuri legate de narcotice.

– Mai mult m-am ocupat de partea de lux din Miami. Contabilitate. Dar am fost și în câteva ture pe teren.

Chris merse spre ușă.

– Tu stai aici cu Ben și mă duc eu după pastile.

Alex scutură din cap.

– Trebuie să mergem împreună.

– Alex, urmează să pleci din oraș. Ce mai contează dacă merg puțin până în casă?

– Ai un pistol în casă, așa-i?

Chris dădu din cap.

Ea îi întinse pistolul automat.

– Știi să-l folosești?

Ridică pistolul. Era un Glock de calibru 40, dar mai mic decât cele pe care le văzuse în magazinul de bunuri sportive.

– Da.

– Ia-l cu tine. Adu și pistolul tău odată cu pastilele. Eu o să am grijă de Ben între timp.

– Da, sigur. Dacă se trezește…

– Mă descurc eu. Du-te.

Chris își închise ochii suficient de mult cât să i se dilate pupilele și păși în întuneric. Nu simțea niciun fel de frică, dar chiar și în nopțile obișnuite mergea cu ochii deschiși prin întuneric. Erau întotdeauna căprioare prin curte, ca să nu mai vorbim că uneori erau și coioți, și ucisese la un moment dat un șarpe cu clopoței de șase picioare. Făcu distanța dintre casă și studio în treizeci de secunde, apoi se strecură prin ușa din spate și merse în dormitorul principal.

Avea mai multe puști în dulapul cu arme din bibliotecă dar singurul lui pistol era unul de calibru 38 pe care îl ținea încuiat într-un dulap. Luă pistolul, apoi dădu jos o cutie veche de pe raftul de pe dulap, unde ținea medicamentele mai vechi și mostre pe care le adusese de la birou. Desigur, o sticlă de Ritalin zăcea la fund, un drog pe care Ben nu ar fi trebuit probabil să îl ia vreodată. Chris strecură sticluța în buzunar, înfipse pistolul lui Alex la brâu, apoi plecă din casă fugind înspre studio cu 38-ul în mâna dreaptă.

– Ia una din astea, îi spuse lui Alex. Mai ia una mai târziu dacă mai simți nevoia. Stai să-ți aduc niște apă.

– N-am nevoie. Înghiți una dintre pastile sec, apoi puse sticla în buzunar.

– Te descurci destul de bine văd.

Un zâmbet ironic.

– Pastile anticoncepționale.

– Ah.

– Nu c-aş fi avut nevoie de ele în ultimul timp. Privi în sus, deodată conştientă de ce spune. Prea multă informaţie?

– Dimpotrivă. Tu concentrează-te să stai trează.

Dădu din cap mulţumită, apoi îşi luă pistolul şi se îndreptă iar spre uşă.

– Vorbim mâine, bine?

– Diseară, spuse el. Să mă suni când ajungi în Jackson. Sună-mă înainte de asta dacă reuşeşti să stai trează.

– O să te sun, dar nu voi avea nicio problemă.

Alex zăbovi o clipă, de parcă ar fi vrut să spună mai mult, dar apoi se întoarse şi plecă. În câteva secunde fu înghiţită de întuneric. Chris stătea privind luminile din casa principală întrebându-se dacă va putea să o părăsească şi să se mute cu Thora la Avalon. Chiar înainte de sosirea lui Alex în Natchez, ideea nu părea foarte bună, dar acum părea compromisă complet. Se gândea la noaptea în care o trecuse pentru prima dată pragul pe Thora în casă, când auzi un motor în depărtare. După câteva turaţii se scurse încet. Trase adânc în piept aerul frunzelor de toamnă şi al măslinelor dulci, apoi se întoarse şi intră în studio.

CAPITOLUL 24

Alex a făcut la stânga pe drumul vis-a-vis de casa lui Chris şi s-a îndreptat în direcţia autostrăzii 61. Era aproape un km jumătate până la curbă, cu o mare parte din banda îngustă întinsă între maluri înalte, împădurite. Din fericire, nu a văzut un singur far pe drum sau vreun vehicul parcat în întuneric pe cele câteva drumuri de care a trecut.

Făcând la stânga pe 61, a trecut la scurt timp pe lângă şcoala pregătitoare St. Stephen's, apoi la vreo şapte sute de metri mai în faţă, de Days Inn. A avut intenţia să se oprească să-şi ia computerul, dar atâta timp cât avea haine curate în geantă din călătoria anterioară, s-a decis să meargă înainte fără să mai oprească. Dacă mama ei ar fi murit în noaptea asta, ar putea folosi computerele unchiului Will pentru orice mail necesar. Dacă printr-un miracol Margaret ar supravieţui nopţii, atunci Alex ar fi probabil înapoi în Natchez până mâine la prânz.

Trecând prin bifurcaţia unde Autostrada 84 dădea spre fluviul Mississippi, şi-a dat seama că o pereche de faruri o urmăreau. Primul ei gând a fost „un poliţist", deoarece maşina a părut că s-a ivit din senin după care a rămas la o distanţă fixă în spate. Probabil acum îi dădea prin staţie plăcuţa. Dar după ce a privit o clipă farurile prin oglinda retrovizoare, Alex a hotărât că erau prea înalte pentru un automobil de-al poliţiei. Era mai probabil o furgonetă sau o camionetă.

O biserică baptistă cu o turlă înaltă a rămas în urma ei pe partea dreaptă. Apoi drumul s-a micşorat într-o singură bandă – o construcţie unde un nou drum din autostrada Natchez se intersecta cu Autostrada 61. Alex putea să vadă Super Wal-Mart-ul în faţă spre stânga. A accelerat cu grijă şi a băgat Corolla transversal pe banda care venea din faţă, în parcarea de la Wal-Mart.

Maşina din spate a continuat cu o viteză constantă. Trecând pe lângă curbă, a văzut că era într-adevăr o camionetă – o camionetă albă murdară de noroi. Geamul şoferului părea să fie aproape negru. Nu a avut unghiul să vadă numărul, dar ceva a făcut-o să creadă că şi acesta era acoperit de noroi.

A parcat la treizeci de metri de magazin, cu bordul maşinii poziţionat spre autostradă. *Ce fac acum?* s-a întrebat ea. Putea să sune la poliţia locală, să facă plângere pentru hărţuire, să-i facă să oprească camioneta – dacă o găseau – dar nu a vrut să facă nimic ce ar forţa-o să-şi dezvăluie legitimaţia de FBI dacă putea evita acest lucru. Dar nici nu-şi dorea să pornească într-o călătorie lungă de o sută şaizeci de kilometri către Jackson pe o autostradă aproape pustie. Dorea să ştie dacă camioneta reprezenta o ameninţare reală sau era produsul unei prea bogate imaginaţii.

Gândul că ucigaşul lui Grace ar putea fi în acea camionetă era prea mult, dar şi-a pus oricum pistolul în poală. Maşini treceau din când în când pe autostradă şi două au întors în parcare, însă n-a văzut niciun semn de camionetă.

– E de-ajuns, a zis ea cu voce tare.

A băgat maşina în viteză şi a pornit pe autostradă, a făcut la drepta în loc să facă la stânga, pe unde ar fi ieşit din Jackson. Nu înaintase mai mult de 45 de metri când un vehicul care se apropia a virat între barierele portocalii şi albe imediat după ce a trecut de ea. Nu a văzut manevra, dar a făcut oricum repede la dreapta şi a ajuns pe Liberty Road. Dacă memoria o ajuta, drumul acesta ar duce pe lângă câteva din conacurile vechi ale oraşului şi apoi în inima oraşului.

Două faruri i-au apărut în spate. Erau destul de înalte pentru a fi o camionetă. A luat prima curbă la dreapta, de data asta în ceea ce părea să fie un cartier rezidențial: case mari ce păreau să fi fost construite prin anii '50. A turat motorul câteva secunde, apoi a aşteptat să vadă dacă farurile aveau să o urmărească în cartier. Au încetinit, s-au oprit şi au intrat pe drum chiar în spatele ei.

Alex a smuls de volan la stânga, a accelerat peste o mică pantă, apoi a mai făcut o dată la stânga pe o bandă ce se ivea mai jos de un umbrar negru de copaci. O casă asemenea celor din perioada Technicolor a apărut din întuneric în stânga ei. Putea aproape să vadă ofițeri îmbrăcați în gri şi domnişoare în fuste inel, păşind pe verandă. A încetinit trecând prin fața scărilor mari de la intrare după care a accelerat şi ajungând la o altă intersecție. A realizat că ăsta era acelaşi drum pe care mai fusese, şerpuind pe moşie în centrul acestui straniu cartier. Gândindu-se în ce parte să meargă, farurile înalte semnalizau din urmă.

Intuind că printr-o curbă la stânga ar ajunge înapoi pe Liberty Road, a tras de volan la dreapta şi a pornit în viteză pe după o curbă ce se deschidea la o sută optzeci de grade. La capătul ei a făcut la stânga, apoi la dreapta şi iarăşi a încetinit. Farurile au rămas mult în spate dar încă erau acolo. Nu mai exista îndoială.

A mai condus douăzeci şi cinci de metri şi din impuls a virat pe un drum lung de lângă o fermă. Drumul de fapt trecea de casă, care era departe de marginea drumului. A oprit motorul şi a coborât, mergând repede sub un şopron unde se aflau două sedane americane. Îşi făcuse griji că locatarii casei s-ar putea trezi, dar nu s-a aprins nicio lumină.

A armat pistolul şi a aşteptat.

Farurile au trecut uşor pe drum, mergând fără să încetinească. Alex s-a rezemat de peretele din şindrilă, bătăile inimii răsunând prin lemn. O lua razna? Mâna stângă i s-a dus la mobilul din buznar. Pe cine să sune? Chris? Nu-l putea părăsi pe Ben. Chiar dacă ar fi făcut asta, nu era antrenat pentru o astfel de situație. Will Kilmer era prea departe pentru a sări în ajutor. Doamne, chiar dacă ar fi sunat la 911, nu putea spune exact unde se află. Ştia doar în termeni generali. În ultimele zece minute, încălcase jumătate din regulile din manual.

– Ar trebui să mă concedieze, a şoptit ea.

Bătăile inimii au început să i se rărească şi, când a văzut că farurile nu apar, s-a stabilizat la ceva de genul ridicat-normal. Ca să treacă timpul, a numărat bătăile pe minut: şaptezeci şi cinci. Stând acolo şi aşteptând, i-a trecut prin cap că şoferul camionetei ar fi vrut poate doar să se asigure că nu mai e implicată înainte să-l atace pe Chris.

– Băga-mi-aş, a bombănit ea, scoțându-şi mobilul. A format numărul lui Chris, şi de data asta, din fericire, el a răspuns.

– Hei, eşti ok? a întrebat el.

– Nu. Ascultă-mă. Camioneta albă m-a urmărit după ce am plecat de la tine. Sunt cu maşina într-un cartier care dă în Liberty Road, iar el a plecat cu aproape cinci minute în urmă. N-are cum să fie deja la tine, dar e posibil să vină într-acolo. Mai eşti la atelier?

– Da.

– Ai arma lângă tine?

– În mână. Să sun la poliție?

– Nu ar strica. Ai putea spune că ai văzut un hoț.

– Am mai făcut asta. A durat cincisprezece minute până să vină cineva. Suntem la țară, nu la oraş.

– Sună acum.

– Ok.

– Te sun înapoi în câteva minute.

– Ce ai de gând să faci?

– Să găsesc camioneta. Oricine se apropie de atelier, fii pregătit să-l împuşti mortal.

– Alex...

– Gata, închid.

Îşi căuta cheile prin buzunar când radarul ei de amenințare s-a făcut roşu. Nu era niciun semnal, niciun sunet, nimic tangibil care să o facă să încremenească – şi totuşi a încremenit. Ceva se schimbase cât a vorbit la telefon. Mintea ei conştientă nu-l înregistrase încă, dar adânc în creierul ei ca de reptilă, un senzor vechi fusese declanşat. Adrenalina plutea prin ea ca şi cum ar avea o rezervă plină. I-a trebuit toată stăpânirea de sine pentru a nu fugi panicată. O persoană normală nu ar fi reuşit să reziste impulsului, dar antrenamentul său era bine întipărit; ştia că a fugi, însemna a muri.

Bătăile inimii s-au intensificat. Douăzeci şi şapte de metri mai încolo, strada era vag luminată de raza unui felinar aflat în distanță. Casele din împrejurimi aveau câte un singur bec pe verandă, nimic mai mult, şi nu se putea vorbi de lumina reflectată de lună. Lumea ei era neagră şi mohorâtă. S-a ghemuit şi s-a mişcat repede în colțul interior al şopronului, scrutând zona cu pistolul în timp ce se mişca. A fost nevoie de un act de voință ca să nu apese butonul soneriei de lângă uşă.

Avea urechile ciulite la cel mai mic sunet, dar a auzit numai zdrăngănitul aparatelor de aer condiționat, în întunericul umed. Apoi s-a auzit ca o ciocnitură de patine, ca o piatră aruncată pe ciment. Mâna cu pistolul i s-a dus la dreapta unde şopronul se deschide înspre drum. S-a holbat în beznă ca un miner încercând să caute lumină. S-a holbat atât de intens încât a intrat aproape în transă, când o mână acoperită cu mănuşă de piele a prins-o de gât.

Înainte să poată reacționa, o altă mână i-a izbit pistolul de peretele șopronului. Ea s-a luptat cu fiecare fibră de mușchi din corp, dar fără efect. Nici măcar nu-și putea vedea atacatorul; statura lui bloca lumina. A încercat să-și facă loc cu genunchiul stâng dar n-a făcut decât să-și dea seama că nu putea mișca niciun deget. Atacatorul a izbit-o cu talia de perete. Ea a încercat să țipe, dar n-avea pic de aer.

Gândește-te! Ce poți să faci? Ce armă ai? O mână liberă...

A continuat să aplice lovituri sălbatice în locul în care a crezut că era fața, dar fără efect. Pumnul ei se izbea de carne și oase, însă atacatorul nici măcar nu se ferea din calea loviturilor.

O sugruma de moarte. În câteva secunde și-ar fi pierdut cunoștința. Frica și-a făcut simțită prezența cu o forță nebună: era uimită să realizeze că nu avea limită. S-a transformat în teroare și s-a lansat singură, precum o rachetă care se desprinde de gravitația pământului. Ea a încercat să scobească cu unghiile în ochii atacatorului, dar individul pur și simplu și-a tras înapoi capul, lăsând-o cu degetele în aer. Auzise oare un chicotit de apreciere? Lacrimi de furie i-au împânzit ochii. Imaginea deja slabă a străzii din depărtare începuse să se întunece...

Un sunet asurzitor de metal pe metal a vestit apariția unei izbucniri de furie canină. Un câine uriaș s-a repezit spre gardul de la capătul drumului. Animalul era la cinci metri distanță, însă lătratul său asurzitor făcea ca un atac să pară iminent. Strânsoarea din gâtul lui Alex s-a redus pentru o clipă și imensa coapsă care o ținea la perete, s-a răsucit. Cu toată puterea rămasă în corp, ea s-a răsucit în direcția umbrei care o atacase și a lovit năprasnic cu genunchiul spre geana slabă de lumină.

Testicule s-au zdrobit sub genunchiul ei și un urlet exploziv a răbufnit din umbră. Strânsoarea din gât s-a diminuat și ea a început să țipe strident ca un copil de cinci ani. Până și câinele a amuțit. Dar înainte ca ea să poată exploata momentul de nesiguranță al adversarului, mănușa i s-a oprit în gât cu o forță dublată. Și mâna care îi imobiliza brațul a alunecat în jos către pistolul ei.

Dacă pune mâna pe armă, sunt moartă...

Mâna a încercat să-i smulgă pistolul. Disperată, ea a băgat mâna stângă adânc în buzunar, a trecut pe lângă mobil și a înșfăcat cheile de la mașină. Ridicând mâna dreaptă în aer, a înjunghiat iarăși și iarăși, precum Norman Bates în *Psycho*. A simțit cum îi alunecă pistolul din mână, dar următoarea lovitură a atins ceva vital – oricum, ceva moale care dădea înapoi – și un icnit de durere i-a dat speranță. Rugându-se să fi lovit un ochi, s-a rotit în afara împușcăturii pistolului Glock.

În aceeași clipă, lumina din șopron s-a aprins.

Ce a văzut a dezorientat-o: nu figura unui bărbat, ci o formă uriașă castanie pe o pereche masivă de umeri. O ușă s-a deschis în spatele ei. Un bărbat a strigat amenințător, dar pistolul i-a apărut în față înfiorător de încet și a blocat lumina.

– Hei, domnișoară? Hei! Ești bine?

Alex a clipit din ochi și a privit în sus la fața unui om chel în pijama. În mâna dreaptă avea o carabină cu aer comprimat, în stânga Glock-ul ei 23.

Și-a dus mâna dreaptă la față. Avea sânge, mult sânge. Pentru o clipă era înapoi la sediul Federal Reserve; și atunci căzuse pe spate, doar că sunetul de pe fundal fusese scos de grenadele si armele automate ale echipei de salvare a ostaticilor, nu de vorbitul tărăgănat sudic produs de un om în pijama.

– Sunt împușcată? a întrebat ea. Am auzit împușcături.

– Nu ești, a zis omul care avea arma. Gagiu' ăla a tras o dată da' când mi-am scos calibru' de 12 prin ușă, s-a prins că mai bine nu mai trage și-a doua oară. Ți-a dat cu pistolul în cap așa că am pus ținta Remington-ului pe centru. A aruncat pistolul și a luat-o la fugă.

– I-ai văzut fața?

– Nu, doamnă. Purta ceva pe cap. Părea să fie un tricou sau ceva. Părea ca scos din *Masacrul din Texas*!

Alex a respirat adânc și a încercat să se calmeze. Dilema ei era simplă: să se identifice ca agent FBI sau să plece naibii de acolo. Instinctele i-au spus să-și târască curul, dar dacă atacatorul avea să fie ucigașul lui Grace, ar fi risipit o reală șansă de a-l prinde.

– Ai sunat la poliție? a întrebat ea.

– Evident că da! Sunt pe drum. Secția nu-i mai departe de un km jumătate de aici. Ce încerca să-ți facă?

Alex s-a rostogolit încet, apoi s-a ridicat cu grijă în picioare.

– Domnule, sunt Agent Special Alex Morse de la FBI.

Omul s-a dat cu un pas înapoi.

– Am legitimația în mașină.

– Poate că ar trebui să arunc o privire pe ea.

După ce și-a recuperat poșeta, un show laser albastru a ricoșat de pe suprafețele caselor din apropiere. Apoi o brigadă mobilă s-a auzit oprind în fața casei.

– Aici! a strigat omul în pijama. În drum!

Alex avea legitimația la iveală când au apărut polițiștii. Au fost uimiți să dea peste un agent FBI la capătul solicitării. Soția proprietarului și-a făcut apariția și i-a dat lui Alex un prosop din hârtie să-și șteargă sângele de pe față, lucru pe care l-a făcut suficient de teatral pentru a-i impresiona pe polițiștii locali. A prezentat situația ca pe o încercare de viol și practic le-a ordonat să emită un apel de urmărire generală pentru camioneta albă. I-a asigurat în mod repetat că nu ar exita vreo șansă să găsească amprente pe Glock, pentru că atacatorul a purtat mănuși și ca răspuns la întrebările lor, i-a informat că locuia în casa doctorului Christopher Shepard, un vechi prieten din școală. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca polițiști din Natchez să intre în camera sa de la Days Inn și să descopere ceea ce și începătorii puteau să recunoască drept uneltele și logaritmii unei investigații de crimă. Ei au insistat să meargă la urgențe să-i fie examinată rana de la cap, însă ea a zis că Chris Shepard o putea coase la fel de bine și gratuit. Aceștia au fost mulțumiți când ea a promis că va fi de găsit dimineața pentru a răspunde la întrebări. După ce i-a mulțumit în

repetate rânduri omului în pijama pentru că i-a salvat viața – şi după ce le-a dat numărul polițiştilor – Alex s-a urcat în maşină şi a condus pe lângă o mulțime de vecini speriați îmbrăcați în pijamale şi înapoi pe Autostrada 61.

Îi tremura tot trupul. *Reacție întârziată*, s-a gândit ea. Chris a răspuns după exact cinci țârâituri. Şi-a cerut scuze pentru că-l deranjează din nou, după care – înainte să explice ce se întâmplase – a auzit cum îi scapă un suspin. *E lipsa de somn*, s-a gândit ea. *N-am dormit cum trebuie de câteva săptămâni*...

– Unde eşti? a întrebat Chris.

– Pe marginea drumului. În oraş. Cred că am nevoie de copci.

– Ce s-a întâmplat?

– Îți spun imediat. Însă... Şi-a atins fața care era iarăşi lucioasă de sânge.

– Poți să ajungi la mine la birou?

– Îhâm.

– Ne vedem acolo în zece minute.

– Şi cum rămâne cu Ben?

– O sun pe doamna Johnson şi-i spun că am o urgență medicală. O să vină. Alex a şters sângele cu mâneca. E aici, Chris. E *aici*.

– Cine?

– *El.* Tipul care a ucis-o pe Grace.

– Te-a atacat?

– Era să mă omoare.

– L-ai văzut la față?

– Purta o mască. Mergi cu Ben la doamna Johnson, ok? Casa ta nu e în siguranță. Poți să faci asta?

– Da.

– Şi adu-ți arma cu tine.

– O aduc. Dacă crezi că ai să leşini, du-te la urgențe la St. Catherine.

– Sunt în regulă. Doar grăbeşte-te.

Alex stătea pe spate, privind într-o lumină chirurgicală ca un soare albastru-alb. Chris îi curățase deja rana. Acum o cosea sub ochii surprinzător de încet.

– Această rană trece prin anumite rupturi de țesut, a spus el. Nu ştiu ce va crede chirurgul tău plastic despre lucrarea mea, dar mă gândesc că nu vrei să arăți la toată lumea rana, mergând la urgențe.

– Exact. De ce ai diluat Betadina când ai curățat rana?

– Asta e o chestie nouă. La putere maximă, distruge celulele albe din sânge, care accelerează procesul de vindecare. Primii respondenți, în termeni microbiologici.

Alex n-a scos un cuvânt. În mai puțin de un minut, Chris făcuse ultima cusătură.

– Poți să te ridici când vrei, a zis el. Nu te grăbi.

Ea s-a aşezat într-un cot după care s-a ridicat în poziție de şezut.

– Mulțumesc pentru ajutor.

– N-ai nicio ideea cine a fost tipul ăsta?

– Nu. Întrebarea este, mă căuta pe mine sau pe tine?

– Cred că e destul de evident, a spus Chris.

– Nu. E o şansă să fi mers în Elgin să te omoare, însă în mod neaşteptat a dat de mine acolo.

Chris a dat din cap.

– A fost probabil toată ziua pe urmele tale. În starea ta de somnolență, n-ai fi observat dacă te urmăreşte o turmă de elefanți.

Alex s-a ridicat în picioare.

– Încă eşti în faza de negare.

– Unul din noi este. Încotro acum? a întrebat Chris. Nu plănuieşti încă să mergi în Jackson, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Dar aş vrea să-mi faci o favoare, dacă se poate.

– Desigur.

– Vii cu mine la Days Inn să-mi iau computerul? Nu e departe, şi chiar am nevoie de el.

– Cum rămâne cu atacatorul?

– Nu cred că va fi acolo. Ştiu asta din instinct şi am încredere că aşa e.

Chris s-a întors şi a pus tăvița în chiuvetă.

– Dacă promiți să petreci noaptea la mine acasă, vin cu tine.

Când ea a ezitat, el a spus:

– Evident că nu e vorba despre nimic deplasat.

– Ştiu. Ea şi-a scos mobilul şi a format numărul lui Will Kilmer. El a răspuns imediat. După ce i-a explicat situația, Will practic i-a ordonat să rămână în Natchez.

– Sunt în hol acum, a zis el pe un ton obosit. Nici măcar nu e conştientă, Alex. Nu există nicio schimbare. La naiba, Margaret îi poate păcăli iarăşi pe doctori. E o pasăre puternică, la fel ca mine.

Alex a închis şi s-a întors către Chris.

– La tine să fie. Hai să mergem.

Parcările de la Days Inn erau liniştite şi bine luminate. Majoritatea vehiculelor care parcau acolo erau furgonete sau orice alt vehicul mai mare. Alex a parcat Corolla la patru uşi distanță de camera ei, apoi l-a aşteptat pe Chris să parcheze lângă ea. El a coborât din maşină cu 38-ul în mână.

– Chiar apreciez gestul, i-a şoptit.

El a râs încet.

– Obişnuiam să luăm uneori cina de duminică la hotelul acesta când eram mică. Se numea Belmont pe atunci.

– Totul se schimbă, bănuiesc. Chiar şi oraşele mici.

– Da, dar mai încet. Îmi place aşa.

Ea a scos cheia de la cameră şi i-a înmânat-o lui.

– Numărul 125, chiar pe aici. Aş vrea să deschizi uşa şi să apeşi clanța, dar nu intra. O să fiu chiar în spatele tău şi năvălesc eu înăuntru. Dacă se întâmplă ceva ieşit din comun, foloseşte-ți arma să te aperi, nu să mă ajuți pe mine. Fugi şi suni la poliție.

Chris se uita la ea neîncrezător.

– Glumeşti, nu?

Ea l-a privit foarte hotărâtă.

– Nu. Fără acte de eroism de sălbatic sudist.

– Nu ştii ce pierzi.

A trecut lejer pe lângă clădire, apoi a introdus cheia şi a apăsat clanța. Alex când a auzit cum se deschide mecanismul, a trecut prin uşă cu pistolul scos, mişcându-l dintr-o parte în alta.

– *Liber!* a zis ea, mergând înspre baie. Pe la jumătate, a înghețat. Pisica lui Grace stătea întinsă pe covor, cu gura deschisă şi un rictus de moarte. Alex n-a văzut sânge, dar ştia că Meggie era moartă. A vrut să se aşeze în genunchi dar imediat a auzit un sunet de glisare după uşa de la baie.

– Ce naiba? a strigat Chris din spatele ei.

Alex s-a dus cu pistolul înspre uşă şi i-a făcut semn lui Chris. După ce acesta s-a pus în genunchi după pat, ea a țipat: AGENT FEDERAL! ARUNCĂ ARMA ŞI IEŞI CU MÂINILE SUS!

Nu s-a întâmplat nimic.

– Sunt Agent Special Alex Morse de la FBI! Ieşi sau trag!

După cinci secunde de tăcere terifiantă, a auzit iarăşi sunetul alunecos. În mintea ei şi-a închipuit cum alunecă draperia de la cadă.

– Poate e pornită apa, a zis Chris.

Alex a înjurat către sine, după care a mers şi a trântit uşa de la baie, pregătită să facă o gaură în oricine s-ar fi aflat acolo.

N-a văzut pe nimeni.

Sunetul s-a auzit din nou. A privit în jos, după care s-a dat înapoi foarte speriată. Un şarpe frumos colorat se zbătea pe podea în spatele comodei, dădea aiurea din cap şi se zvârcolea ca şi cum ar fi fost călcat de o maşină.

– *Chris*! a şoptit ea.

El a tras-o din uşă şi s-a băgat în fața ei.

– Ce e ăla? a întrebat ea.

– E un blestemat de şarpe coral. Cel mai periculos şarpe din țară.

– Eşti sigur?

– Foarte. Vezi dungile roşii care se lipesc de cele galbene? Te învață o poezie la cercetaşi: roşu pe galben, omoară un om, roşu pe negru, n-are venin.

Alex a simțit fiori.

– Asta să o fi omorât pe Meggie?

– Cam aşa ceva. Lucrul înspăimântător este că nimeni nu s-ar deranja atât doar pentru a omorî o pisică. Şarpele a fost adus pentru tine.

Chiar şi aşa în suferință, şarpele era de o frumusețe aproape hipnotică. Ce are?

– Aş spune că Meggie s-a luptat cât a putut. Pisicile sunt bune la vânat şerpi.

– Şi totuşi a omorât-o?

– Şerpii corali nu sunt la fel ca cei cu clopoței sau ca mocasinii. Au venin neurotoxic, cum au şi cobrele. Au colți mici, dar o muşcătură sănătoasă la un animal aşa de mic cum e o pisică a putut să o dovedească.

Chris a luat o pernă de pe patul de lângă şi a blocat cu ea uşa deschisă. A ieşit apoi afară la camioneta sa şi s-a întors cu o găleată mare, albă, plină cu mingi de baseball.

– Ce vrei să faci cu alea? a întrebat Alex. Să-l linşezi?

El a ridicat găleata cu ambele mâini, s-a aplecat peste pernă şi a zdrobit cu fundul găleții capul şarpelui, cu toată puterea sa. A ținut şarpele rănit la podea, apoi a ridicat găleata şi l-a mai lovit o dată. După ce a ridicat-o, şarpele era lipit de ea, prins de fundul găleții ca un gândac pe parbriz.

– E mort? a întrebat Alex.

– Moartea este o stare subiectivă la un şarpe. Sistemul lor nervos continuă să funcționeze după moarte. Sunt oameni care au murit după ce au fost muşcați de un şarpe cu clopoței mort.

– Şi ăsta?

Chris a examinat şarpele pe jumate strivit de pe fundul găleții.

– Mort sigur.

A cărat găleata afară şi a aruncat-o în furgonetă. Alex a auzit mingi de baseball peste tot. În timp ce-şi aduna computerul şi materialele pentru caz, Chris a pus ce-a mai rămas din Meggie într-un sac de gunoi. O să mă uit la ea când ne întoarcem, a zis el, să văd dacă găsesc semne ale unei muşcături.

– Eşti sigur că nu e o problemă cu Ben?

– E acasă la doamna Johnson. Hai să plecăm de aici.

Alex a vrut să se urce în maşină şi s-a oprit.

– Şarpele coral e din Mississippi? Vreau să spun că am crescut aici şi nu-mi amintesc de vreunul.

– Da, sunt de prin zonă. Dar nu din partea asta. Ar trebui să conduci două ore ca să ajungi pe teritoriul şerpilor corali şi s-ar putea să cauți şi o săptămână şi să nu găseşti unul. Sunt foarte sfioşi.

– Deci nu e posibil să fi ajuns pe aici...

– În niciun caz. Cineva l-a pus în camera ta. Şi asta îți răspunde la întrebare o dată pentru totdeauna.

– Ce întrebare?

– Tipul care te-a atacat în şopron a venit pentru tine, nu pentru mine.

CAPITOLUL 25

Eldon Tarver a intrat cu camioneta sa albă prin nişte boscheţi care blocau drumul marcat. Asta era a patra rută pe care o încercase, şi de data asta se simţea norocos. Nu era greu să ajungă la râu. La aproape fiecare 50 de metri, urme de noroi avansau dinspre drumul acoperit cu pietriş către plaja nisipoasă a fluviului Mississippi la sud de Natchez. Problema era că la capătul acelor urme, nisipul era moale şi apa puţin adâncă. dr. Tarver avea nevoie de o bucată de pământ care să suporte greutatea camionetei până înspre marginea râului, apoi 3 metri de apă pentru a o scufunda. De restul s-ar ocupa curentul puternic al râului, rostogolind camioneta în jos cu o forţă care îi garanta dispariţia până dimineaţa. Însă dacă rămânea blocată în nisip, încă s-ar afla acolo dimineaţă pentru ca orice ţăran sau orice mizerabil cu o barcă să o observe, trecând pe lângă ea în căutare de peşti cu mustăţi şi draci-de-mare.

Dr. Tarver ştia că nu trebuie să fugă în Jackson. Agent Morse ar fi putut foarte uşor să ceară blocarea drumurilor pe rutele principale ce părăseau oraşul. Din acest motiv, făcuse cale întoarsă tocmai din cartierul unde se luptase cu ea, către drumul asfaltat care trecea pe lângă pleava imensă ce aparţinea de vechea moară International Paper. Un mare câmp de soia marca locul unde pavajul devenea prundiş. Prundişul mergea în paralel cu râul; ducea înspre un lanţ de puţuri de petrol şi o rezervă federală la sud de oraş. Eldon învăţase toate astea studiind hărţi topografice – o mică parte din pregătirea intensă pe care o arăta la fiecare operaţiune. Experienţa îl învăţase că starea de pregătire era cheia supravieţuirii şi niciodată nu s-a dezamăgit pe sine din punctul acesta de vedere.

În spatele camionetei stătea un simbol evident al promptitudinii doctorului pentru orice eventualitate: o motocicletă Honda pentru stradă cât şi pentru drumurile lăturalnice. Eldon cărase cu el Honda la fiecare operaţiune din ultimii cinci ani, şi în noaptea asta fiecare picătură de transpiraţie datorată încărcării şi descărcării motocicletei avea să se dovedească utilă.

Farurile camionetei se reflectau în mii de frunze, în timp ce ramurile copacilor se tensionau pe laturile maşinii, şfichiuind aerul în timp ce reveneau la poziţiile iniţiale. A crezut mereu că poate să scape de camionetă. Mai avea una exact la fel, făcând excepţie culoarea, ţinută în siguranţă în garajul de la laboratorul său de primate din Jackson. Dintr-o dată, cele două faruri au luminat un spaţiu liber, negru, transformat în albastru închis când a oprit luminile.

Privind cerul noaptea, luminiţe roşii pâlpâiau pe turnurile masive pe care erau cabluri de telefon suspendate dintr-o parte în cealaltă a râului. Mai jos – mult mai

jos şi mai la dreapta sa, cam la 1 km jumate distanţă – a văzut luminile unei şalupe venind înspre el. Dacă ar sta pe loc, ar trece în curând pe lângă el.

A oprit motorul, a coborât din camionetă şi a mers încet înainte, cu privirea aţintită pe pământul nisipos de sub picioarele sale. Avea sentimentul că se află peste râu, dar cât de mult peste, nu-şi putea da seama. Un furnicar i-a ieşit de sub picioare. A privit luna pe spatele său ca o armură, până când creatura a dispărut în iarba înaltă până la talie. Iarăşi înaintând, mai avea doar zece paşi până la o faleză abruptă.

La 6 metri în jos, apele întunecate ale râului se învolburau. Şi-a dat jos tricoul îmbibat de sânge şi l-a aruncat în curent. Femeia îl înţepase bine şi chiar în gât însă cu o armă tocită. Posibil să fi fost o cheie. Dacă ar fi folosit un cuţit, el ar fi fost deja mort. Aşa cum era, barba îi era murdară de sânge.

A fugit înapoi la camionetă, a deschis uşile din spate şi a urcat rampa de aluminiu pe care o folosea să-şi urce motocicleta în maşină. Cu toată precauţia din cauza întunericului, a coborât Honda după care a descărcat o mică ladă frigorifică, şi un sac de marinar din spatele scaunului pasagerului. În afară de astea trei, camioneta era goală. Călătorise tocmai din Jackson cu mănuşi în mâini, o pungă sigilabilă peste barbă şi o cască pentru duş, din plastic, pe cap.

A pornit motocicleta pentru a fi sigur că nu rămâne pierdut pe acolo, s-a urcat în camionetă, a băgat-o în viteză şi a condus încet înspre marginea falezei. La cinci metri înainte de râpă, a sărit pe uşa deschisă şi s-a rostogolit în stilul trupelor armate pe pământul nisipos. A auzit un pleosc asemenea unei balene care se prăbuşeşte. Fugind către marginea falezei, s-a uitat în jos la spectacolul absurd al unei camionete Chevy ce pluteşte ca o şalupă regală pe Mississippi. Botul camionetei s-a lovit de o mică bucată de pământ, ce a făcut maşina să se învârtă în mici cercuri în timp ce se scufunda, plutind înspre sud către Baton Rouge şi New Orleans.

Eldon ar fi râs dacă circumstanţele nu ar fi fost atât de grave. Dar mai avea de aşteptat până să râdă. Prin minte îi treceau o mie de gânduri tulburătoare. Nu şi-ar permite să le dea frâu liber înainte de a ajunge la un adăpost. O parte din el voia să rămână în Natchez, să termine ceea ce începuse să facă. În cazul ăla, timpul era de partea lui. Avea probleme mai mari de înfruntat. Andrew Rusk, de pildă.

Rusk îl minţise. Eldon nu putea fi sigur de gradul minciunii lui Rusk, dar era sigur de minciună. Asta l-a iritat mai mult decât orice ar fi putut Rusk să facă. Eldon a dat la o parte imaginile de răzbunare care se derulau în interior şi s-a concentrat pe lupta de a supravieţui. Ştiuse mereu că va veni o zi ca asta. Şi acum că a venit, era pregătit. Adăpostul era la mai puţin de 65 de km în faţă. Acolo se putea odihni, îşi putea reface forţele şi putea plănui o replică. A legat lada frigorifică şi sacul de marinar de motocicletă. Pentru a ajunge la adăpost nu avea nevoie decât de o minte limpede şi nervi echilibraţi. Urcându-se pe motocicletă şi pornind motorul, un val de încredere i-a străbătut corpul.

Era deja acolo.

CAPITOLUL 26

Chris a tras maşina în secţiunea doctorilor din parcarea spitalului St. Catherine. Înainte să intre, legă cu un lanţ aparatul care arunca mingi şi generatorul, maşinării pe care le căra pentru antrenamentele de baseball ale lui Ben. Într-o vreme nu era necesar să ia astfel de măsuri, dar acea vreme trecuse.

A făcut consultaţiile cât a putut de bine, însă evenimentele din noaptea trecută nu-i dădeau pace. După ce şi-a luat la revedere de la ultimul pacient de pe etaj, a coborât pe scări la primul etaj, întreptându-se către Terapie Intensivă. Acolo l-a întâlnit pe Michael Kaufman, obstetricianul-ginecolog al Thorei, care urca. Cu două zile în urmă, Chris trimise o cantitate din sângele Thorei lui Kaufman pentru analize, pentru a verifica existenţa unui dezechilibru hormonal ce i-ar putea afecta fertilitatea.

– Mă bucur că te-am întâlnit, a zis Mike, oprindu-se pe scări. Am găsit ceva ciudat în mostra Thorei.

– Serios? Ce anume?

– Un nivel ridicat de progesteron.

– Ce?

Kaufman a încuviinţat din cap.

– Încă mai încearcă să rămână însărcinată, nu?

– Desigur. Despre ce fel de nivel e vorba? Unul contraceptiv?

– Mai mult de atât. Despre pastila de a doua zi.

Chris a simţit cum sângele i se urcă în obraji. Mike Kaufman probabil comisese o greşeală morală şi părea el însuşi să-şi dea seama de asta. Mai mult de-atât, deveniseră amândoi conştienţi de faptul că soţia lui Chris nu era sinceră cu el într-o problemă foarte importantă. Kaufman i-a făcut un semn ruşinat cu capul, urcând mai departe scările.

Chris a mers încet înspre secţia de terapie intensivă, abia conştient de ce se întâmpla în jurul lui. Implicaţiile dezvăluirii lui Kaufman nu lăsau loc de interpretări. Era posibil ca întregul episod de seducţie al Thorei din atelierul lui – discuţia ei despre cum îşi dorea să rămână însărcinată – să fi fost o şaradă? Un act făcut cu sânge rece, menit să ascundă o aventură şi cine ştie ce altceva? Când Chris a văzut uşile mari de la terapie intensivă în faţa lui, acestea păreau să-i ofere o escapadă din iadul care-i creştea în minte.

Aerul răcoros, sunetele maşinăriilor şi vocile delicate ale asistentelor i-au dat acestuia o pauză de la propria persoană. Aici nu avea altceva de făcut decât să se concentreze pe munca sa. Avea o pneumonie bilaterală care eşuase să răspundă la două antibiotice puternice: un adolescent din St. Stephen's. Noaptea trecută, în

timpul vizitelor de seară, Chris ceruse o infiltraţie de vancomicină. Dacă starea băiatului nu se îmbunătăţea, intenţiona să trimită cazul în Jackson, la un specialist în boli infecţioase pe care-l ştia la centrul medical universitar. Când s-a uitat înspre pereţii din sticlă, primul lucru pe care l-a văzut a fost Tom Cage ieşind dintr-o cameră.

– Tom! Nu ştiam că eşti cu cineva în secţie.

– Nu sunt, a răspuns dr. Cage, notând ceva pe o fişă. Eram în vizită la pacientul despre care m-a înştiinţat Don Allen. Am vrut să fac o analiză mai detaliată decât cea pe care am găsit-o în fişa sa.

– Ai aflat ceva interesant?

– Nu sunt sigur. Ceva îmi spune că tipul ăsta ar putea să aibă sclerodermă generalizată, cu toate că nu reiese asta din testele de laborator. De multe ori nu se văd semne externe la bărbaţi şi tensiunea acestuia este cu adevărat mare. Nimic nu o va menţine pe linia de plutire.

– Dacă este sclerodermă internă, ce poţi face referitor la hipertensiune?

Când ochii doctorului grizonat s-au ridicat din fişă, Chris a văzut o privire pe care dr. Cage nu i-ar arăta-o niciodată unui pacient: neajutorarea se amesteca cu frustrarea, furia şi resemnarea. Chris a dat trist din cap.

– A, am cercetat pneumonia despre care mi-ai zis, a spus Tom. Nivelul lui a scăzut semnificativ pe timpul nopţii.

– Să fiu al naibii! a spus Chris cu încântare. Chiar începusem să mă îngrijorez. Puştiul are doar şaptesprezece ani.

Tom a oftat din compasiune.

– Mă întâlnesc din ce în ce mai des cu felul acesta de pneumonii atipice, în mod special la tineri.

– Ai terminat cu vizitele?

– Da, mă duc la clinică.

– Vin şi eu imediat.

Chris a intrat în compartimentul pacientului său şi n-a avut nevoie să vadă fişa ca să-şi dea seama de schimbare. Exista o strălucire în ochii băiatului ce n-a existat de vreo săptămână şi carnea lui îşi pierduse deja din paloarea mortuară. Punând stetoscopul pe pieptul lui, a auzit o ameliorare, în special în plămânul stâng. Chris râdea la o glumă pe care băiatul a făcut-o despre asistente şi ploscă, când l-a surprins pe Shane Lansing care scria într-o fişă la postul asistentelor, afară. Lansing se uita la fişă în timp ce scria, dar Chris a avut un sentiment puternic că chirurgul se uita la el din clipa în care a privit în sus.

Cuvintele lui Mike Kaufman rulau în mintea lui: *Mai mult...despre pastila de a doua zi.*

Se gândea Lansing la un pacient? Sau se gândea la Thora? Chris a avut un sentiment de uşurare găsindu-l pe chirurg în Natchez atât de devreme dimineaţa. Greenwood era la patru ore distanţă şi nu era prea probabil ca Lansing să meargă 8 ore în fiecare zi pentru a face sex cu Thora la Hotel Alluvian. Ar fi trebuit să plece de

lângă ea la 4 a.m. pentru a fi în clipa asta aici. Totuşi, Chris simțea un impuls irațional de a merge la cabinetul asistentelor şi de a-l lovi pe chirurg. I-a spus pacientului său că se întoarce să-i verifice evoluția după prânz, apoi a notat ultimele informații pe fişa clinică şi a ieşit afară.

– Neața Chris, a spus Lansing. Te mai gândeşti la meciul acela de golf?

– Nu pot în după-amiaza asta. Chris s-a uitat la ochii lui Lansing căutând semne de oboseală. Dar poate mâine.

– Dă-mi un telefon. Sau lasă-mi un mesaj.

– Poți să pleci după-amiaza?

– Da, diminețile sunt alea aiurea.

– De asta faci bani cu sacul.

Lansing nu a răspuns.

Chris l-a privit pe arătosul chirurg cum analizează o altă fişă, după care s-a întors pe călcâie şi a ieşit din secția de terapie intensivă.

Târâindu-şi picioarele pe coridor, mai avea puțin şi dădea nas în nas cu Jay Mercier, singurul hematolog din Natchez. La fel ca şi ceilalți specialişti mărunți care se găseau să trateze orice de la iederă otrăvitoare la gută, Mercier avea rolul de oncolog bun la toate, oferind diagnostice la aproape fiecare tumoră din district şi ori îi trata el, ori făcea pe persoana de contact pentru asistență de specialitate în marile centre metropolitane. Era unul dintre cei mai ocupați doctori din oraş, şi totuşi Chris l-a privit mereu ca fiind generos cu timpul său, mai ales cu consultațiile. Chris s-a gândit să-l tragă de-o parte şi să-l întrebe despre posibilitatea de a provoca cancer la oameni însă, dacă făcea asta, Mercier era sigur că-i va pune întrebări despre un scenariu atât de neobişnuit.

– Neața Chris, a zis Mercier zâmbind. Cum mai e cu pneumonia aia?

– Cred că vancomicina îşi va face efectul.

– Bine. Puştiul acela nu arăta prea bine.

Au încetinit încât să poată purta o conversație dar Chris a vrut să continue pe coridor. Imediat ce dădea colțul, ieşirea era doar la câțiva paşi, dar fără să ştie prea bine de ce, s-a oprit şi s-a rezemat de perete ca un om într-o pauză de țigară. La mai puțin de un minut mai târziu, avea răspunsul. Când Shane Lansing a trecut de colț, Chris s-a pus direct în fața lui, blocându-i calea.

Chirurgul a părut surprins, nu şi speriat.

– Te gândeşti din nou la meciul acela de golf?

Chris s-a uitat atent în ochii lui Lansing.

– Îmi fuți soția, Shane?

Lansing a clipit dar nu a demascat nicio emoție profundă.

– Normal că nu. Despre ce vorbeşti?

Chris s-a holbat la el fără să vorbească, pentru câteva clipe.

– Cred că minți.

Ochii lui Lansing s-au îngustat. A început să articuleze ceva, apoi a închis gura şi a încercat să se mute de lângă Chris.

Chris l-a prins de braț şi l-a trântit de perete.

– Nu fugi, nenorocitule!

Lansing era uimit, probabil mai mult de modul direct al confruntării decât de atacul fizic.

– Ți-ai ieşit din minți, Shepard!

– Pun pariu că ai trecut printr-o mulțime de scene din astea, aşa e? Un fustangiu ca tine? Ei bine, ghici ce? De data asta nu scapi. Dacă am fi în perioada liceului, te-aş bate zdravăn şi te-aş lăsa să pleci. Dar e un copil la mijloc. Şi ştiu destule despre tine să-mi dau seama că te doare în cur de Thora. Oh, dar îți place s-o fuți, sunt sigur de asta. Îți place să ştii că te doreşte. Dar nu eşti interesat de pachetul întreg, nu-i aşa?

Privirea lui Lansing era la fel de neutră. Dar în tăcerea difuză, Chris a văzut o crăpătură în armura sa. Era îngâmfarea. Lansing nu putea să ascundă sentimentul de superioritate pe care-l avea – o superioritate secretă bazată cu siguranță pe cunoaşterea intimă a soției lui Chris – trupul ei, emoțiile, intențiile. Şi atunci un scenariu şi mai înfricoşător l-a pus pe gânduri pe Chris.

– Sau nu e aşa? a zis el. E vorba de bani. Întotdeauna ți-au plăcut banii. Şi Thora are destui să te facă să salivezi, nu-i aşa?

Lansing renunțase la orice pretenție de inocență – sau aşa i se părea lui Chris. Zicea ceva, dar Chris n-a auzit. Creierul lui de reptilă reacționa la pumnul pe care l-a simțit ridicându-se de la talia chirurgului. Chris nu era boxer, însă făcuse lupte timp de trei ani în liceu. S-a dat în spate în momentul loviturii lui Lansing, apoi l-a apucat de încheietura întinsă şi l-a azvârlit pe chirurg peste el, trântindu-l la podea.

Lansing a pufnit. Chris l-a întors pe burtă, i-a pus un genunchi în spate şi i-a întors mâna. În timp ce Lansing țipa de durere, două asistente au trecut de colț şi s-au oprit, privind cu uimire.

– Mişcați-vă! a strigat Chris. Plecați!

Ele au plecat pe coridor, urmărind în continuare scena.

Chris şi-a lipit gura de urechea lui Lansing.

– O prietenă de-a mea aproape că a fost omorâtă noaptea trecută. Poate ştii asta, poate nu. Dar nu uita următorul lucru: nu eşti singurul implicat. Mai e Ben, copiii tăi, soția ta, Thora şi mai sunt şi eu. Mulți dintre ei nu se pot apăra singuri. Însă eu pot. I-a învârtit mâna până când chirurgul a țipat. Fă ceva să-l răneşti pe Ben şi abia peste un an vei mai putea opera din nou. Mă auzi, Shane?

Lansing a spus ceva printre dinți.

– Aşa mă gândeam şi eu. Acum, dacă eşti nevinovat, sună la poliție şi poți să depui plângere împotriva mea. O să aştept la mine în birou.

Chris a auzit un zumzet de voci venind de după colț. S-a ridicat în picioare, a ieşit prin uşile din sticlă şi s-a dus la camionetă. Ieşind din parcare, l-a zărit pe administratorul spitalului în fața uşii, privind după el.

Ajuns la clinică, Chris i-a spus lui Holly să nu-l deranjeze, intrând pe urmă în biroul său privat; a sunat la recepţie şi a rugat-o pe Jane să-i facă legătura cu dr. Peter Connolly de la centrul de cancer Sloan-Kettering din New York.

Pete Connolly ajunsese sus în mediul oncologiei, dar cu şase ani în urmă fusese profesor de hematologie la Centrul Medical Universitar din Jackson, Mississippi. După aceea, Sloan-Kettering l-a bătut la cap să conducă o nouă unitate de cercetare clinică concentrându-se pe transplantul simultan de organe şi măduvă osoasă. Pe perioada şederii sale în Jackson, Connolly a îndreptat CMU pe drumul pentru câştigarea desemnării de Institut Naţional pentru Cancer – doar opt asemenea centre existau în SUA.

Jane l-a apelat pe Chris la telefon şi acesta a ridicat receptorul.

– Da?

– Sunt la telefon cu asistenta lui. dr. Connolly îi învaţă pe unii rezidenţi cum să recolteze măduvă osoasă, acum, dar încearcă el să te contacteze înainte de prânz.

– Mulţumesc, a zis Chris, încercând să nu pară dezamăgit. Nu te puteai aştepta să suni la ceea ce era cunoscut drept cel mai bun centru de cancer din ţară şi să poţi lua legătura cu unul dintre cei mai buni cercetători de-ai lor fără să aştepţi. Spune-i că apreciez răspunsul rapid.

– Îţi poate da căsuţa lui vocală dacă vrei să laşi un mesaj.

– Da, bine.

– Aşteaptă o clipă.

După câteva pârâituri a auzit o voce digitală spunând: Vă rugăm lăsaţi un mesaj.

– Peter, aici Chris Shepard, te sun din Mississippi. Am o întrebare destul de ciudată aşa că am să te întreb şi îţi las timp să te gândeşti. Vreau să ştiu dacă e posibil să-i provoci un cancer anume cuiva, într-o asemenea manieră încât un patolog să nu-şi dea seama de act. Vorbesc despre cancere la sânge şi un cadru temporal de optsprezece luni de la diagnosticare până la moarte. Ştiu că sună aiurea dar am avut de-a face cu unele chestiuni destul de neobişnuite la CMU. Ştiu că eşti ocupat, dar chiar aş aprecia dacă ai putea să mă contactezi când poţi.

Chris a închis şi a chemat-o pe Jane.

– Când o să sune înapoi Connolly, nu-l lăsa să aştepte. Orice ar fi, intri şi-mi spui.

– Aşa voi face.

– Nu în cazul în care mă ocup de un pelvian.

– Ştiu.

– Mulţumesc. Chris a tras puternic aer în piept, s-a detaşat de temerile paranoice ce-i ocupau mintea şi a ieşit afară pentru pacienţii acelei zile.

Alex s-a ridicat în pat cu pistolul în mână şi cu ochii deschişi. O lumină albastră intra prin crăpăturile de la draperiile din dreapta ei. I-au trebuit câteva secunde pentru a-şi aminti unde era: o cameră de oaspeţi din casa lui Chris Shepard. Exista un birou la perete, plin de facturi şi hârtii. Semăna cu genul de birou cu care nevestele aveau de-a face în treburile de zi cu zi.

Privind biroul, mobilul lui Alex a început să-i sune în poşetă. Mai sunase şi înainte, şi-a dat ea seama. Asta o trezise. Ce o speriase era telefonul ei privat – cel pe care-l folosea în investigarea crimei – care nu scotea niciun sunet, aşezat fiind pe măsuţa de lângă pat. Telefonul din poşetă era telefonul ei oficial.

O, Doamne...

Amintiri cu atacul din noaptea trecută i-au zburat prin minte. Oferise numele său real poliţiei din Natchez: nu avusese altă alegere. În timp ce privea cuvintele APELANT NECUNOSCUT în fereastra de mesaje, a simţit un impuls să răspundă la telefon. Dar în ultima clipă a urmat procedura standard din ultima lună, aceea de a folosi căsuţa vocală ca dispozitiv de afişaj pe ecran. Telefonul ei oficial putea să însemne doar veşti proaste. Apelantul putea să fie orice agent de teren sau putea fi SAC-ul ei din Charlotte care trebuia să fie în vacanţă în Bahamas. După un minut de aşteptare, a apelat căsuţa vocală pentru a afla cine o caută.

– Agent Morse, s-a auzit o voce cunoscută cu un accent pedant de Boston, aici Directorul adjunct Mark Dodson din Washington.

Alex a simţit o apăsare în piept până n-a mai putut să respire.

– Te sun să te informez că am trimis un avion al Biroului care să te aducă înapoi în Washington pentru un interviu cu Oficiul de Responsabilitate Profesională...

Tensiunea ei a luat-o razna.

...avionul trebuie să ajungă în Jackson, Mississippi. Dacă eşti în altă parte decât Jackson, ar trebui să mă suni imediat înapoi pentru a putea schimba ruta avionului către locul unde te afli. Nu amâna, Agent Morse! Astfel ţi-ai îngreuna situaţia.

Ea a auzit un clic – Dodson întrerupsese legătura. Când programul căsuţei vocale i-a oferit opţiunea să şteargă mesajul, ea l-a şters. Nu s-ar supune ea la iadul de a asculta iarăşi un duşman de moarte în momentul său triumfător. *Oficiul de Responsabilitate Profesională...*

– La naiba! a ţipat, coborând din pat şi luând pe ea o pereche de pantaloni purtaţi cu o zi în urmă. Dacă trimiteau un avion după ea, însemna că ştiu tot. Învoirea de boală pe care şi-a luat-o, rapoartele false pe care le-a completat, colega care-i ţinea spatele în Charlotte...probabil până acum ştiau şi de atacul din şopron de noaptea trecută. Asta probabil e ceea ce dăduse startul la întreaga prăbuşire a castelului ei de cărţi. Şi totul pentru nimic! Fiecare camionetă albă verificată de poliţie noaptea trecută era înregistrată unui cetăţean legitim.

– La naiba, la naiba, la naiba, a înjurat ea.

Abţinându-se să nu plângă, Alex a format numărul de la tabloul de comandă al Puzzle Palace din Washington, cunoscut mai bine cu numele de clădirea J. Edgar Hoover. *Desigur*, s-a gândit ea greşit, *e foarte posibil să fi trimis avionul să mă ducă în Afganistan pentru a negocia predarea lui Osama bin Laden sau ceva la fel de important.* Posibil – nu şi probabil. L-a rugat pe operatorul de la pupitru să-i facă legătura cu biroul directorului adjunct Dodson. Când şi-a divulgat numele i s-a făcut imediat legătura.

– Agent Special Morse? a zis Dodson.

– Da, domnule.

– Unde eşti acum?

– Natchez, Mississippi.

A urmat o pauză lungă. Văd că au un aeroport acolo ce poate susţine un Lear.

– Cred că da, domnule.

– Să fii acolo în treizeci de minute cu bagajele făcute şi gata de plecare.

– Da, domnule. Pot să întreb de ce, domnule?

– Nu.

– Bine, domnule.

– Asta-i tot.

– Domnule, a spus Alex, dar Dodson deja se deconectase.

S-a uitat prin camera de oaspeţi goală. Noaptea trecută, cu Chris Shepard în cameră, dormitorul păruse un loc cald şi uman. Acum nu era decât o carapace goală. S-a dus în baie să se cureţe cât putea de bine.

După ce a închis uşa şi s-a aşezat pe toaletă, s-a aflat în faţa unui portret color de 11x16 cu Thora Shepard. Thora o privea cu indiferenţa unui fotomodel – privea chiar prin ea – cu un păr blond aşezând perfect într-un cadru oasele obrajilor, nasul sculptat şi ochii de culoarea mării ce l-au prins în mreje pe Chris Shepard, la fel de sigur ca şi pe Red Simmons înaintea lui. Cu toate că Alex nu vorbise deloc cu Thora, a simţit mereu că nu se potrivesc, precum doi agenţi pe părţile opuse ale zidului Berlinului, jucându-se de la distanţă de-a şoarecele şi pisica. Dar acum şi-a dat seama că acest lucru a fost o fantezie nebună. Aspectul nepăsător din faţa ei îi aparţinea unei femei ce oricum câştigase orice joc jucat de ea, în timp ce Alex era pe cale de-a fi trimisă înapoi la Washington pentru ceea ce părea să fie o execuţie profesională.

Neville Byrd şi-a aranjat uşor joystick-ul în poală, mutând laserul pe acoperiş, cinci milimetri la dreapta. Apoi şi-a pus ochelarii pentru a verifica linia razei. Hopa. De data asta reuşise. Raza de culoare verde se termina exact în centrul ferestrei din colţul din nord de la al 16-lea etaj al AmSouth Bank Tour. Din clipa asta înainte – mulţumită laserului şi aparatului optic de-a patra generaţie aflat pe aceeaşi direcţie – fiecare cuvânt vorbit şi fiecare tastă apăsată din biroul lui Andrew Rusk aveau să fie înregistrate pe instrumentele ţinute în lada din spatele lui Neville Byrd.

Neville a luat o înghiţitură de energizant Vault şi s-a rezemat de fereastra din camera de hotel, care era despărţită de turnul AmSouth printr-o singură stradă. Era aici la îndemnul lui Noel D. Traver, un binecunoscut bărbat cam de 60 de ani cu un semn de naştere oribil pe faţă. dr. Traver îi dăduse lui Neville instrucţiuni foarte simple, apoi i-a oferit de două ori comisionul său obişnuit, pentru a le îndeplini. Asta-l făcuse fericit pe Neville Byrd. Munca legată de securitate la nivel înalt nu era chiar o afacere în creştere în Mississippi.

În ultimii ani, Byrd lucrase pentru avocaţi de divorţ şi detectivi particulari, spărgând conturi de e-mail şi ascultând telefoanele mobile ale persoanelor care săvârşeau adulter. O adevărată distanţare de zilele când lucra pentru Netscape. Cu zece ani în urmă fusese participant în primul rând la lupta împotriva măreţului Microsoft. Acum CEO era Jim Barksdale, un filantrop, şi Netscape era doar o umbră a ceea ce a fost – cam ca fostul tehnician de software.

Dar slujba asta era diferită.

Andy Rusk era unul dintre primii cinci avocaţi de divorţ din oraş şi chiar îl angajase pe Neville cu mai multe ocazii. În opinia nu atât de umilă a lui Neville, Rusk era doar un alt membru de frăţie care îmbătrânea, cu prea mulţi bani şi prea mult ego decât îi făceau bine. Acum se bâlbâia la telefon vorbind cu un tip despre o excursie cu motocicleta de-a lungul ţării, pe care o organiza el – pe Harley-uri, desigur; *motoare,* omule! – dar închiriate. Harley-uri închiriate. Asta spunea cam tot.

Neville a mai luat o înghiţitură de Vault şi a chicotit. Spre deosebire de Andy Rusk, dr. Traver părea un om decent şi era cu siguranţă mult mai deştept decât Rusk şi cei din tagma lui. (Neville ştia că Traver e medic veterinar deoarece îl căutase pe Internet: o specie aparte, Noel D. Traver, proprietar DVM). Dr. Traver avea cunoştinţe vaste, nu numai despre animale. Ştiuse exact ce tip de echipament ar fi necesar pentru supravegherea biroului lui Rusk şi nu ar fi angajat pe cineva care nu l-ar fi deţinut.

Dr. Traver nu-l angajase pur şi simplu pe Neville. Îi ceruse să conducă înspre ieşirea Byram pe I-55 Sud pentru o întâlnire faţă în faţă. Pe Neville nu-l deranjase asta. Întâlnise oameni în locuri mult mai rele în cei cinci ani de când şi-a deschis Digital Security. La un sandwich Frescata Club de la Wendy's, Neville l-a asigurat pe dr. Traver că ar putea să penetreze reţeaua din biroul lui Rusk fără probleme. dr. Traver fusese sceptic şi până acum scepticismul său păruse justificat. Oricine asigurase securitatea lui Rusk o făcuse bine. Dar mecanismul laserului l-ar afecta în sfârşit. Nu doar că ar prelua toate conversaţiile lui Rusk măsurând vibraţiile geamului de la fereastra, dar ar depista de asemenea ce taste au fost folosite pe tastatura computerului lui Rusk – şi în ce ordine – măsurând schimbările din câmpul electromagnetic al biroului. Numai aparatul optic putea să desluşească două treimi din tastatura şi monitorul lui Rusk, ceea ce însemna că o mare parte din ce era scris era şi înregistrat pe video digital.

Partea dificilă a acestei slujbe fusese instalarea. Hotelul Marriott era singura clădire cu vedere la fereastra lui Rusk şi până şi Marriott-ul nu avea unele ferestre cu vedere la turnul AmSouth. Pentru a rezolva acestă problemă, Neville şi-a construit acasă un mecanism – un fel de coteţ din plastic pentru câine, pentru laser şi aparatul optic – după care l-a instalat pe acoperiş la Marriott. Şi-a luat pe urmă o cameră la ultimul etaj şi a instalat staţia de monitorizare wireless. Deocamdată, sistemul său sofisticat de transfer de date, transmisese numai imagini uluitoare cu sânii secretarei lui Rusk. Avocatul probabil considerase sânii ca fiind primul atu pentru slujbă, deoarece secretara lui avea ce arăta. Avea de asemenea gambe criminale. Neville

se întreba dacă nu cumva dr. Traver era însurat cu secretara lui Rusk. Dar ea nu avea mai mult de treizeci – şi era bună pe deasupra – în timp ce dr. Traver avea cam şaizeci de ani şi mai avea şi semnul ăla urât pe faţă. Neville şi-a sorbit energizantul şi s-a uitat la Rusk cum se scărpina în nas vorbind la telefon.

– Poate că Traver e plin de bani, a zis el. Asta trebuie să fie.

Neville o aştepta pe secretară să reapară, încrezător că va şti tot ce era de ştiut despre Andy Rusk, secretara lui şi bătrânul veterinar, înainte de sfârşitul săptămânii. Acesta era scopul principal al muncii lui şi anume sentimentul de omnipotenţă. Mulţi designeri de jocuri vorbeau despre acelaşi lucru, dar astea erau doar fantezii de hacker. Slujba asta nu însemna domnişoare animate, cu forme de benzi desenate; asta era viaţa reală, cu oameni reali. Şi dacă erai bun, trebuia să intri în viaţa lor privată, în dormitoarele lor, oriunde. Dacă erai foarte bun, uneori trebuia să le invadezi minţile. Cam aşa stătea treaba, omule.

CAPITOLUL 27

Alex stătea pe marginea platformei de beton a Aeroportului Natchez urmărind cum un Lear 35 executa o aterizare perfectă în câmpul ei vizual. O separau doar câteva mile de Calea Natchez, unde stătuse cu Chris pe podul de deasupra pârâului. Părea că toate se întâmplaseră acum o săptămână.

Când avionul începu să înainteze spre locul unde se afla, Alex îşi scoase telefonul mobil încercând încă o dată să dea de Chris. Telefonul ei personal murise în timpul nopţii, în timp ce dormise cu ajutorul Ativan-ului în camera de oaspeţi a lui Chris. Spre surpriza ei, Chris îi răspunse la telefon.

– Alex?

– Da. Eu…

– Mai eşti încă acasă?

– Nu, sunt la aeroport. Urmează să iau un avion spre Washington.

– Poftim?

– Mi-au prins urma, Chris. Investigaţia, tot. Au sunat în dimineaţa asta.

Chris tăcu un moment.

– Îmi pare rău, s-ar putea să fiu şi eu în pericol.

– De ce?

– L-am văzut pe Shane Lansing la terapie intensivă în dimineaţa asta şi l-am confruntat.

Alex închise ochii dezamăgită. dr. Shepard se dovedea o alegere nepotrivită pentru a întinde o cursă. Nu avea personalitatea machiavelică necesară pentru aşa ceva.

– Ce i-ai spus?

– L-am întrebat dacă şi-o trage cu nevastă-mea.

– Oh, doamne.

– A încercat să mă pocnească, şi l-am doborât.

– L-ai doborât? E rănit?

– S-ar putea. Dar n-a apărut niciun poliţist să mă aresteze până acum.

– Mă îndoiesc că o sa apară cineva.

– Sper să nu fi încurcat lucrurile prea mult. Mă refer la investigaţia ta.

– Nu-ţi face griji în legătura cu asta. Dar încearcă să nu mai faci şi altceva, ok?

Lear-ul se apropia încet şi sigur.

– Nu mai am mult timp la dispoziţie. Voiam doar să-ţi spun că s-ar putea să nu mă mai vezi pentru o vreme.

– Dar cât de rea ar putea fi toată situaţia asta? Adică la Washington?

Râsul ei avu o urmă de isterie.

– Rea. Mai ții minte gafa mea de la bancă? Atunci când am fost împușcată?

– Da.

– M-am dus înapoi la bancă pentru că am crezut că e bine, dar un director adjunct i-a chemat pe cei de la HRT peste mine.

– Sigur, îmi aduc aminte.

– El m-a sunat astăzi. Îl cheamă Dodson. Şi chestia e că… Până la urmă se pare că am avut dreptate atunci. Jefuitorul băncii nu era terorist, era un fost angajat. Am comis o eroare procedurală foarte gravă, ce-i drept, dar s-a dovedit că instinctul meu a fost corect. Eu am avut dreptate şi Dodson nu. Şi nu m-a iertat niciodată pentru faza aia, mă urmăreşte ca un vultur de atunci, iar azi își ia revanşa.

Avionul care se apropia înghițea fiecare sunet în zgomotul turbinelor.

– Ce? strigă Alex.

– Am spus că am telefonat un prieten de la Sloan-Kettering! repetă Chris. Te anunț ce-mi spune. Uite, cineva de sus trebuie să ştie că au nevoie de tine. Concentrează-te pe asta.

– Trebuie să plec. Pa.

Răspunsul lui Chris, care o fi fost el, se pierdu în zgomot.

Alex închise telefonul, îl comută pe modul silențios, și îl strecură in buzunar în timp ce avionul se oprea iar uşa laterală se deschidea. Un agent FBI stereotip cobora pe scăriță. Costum albastru, ochelari fumurii. Chiar şi cu haina croită mai larg tot se putea distinge patul armei din dotare sub brațul stâng.

– Agent Special Alex Morse? întrebă el.

– Eu sunt Alex Morse.

În timp ce agentul blond cu părul tăiat scurt se apropia de ea, Alex bănuia că făcea parte din una dintre cele mai elitiste clici din Birou: Mafia Mormonilor.

– Agent Special Gray Williams, spuse el. Williams nu îi întinse mâna. Porți armă, Agent Morse?

– Da. Lui Alex îi era frică de faptul că i s-ar putea cere să renunțe la armă.

– Mai ai şi alte bagaje?

– Nu. Se aplecă după valiză.

– Atunci să mergem la bord.

Tonul vocii lui Williams indica reticență în a vorbi cu ea – un semn sigur că era oficial persona non grata. Își aruncă valiza înăuntru, urcând apoi după ea, aplecată și ocupă un loc cu privirea înainte. Se aştepta ca Williams să ocupe locul din fața ei, dar se aşeză două locuri mai în spate. Alex îl putea auzi vorbind uşor pe telefonul mobil, confirmând că se afla la bord şi că se îndreptau spre Washington. După ce strânse brațele scaunului în timpul decolării, își scoase telefonul personal, îl băgă într-o priză din spatele ei și își verifică mesajele vocale. O voce groasă de bărbat se auzi în eter.

– Alex, sunt unchiul Will. Dădu volumul la minim folosindu-se de butonul de pe margine. Mama ta se simte la fel ca astă-noapte, în viață dar nu chiar în formă. Ai

făcut bine că te-ai odihnit şi tu. Te sun pentru că am primit un raport de la omul meu de la hotelul Alluvian. N-a reuşit să afle la ce etaj stă Thora Shepard, dar soția lui a reuşit să vorbească cu ea de câteva ori. Prietena Thorei era şi ea acolo, şi totul părea în ordine. Dar pe la cinci jumătate azi dimineață, soția prietenului meu s-a uitat din întâmplare pe fereastra care dă înspre curtea principală şi duce spre parcarea din spate. A observat un tip care ducea o valiză mică spre parcare. Era foarte grăbit. Se mişca repede şi lumina nu era bună, dar crede că ar fi putut fi dr. Lansing. Nu este sigură însă. Spune că e şaizeci la sută sigură. O să verific dacă Lansing face naveta pentru o tăvăleală cu dna. Shepard. Să mă suni când...

Semnalul nu picase, dar spațiul mesageriei vocale îl întrerupse pe Will înainte să termine mesajul. Alte mesaje nu mai erau. Alex se întreba dacă merită să faci naveta patru ore dus şi patru întors pentru câteva ore în pat cu Thora. Cei mai mulți bărbați pe care îi cunoştea ar fi răspuns afirmativ. Nu văzu niciun rost în a-i telefona lui Chris să-i dea un raport neconcludent, dar era foarte posibil să aibă dovezi clare cât de curând. Dacă Chris l-a atacat pe Lansing doar în baza unor suspiciuni, ce ar face dacă Will ar produce dovada clară de care obişnuia să facă rost în meseria lui? Alex nu se aşteptase la o reacție violentă din partea lui Chris. Şi cu toate astea, era sudist, şi în asemenea chestiuni acțiunea directă era regula printre ei şi nu excepția.

Se lăsă pe spate în scaun. O mie de amintiri o năpădiră, chemate de zgomotul motoarelor care zguduia pereții avionului. De câte ori fusese oare grăbită să se urce într-un asemenea jet şi dusă în vreun oraş străin unde un om înarmat ținea oameni nevinovați sub teroarea puterii lui? Fiind persoana pe care conta Biroul in asemenea situații, resimțea ea însăşi o anumită putere. Iar această încredere fusese de nenumărate ori răsplătită, încrederea în tribul din care făcea parte. Dar acum lezase această încredere, cel puțin in ochii lor – *lor* fiind un eufemism atotcuprinzător pentru cultura cvasi-militară și suprapatriotică pe care lumea o cunoștea sub numele de FBI. Faptul că a distrus acea încredere, măsluind rapoarte zilnice, rugând colegi să o acopere în zilele lipsă, parcă a rupt şi o parte din ea. Ce i s-ar întâmpla oare dacă ar fi pur şi simplu dată afară din Birou? Se simțea goală pe interior şi îi era frică, ca şi cum ar fi fost dată afară din sat şi forțată să trăiască în sălbăticie. Dar exista o datorie chiar mai mare decât cea față de trib – obligația pentru familie. Pentru *sânge*. Şi oricât ar fi costat-o acea încredere, nu avea de gând să o distrugă. După moartea mamei ei, Alex va fi singura Morse rămasă, cu excepția lui Jamie Fennel. Ca şi Alex, nici Jamie nu avea pe nimeni. De ce nu putea Biroul să înțeleagă asta?

Sătulă să se simtă pasivă, Alex scoase telefonul şi apăsă pe mesajele text. Dacă urma să transpire în următoarele douăzeci şi patru de ore, atunci nu avea de gând să o facă singură.

Andrew Rusk naviga pe un site porno şi se gândea să o cheme pe Janice în birou pentru puțină atenție personală, când telefonul său emise un uşor

ciripit asociat cu primirea unui mesaj text. Îşi mută privirea de la menage-ul à trois de pe ecran – două fete şi un tip, fantezia lui încă din liceu – şi apăsă CITEŞTE pe telefon. Inima începu să-i bată cu putere pe măsură ce urmărea cuvintele marcate cu albastru:

Vei plăti pentru ceea ce ai făcut. Nu-mi pasă cât de mult durează. Te-aşteaptă injecția, Andy, băiete. Pentru Grace Fennell, pentru dna. Braid, pentru toate celelalte. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine. Nu mă va opri nimic. Nimic.

Rusk se holba la mesaj ca şi cum nu era real ce i se întâmplă. Literele păreau să strălucească în fața lui, ca valuri vagi de căldură deasupra nisipului din deşert. Verifică sursa mesajului, dar nu-i apăru niciun număr. Ştia cine l-a trimis.

Primul lui instinct fu să lipească două pătrate de folie de aluminiu Reynolds Wrap pe fereastra dinspre nord-est, dar îşi reveni repede. În primul rând, dr. Tarver s-ar putea să nu vadă folia până seara şi, mai mult, era deja destul de nervos în legătură cu Alex Morse. Noile evenimente nu ar fi făcut decât să toarne gaz pe foc. Şi cu cât se încingeau lucrurile mai tare, cu atât viața lui Rusk valora mai puțin.

– Dar ce dracu face? gândi Rusk cu voce tare. De ce mi-ar trimite aşa ceva?

Încearcă să mă provoace. E ca şi cum ai arunca cu o piatră într-un tufiş să faci prada să iasă la lumină. Asta înseamnă că cineva e cu ochii pe mişcările mele. Se aşteaptă să îi duc undeva.

– Stai calm, murmură el. Stai calm.

Rusk se gândea să-i trimită doctorului Tarver unul dintre mesajele lor Spam cu Viagra. Tarver în mod sigur l-ar fi primit în decursul acelei ore, iar asta l-ar fi făcut să se ducă la clubul de țară unde Rusk lăsa în mod obişnuit pachetele operaționale. Annandale era atât de exclusivist că ar fi putut chiar să rişte o conversație cu Tarver acolo. Dar nu putea să prevadă reacția doctorului. Trebuia să gândească înainte să acționeze. Dacă Alex Morse lucra cu sprijinul total al FBI-ului, atunci locul obişnuit unde făcea livrările nu oferea niciun fel de protecție.

– Stai calm, spuse din nou. Apoi, pe o voce mult mai joasă, spuse: Ai răbdarea să nu faci nimic? Rusk nu era un învățat, dar citise Tao Te Ching în timpul liceului – mai mult ca să-i facă pe plac uneia care studia engleza şi căreia i-o trăgea – şi vorba asta îi rămăsese în minte. Cel mai bun moment pentru a nu face nimic era, desigur, când adversarul urma să facă o greşeală foarte mare – sau făcuse deja una. Dar Alex Morse nu făcuse nicio greşeală mare din câte ştia el. Din câte ştiu eu, spuse el îngândurat.

Ridică telefonul şi formă numărul agenției de detectivi de care se folosea uneori. Erau foarte scumpi, dar se lăudau cu câțiva foşti agenți guvernamentali printre oamenii lor. Unii fuseseră agenți de la Fisc, alții lucraseră pentru DEA sau BATF, în timp ce câțiva dintre cei mai bine plătiți fuseseră agenți FBI.

– A venit momentul să vedem ce a mai făcut Agentul Morse cu adevărat în ultima vreme, spuse el.

Chris era în camera de examinare verificând o prostată când Jane îl solicită să răspundă unui telefon din partea doctorului Connolly. Îşi smulse mănuşa, se grăbi spre biroul lui şi ridică receptorul.

– Peter? Sunt Chris Shepard.

– Ce faci, bătrâne? Cât timp a trecut, şapte ani?

– Mai bine de atât.

– Ultima oară când am auzit de tine îl jucai pe Albert Schweitzer în Delta Mississippi.

– Doar o fază temporară.

– Ştiu eu mai bine.

– Ce mai face soția ta, Pete?

– Anna e bine, şi fiică-mea începe medicina la UVA toamna următoare.

– Doamne, e chiar aşa de în vârstă?

– Nu, eu sunt în vârstă. Acum care-i treaba cu îmbolnăvirea oamenilor de cancer intenționat? Mi-ai lăsat un mesaj destul de ciudat. Ai trecut de la documentare la filme horror? Sau a fost ucis cineva acolo?

– Ca să-ți spun sincer, Pete … nu pot vorbi despre asta.

Urmă o pauză lungă. Apoi Connolly spuse:

– Ok, bine. M-am gândit la ceva în ceea ce ar fi trebuit să se numească pauza de masă. Eşti pregătit?

– Spune.

– În ce priveşte agenții chimici, mielomul multiplu, acesta poate fi cauzat de o gamă de substanțe cancerigene. Ierbicidele sunt în particular periculoase. Dar aici e vorba despre o perioadă de incubație de douăzeci de ani înainte să apară cancerul. Toxinele pot lucra mult mai repede dar sunt toate detectabile folosind cromatografie cu gaz sau un spectrometru de masă. Tipii de la CSI te-ar putea prinde foarte repede.

– Da, la TV. Tocmai aflu că lumea reală e cu totul altfel.

– În ce dracu te-ai băgat, Chris? Nimeni nu e în stare să facă amestecuri de genul acesta în chiuveta lor din bucătărie. Nici măcar într-un laborator obişnuit dintr-o universitate.

– Sper să ai dreptate, replică Chris, ignorând întrebarea.

– Radiațiile sunt de asemenea o alternativă, continuă Connolly. Nu e nicio îndoială că poți provoca leucemie cu ele.

– Dar poți sa o faci fără să se vadă?

– Nu e uşor. Dar e posibil.

Chris simți o bătaie uşoară în piept.

– Razele X ar putea provoca o groaza de efecte secundare, atât locale cât şi generale, aşa că poți uita de asta. Pastilele pentru radioterapie probabil că ar cauza

arsuri, tumori de piele, poate greață încă de devreme. Deși există unii emițători alfa ale căror efecte nu sunt relative la dozaj. Chiar și cea mai mică perioadă de expunere poate fi cancerigenă.

– Serios? Chris apucă un stilou și notă toate astea pe un carnețel.

– Ar fi nevoie de un specialist adevărat pentru o chestie de genul acesta, desigur. Dar cea mai bună alternativă la radiații nu sunt, totuși, pastilele.

– Dar ce?

– Sunt tumori împotriva cărora folosim lichide radioactive cu un timp foarte scurt de acțiune. Scurt adică între douăzeci și patru și patruzeci și opt de ore.

Chris avu o presimțire rece.

– Ia de exemplu cancerul tiroidal. Punem iodură în sânge, iodura se adună în tiroidă și omoară celulele canceroase, apoi este eliminată din corp pur și simplu. Un oncolog sociopat specializat pe radiații ar putea găsi o metodă prin care ar putea induce cancer în felul acesta, fără să lase urme.

Chris scria rapid, timpul său cu Connolly urmând să fie foarte limitat.

– Continuă.

– Cunosc un caz real cu cineva care s-a folosit de taliu radioactiv pentru o încercare de asasinat în Africa. Radiațiile au spart taliul în microparticule care s-au răspândit prin corp. Victima aproape a murit, dar în ultimul moment l-au trimis aici. Doctorii noștri cei mai buni l-au ținut sub tratament timp de o săptămână. Într-un final a supraviețuit, dar oriunde altundeva în lume ar fi murit. Și mi-e greu să cred că oricine altcineva ar fi putut să își dea seama ce a cauzat moartea.

– N-aveam nici cea mai vagă bănuială. M-am uitat prin cărțile mele de oncologie și nu am găsit nimic asemănător cu ce spui tu.

– Nu găsești orice în cărți, doctore. Doar știi asta. Dar ascultă-mă mai departe, dacă vrei realmente să provoci cancer cuiva cu risc zero de a fi prins, eu aș explora una din două cai. Prima sunt virușii.

– M-am gândit și eu la asta, dar nici măcar nu știu îndeajuns să fie periculos.

– Ar trebui să fii dispus să aștepți puțin până să moară victima.

Chris dădu din cap pentru sine.

– Până la un anumit moment timpul nu este un factor în asemenea cazuri.

– Bine atunci. Știi că HTLV a fost implicat în cel puțin o formă de leucemie. Sarcomul Kaposi asociat cu HIV este rezultatul unei infecții cu herpes opt. Epstein-Barr poate cauza limfomul Burkitt și, desigur, se știe că virusul papilom transmisibil la om cauzează cancerul cervical. Herpes opt ar putea fi de asemenea un factor în mielomul multiplu. Cred că în următorii zece ani vom descoperi că virușii sunt responsabili pentru o mulțime de cancere pe care nu le suspectăm că ar avea o etiologie virală sau că virușii ar fi mediatori. Asta e valabil și pentru alte boli.

În timp ce Chris nota cuvintele lui Connolly în scrierea prescurtată pe care o inventase în timpul facultății, vorbea pentru a-l ține pe hematolog pe fir.

– Știam că unul dintre virușii herpes au fost implicați în scleroză multiplă.

– Herpes șase, spuse Connolly. Și sunt ceva semne că există o componentă virală în diabetul juvenil. Dar hai să revenim la cancer. Nu e nicio îndoială că virușii pot produce cancer. Dar trebuie să ții minte, contractarea cancerului nu este un proces direct. Milioane de femei sunt purtătoare de HPV, dar numai o parte din ele dezvoltă cancer cervical. Milioane de oameni fumează fără să contracteze cancer la plămâni. Nu ar fi suficient să izolezi pe cineva și să-l infectezi cu un retrovirus cancerigen. Ar trebui să rezolvi o mulțime de alte ecuații. Cum să blochezi genele care suprimă tumori, cum să mărești rata de creștere celulară. Ar fi nevoie de un efort de cercetare masiv.

Gândurile lui Chris o luau deja înainte.

– Deci vorbim de ceva înaintea tehnologiei disponibile la ora actuală.

– Ba dimpotrivă. Am făcut și eu asta chiar aici în laborator.

Cuvintele lui Connolly îl loviră ca o lovitură fizică.

– Poftim?

– E chiar uimitor, serios, dar am reușit. Încercând să înțelegem cauza leucemiei mielogene cronice, eu și echipa mea am făcut practic terapie genetică pe invers. Am atașat de un retrovirus o genă provocatoare de leucemie, apoi am infectat un șoarece cu virusul. Gena cauzatoare de cancer a fost încorporată în genomul șoarecelui și, în câteva săptămâni, șoarecele a contractat versiunea pentru rozătoare a LMC.

Chris era literalmente fără cuvinte. După câteva clipe, întrebă:

– Ați distrus în prealabil sistemul imunitar?

– Nu, șoarecele era perfect sănătos.

– Iisuse, Peter!

– Ce?

– Practic ați omorât șoarecele ăsta îmbolnăvindu-l de cancer.

– Absolut. Și milioane de vieți umane vor fi într-o bună zi salvate datorită acelei crime.

– Nu ai înțeles ce vreau să-ti spun. Ce te-am întrebat mai devreme… este *posibil.*

– Da, teoretic este posibil, cred.

– Și în lumea reală?

Connolly se gândi la întrebare câteva secunde.

– Cred că dacă ai avea primate superioare pe care să experimentezi – sau, doamne ferește, ființe umane – atunci da, e posibil.

Chris apucă telefonul într-o tăcere uluită.

– Aș putea fi îngrijorat, spuse Connolly, dacă nu ar fi costuri de milioane de dolari ca să ajungi la punctul în care ai putea ucide pe cineva prin metoda asta. Ca să nu zic nimic de faptul că ar trebui să fie niște oameni aflați destul de sus pe scara inteligenței.

– Dar dacă ar folosi metoda asta, atunci ar putea scăpa basma curată cu crima?

Vocea lui Connolly căpătă un ton rece.

– Chris, dacă eu aș folosi tehnologia asta împotriva unei ființe umane, aș putea ucide pe cine vreau și nici cel mai mare patolog din lume nu și-ar dea seama că s-a

comis o crimă. Chiar şi dacă i-aş spune, nu ar putea dovedi asta cu tehnologia pe care o are la dispoziție.

Chris fu scuturat de un tremur profund.

– Hei, spuse Connolly. Doar nu crezi…

– Nu ştiu, Pete. Ai pomenit de două scenarii posibile, nu-i aşa?

– Sigur. Al doilea scenariu mi se pare mai înfricoşător, pentru că necesită mai puțină expertiză. Nu ai avea nevoie decât de un oncolog sau hematolog cu etica unui dr. Mengele.

– Continuă.

– Tot ce trebuie să faci este să modifici un tip de transplant de măduvă. Prelevează celule de măduvă de la pacienții tăi, iradiază-le sau altfel spus otrăveşte-le în laborator, cauzând ce fel de rău vrei tu, apoi reinjectează-le în pacient.

– Care ar fi rezultatul?

– O fabrică de cancer care ar fi pusă în funcțiune de chiar măduva victimei. Exact ceea ce îmi descrii tu, de fapt. O gamă de cancere de sânge.

– Şi nimeni nu şi-ar da seama de ce s-a întâmplat?

– Altfel decât printr-o confesiune, nu.

– Iisuse! Chris analiză scenariul cât de repede putu. Ai avea nevoie de celule de măduvă pentru asta? Sau ai putea folosi orice fel de celulă?

– Hmm, se gândi Connolly. Cred că ai putea să foloseşti cam orice fel de celulă, atât timp cât conține ADN-ul pacientului. Un fir de păr, sau o mostră de mucoasă. Dar măduva ar funcționa cel mai bine.

Chris primi prea multă informație să fie în stare să o proceseze eficient.

– Pete, poți să-mi spui ceva despre departamentele de hematologie şi oncologie de la CMU? Ştii ceva despre cel care te-a înlocuit?

– Nu prea multe. Au trecut şase ani, ştii? Am plecat de acolo foarte grăbit, aşa că l-au făcut pe Alan Benson coordonator până au recrutat un nou şef.

– Da, îmi aduc aminte.

– Au un spital nou de terapie intensivă. Noul şef de la hematologie se numeşte Pearson. Vine de la Stanford unde a făcut câteva descoperiri epocale. Au un program de transplant de măduvă extraordinar, dar mai au ceva până să li se acorde titulatura NCI, care fusese întotdeauna visul meu.

– Ştii de cineva de la Centrul Medical Universitar care lucrează pe aşa ceva?

– Ce anume? Retroviruşi? Transplant de măduvă? Radiații?

– Tot.

– Nu sunt la curent cu niciun fel de experimente cu retroviruşi, dar nu cred că sunt cea mai bună alegere pentru astfel de informații. I-aş da un telefon lui Ajit Chandrekasar. Un virusolog de primă clasă, şi am fost al naibii de norocos că l-am avut cu noi. Mai era acolo un tip, specializat în mai multe domenii … l-am folosit pentru diverse histologii şi culturi. Îl chema… Tarver. Eldon Tarver. Nu ştiu dacă mai lucrează.

– Am notat.

Chris auzi o voce feminină în fundal.

– Mă cheamă, prietene. Te-am ajutat in vreun fel?

– M-ai făcut să mă cac pe mine de frică.

– Nu poți să-mi spui la ce îți trebuie toate informațiile astea?

– Nu încă. Dar dacă o anumită cunoştință a mea se dovedeşte că a avut dreptate, voi avea câteva cazuri să-ți raportez despre care poți scrie în revistele de specialitate.

Connolly râse.

– Sunt întotdeauna bucuros să fac asta. Aduce bani pentru cercetare.

Chris închise şi se uită peste notițe. Fusese un prost să opună rezistență teoriilor lui Alex. Poate că îi lipseşte pregătirea medicală, dar îşi dezvoltase teoria în baza unor dovezi empirice ajungând astfel la o concluzie improbabilă dar posibilă. Îi discreditase ideile în baza prejudecăților profesionale, şi nimic mai mult. Se simțea ca doctorii francezi pompoşi care ridiculizaseră ideile lui Pasteur când doctorul de țară susținuse că antraxul este cauzat de o bacterie. Dar Chris nu era ca unul dintre acei doctori. Arătându-i-se calea corectă, putea deveni un convertit fanatic. Până la urmă, chiar viața lui era în pericol.

CAPITOLUL 28

Alex se aşeză în scaunul din faţa biroului unuia dintre cei doi derectori adjuncţi ai FBI-ului. Pe unul dintre aceştia îl considera prieten; celălalt se dovedise mai demult a fi un duşman.

În faţa acestuia se afla acum.

În afara reşedinţei din Washington a Biroului, se zvonea că Mark Dodson fusese crescut prin metode eugenice ca birocrat. Petrecuse puţin timp pe teren şi asta pentru că pusese ochii de la bun început pe sediul FBI. Folosindu-se judicios de pilele pe care le avea familia sa, Dodson s-a strecurat în centrul puterii Biroului cu o rapiditate fără precedent. Îşi folosise abilităţile în atmosfera compromisă etic a Washingtonului în care singura regulă era „ai grijă doar de numărul 1“, până când din caracterul lui nu mai rămăsese nimic altceva în afara compromisurilor, şi alea făcute nu pentru binele serviciului ci doar în interes propriu. Iar interesul lui nu era decât acela de a avansa cât se poate de repede în ierarhia foarte bine articulată a Biroului. Titulatura lui spunea tot: Director adjunct, Administraţie.

Dodson era pornit împotriva lui Alex de la bun început, în timpul serviciului ei la Washington. Ea nu putea să îşi dea seama de ce, dar pe coridoarele întortocheate ale clădirii J. Edgar Hoover nimeni nu putea să îşi dea seama de ce lucrurile stăteau cum stăteau. După fiasco-ul de la sediul Federal Reserve, Dodson a tras sfori neîncetat pentru a o da afară. Dacă nu ar fi fost intervenţia senatorului Clark Calvert – cel mai aprig susţinător al lui Alex – era foarte posibil ca Dodson să-şi fi dus planul până la capăt. Astăzi, în schimb, Cavaleria a Şaptea nu mai urma să vină să o salveze în ultimul moment, iar Alex nu se putea învinovăţi decât pe sine pentru asta. Dodson se holba din spatele birului său cu o vădită satisfacţie.

– Sper că ai avut o călătorie plăcută, nu?

– Putem să nu ne mai prefacem atât? spuse Alex plictisită. Putem te rog să nu facem asta? Sunt prea obosită.

Buna dispoziţie dispăru de pe faţa lui Dodson. Se aplecă peste birou spunând pe o voce groasă:

– Foarte bine, Agent Morse. Mâine dimineaţă la ora nouă te vei întâlni cu trei reprezentanţi ai Birului de Responsabilitate Profesională. Înainte de interviu te vei supune unui test pentru droguri. Dacă vei refuza să faci testul vom avea suficiente motive să te dam afară din Birou direct. Dacă vei minţi la întrebările care ţi se vor pune, de asemenea vei fi dată afară. M-ai înţeles?

Alex dădu din cap o dată.

– De data asta nu mai scapi, o împunse Dodson în aşteptarea unei reacţii.

Alex nu răspunse în niciun fel.

– Adică, unde dracu ţi-a fost capul? întrebă Dodson. Din câte pot eu să îmi dau seama, ai derulat de una singură o investigaţie pentru crimă în Mississippi. Ai încălcat atâtea legi şi regulamente că nici măcar nu ştiu cu ce să încep. Mai mult, ai influenţat şi alţi agenţi să încalce regulile şi, mă doare să spun asta, dar cred că au făcut-o dintr-un simţ pervertit de loialitate faţă de tine. Ai ceva de spus, Agent Morse?

Alex scutură din cap.

– Există vreun motiv pentru care taci? întrebă Dodson cu ochii mijiţi. Vrei să îmi transmiţi faptul că mă dispreţuieşti?

Ochii ei sclipiră. Spera că Dodson e în stare să îi citească gândurile.

Dodson ridică un deget ameninţător spre ea.

– N-o să mai pari tu atât de dură la şedinţa de mâine. Vei fi dovada vie că până şi cei mai tari pot fi puşi la pământ.

Alex îşi verifica unghiile. Două se rupseseră în lupta de aseară.

– Ai terminat?

Dodson se lăsă pe spate în fotoliu.

– Cucoană, de-abia am început. Avea de gând să continue când sună telefonul de pe biroul lui. Dodson se întinse şi apăsă pe buton. Ce este, David?

– Tocmai aţi fost sunat din partea biroului domnului Roberts. Directorul ar vrea să vorbească cu Agentul Morse personal.

Dodson făcu o faţă lungă. Se îndreptă în faţă şi apăsă din nou pe buton, apoi ridică receptorul şi spuse ceva pe o voce prea joasă ca Alex să poată auzi. Totuşi un „Acum? Chiar acum?“ se auzi. Apoi, Alex îl privi uluită pe Dodson cum pune receptorul în fură şi îi spune fără să se uite la ea.

– Eşti chemată de urgenţă la biroul directorului.

Alex se ridică, aşteptând ca directorul adjunct să se uite la ea, dar acesta nu o făcu. Părăsi biroul lui Dodson şi parcurse coridoarele goale până la biroul proaspăt numitului director al FBI-ului, John B. Roberts.

Biroul directorului era considerabil mai mare decât cel al lui Dodson. Fereastra lui era situată deasupra Pennsylvania Avenue, ca biroul lui Hoover. Diferenţa era că Hoover fusese martor la şapte parade prezidenţiale, în timp ce de la el încoace niciun alt director al FBI nu se mai bucură de un asemenea privilegiu. Unii dintre ei erau înlocuiţi atât de repede că nici nu apucau să înveţe numele agenţilor speciali în funcţie. Alex se întrebă cât de mult va supravieţui Roberts în funcţie.

Un brunet de cincizeci şi cinci de ani, Roberts fusese numit la conducerea Biroului după implementarea primului val de reforme după 11 Septembrie. Predecesorul lui cheltuise aproape două sute de milioane de dolari pe un sistem computerizat naţional care n-a funcţionat niciodată, în timp ce teroriştii îşi făceau de cap prin ţară purtând cu ei saci de bani gheaţă astfel încât nu aveau cum să fie înregistraţi

în rețeaua digitală națională. În legătură cu Roberts se zvoneau lucruri bune; ca procuror al Statelor Unite se legase de unele dintre cele mai mari corporații din țară, dovedind fără să se lase că erau în spatele unei conspirații care viza fraudarea consumatorilor şi investitorilor americani.

Spre surpriza lui Alex, Roberts nu era singurul ofițer de rang înalt din încăpere. Pe un scaun din stânga stătea un bărbat foarte chipeş de patruzeci şi opt de ani, directorul adjunct, Jack Moran. Moran se ocupa cu investigații nu cu administrație, şi fusese un prieten bun al lui Alex în timpul cât a lucrat la Washington, de multe ori intervenind în favoarea ei ca să o ferească de Dodson. Deşi nimeni nu putea să facă mare lucru pentru ea astăzi, se simțea totuşi plăcut să-l vadă pe Moran aici.

– Bună, Alex, spuse Moran. Pari obosită.

– Sunt.

– Nu cred că l-ai cunoscut pe noul director. John Roberts, ea e Alex Morse.

Alex înaintă, întinse mâna şi spuse:

– Agent Special Alex Morse, domnule.

Roberts îi luă mâna şi o strânse puternic.

– Agent Special Morse, regret enorm circumstanțele în care ne-am întâlnit, sunt un prieten apropiat al senatorului Clark Calvert şi sunt foarte conştient de serviciul pe care l-ai prestat pentru familia lui.

Directorul se referea la cazul pe care şi-a bazat Alex cariera, răpirea şi cererea de recompensă pentru fiica unui senator american. Felul în care desfăşurase Biroul investigația îi adusese într-un impas periculos. Reuşiseră să încercuiască făptaşii undeva în regiunea rurală a Virginiei, dar după nouă ore de negocieri cu nervii la pământ, Alex reuşi să-i convingă pe răpitorii baricadați să elibereze ostatica de patru ani. Pentru a păstra iluzia invulnerabilității reprezentanților guvernului, nicio vorbă despre acest incident nu a transpirat la presă, dar cariera lui Alex a luat o turnură excepțională. Chiar si acum, munca ei de atunci îi oferea recompense.

Directorul Roberts i se adresă:

– Te-am chemat azi aici ca să vedem dacă există circumstanțe atenuante de care nu suntem conştienți care ar justifica lucrurile pe care le-ai făcut recent.

Alex era conştientă de faptul că i se putea citi mirarea pe față.

– Te rog, ia loc, spuse directorul. Gândeşte-te bine la ce te-am întrebat.

Alex încercă să se adune, să se gândească la toate argumentele care i-ar putea fi de folos, dar nu reuşi să o facă.

– Tot ce pot să spun în apărarea mea este că sunt convinsă că sora mea a fost ucisă, împreună cu cel puțin alte opt persoane. Alex îl văzu pe Jack Moran făcând o față prelungă, dar merse mai departe. Nu am dovezi clare pentru a-mi susține afirmațiile. Toate acțiunile mele din ultimele săptămâni au fost orientate înspre găsirea unor asemenea dovezi. Aseară era cât pe-aci să fiu victima unuia care încearcă să-mi oprească investigația. Poliția din Natchez, Mississippi poate confirma informația asta.

Directorul Roberts se uita la ea fix de ceva vreme fără să spună nimic. Spuse apoi:

– La cunoştință mi s-a adus faptul că nici poliția din Mississippi, nici departamentele de poliție din diferite alte oraşe nu cred că asemenea crime s-au produs realmente. Iar această ipoteza este susținută de biroul nostru regional din Jackson.

Alex încercă să-şi țină emoțiile în frâu.

– Ştiu asta, domnule. Dar aici nu avem de a face cu crime obişnuite. Sunt, de fapt, crime foarte sofisticate – aproape în sensul armelor biologice. Moartea survine atât de târziu după administrarea efectivă a otrăvii sau a agentului biologic încât dovezile clinice sunt aproape imposibil de obținut.

– Nu cumva unele dintre aceste morți au fost rezultatul unor cancere?

– Ba da, domnule, au fost. Şase din nouă pe care le cunosc eu. Dar cred că au fost de fapt mai multe. Posibil cu mult mai multe.

– Alex, interveni Jack pe o voce calmă. Ți-ai pierdut tatăl în decembrie anul trecut. Sora ta a murit din din cauza unui atac cerebral neprevăzut doar acum o lună. Mama ta e pe cale să moară de cancer ovarian. Nu cumva e posibil – şi subliniez cuvântul *posibil* – ca fiind supusă unui asemenea stres, mintea ta să se fi fixat pe o explicație în afara oricărei posibilități?

Alex nu răspunse imediat.

– M-am gândit mult la asta. E o întrebare rezonabilă. Numai că nu cred că e cazul. Mai mult, cred că am identificat deja următoarea victimă a echipei ucigaşe.

Lui Jack îi căzu bărbia în piept.

Directorul Roberts îşi frecă obrazul drept luând un ton mai aspru.

– Agent Morse, vreau să mă asculți cu mare atenție. Aş vrea să îți iei voluntar un concediu. Noi te vom trece în concediu medical. În acest timp, vreau sa te supui unei investigații psihologice foarte amănunțite. Roberts se uită spre Jack Moran. Dacă eşti de acord cu asta, voi anula interviul în fața comisiei de responsabilitate profesională de mâine, în aşteptarea rezultatelor evaluării. Îți fac această ofertă datorită rezultatelor tale excelente în funcția de negociator pentru Birou. Dar ca o condiție pentru această ofertă trebuie să fii de acord acum şi aici – Roberts privi spre o bucată de hârtie de pe birou – să opreşti orice investigații legate de moartea surorii tale, avocatul Andrew Rusk, fostul tău cumnat William Fennell şi nepotul tău James William Fennell Jr. Roberts se uită din nou la ea. Trebuie, de asemenea, să fii de acord cu anularea oricăror legături cu foşti agenți pe care îi cunoşti. Un asemenea contact nu ar face altceva decât să pună în pericol atât cariera lor cât şi pe a ta. Dacă subscrii la aceste condiții, poți evita să fii dată afară. Poți prin urmare să fii reinstituită în drepturi ca un agent onorabil al acestei agenții.

Directorul se aşeză din nou în scaun în aşteptarea unui răspuns. Deasupra capului său, ochii preşedintelui SUA se uitau în jos, spre Alex, de parcă şi el aştepta un răspuns. Alex studia pantofii lui Jack Moran în timp ce se gândea îmbufnată la cuvintele directorului. Erau făcuți din piele de Cordova, noi şi strălucitori, cu totul în altă clasă față de pantofii Rockport pe care obişnuia să-i poarte pe teren. Nu putea nega faptul că oferta era una foarte generoasă. Simțea în ea mâna Senatorului

Calvert şi a lui Jack Moran. Nu voia să-l dezamăgească pe noul director, care era în mod evident un tip foarte binevoitor. Încă mai puţin voia să îl dezamăgească pe Moran, care făcuse atât de mult pentru ea ca mentor. După câteva minute, se uită la director şi spuse pe o voce înceată.

– Dumneavoastră aveţi o soră, domnule?

– Alex, întrerupse Moran. Nu face din asta…

– E în regulă, Jack, spuse directorul.

– Nu vreau să par arogantă, domnule. Vreau doar să îmi înţelegeţi poziţia, dacă puteţi. Vedeţi, în timp ce sora mea stătea pe patul de moarte, mi-a spus că a fost ucisă de soţul ei. Sora mea nu era genul care să îşi imagineze lucruri, dar era în schimb genul sceptic. Cu toate astea, în numai câteva zile am descoperit că soţul avea realmente motive să o ucidă – şi anume o femeie foarte atrăgătoare. Domnule, i-am promis surorii mele că o să fac tot posibilul să îi salvez fiul de tatăl lui. Şi singurul mod în care pot face asta este să rezolv misterul legat de moartea ei. Din câte îmi dau seama, nimeni nu are de gând să se ocupe de caz. Alex îşi întoarse palmele. Deci eu aici rămân. I-am promis, domnule. A fost ultima ei dorinţă. Puteţi înţelege?

Directorul se uită insistent la ea.

– Da, am o soră, Agent Morse. Şi ca să fiu sincer nu pot răspunde ce aş face în locul tău. Roberts luă o greutate pentru hârtie de pe birou şi începu să o treacă dintr-o mână în alta. Dar aici suntem la FBI şi nu putem tolera lucrurile pe care le-ai făcut în ultima vreme.

– Înţeleg, domnule. Nu vreau să fac ceea ce superiorii meu nu aprobă. Nu sunt un agent corupt. Aş vrea să luaţi povara Biroului de pe mine. Am instincte bune – Jack poate da mărturie în acest sens.

Moran dădu din cap cu simpatie.

– Ştiu sigur că am dreptate în cazul acesta. La fel cum am avut dreptate în legătură cu incidentul de la Federal Reserve, care încă mai deranjează pe unii, mă tem.

Moran se strâmbă la auzul unei asemenea aluzii voalate la Dodson.

Alex îşi atinse obrazul cicatrizat şi continuă.

– Am plătit un preţ destul de mare pentru că m-am bazat pe instincte în ziua aceea. Un preţ cu mult mai mare decât urmele de pe faţa mea. Şi dacă dumneavoastră mă veţi ajuta sau nu, eu voi onora promisiunea pe care i-am făcut-o surorii mele. Nu-mi pasă ce veţi face cu mine, voi da eu de adevăr în toată povestea asta. Sper să lucrez încă pentru Birou, în ziua în care o voi face, dar dacă nu, oricum acea zi va veni.

Directorul Roberts oftă obosit, apoi se uită la Moran.

– Cred că am terminat, Jack.

Moran se ridică şi o conduse pe Alex în hol. După ce se închise uşa îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o îmbrăţişă. Alex se chinui să se abţină din plâns, dar când simţi mâna lui Jack mângâindu-i părul, nu putu să oprească un geamăt care ţâşni îi ţâşni din piept.

– Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă ea. Care a fost picătura care a umplut paharul?

– Apartamentul din Charlotte. Când ai întrerupt contractul de închiriere, Dodson şi-a dat seama că nu te vei mai întoarce. A început să pună întrebări în Charlotte şi asta a fost tot.

Îşi coborî capul pe pieptul lui Jack, apoi se îndreptă uitându-se în ochii lui.

– Crezi că sunt nebună?

– Cred că eşti extenuată. Am fost şi eu obosit în felul ăsta la un moment dat. Au trebuit să mă interneze la Minneapolis odată, aşa de greu munceam. Şi ca o coincidenţă ciudată asta s-a întâmplat imediat după moartea soţiei mele. Auzi ce-ţi spun? E o legătură între pierderile personale şi… pierderea contactului cu realitatea. Ai pierdut foarte mult în ultimele luni, Alex. Mai mult decât ar trebui sa piardă oricine.

Ea îşi exprimă acordul dând din cap, şi încercă să îşi şteargă lacrimile.

– Sunt de acord cu asta. Dar…

Jack îi atinse buzele cu un deget.

– Promite-mi doar un lucru.

– Ce anume?

– Că nu o să-ţi faci mai mult rău decât este cazul mâine dimineaţă.

Alex râse ciudat.

– Ce mai contează acum?

Moran o strânse de braţ.

– Mai ai încă prieteni în clădirea asta. Asta e tot. Nu-i da nenorocitului ăluia de Dodson funia cu care să te spânzure.

Alex dădu din cap, dar mintea ei deja era în altă parte. În timp ce se retrase şi coborî pe hol singură, văzu o imagine cu Chris Shepard antrenându-se la baseball cu fiul lui adoptiv. Suprapusă peste imaginea asta, coborând ca o umbră, era o imagine cu Thora Shepard în actul copulării cu dr. Shane Lansing. Ochii Thorei scânteind de dorinţă disperată, erau cea mai strălucitoare imagine din capul lui Alex. În umbră, în spatele Thorei era Andrew Rusk, rânjind ca o mască a lăcomiei, iar în spatele lui, aproape dincolo de cât puteai vedea cu ochiul liber, plutea o figură încă şi mai sinistră – mult mai ameninţătoare, deşi lipsită complet de chip.

– Ştiu că eşti acolo, murmură Alex. Şi o să te prind, nenorocitule.

CAPITOLUL 29

În timp ce Alex ieşea din clădirea Hoover, Eldon Tarver se ghemuia lângă un pârâu nisipos aşteptându-şi maţele să înceapă să funcţioneze. Petrecuse ultimele optsprezece ore în pădurile din Chickamauga, în timp ce la patruzeci de kilometri distanţă poliţia din Natchez, departamentul şerifului din Ţinutul Adams şi poliţia de autostradă din Mississippi verificau zona căutând o camionetă albă care se rostogolea pe fundul râului Mississippi spre Baton Rouge.

Motocicleta doctorului era parcată la umbra unui ficus situat la patruzeci de picioare depărtare, iar rucsacul lui se afla lângă el. Eldon venise la pârâu să scape de soare şi să-şi facă nevoile liniştit. În timp ce se scremea, stătea cu ochii în patru pentru orice fel de mişcare dinspre pârâu. Şerpilor le plăcea un astfel de teren răcoros. Aveau nevoie de apă la fel ca oamenii. Ăsta era secretul cum să te comporţi cu ei: ştiind că nu sunt până la urmă atât de diferiţi de oameni. Că aveau sânge rece era adevărat, dar Eldon învăţase de tânăr că asta e o trăsătură foarte răspândită şi printre oameni. Şerpii trăiau pentru a se hrăni, a dormi şi a se împerechea, la fel ca oamenii. Iar pentru a mânca trebuiau să ucidă. Iar ca să ucidă, trebuiau să vâneze.

Cei mai mulţi oameni erau de asemenea vânători, cei care nu erau atât de alienaţi în natura lor încât să nu le mai rămână nimic din sinele lor preistoric. Oamenii vânau în diverse locuri acum: în birouri, pe pieţele financiare, în laboratoare şi pe străzile întunecate ale oraşelor. Unii dintre ei purtau încă spiritul vânătorului adevărat în pieptul lor. Alex Morse era unul dintre aceşti oameni, şi asta era până la urmă firesc. Se născuse din măruntaiele unui vânător şi îşi împlinea pur şi simplu destinul, aşa cum era scris în gene.

Iar chiar acum îl vâna *pe el.*

Pe Morse o aştepta o sarcină grea. Eldon ştia moduri în care să se ascundă care le erau necunoscute chiar şi animalelor. Au fost momente în care reuşea să se facă invizibil şi oamenilor care treceau la jumătate de metru de el. Chiar azi se întâmplase ceva de felul acesta. Nu se apucase să traverseze ţara în panică, cum ar face majoritatea oamenilor care au comis o crimă. Dimpotrivă, el trăia liniştit aproape de pământ şi foarte aproape de locurile unde fuseseră comise crimele.

De multe ori simţea o letargie puternică după ce comitea o crimă, la fel cum simţeau şerpii după ce devorau cantităţi mari de pradă. Dura timp ca să digeri lucruri de mari dimensiuni. Mai târziu, desigur, urma să înceapă să mişte, să se concentreze iar pe cercetare. Dar acum simţea o anumită lâncezeală în vene, o reticenţă în a-şi

continua viaţa care aproape îl speria. Sentimentul nu era ceva nou. Uneori se simţea el însuşi ca un retrovirus, nici viu nici mort, ci ca o jumătate de helix – jumătate de catenă – căutând etern o altă jumătate cu care să se potrivească. Bănuia că oamenii sunt în mare parte la fel: adormiţi, plutind ca nişte cadavre vii până când treceau de barierele unei alte persoane. Strecurându-se în viaţa celorlalţi, începeau să funcţioneze, să simtă, şi în cele din urmă să se reproducă. Dar, după un timp (variat de la caz la caz, dar întotdeauna inevitabil) începeau să ucidă corpul gazdă. Uită-te la bărbaţii şi femeile disperate care căutau ajutor la Andrew Rusk. Majoritatea găsiseră deja o altă gazdă şi erau nerăbdători să părăsească leşul celei vechi, pe care ei înşişi îl supseseră de viaţă. Şi nu aveau niciun scrupul dacă venea vorba de crimă.

Eldon ascultă suspinul izvorului şi îşi lăsă mintea să plutească. Uneori avea probleme cu excreţia. Înainte ca tatăl lui adoptiv să ajungă să creadă că Eldon a fost rânduit de Dumnezeu să se ocupe de şerpi, fu cuprins de furie şi-l bătu pe băiat fără milă. Toată ura cu care acesta s-ar fi năpustit peste copiii săi biologici fusese deviată către Eldon de soţia lui, un monument în viaţă al agresivităţii pasive. Dar Eldon nu a înţeles atunci nimic din toate acestea, a înţeles însă durerea. Chiar şi acum, avea mai mult de o duzină de cicatrici provocate de arsuri pe corp, suveniruri ale efortului kafkian al tatălui său de a „demonstra“ că nu este unul dintre cei aleşi, că aparţinea mai degrabă celui rău. (Arderea constituia dovada păcatului.) Fierul înroşit îl atinse pe Eldon în locuri pe care el atunci nici nu apucase încă să le atingă – acelaşi fier folosit în biserici pentru a împlini ce se spune la Luca 10:19: *Iată, vă dau vouă puterea să călcaţi pe şerpi şi scorpioni, şi peste toată puterea vrăjmaşului: şi nimic nu vă va face rău.* Iar pentru cei sceptici era Marcu 16:18, pe care Eldon o auzise repetată de mii de ori înainte să facă cincisprezece ani: *Vor lua în mâini şerpi, iar dacă vor bea otravă, nu-i va răni; vor pune mâna asupra celor bolnavi, şi îi vor vindeca…*

Sunetul unui telefon mobil era străin în acele păduri, şi multe creaturi se opriră să îl asculte. Eldon îl lăsă să sune încă de trei ori până răspunse.

– Da?

– Dr. Traver?

Eldon clipi de trei ori încet. Da.

– Sunt Neville Byrd.

– Da?

– Cred că îl am, domnule.

– Continuă.

– Chestia pe care o aşteptaţi, ştiţi? Mecanismul.

– Continuă.

– Andy Rusk tocmai s-a logat pe un site olandez. Cred că trece printr-un protocol de autentificare, sau ceva de genul ăsta. Ştiţi, de verificare a identităţii.

– Şi?

– Păi…vreau să spun, dacă face asta şi mâine, eu cred că am găsit trăgaciul, ştiţi? Adică, dacă nu se loghează şi mâine, cade cerul pe pământ, sau, mă rog, ştiu eu la ce vă aşteptaţi dumneavoastră.

Lui Eldon i se păru dificil să se adapteze la această intruziune a modernității.

– Foarte bine. Sună-mă când…o să fii sigur.

Neville Byrd respira în continuare în telefon – aproape gâfâia, şi era evident surprins de aparenta detaşare a şefului său.

– Da, sigur, doctore. Mai doriți şi altceva?

– Nu.

– Bine atunci.

Conexiunea se întrerupse.

Eldon închise telefonul, apoi se şterse cu un mănunchi de frunze late şi se întoarse încet la motocicletă. Observă un tremurat în iarbă în timp ce mergea, un tremurat care îl umplu de anticipație. Dar în loc să se oprească, cum ar fi făcut cei mai mulți, lovi în pământ cu piciorul drept.

Un şarpe negru şi gros se apropia de el, scoțând în evidență linia lăptoasă a gurii şi doi colți lungi. Un mocasin a cărui coadă vibra ca a unui şarpe cu clopoței, doar că fără să producă sunet cum o făcea vărul său. Cu toate astea, se ținea pe poziții mai bine decât ar face-o un şarpe cu clopoței.

– *Agkistrodon piscivorus*, murmură Eldon. Eşti cumva un semn, prietene?

Şarpele părea uimit de lipsa lui de frică. În timp ce avansa, îşi deschise gura fluturându-şi limba în afară, un vechi obicei deprins în zilele sale de vânător de şerpi. Şarpele nu era la fel de frumos colorat ca un coral, dar coralii erau destul de rari, iar cel pe care îl găsise în parc probabil că era mort acum. Agent Morse ar supraviețui în mod sigur chiar şi muşcată. Dar n-ar mai fi acelaşi om. Va fi gustat vrăjmăşia pe care a promis-o Dumnezeu în Geneză şi va şti că vânătoarea în care e acum nu e una obişnuită.

Şarpele avansa grăbit, arătând că are intenții ucigaşe. Eldon râse şi călcă peste şarpe, al cărui corp era la fel de gros ca mâna lui. Capul de forma unui diamant era la fel de mare ca pumnul unui om normal. Un asemenea şarpe putea provoca multă frică, iar în anumite situații ar putea fi un instrument de persuasiune foarte eficient.

– Cred că eşti, spuse el. Un semn al renaşterii.

În timp ce îşi luă rucsacul pe umăr urcându-se pe Honda, râsul lui stârni un ecou straniu printre copaci.

CAPITOLUL 30

Chris stătea la masa din bucătărie dictând planşe, când telefonul pe care i-l dăduse Alex începu să sune. Ben era într-o cămăruță alăturată şi se juca Madden NFL pe Xbox, dar îl putea vedea pe tatăl său prin uşa crăpată. Ben întrebase deja ce-i cu telefonul necunoscut, iar Chris îi spuse că i l-au dat cei de la spital. Luă în considerare să nu răspundă, şi să o sune pe Alex ulterior după ce Ben adormea, dar asta s-ar putea să dureze ceva timp. Se uită la Ben, apoi se ridică, întinse mâna spre frigider şi luă de deasupra acestuia pistolul de calibru 38 băgându-l în buzunar, apucă telefonul şi înaintă spre uşa din față, spunând:

– Merg afară pentru un semnal mai bun, ok?

Ben nici măcar nu se uită înspre el.

– Alex? spuse el, mergând înspre alee. Cum te descurci?

– Nu prea bine.

– Pari destul de obosită.

– N-a fost una dintre cele mai bune zile pe care le-am avut.

– Îmi pare rău, mai ia un Ativan.

– Aş vrea eu, dar nu pot. Mi se face un test pentru droguri mâine. Şi nu e un test voluntar.

– Ativan nu e mare lucru. Şi în plus ai rețetă.

– Nu scrisă.

– O să trimit una prin fax mâine.

– Nu m-ar ajuta. Nu vor să vorbesc cu tine, Chris. Nu vor să vorbesc cu nimeni dintre cei legați de caz. De fapt „non-caz“ ar fi o descriere mai bună.

– Încă nu te-au crezut?

– Pentru o secundă, am avut impresia că văd o sclipire în ochii unui vechi prieten, dar m-am înşelat.

Chris aprinse lanterna şi scană cu ea curtea din față. Două perechi de ochi galben-verzui luciră pe o culme la şaizeci de metri distanță. Căprioarele l-au liniştit, pentru că animalele foarte sperioase ar fi dispărut imediat dacă prin zonă ar fi dat cineva târcoale.

– Păi bine, marea ta îngrijorare era că vei fi concediată. Au făcut-o?

– Nu încă. Mi-au făcut o ofertă.

– Ce ofertă?

– Eu renunț la tot, nu mai încerc să aflu ce s-a întâmplat cu Grace, şi atunci probabil că nu mă vor concedia.

Chris nu ştia ce să spună.

– Vor să mă interneze într-un spital psihiatric. Îşi imaginează că am un fel de cădere nervoasă.

Deşi nu voia să i-o spună, Chris crezuse acelaşi lucru o perioadă.

Cu voce înceată, Alex spuse:

– Asta crezi şi tu?

– Categoric nu. Ascultă, am vorbit cu vechiul meu profesor de hematologie de la Sloan-Kettering astăzi. M-a speriat de moarte, Alex. Să ucizi pe cineva dându-i cancer este mai mult decât o posibilitate teoretică. Connolly a făcut-o el însuşi, pe şoareci.

– Cum?

Chris refăcu toate scenariile pe care i le prezentase Pete Connolly.

– Dumnezeule. Aş vrea să fi putut vorbi cu el acum o săptămână.

Chris se plimba printr-un răsad cu flori prin fața ferestrei de la cămăruța lui Ben. Ben era încă lipit de televizor, cu gura rigidă, şi mâinile mişcându-se rapid peste comenzi.

– Ascultă, spuse Alex. Te-am sunat să îți spun că trimit pe cineva să aibă grijă de tine şi de Ben în noaptea asta.

– Pe cine?

– Will Kilmer, fostul partener al tatălui meu. Ți-am mai vorbit eu despre el. Este un fost detectiv de la omucideri, acum e privat. Are vreo şaptezeci de ani şi e foarte simpatic. E de asemenea mai isteț si mai dur decât pare. Vreau doar să ştii că o să fie pe afară.

– Nu am de gând să îi spun să plece, acum merg prin curte cu pistolul după mine, speriat ca o pisică.

– Asta e bine, vezi doar să nu-l împuşti pe Will.

– Nu-ți fă griji.

Urmă o pauză scurtă. Apoi Alex spuse:

– Mai vreau să ştii încă ceva.

Stomacul i se strânse de groază.

– Will are un detectiv la hotelul Alluvian care o supraveghează pe Thora.

Chris resimți o uşoară nedumerire în legătură cu asta.

– Serios?

– Nu ți-am spus nimic până acum pentru că e mai uşor să îți ceri scuze decât să ceri permisiunea. Dar trebuia să o fac, Chris.

– Înțeleg. A văzut până acum ceva suspicios?

Încă o ezitare.

– Soția detectivului crede că s-ar putea să-l fi văzut pe Shane Lansing la hotel pe la cinci jumătate dimineața, dar nu e sigură, totuşi.

Gâlmele din stomacul lui Chris se mai destinseră puțin.

– Ți-am spus că l-am văzut pe Lansing în Natchez azi de dimineață. N-avea cum să ajungă în Greenwood într-un timp atât de scurt.

– Poate a luat avionul.

– Nu există niciun serviciu de pasageri spre Greenwood, iar Lansing nu pilotează.

– Te-ai gândit mult la asta, aşa-i?

Chris se înroşi.

– Desigur. Am aşteptat în după-amiaza asta în maşină în fața biroului lui ca să fiu sigur că lucrează.

– Şi lucra?

– Da. Dar faptul că nu a depus nicio plângere e al naibii de suspicios.

– Vom afla adevărul cât de curând, cred. Fii drăguț cu Will, dacă îl vezi. El este cel care practic m-a crescut, şi face asta pe gratis.

– Cam când o să ajungă?

– Probabil în următoarea jumătate de oră.

– Şi ce ar trebui să îi spun lui Ben?

– La ce oră merge la culcare?

– Probabil peste o oră?

– Mă voi asigura că Will nu se apropie de casă decât după asta.

– Mulțumesc. Când te întorci?

– Mă întâlnesc cu comisia de responsabilitate profesională mâine. Probabil că îmi vor cere pistolul şi insigna. S-ar putea să fie de semnat foarte multe documente, dar voi încerca să mă întorc cât de repede pot. Tu ai doar grijă să fii bine când mă voi întoarce.

Chris se întoarse şi privi înspre vârful dealului. Ochii erau încă acolo, ca sfere galbene plutind în noapte.

– Nu-ți face griji în privința asta. Avusese pentru un moment intenția să închidă, dar mai voia să spună un lucru înainte. Alex?

– Da?

– Poate ar trebui să iei în considerare şi oferta lor.

Auzi doar tăcerea şuierată a conexiunii deschise.

– Dacă ne concentrăm pe partea medicală a lucrurilor, spuse el, dacă folosim oameni ca Pete Connolly, cred că vom avea în timp suficiente dovezi pentru a-i convinge pe superiorii tăi să se răzgândească.

– Nu suficient de repede însă, spuse Alex pe o voce amară. Nu pentru Jamie care cred că ştie ce a făcut tatăl său. Nu poate să o recunoască față de sine, dar la un anumit nivel e conştient.

– Ai făcut ceva progrese în găsirea fişelor medicale ale celorlalte victime? De la familii, poate?

– Când să o mai fac şi pe asta? răspunse ea iritată.

– Am înțeles. Uite, încearcă să afli cine au fost doctorii lor. Poate pot să dau de ei pe vreo cale ocolită.

– Asta nu e etic, nu?

– Nu, e chiar ilegal.

– Ei, ia uite. Se mai schimbă lucrurile atunci când iau o turnură personală, nu-i aşa?

O zvâcnire de furie trecu prin el.

– Auzi, dacă nu…

– Îmi pare rău, Chris. N-am putut să rezist. Am fost de capul meu în chestia asta atât de mult timp. Ştii că aş face orice pentru a obţine fişele alea.

– Ok, trebuie să mă întorc sa văd ce face Ben. Să nu faci vreo nebunie mâine la şedinţă.

Alex râse, sunetul se auzi ciudat de fragil prin telefon.

– Asta îmi spune toată lumea.

Chris închise şi se uită pe deal. Acum erau acolo cinci perechi de ochi. Îşi plesni palmele puternic. De parcă ar fi fost controlaţi de o singură minte, ochii se aliniară în direcţia lui. Bâzâitul greierilor muri, chiar şi broaştele de pe lac tăcură. Chris fluieră o dată, prelung şi jos, lăsând căprioarele complet perplexe. Acestea priviră lung pentru un moment care păru imens, apoi ţâşniră înspre pădure umplând aerul cu răpăitul copitelor.

S-au dus.

În timp ce mergea spre casă, ochii plutind ai căprioarelor zăboviră în mintea lui Chris ca senzaţia pe care o ai după ce vezi un bec explodând. Cam la aceeaşi intensitate simţi cum se derulează în mintea sa un film: Thora stând călare pe Shane Lansing într-o cameră de hotel întunecată, în aerul fetid de la umezeala fierbinte a Deltei, corpul ei lucind transpirat, ochii sălbatici.

– Tati? îl chemă Ben. Unde ai fost?

– Mă uitam la căprioare.

– Câte ai văzut?

– Cinci.

– Da? Hai să jucăm un joc.

Chris păşi pe lângă frigider şi puse pistolul de calibru 38 deasupra. Ok, prietene. De data asta, eu sunt The Colts.

– Nici vorbă.

Chris stătea întins pe canapeaua din camera cu televizorul, peste hol de dormitorul principal, şi asculta sunetul încet şi regulat al respiraţiei lui Ben. Ben îl rugase să desfacă patul sub pretextul că era mult mai confortabil pentru a viziona un film, dar Chris ştia că odată cu plecarea mamei lui, băiatul va vrea să doarmă aici mai degrabă decât sus în camera lui. Chris puse mâna pe telecomandă şi dădu drumul la televizor, apoi se strecură din pat încet, să nu-l trezească pe Ben.

Thora telefonă din Greenwood cam la vreo douăzeci de minute după conversaţia lui cu Alex. Avea o voce destinsă în timp ce lăuda calitatea băii şi râdea în timp ce îi spunea lui Ben care se afla deja pe celălalt telefon numele tratamentelor. Episodul i se păru de-a dreptul suprarealist lui Chris, care se gândea la pastila din dimineaţa de după şi la tăvăleala ei cu Shane Lansing în timp ce Thora gângurea nume ca Mississippi Multiple, High-Cotton Indulgence, Sweet Tea Soul Soak, Muddy Waters, şi Blues Bath. Credea că va adopta şi un ton serios odată ce Ben va pleca de la telefon, dar spre uluirea lui îi spuse că ar trebui să meargă amândoi la un „tratament de refacere a cuplului" peste o lună. Nici măcar o dată nu-l menţionă pe Shane Lansing – nimic în afară de dulceaţă şi lumină. Chris nu avea de gând să spună nimic cât timp Ben era treaz, aşa că trebui să îşi potrivească tonul cu cel al Thorei şi să termine conversaţia.

Trecu o oră de la telefon, aşa că se îndreptă spre uşa din faţă, o deschise, şi îşi scoase capul afară.

– Domnule Kilmer? strigă el. Sunteţi afară?

Niciun răspuns.

Strigă încă o dată, dar nu răspunse nimeni. Uşor enervat, se îndreptă din nou spre bucătărie să-şi facă un sandviş. Lua prima gură când cineva bătu la uşa garajului. Trecu prin cămară şi se uită prin vizor. Văzu un om grizonat cu ochelari.

– Cine e? spuse el tare.

– Will Kilmer, spuse o voce puternică de bărbat. Alex Morse m-a trimis.

Chris deschise uşa. Kilmer avea cam 1,80 m, şi era într-o formă fizică excelentă pentru un om de vârsta lui, mai puţin burta de deasupra curelei lăsate. Purta o haină ca de armată, cămaşă cu mânecă scurtă şi pantofi sport. Când zâmbi şi îi oferi mâna, Chris i-o strânse recunoscând în mâna lui Kilmer forţa la care se aşteptase din partea unui fost poliţist.

– Îmi pare rău că a trebuit să conduceţi până aici, domnule Kilmer.

– Spune-mi Will, doctore. Kilmer îi dădu drumul la mână. Nu e nicio problemă. Am ajuns la punctul în care dorm trei sau patru ore în fiecare noapte oricum.

– Asta e ceva destul de comun, odată cu vârsta, cred. Exact opusul adolescenţilor care vor să doarmă douăzeci din douăzeci şi patru de ore.

– Eram afară când ai strigat de la uşa din faţă, dar era prima dată când te arătai de când am ajuns eu aici şi voiam să văd dacă face cineva vreo mişcare.

– Doar nu crezi că e cineva afară, nu?

– Din câte mi-a spus Alex putem să ne aşteptăm la ceva probleme.

– Dacă chiar e cineva afară, atunci nu te-ar fi văzut în timp ce veneai?

– Am mers pe jos, spuse Will. Şi sunt destul de tăcut atunci când vreau. Am parcat în faţa restaurantului construit sub forma unei negrese bătrâne şi, în plus, am un binoclu cu infraroşii în rucsac.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

– Pot să-ţi ofer ceva de băut? întrebă Chris. Eu tocmai voiam să mănânc un sandviş.

– Nu vreau să te ţin afară.

– Poţi să ne păzeşti foarte bine şi din casă cum poţi să o faci şi de afară, nu? Ia-ţi rucsacul şi hai să-ţi fac un sandviş. Poţi să-mi spui de ce Alex Morse nu e nebună.

Kilmer chicoti uşor.

– E greu să refuz o asemenea ofertă. Revin imediat.

Chris plecă iar în bucătărie, lăsând uşa deschisă în spate. Înainte să termine şi al doilea sandviş cu brânză şi curcan, Kilmer era din nou cu el în bucătărie. Detectivul puse rucsacul de camuflaj pe podea şi se aşeză pe unul dintre scaunele de la bar. Chris îi întinse o farfurie, apoi deschise o Corona şi i-o întinse detectivului. Ochii lui Kilmer se aprinseră când văzu berea.

– Mulţumesc, doctore. E destul de cald pentru luna mai.

Chris dădu din cap şi-şi văzu de sandviş.

– Ai un loc destul de frumuşel aici, spuse Kilmer. Dar aud că te muţi.

– Ideea soţiei mele. Trebuie să ţinem pasul cu familia Jones, cred.

Kilmer luă o altă înghiţitură de bere, apoi începu să mănânce din sandviş.

– Deci ai lucrat cu tatăl lui Alex? întrebă Chris.

– Corect. Mai întâi la departamentul de poliţie apoi la propria noastră agenţie de detectivi. N-am cunoscut niciodată un om mai potrivit la momentul potrivit.

– A fost ucis recent?

– Da dom'le. Şi asta încercând să ajute nişte oameni în necaz, cam aşa ceva.

– Am auzit că e o problemă reală criminalitatea din Jackson.

– Problemă? Ia de exemplu Jacksonul în care am crescut eu când eram copil şi compară-l cu ce e acum, e ca şi cum ar fi venit sfârşitul lumii. A început în anii '80 cu cocaina. Acum pacienţii conduc azilul. Acum că Jim nu mai e printre noi, mă îndoiesc că mai stau şi eu mult pe treabă. Ce să zic, voi închide agenţia, mă retrag în Virginia.

Chris dădu din cap.

– Şi o cunoşti pe Alex de o viaţă?

Ochii lui Kilmer scânteiară.

– Din ziua în care s-a născut. Cea mai băieţoasă fată pe care am văzut-o. Mânuieşte pistoale de când avea opt ani. Şi deşteaptă. Kilmer scutură din cap. Mă făcea să mă simt prost de când avea paişpe ani. Şi nu doar pe mine.

– Şi cum rămâne cu teoria pe care a dezvoltat-o recent ?

Kilmer îşi strânse buzele şi oftă.

– Nu sunt sigur ce să cred. Partea tehnică mă depăşeşte complet. Dar poţi să spun măcar atât. Am lucrat pe omucideri mai mult decât e sănătos, şi cred că în cazuri de divorţ au fost ucişi mult mai mulţi oameni decât se ştie sau decât au fost suspectaţi – mai ales înainte ca tehnicile de analiză a dovezilor din ziua de azi să existe. Am avut de-a face cu o groază de cazuri în care pur şi simplu ştiam că soţul o executase pe soţie şi făcuse totul să pară un accident. La fel cum ştiam că am de a face cu abuz sexual când găseam o fată şi pe mama ei peste corpul soţului. Dar divorţul e o chestie mult mai comună decât abuzul sexual. Kilmer păru dintr-o dată stânjenit. Uite ce e, doar pentru că cred că Alex se poate să fi dat peste ceva, asta nu înseamnă că soţia ta te înşeală. Eu sunt aici doar pentru a-i face un serviciu lui Alex.

– Vă înţeleg. O cunosc pe Alex de doar câteva zile, dar îmi pot da seama de ce ţineţi atât de mult la ea. Chris luă o gură de bere. Dar pot să recunosc că m-am

întrebat dacă nu cumva a trecut prin destul stres în ultimele luni, încât poate nu mai are control deplin pe mintea ei.

Kilmer ridică din sprâncene, de parcă ar fi luat în considerare posibilitatea asta.

– A trecut prin multe, e drept. Şi s-ar putea ca tu să nici nu ştii părţile cele mai rele. Cred că Alex îl iubea pe tipul acela care a fost ucis atunci când a fost ea împuşcată. Doar că era însurat, iar ea nu este genul care să distrugă o familie. Deci ziua aia a fost destul de dură pentru ea. Şi-a pierdut jumătate din faţă şi omul pe care îl iubea în câteva secunde. Se simte vinovată pentru faptul că l-a iubit şi vinovată pentru că a fost ucis din cauza ei. Mulţi oameni ar ceda nervos într-o asemenea situaţie. Dar cu excepţia tatălui ei, Alex este ultimul om din cei pe care i-am întâlnit eu, care ar pierde contactul cu realitatea. Privirea lui Kilmer se întâlni cu cea a lui Chris. Dacă crede că eşti in pericol, ai grijă. Nu se află aici ca să piardă vremea, a ei sau a ta.

Faţă brăzdată a lui Kilmer se rigidizase după ani mulţi de fumat ţigări, iar burta probabil că i se deformase de la prea multă mâncare proastă, în timp ce lucra pe teren. Oare la câţi ani din viaţă renunţase alegând viaţa pe care o avea? Oare Alex va arăta la fel de dur când va ajunge la şaptezeci? Părea greu de crezut, dar rănile de pe faţă o duseseră deja jumătate de drum spre acelaşi deznodământ.

– Ei bine, spuse Chris ridicându-se şi ducându-şi farfuria la chiuvetă, eu mă voi culca cât de curând. Eşti binevenit să dormi în casă în seara asta. Avem o cameră de oaspeţi în josul coridorului.

– Unde îţi e băiatul? întrebă Kilmer.

– A adormit în camera cu televizorul, spuse Chris. Observi lumina aia de acolo? Eu o să fiu chiar după ea.

– Dacă se trezeşte şi mă vede, ce să-i spun?

– Nu se va trezi. Dar dacă se trezeşte cheamă-mă pe mine.

În timp ce Chris îşi întinse mâna deasupra frigiderului, un gând îl lovi brusc. Apucă pistolul şi spuse:

– Ai vreun act de identificare la tine, domnule Kilmer?

Kilmer se uită lung la el pentru câteva clipe, se îndreptă spre rucsac şi întinse mâna înăuntru. Chris se simţi tensionat, de parcă s-ar fi pregătit pentru o răbufnire de violenţă, dar Kilmer scoase afară doar un portofel. Îi arătă lui Chris un permis de conducere de Mississippi. Faţa binevoitoare de pe permis se potrivea cu cea din faţa lui.

– Uite aici, spuse Kilmer, deschizând un suport pentru poze. Asta e Alex în tinereţe, împreună cu mine şi cu Jim.

Chris privi în jos spre trei figuri înghesuite una în alta în ceea ce părea a fi un adăpost pentru vânători în mijlocul iernii. Strivită între doi bărbaţi chipeşi era o fată cu mâinile încolăcite in jurul gâtului unui câine Labrador. Rânjetul ei lăsa să se vadă doi dinţi lipsă iar ochii îi străluceau de parcă nu ar fi putut cuprinde mai multă fericire decât în acel moment. În ciuda vârstei fragede, Chris putea să discearnă urme ale femeii care va deveni Alex mai târziu.

Kilmer trecu la altă poză care părea că datează de la absolvirea liceului. Era înghesuită între aceiaşi doi bărbaţi, mai în vârstă aici şi purtând costume negre. Erau şi două femei în poză, soţii stereotipe din Mississippi cu mult prea mult machiaj, zâmbind sincer.

– Nu-i aşa că e o minunăţie? spuse Kilmer.

– Tu ai copii, Will?

Bătrânul înghiţi.

– Am avut o fată, cu un an mai mică decât Alex. Am pierdut-o în noaptea absolvirii lui Alex. Un şofer beat. După asta… cred că Alex i-a luat într-un fel locul în inima mea. Kilmer închise portofelul, se duse înapoi la tejghea şi bău restul de bere.

– Îmi pare rău, spuse Chris.

– E şi asta parte din viaţă, spuse Kilmer cu stoicism. Trebuie să iei binele şi răul amestecate. Du-te la culcare, doctore. Şi nu-ţi face griji în legătură cu nimic. Eşti acoperit.

Chris strânse mâna detectivului, apoi traversă holul până la camera lui.

– Mulţumesc pentru sandviş, spuse Kilmer în urma lui.

Chris îi făcu cu mâna, apoi intră în camera cu televizorul. Respiraţia lui Ben era aceeaşi, dar reuşise să strângă aşternuturile într-un ghem. Chris încercă să-şi imagineze un telefon de genul primit de Will în acea îndepărtată seară a balului de absolvire, dar nu reuşi să o facă. În timp ce se uita la faţa blândă a lui Ben, se gândi la trauma pe care ar resimţi-o băiatul dacă ar afla că mama lui nu este aşa cum credea el. Rugându-se pentru un miracol în care deja nu mai credea, Chris închise uşa încet şi se îndreptă spre dormitor.

CAPITOLUL 31

Eldon Tarver stătea sub umbra proiectată de lună printre crengile unui stejar de apă privind cum se sting luminile în casa de pe deal. Avea motocicleta parcată în tufişurile de lângă autostradă. Un rucsac zăcea la picioarele sale. Petrecuse ziua la Tabăra de Vânătoare Chickamauga, în Ţinutul Jefferson, aşteptând căderea nopţii. Făcuse multe lucruri în timpul zilei, dar ceea ce nu făcuse, fusese să răspundă la telefoanele lui Andrew Rusk.

Când sosise noaptea trecută şi găsise o femeie aici, primul lui gând a fost că a greşit casa. Soţia trebuia să fie plecată din oraş. Dar când îşi verifică coordonatele din unitatea lui GPS de buzunar, acestea se potriveau perfect cu notiţele lui. Se apropie mai mult, astfel încât să o vadă mai clar pe femeie şi să o compare cu pozele din rucsac. Nu se potrivea. Cu toate acestea, se potrivea destul de bine cu o imagine din profunzimea minţii lui Eldon – una pe care o văzuse doar pentru o clipă în dosarul Fennell pe care i-l dăduse Rusk. Femeia din casă era Agent Special Alexandra Morse, sora lui Grace Fennell. Prezenţa ei la acel moment – vorbind cu următoarea lui victimă – avea asemenea implicaţii că pentru un moment aproape că intră în panică. Dar viaţa îl învăţase să fie întotdeauna pregătit pentru ce e mai surprinzător.

Credea că Morse va fi o pradă uşoară, în ciuda oricărei pregătiri pe care i-o va fi dat Biroul. Era un negociator cu răpitorii, până la urmă, nu un specialist în tactică. Dar se luptase ca un diavol când el încercase să o omoare. Nu fusese atât de sigur că vrea să o omoare decât atunci când ajunse undeva la zece picioare de ea. Uciderea unui ofiţer FBI era o treabă serioasă. Memoria instituţională era foarte bună, iar Biroul nu uita astfel de crime. Dar modul în care se comportase – strecurându-se pe alee într-o încercare de a-l păcăli – îi spuse lui Eldon un singur lucru: Morse era singură. Nu avea întăriri. Acolo sau oriunde altundeva. Cu toate acestea îi dăduse o lecţie şi aproape că îşi dădu seama de identitatea lui.

În seara asta îi părea chiar mai bine că supravieţuise. Dacă Alex Morse ar fi murit în parcarea aia, o sută de agenţi FBI ar fi invadat micul colţ din Mississippi. Acum avea timpul să facă ceea ce era necesar ca să scape basma curată.

Eldon îşi aruncă rucsacul pe umăr şi se deplasă încet pe deal. Pe măsură ce se apropia de casă, coti dreapta şi se strecură printre tufişurile întunecate de rododendroni spre mănunchiul de aparate de aer condiţionat care deserveau casa. Studiase planurile puse la dispoziţie de Rusk până când ştiu casa asta pe dinăuntru şi pe dinafară. Ştia care unităţi de aer condiţionat răcesc care zonă, de exemplu, şi urma să se folosească în curând de această informaţie. Continuă să dea târcoale casei,

trecând pe lângă o cadă în aer liber, apoi pe lângă piscină, apoi pe aleea care ducea în magazie. Exista un risc să fie văzut de la ferestrele întunecate dinăuntru, dar instinctul îi spuse că era în siguranță. Mişcându-se foarte repede, trase jos o scară rabatabilă şi se urcă în pod. De aici putea ajunge în podul casei principale.

După ce îşi înghesui umerii masivi printr-o crăpătură, se găsi într-o pădure de căpriori şi grinzi. Mergând cu atenție pe grinzi, traversă cei doisprezece metri care îl duceau la aerisirea de care avea nevoie. Scormonind în rucsac, scoase masca de gaze şi o plasă foarte aproape de nas şi gură. Îşi puse apoi la ochi o pereche de ochelari ale căror margini erau izolate cu spumă. După ce îşi puse nişte mănuşi chirurgicale, Eldon căută în rucsac şi scoase o canistră mare şi alungită. Arăta asemenea buteliilor de CO_2 pe care le folosesc copiii la pistoalele de paint-ball. Aşeză o bucată grea de cauciuc pe aerisire ca să anuleze vibrația. Apoi, cu o bormaşină mică de mână începu să găurească aerisirea. După ce puse o bucată subțire de cauciuc deasupra găurii, ridică cilindrul şi forță doza prin cauciuc şi prin gaură, creând un fel de valvă. Odată ce fu sigur de aranjament, respiră adânc şi deschise valva cilindrului.

Şuieratul subțire care urmă îl umplu de satisfacție.

În mai puțin de două minute, ambii bărbați şi băiatul de dedesubt vor fi inconştienți. Vor rămâne aşa până mâine dimineață, mult timp după ce Eldon va fi părăsit casa. Gazul din cilindru nu era disponibil nicăieri în Statele Unite decât dacă îl cumpăra guvernul. Îi fusese furnizat doctorului Tarver de Edward Biddle, o cunoştință mai veche. Biddle fusese la un moment dat ofițer de armată asociat la un proiect la care lucrase şi dr. Tarver. Acum Biddle era ofițer al unei mari corporații care se ocupa de contracte de apărare pentru Statele Unite. Gazul era un agent similar celui folosit de ruşi în încercarea de a-i elibera pe cei şapte ostatici prinşi de terorişti într-un teatru din Moscova. Destul de mulți oameni au murit atunci din cauza gazului, dar cei mai mulți erau în vârstă iar dozajul nu fusese calculat cu atenție. Spre deosebire de ruşi, dr. Tarver ştia foarte bine ce face.

Stătu complet nemişcat timp de câteva minute, apoi se mută mai adânc în pod spre scara pliabilă de deasupra debaralei dormitorului principal. Era atât de încrezător în efectul gazului că nu îşi adusese nicio armă de foc. O armă neînregistrată ar fi fost cea mai sigură cale spre arest dacă era oprit întâmplător de poliție. Proptindu-se cu ambele mâini de o grindă a tavanului împinse scara cu picioarele. După ce desfăcu scara, îşi duse rucsacul în debara şi scoase un termos de aluminiu. Înăuntrul termosului se aflau două seringi dinainte încărcate. Una conținea o mixtură de corticosteroizi ca să suprime sistemul imunitar uman. Cealaltă conținea o soluție pentru realizarea căreia doctorului Tarver îi trebuise un an şi, de fapt, douăzeci, dacă puneai la socoteală cercetarea. Dar îi luase un an ca să facă soluția asta în sine. Era diferită de cele pe care le folosise pentru celelalte victime. Iar acesta era motivul pentru care Eldon era foarte nerăbdător. Simțea o stare de hiperalertă pe care nici chiar conştiința faptului că asta urma să fie ultima lui operațiune nu o

putea diminua. Ori Rusk îl mințise, ori fusese un idiot. Oricum va fi fost, legătura trebuia întreruptă. Mai erau însă nişte lucruri pe care Eldon trebuia să le facă. Unele urmau să fie neplăcute, nu şi acest lucru. Asta era o chestie pentru care aşteptase foarte multă vreme.

Intră în dormitorul principal fără ca măcar să încerce să fie tăcut. dr. Shepard stătea întors pe o parte în pat, gura mai deschisă decât era normal, dar asta era ceva firesc în cazul inhalării de gaz. dr. Tarver făcu o poză mentală patului pentru a fi sigur că va lăsa camera la fel cum o găsise la intrare. Apoi puse seringile pe un dulap, trase cuverturile de pe dr. Shepard, şi îl puse pe doctor pe burtă.

Dr. Tarver luă o lanternă LED din buzunar, o porni, apoi luă injecția de steroizi de pe dulap. Îngenunchind lângă coapsele lui Shepard, îi trase boxerii jos şi îi împinse una dintre fese deoparte dând la iveală anusul. Ținând lanterna între dinți, deschise anusul doctorului destul cât să poată introduce acul, apoi injectă steroizii la doi centimetri înăuntrul rectului. dr. Shepard de-abia mişcă, Eldon repetă procedura cu cealaltă soluție, dar în ultimul moment partea de jos a corpului doctorului Shepard avu un spasm. Eldon găsi acul blocat la intrarea în rect. O mare greşeală, dar acum că făcuse gaura, nu avea sens să încerce să îndepărteze acul pentru un alt loc de injectat mai adânc.

Ezită înainte de a elimina fluidul. În repetate rânduri pe parcursul zilei se gândise să îşi extindă experimentul. Ştia că băiatul era în casă şi dacă cercetarea lui tot urma să fie oprită, băiatul oferea o oportunitate unică. Eldon nu pregătise însă suficientă soluție pentru a-l injecta atât pe băiat cât şi pe doctor cu doza calculată dinainte. Instinctul însă îi spunea că avea probabil suficient. Pe de altă parte, un sistem imunitar juvenil ar putea fi destul de rezistent în întâmpinarea viruşilor. Date fiind necunoscutele, Eldon apăsă pe seringă până la fund dându-i lui Shepard toată doza.

Băiatul urma să supraviețuiască.

Eldon îl întoarse pe Shepard pe o parte, trase cuvertura peste el şi încărcă totul în rucsac, după care se deplasă rapid spre hol. Îl găsi pe băiat pe sofaua de lângă sala de vizionări. Spre surpriza lui descoperi un om mai bătrân adormit într-un scaun lângă cămăruță, şi trei sticle goale de bere lângă el. Eldon nu-l cunoştea pe bărbat. Scoase un telefon celular din buzunar şi îndreptă camera spre fața străinului pentru a-i face o poză. Apoi îşi forță mâna în buzunarul de la spate al străinului şi îi scoase portofelul.

Eldon se uită prin cameră. Sprijinindu-se de sofa lângă picioarele lui William Kilmer era un rucsac de camuflaj. Când deschise rucsacul, o amorțeală ciudată începu să se răspândească dinspre inimă. Înăuntru era un pistolet, o lunetă de noapte, un spray paralizant, o cameră, şi o pereche de cătuşe. Îi luă câteva secunde lui Eldon pentru a se aduna, dar puse totul la fel cum fusese inițial.

Părăsi casa prin scara din debara, refăcând paşii spre aerisire, unde izolă gaura pe care o făcuse cu bandă izolantă. La zece minute după ce îl injectase pe Shepard,

mergea degajat printre copacii dinspre autostradă. Sentimentul de entuziasm pe care îl simțise înăuntru dispăruse, fiind înlocuit de anxietate, furie şi chiar frică.

În seara asta se schimbase totul.

Alex stătea cu cotul rezemat de biroul din camera sa de hotel, în Washington, îmbătată de Ativan şi de vin de la room service. Se holbase la calculator ore în şir, temându-se că semnalul care anunța intrarea lui Jamie pe MSN nu se va auzi. Semnalul încă se lăsa aşteptat, dar nu din cauză că nu funcționa calculatorul. Din nu se ştie ce motiv, Jamie pur şi simplu nu intrase pe MSN. Motivul putea fi unul banal ca o pană de curent în Jackson, dar Alex nu se putea convinge de asta. Dat fiind ce îi spusese Jamie în ultima discuție pe chat, se temea că poate a comis un act disperat…

Cum ar fi fuga de acasă…

Acum o jumătate de oră, nu mai putuse rezista şi sună pe linia de fix a casei lui Bill Fennell. Era dreptul ei să vorbească cu nepotul ei (şi avea de gând să-i spună asta lui Bill, fără niciun pic de ambiguitate), dar nu reuşi să ducă ideea până la capăt. Nu dădu decât de robot.

Se uită spre patul de hotel şi se gândi să doarmă. Avea un interviu mâine devreme cu comisia de responsabilitate profesională şi trebuia să arate cât mai bine. Sigură pe ea. Demnă de încredere. *Ha!* Nu voia să rişte şi să îl rateze pe Jamie.

Nici gând.

CAPITOLUL 32

– Ai destulă vată? întrebă sora medicală.

– Cred că da, spuse Chris, legând ultima dintre cele douăzeci şi trei de copci. Brațul tăiat de sub lumina de operație aparținea unui mecanic de cincizeci de ani pe nume Curtis Johnese, un om imens, îmbrăcat într-o salopetă murdară, cu un cap în formă de dovleac şi cu un petic de tutun în spatele buzei. Acum o oră, domnul Johnese reuşise să-şi provoace o rană de douăzeci de centimetri în antebraț folosind un ferăstrău manual. În buna tradiție păstrată din vremuri imemoriale, venise la biroul lui Tom Cage pentru a fi cusut în loc să meargă la urgență, lucru care ar fi costat de patru ori mai scump şi ar fi durat tot cam de-atâtea ori mai mult. Johnese l-ar fi preferat pe doctorul Cage, dar Tom veni în biroul lui Chris şi îl rugă să coasă el rana. Printre multele boli cronice ale lui Tom era şi psoriazisul artritic, şi dată fiind ultima criză cu care se confruntase, nu se simțea în stare să facă muncă migăloasă.

Chris îşi puse jos forcepsul, ridică materialul de protecție şi îşi examină munca. În timp ce se uita, simți o zvâcnire la baza craniului. O simțise intermitent de când se trezise de dimineață, şi era suficient de puternică pentru a necesita trei pilule de Advil. În mod surprinzător durerea se înteți, în loc să dispară. Mai întâi crezu că este o durere de cap cauzată de tensiune – Thora avea să se întoarcă mâine şi urma o perioadă dificilă după ce o confrunta – dar durerea asta era neînduplecată, de parcă ar fi semnalizat instalarea unei febre.

– Arată foarte bine, domnule Johnese, spuse el, frecându-şi gâtul. Stați doar să vă dea Holly ceva împotriva tetanosului şi sunteți liber. Veniți peste o săptămână, şi o să vă scot copcile.

Johnese zâmbi şi spuse:

– Apreciez foarte mult ce ați făcut, doctore. Doctorul Cage se simte bine, nu?

– Se simte bine. Noi doar l-am acoperit în dimineața asta.

Mecanicul privi înspre brațul său bronzat în timp ce Holly îi aplica un bandaj.

– Asta e o muncă destul de reuşită pentru un tânăr. Ține-te doar de treabă şi ascultă-l pe doctorul Cage şi poți ajunge departe.

– Sunt de acord cu dumneavoastră aici, spuse Chris şi îl bătu uşor pe umăr.

Chris plecă din chirurgie, merse înspre biroul său şi închise uşa în spatele lui. Stând în scaun, îşi masă tâmplele cu degetele mari, apoi încercă să-şi relaxeze şi muşchii de la baza gâtului. Nu simți niciun fel de uşurare. Întinse mâna spre birou şi mai luă o pastilă de Advil, mărind doza la opt sute de miligrame.

– Asta ar trebui să mă rezolve, mormăi el.

Intenționase să sune la Centrul Medical Universitar încercând să vorbească cu câțiva dintre doctorii pe care îi menționase Peter Connolly, dar nu avea chef să facă asta acum. Se rezemă în scaun, aducându-şi aminte de spaima lui Ben când îl descoperi pe Will Kilmer dormind profund în scaunul de lângă cămăruță. Ben fugise în camera lui Chris şi îl scutură să se trezească. Dar odată ce Chris îi explică faptul că Kilmer este un văr mai îndepărtat care îi făcea o vizită în drum spre Florida (şi odată ce văzu că tatălui său nu îi e frică), băiatul nu mai spuse nimic şi începu pregătirile pentru şcoală. Kilmer îşi ceru scuze în repetate rânduri şi plecă repede din casă.

Pe drumul spre şcoală, Ben îi spuse lui Chris că văzuse trei sticle goale de bere lângă scaunul „vărului Will". Chris nu văzuse sticlele, dar se gândise că asta era explicația somnului profund al lui Kilmer care nu mai apucase să ajungă în camera de oaspeți. Nu-i un paznic foarte bun, gândi el sec. Singurul lucru care-l frământa acum era ce îi va spune Thorei dacă Ben va pomeni de musafirul lor.

– Dr. Shepard? vocea lui Holly pătrunse în reveria lui ca un strigăt.

În timp ce săltă din scaun, Chris se gândi dacă nu cumva are o migrenă. N-avusese până atunci niciuna, dar hipersensibilitatea la sunet şi lumină părea să indice ceva de felul acesta.

– Ce este, Holly?

– Sunteți aşteptat de pacienți în toate patru camerele.

Chris se frecă la ochi şi oftă profund.

– Vin acum.

– Vă simțiți bine? întrebă ea, trecând de bariera profesională de care nu prea ținea cont oricum.

– Da, mă doare puțin capul.

Sora dădu din cap.

– Voi încerca să fac lucrurile să meargă mai repede astăzi.

Chris se săltă din scaun, îşi puse stetoscopul şi ieşi în hol. Între uşa sa şi camera de examinări 1, simți un val de simpatie pentru Alex Morse. Cam pe la ora asta, probabil că privea deznădăjduită cum cariera ei se duce pe apa Sâmbetei. Îşi dorea să o poată ajuta cu ceva. Dacă ar putea avea răbdare poate s-ar găsi ceva. Dar Alex fusese atâta timp sub presiune încât răbdarea nu era o opțiune pentru ea.

La fel cum făcuse în ziua în care o cunoscuse pe Alex, Chris ridică o planşă din suportul pentru dosare de pe uşă şi intră în camera de examinare. Ceea ce îl aştepta nu era o femeie misterioasă cu cicatrici pe față, ci un bărbat de 150 de kilograme cu un abces pilonidal. Chris forță un zâmbet, îşi făcu curaj în fața duhorii care avea să urmeze, şi se apucă de lucru.

Alex stătea într-un scaun de lemn cu spate drept, în fața tribunalului de oficiali cu fețe împietrite ai comitetului de responsabilitate profesională. Erau doi bărbați şi o femeie, acoperind toată lungimea mesei largi la care erau aşezați. Se prezentaseră la începutul audierilor, dar Alex nu dădu nicio atenție numelor lor. Nimic din ce urma să spună astăzi nu avea să schimbe rezultatul audierilor, şi dacă ar fi jucat în mica lor şaradă s-ar fi compromis şi mai mult.

Aproape niciun agent FBI nu reuşise să aibă o carieră fără câteva întrevederi cu comitetul. De cele mai multe ori acestea erau rezultatul unor încălcări mărunte ale regulamentului, iar uneori erau rezultatul bârfelor furnizate comitetului de colegi geloşi (o practică atât de des întâlnită încât era descrisă deja printr-un termen argotic, *înghesuire*). Dar audierea de azi era un lucru cu totul deosebit. Una dintre cele mai grave ofense în ochii comitetului era „lipsa de sinceritate", ceea ce însemna că un agent înşelase în vreun fel, iar asta includea orice, de la minciuni triviale şi omisiuni. Dacă judeca după standardul acesta, fapta lui Alex era foarte gravă. Nu i se ceruse încă să facă un test cu detectorul de minciuni, dar fusese obligată să facă declarația sub jurământ.

Unul dintre oficialii bărbați enumeră toate capetele de acuzare pe care le adusese împotriva ei Directorul Adjunct Dodson, apoi adăugă şi câteva chestiuni tehnice suplimentare. Tot ce se întâmpla avea efectul unei pâcle sonore până când femeia o confruntă cu o copie a mesajului de amenințare pe care i-l trimise ieri lui Andrew Rusk ca urmare a furiei că fusese chemată la Washington. Habar nu avea cum reuşise Mark Dodson să intre în posesia mesajului, dar avea suficientă experiență să nu întrebe. Birocrații din spatele mesei nu aveau de gând să îi spună nimic. Dar acum ajungeau la un punct al audierilor pe care nu îl mai putea ignora.

– Agent Special Morse, spuse femeia, ai ceva de adăugat în apărarea ta înainte să încheiem audierea?

– Nu, doamnă.

Femeia se încruntă ca o maică stareță care făcea reproşuri, apoi intră în deliberări cu colegii ei. Un stenograf stătea răbdător la un birou din dreapta lui Alex. Alex îşi ocupa timpul studiind pantofii stenografei. Erau pantofi cu tocuri joase de la Nine West sau poate de la Kenneth Cole, dacă voise să facă economii – oricum destul de departe de pantofii Manolo Blahnik pe care-i purta nenorocita din comitet. Era nevoie de piele italiană pentru a-ți arăta ambiția în felul acesta în comitetul de responsabilitate profesională din Washington.

– Agent Special Morse, spuse femeia, ca rezultat al acestei audieri preliminare vă suspendăm din toate îndatoririle dumneavoastră până la dispunerea definitivă şi formală a cazului dumneavoastră. Îți vei depune acreditările şi arma şi orice contact ulterior cu Biroul se va face doar prin intermediul avocatului.

Alex nu spuse nimic.

Femeia se uită la stenografă.

– Ceea ce urmează este neoficial.

Degetele stenografei se ridicară de pe maşină.

– Dat fiind dosarul excelent pe care îl aveți, spuse femeia cu pantofi Blahnik, excluzând incidentul de la sediul Federal Reserve, regretăm, desigur, că suntem obligați să luăm o asemenea decizie. Mi s-a adus la cunoştință că s-a făcut un

efort pentru a se ajunge la un compromis, astfel încât să nu fie necesară eliberarea dumneavoastră din funcție.

Alex suferi tăcută în pauza grea care urmă acestei remarce. I se păru că triumviratul de birocrați se uită la ea o eternitate. Cum era posibil să plece cineva de bunăvoie dintr-o agenție pentru care își dădeau viețile?

– Îmi pare rău că refuzați să beneficiați de oferta care vi s-a făcut, spuse femeia.

Alex își ridică poșeta de pe podea, își scoase legitimația FBI și Glock-ul, apoi se îndreptă spre masă și le puse în fața lor.

– Pe astea nu ni le dați nouă, spuse femeia. Le depuneți la etajul unu.

Alex se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Agent Morse, strigă femeia după ea. Nu aveți voie să părăsiți Washingtonul până când nu se rezolvă problema complet. Agent Morse?

Alex ieși afară, lăsând ușa deschisă în urma ei. De bine, de rău, acum era liberă.

Chris examina un om care suferea de insuficiență cardiacă, atunci când Jane ciocăni pentru a-l chema la telefon.

– E secretara de la St. Stephen's, doctore. De la școala generală.

– Teama îl lovi pe Chris cu o forță surprinzătoare.

– E vorba de Ben? S-a întâmplat ceva?

– Nimic groaznic. Doar o durere de cap, dar e suficient de rea că vrea să plece acasă.

– O durere de cap? repetă Chris. Și eu am o durere de cap. Se îndreptă spre recepție și luă telefonul pe care i-l întinse Jane.

– Dr. Shepard? Sunt Annie de la St. Stephen's. Pe Ben l-a durut capul toată dimineața, și cred că e destul de sever ca să fie trimis acasă. Știu că soția dumneavoastră nu e în oraș așa că v-am sunat pe dumneavoastră.

Toată lumea știe tot în orașul acesta.

– Are cumva tulburări de vedere sau ceva de genul acesta?

– Nu cred. Tot ce știu este că a venit să mă vadă în pauză, iar Ben nu ar face așa ceva decât dacă ar fi ceva grav.

– Sunt pe drum. Vă rog să-l țineți în birou până ajung eu la dumneavoastră. Acum e acolo?

– Vi-l dau la telefon.

– Tati? spuse o voce tremurată.

– Bună, amice. Ce-ai pățit, te doare capul?

– Aha, destul de rău.

– Vin după tine chiar acum.

– Unde vrei să mă duci? Mama nu e acasă.

– Poți să stai cu mine la birou. O să aibă domnișoara Holly grijă de tine. Bine?

– Bine. Ușurarea din vocea lui Ben sună foarte ștearsă.

Chris închise și se îndreptă spre birou. Apoi se opri, își schimbă direcția, și se duse spre biroul lui Tom Cage. Bătrânul doctor cu barbă albă îi spunea la revedere unui reprezentant de vânzări farmaceutice.

– Mă scuzați, interveni Chris. Tom, trebuie să fug să-l iau pe Ben de la școală. Îl doare capul. Poți să faci față până mă întorc? Camerele mele de așteptare sunt pline.

– Nicio problemă. Poți să pleci.

Chris încercă să-și aducă aminte cine era în fiecare cameră.

– Îl am pe domnul Deakins acolo cu o insuficiență cardiacă. O am pe Ruth Ellen Green în camera patru cu neuropatie diabetică.

– Lasă că o să-mi zică ei care e problema, spuse Tom zâmbind. Du-te și ai grijă de Ben.

În timp ce Chris îi strânse mâna lui Tom, reprezentantul de vânzări spuse:

– Tu ești tipul care l-a pocnit pe Shane Lansing?

Chris se înroși. El și Tom nu vorbiseră încă despre asta, deși Tom trebuie să fi auzit despre incident până acum.

– Am avut o ușoară neînțelegere, asta e tot.

Vânzătorul îi întinse mâna.

– Ei bine, vreau să vă strâng mâna. Îl detest pe arogantul ăla nenorocit.

Vorbea destul de riscant pentru un reprezentant de vânzări, mai ales în fața unor doctori, dar probabil știa că Tom nu este genul de om care să dea din casă.

– Cred că Lansing și-o merita din plin, spuse Tom, făcându-i discret cu ochiul lui Chris. Lasă-l pe om să plece, Tony.

Tipul rânji și își retrase mâna.

În timp ce Chris înaintă pe hol, îl auzi în urma lui implorându-l pe Tom să prescrie cine știe ce medicament încerca să plaseze în ziua respectivă.

– Mă cunoști, Tony, râse doctorul Cage. Sunt dispus să accept orice medicament gratuit pe care mi-l poți oferi, dar voi prescrie cel mai ieftin medicament care funcționează pentru pacient.

Chris zâmbi în timp ce se grăbea spre birou pentru a-și lua cheile. Telefonul celular al lui Alex clipea pe masă. Lăsase trei mesaje vocale în ultimele cincisprezece minute. În timp ce mergea spre mașină, o sună.

– Chris? răspunse ea.

– Da, ce s-a întâmplat?

– Sunt terminată.

– Te-au concediat? întrebă el fără să-i vină să creadă.

– Totul depinde de hotărârea finală în privința mea. Dar sunt în principiu un cetățean privat acum, ca și tine.

– Rahat. Ce ai de gând să faci?

– Ar trebui să stau aici la Washington.

– Nu ziceai că ai un apartament acolo?

– Ba da. Doar că nu vreau să merg acolo. Nu pot.

– Ce vrei să faci?

– Să mă întorc în Mississippi și să continui să lucrez la caz.

– Ce te oprește?

– Îmi monitorizează cărțile de credit. Probabil şi telefonul mobil. Dar de telefonul acesta nu au aflat.

Chris se sui în maşină, dădu cu spatele, şi o luă pe Jefferson Davis Boulevard, gândind rapid.

– Cât de repede poți să vii?

– Aş putea să merg direct la aeroport.

– Atunci îți pot face o rezervare, vreau să zic că secretara mea poate să o facă.

– Chris, tu…

– Fără discuții, bine? Vrei să zbori în Baton Rouge sau în Jackson?

– Jackson, zbor neîntrerupt.

– Nu pot să vin după tine, spuse el, gândindu-se la drumul de două ore dus şi întors. Dar pot să-ți închiriez o maşină.

– Mulțumesc, Chris. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Will a mai trecut azi noapte pe la tine?

– Da. Ne-am înțeles de minune. Se gândea să mai spună: A băut trei beri şi a adormit în scaun, dar Alex avea deja o zi destul de proastă. Eşti totul pentru Will. Să mă suni când ajungi, bine?

– Desigur.

Închise şi călcă pedala, îndreptându-se spre St. Stephen's. Nu putea să-şi aducă aminte ultima dată când Ben a avut o durere de cap. De fapt, nu putea să-şi aducă aminte când l-a durut pe el ultima oară capul.

O astfel de coincidență aproape niciodată nu era întâmplătoare.

CAPITOLUL 33

Purtând doar un prosop în jurul taliei, Andrew Rusk deschise uşa de sticlă a saunei Racquet Club-ului, intrând într-un nor de vapori de apă aproape impenetrabil. În spatele lui un angajat al clubului lipea un semn cu NU INTRAȚI, ÎNCHIS PENTRU REPARAȚII pe uşă. Rusk flutură cu mâna prin nor, încercând să disperseze suficient de mult abur pentru a da de omul pe care îl căuta, Carson G. Barnett.

– Rusk? spuse o voce groasă, joasă şi complet lipsită de bună dispoziție.

– Da, spuse el. Carson?

– Sunt în colț, lângă pietrele astea nenorocite. Era să-mi prăjesc puța acu' câteva secunde.

Rusk putea să-şi dea seama după furia latentă din vocea petrolistului că asta urma să fie o întâlnire cu scântei. Dar furia nu era un semn rău. Furia însemna că Barnett se gândea să meargă mai departe cu ideea; venise până la urmă la întâlnire. Rusk trebuia să dea aburul la o parte. Trebuia să fie sigur că Barnett nu poartă vreun microfon.

Merse spre colțul din care se auzea vocea lui Barnett şi se aplecă spre maşina de controlat aburii. Aerul era plin de aromă de eucalipt. În sfârşit reuşi să distingă butonul, şi îl dădu în spate cu cincizeci de procente.

Când se ridică surprinse fața de buldog a lui Barnett plutind prin aburi. Falca omului era încleştată şi se uita la Rusk cu o privire încruntată.

– Mă gândii la ce spuseşi data trecută, mormăi Barnett.

Rusk dădu din cap dar nu spuse nimic.

– Băiete, ai coaie pe tine.

Rusk încă nu răspunse.

– Cred că le-ai moştenit de la taică-tu, şi el avea o pereche barosană.

– Încă mai are.

– Nu cred că sunt primul om care aude despre afacerea asta.

Rusk scutură din cap.

– Văz că nu zici mare lucru azi. Ți-a mâncat pisica limba?

– Vă deranjează dacă stați lângă uşă, domnule Barnett?

– Poftim? Tonul era suspicios. Apoi. Oh.

Afaceristul se ridică şi se deplasă înspre aerul curat dinspre uşa de sticlă.

– Vă deranjează dacă vă dați jos prosopul?

– Căcat, mormăi Barnett. Îşi trase prosopul şi-l privi aspru pe Rusk. Ochii celui din urmă scanară corpul butucănos al petrolistului.

– Vrei să vezi unde mi-am ars-o? întrebă Barnett.

– Puteți să vă întoarceți vă rog?

Barnett se întoarse.

– Mulțumesc.

Rusk își aduse aminte de experiența prin care trecuse cu Eldon Tarver când acesta îi ceruse să se dezbrace.

– Domnule Barnett, ați fi surprins să știți cât de mulți oameni au auzit de afacerea asta, ba mai mult, câți au acceptat.

– Cineva pe care să-l cunosc? Barnett se cocoță pe o bancă superioară.

– Da, domnule.

– Bine, păi dacă așa stau lucrurile, spuneți-mi vă rog ce urmează să vă întreb.

Rusk așteptă pentru câteva secunde ca și cum nu ar fi vrut să-i dea petrolistului șansa de a se prinde așa de repede. Apoi spuse:

– Cât o să mă coste chestia asta?

– La naiba, mormăi Barnett, râzând încet. Nu-mi vine să cred.

– Natura umană. E aceeași peste tot.

– Cred că e. Și care e răspunsul?

– Răspunsul meu e „Ce vă pasă?“ E al dracului de rezonabil comparativ cu valoarea dumneavoastră netă.

– Dar tot destul de costisitor, cred.

– Oh, da. O să usture, recunoscu Rusk. Dar cu mult mai puțin decât o să te frigi dacă alegi cealaltă cale.

– Știi, dacă propui genul ăsta de afacere cui nu trebuie, s-ar putea să ți-o iei în bot rău pentru asta.

– Nu s-a întâmplat asta încă. Judec destul de bine caracterul omului.

– Judeci bine caracterul, replică Barnett. Vorbim despre o chestie a dracului de mârșavă. Dar nimeni nu poate spune că nu și-o merită.

Rusk stătea tăcut. Nu se gândea la Carson G. Barnett sau la nevasta lui pierdută. Se gândea la dr. Eldon Tarver. Nu reușise să dea de Tarver de la ultima lor întrevedere în tabăra de vânătoare acum șaptezeci și două de ore. Tarver neutralizase amenințarea care venea din partea lui William Braid, după cum promisese. Dar trebuie să-i fi făcut ceva și lui Alex Morse, altfel nu se poate justifica mesajul de amenințare pe care i l-a trimis. Rusk simțea că a procedat corect trimițând mesajul la FBI. Contactele lui din Birou îi prezentaseră o imagine de polițist incontrolabil în legătură cu Morse, deja cu suficiente probleme pe cap din cauza fiasco-ului de la Federal Reserve, si avea destui dușmani în clădirea Hoover. Biroul în sine nu reprezenta niciun pericol pentru el sau pentru Tarver, obsedată de Morse, lucrând de capul ei, reprezenta însă un pericol. Trebuia adunat fiecare lucru pe care Rusk i-l putea plasa în cârcă lui Morse ca să îi grăbească prăbușirea. Faptul că pierduse contactul cu Tarver era deconcertant, dar nu putea să îl piardă pe Barnett. Puteau câștiga de două sau chiar de patru ori cât făceau într-o afacere obișnuită. Tot ce trebuia să facă era să încheie afacerea. Iar pentru a face asta trebuia să aducă în discuție ideea timpului. Cu unii aici putea cădea afacerea. Cu alții nu. Barnett părea un tip impulsiv, dar putea avea rezerve de răbdare surprinzătoare.

– Ce faci? întrebă Barnett. Parcă ai fi în lumea viselor.

– Bănuiesc că intenția ta este să continuăm? întrebă Rusk.

– Aș vrea să știu mai multe detalii pentru început.

Era o întrebare firească, dar din nou parcă evoca imaginea unui mare juriu ascultând o conversație înregistrată.

– Domnule Barnett, ați apelat la vreo instituție legală pe tema asta?

– Nu, ce dracu.

– Bine. Trebuie să înțelegeți ceva. Nimeni nu vă va ucide soția. Va muri de moarte naturală. Înțelegeți?

Urmă o tăcere prelungă.

– Cred că înțeleg. Cât de repede se va întâmpla?

– Nu foarte repede. Vreți rapiditate, angajați un negru din Jacksonul de vest. Veți fi în pușcărie în Parchman de acum în trei luni.

– Atunci cât de repede?

– Cel mai probabil undeva între doisprezece și optsprezece luni.

– Iisuse!

– Dacă se poate mai repede, se poate aranja. Dar dumneavoastră trebuie să fiți pregătit să așteptați cât mai mult.

Barnett dădea din cap ușor.

– Încă o chestie. Nu o să fie deloc frumos.

– Cât de rău?

Rusk nu voia să folosească cuvântul cu litera C dacă nu era chiar nevoie.

– Boală terminală, firește. Nu trebuie să fie implicată prea multă durere, dar e nevoie de ceva putere pentru a-i face față.

– Cum rămâne cu partea juridică a lucrurilor? Cu divorțul și toate lucrurile legate de el?

– Nu va fi niciun divorț. Nicio parte juridică. Noi doi nu ne vom mai întâlni deloc începând de azi. De azi într-o săptămână voi parca un Chevrolet Impala alb în parcarea de la Annandale Country Club. În portbagajul mașinii veți găsi un plic cu instrucțiuni printate privitoare la plată. Plata se face în diferite moduri, dar în cazul dumneavoastră se va face folosind diamante netăiate.

Barnett îl privea ca și cum ar fi vrut să-i pună o întrebare, dar Rusk îl opri.

– Veți găsi tot ce aveți nevoie în instrucțiuni. Când veți ridica plicul, îmi veți lăsa în portbagaj o copie completă a fișei medicale a soției, incluzând tot ce puteți face rost despre ambele perechi de bunici, copii ale tuturor cheilor pe care le folosește soția dvs. cel mai des, adică de la mașină, de la seiful bancar, seiful de acasă, cutia de bijuterii, de asemenea planuri detaliate ale casei, parolele tuturor sistemelor informatice la care aveți acces și un orar săptămânal al tuturor activităților desfășurate de soție, incluzând toate vacanțele pe care plănuiește să le facă în următoarele trei luni. În principiu cutia ar trebui să conțină tot ceea ce se leagă de viața soției dumneavoastră. Ați înțeles?

Barnett se holba la el cu o față înspăimântată. Ajungea să înțeleagă în sfârșit realitatea.

– Vreți s-o țin de mâini în timp ce o înjunghiați, asta e, nu?

– Treaba asta vă privește doar pe dvs. și conștiința dvs, dle. Barnett. Dacă aveți îndoieli ar trebui să le exprimați acum și nu ar trebui să continuăm. Vreau să mă fac clar înțeles. Dacă vă hotărâți să continuați acum, nu mai aveți cum să vă răzgândiți. Din momentul în care părăsiți clădirea aceasta, veți fi supus unei supravegheri foarte atente, pentru siguranța mea și a asociaților mei. Rusk trase aerul umed și dens adânc în piept. Aveți nevoie de timp să vă gândiți la un răspuns?

Barnett își acoperi fața cu mâinile. Părul lui negru era lipit de cap, iar umerii săi puternici păreau să tremure. Rusk se întreba dacă nu cumva forțase lucrurile prea tare. Uneori își trata eventualii clienți cu ceai și cu simpatie, dar frica în legătură cu Tarver i se cuibărise atât de mult în stomac că nu își permitea să aibă răbdare.

– Cât timp ar dura un divorț? întrebă Barnett cu vocea spartă.

– Dacă soția este de acord să semneze pentru diferențe ireconciliabile, șaizeci de zile. Dacă nu, atunci ar putea dura o veșnicie.

– N-o să fie de acord, spuse dezolat. N-o să fie.

– Am ajuns la punctul unde nu mai pot să te sfătuiesc în nicio privință, Carson. Dacă nu ești sigur, putem lăsa cutia să decidă. Dacă nu găsesc cutia la locul ei, în portbagajul mașinii, peste o săptămână, voi ști că nu mai vrei să continui.

– Și dacă te duci să iei cutia și îl găsești pe șerif așteptându-te? întrebă Barnett pe o voce mai puternică.

– Ar fi păcat de gemenii tăi.

Barnett coborî de pe bancă mai repede decât putu Rusk să reacționeze. Petrolistul îl trânti de perete și îl apucă de gât cu o mână ca o gheară de fier. Rusk era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât Barnett, dar furia care ardea în ochii lui Barnett nu lăsa niciun semn de îndoială că dacă ar fi vrut, petrolistul i-ar fi putut smulge inima din piept.

– Asta nu e o amenințare, croncăni Rusk. Vreau doar să știți că asociații mei nu sunt genul de oameni pe care să-i trișați.

Trecură douăzeci de secunde până când Barnett îi dădu drumul.

– Asta înseamnă da sau nu? întrebă Rusk frecându-și gâtul.

– Trebuie să fac ceva, spuse Barnett. Nu pot să renunț la singura femeie din lume care poate să-mi ofere liniște.

Nu mai era nimic de zis. Rusk înțelese că nu ar fi o idee bună să îi întindă mâna, nu puteai să bați palma pentru o afacere atât de malefică. Îi făcu un semn din cap lui Barnett, apoi apucă clanța.

– Cum intru în mașină? întrebă Barnett. În Impala.

– O să las o cheie de rezervă pe cauciucul din stânga față când plec de aici.

– Știi cu ce mașină am venit?

– Cu Hummer-ul, spuse Rusk.

– Cel roșu, preciză Barnett.

Rusk făcu un semn cu mâna ca să arate că a înțeles în timp ce ieșea afară.

CAPITOLUL 34

Alex petrecu prima oră a zborului cu avionul într-o stare de șoc, sorbind vodcă și reamintindu-și diverse incidente din cariera ei întreruptă. Sentimentul de a fi lăsată pe dinafară, de a nu mai fi părtașă la evenimentele critice ale națiunii, era copleșitor. Dar undeva deasupra Tennessee-ului de est nu mai reuși să stea deoparte. După ce stewardesele terminară de servit băutura, se rezemă de fereastră și își porni telefonul pe furiș, stând cu ochii în patru după supraveghetori. Asta era ilegal și nu mai avea legitimația FBI-ului pe care să o fluture ca să primească tratament special. În sfârșit telefonul se conectă la o rețea și trei mesaje vocale apărură pe display. Își ținu telefonul la ureche și apăsă pe comanda pentru mesagerie vocală.

Primul mesaj era de la Will Kilmer: „Credeam că o să aud ceva de la tine, în dimineața asta. Din moment ce nu mi-ai spus nimic cred că situația nu e prea roz pentru tine. Dar nu poți lăsa asta să te deprime. Pe la patru dimineața omul meu din Greenwood a reușit să o filmeze pe Thora Shepard împreună cu chirurgul acela în flagrant delict. Îți trimit prin mail o copie a videoclipului, și îți trimit un stop cadru din film pe telefon. Nici urmă de Andrew Rusk sau alt personaj dubios prin Greenwood. Dar videoclipul ăla e fantastic, fetițo. Îmi pare rău pentru doctor. E un tip simpatic. În fine, sper să mă înșel în legătură cu audierea. Mișcă-ți fundul înapoi acasă. Mama ta încă se agață de viață și ne e dor de tine."

Pe Alex o cuprinseră valuri succesive de ușurare și tristețe, dar nu avu prea mult timp să reflecteze. Al doilea mesaj era de la recepționera lui Chris Shepard: informațiile de la serviciul de închiriat mașini de care Alex avea nevoie pentru a ajunge în Jackson. Notă totul pe spatele unei cărți de vizită de la FBI din poșetă, apoi se rezemă de fereastră.

Când auzi vocea celui de-al treilea mesaj, inima aproape i se opri în piept. Cel care vorbea era John Kaiser, unul dintre cei mai importanți agenți de teren din întregul FBI. Kaiser petrecuse ani buni lucrând pe cazuri de crime în serie la Departamentul de Investigații din Quantico, Virginia, dar se întorsese la un serviciu normal la cererea lui acum câțiva ani. Foarte respectat în Birou, Kaiser petrecuse câțiva ani cantonat în New Orleans, unde rezolvase un caz legat de lumea artistică care făcuse ocolul presei la nivel mondial. Alex încercase sa dea de Kaiser acum zece zile, când și-a dat pentru prima dată seama cam cu ce s-ar putea confrunta, dar nu primise niciun răspuns. Agenții de la Biroul din New Orleans susțineau că ofițerul de teren petrecea o vacanță prelungită împreună cu soția sa, un fotograf de război pe nume Jordan Glass, așa că Alex renunță.

– Alex, sunt John, spuse Kaiser. De-abia acum reuşesc să te contactez pentru că am lucrat sub acoperire. Nu am reuşit să o contactez pe Jordan în ultimele şase săptămâni. Când ţi-am auzit mesajele, nu mi-a venit să cred. Vreau să aud tot ce ai. Ai numărul meu de telefon. Poţi să mă suni oricând.

Alex încercă să-şi controleze emoţiile care se năpusteau asupra ei. Se simţea atât de uşurată încât îi veniră lacrimi în ochi. Dar apoi o lovi o idee. Kaiser probabil că îi trimise mesajul înainte să afle că fusese suspendată.

Se scufundă în scaun şi îşi cuprinse faţa în pumnul drept. Dintre toţi oamenii din lume al cărui ajutor şi l-ar fi dorit, Kaiser era omul. Mai mult chiar, îi era dator.

Acum doi ani, Kaiser fusese luat ostatic de către doi detectivi de la omucideri care erau investigaţi pentru crimă. De decenii poliţia din New Orleans fusese paralizată de un sistem de corupţie atât de întins încât păta reputaţia pe plan naţional a oraşului. La începutul anilor '90, mai mulţi poliţişti din Crescent City fuseseră condamnaţi pentru crimă, iar guvernul federal aproape că luase pe umerii lui asigurarea ordinii în oraş. Zece ani mai târziu, corupţia avea aceleaşi rădăcini adânci. Kaiser urmărea nişte detectivi care facilitaseră traficul de droguri în oraş, când unul dintre informatorii lui avea un microfon la o întâlnire din Cartierul Francez. Acesta fu descoperit, iar Kaiser dădu buzna înăuntru pentru a preveni uciderea informatorului. Kaiser însuşi căzu ostatic, iar detectivii se baricadaseră într-un apartament din Royal Street. Alex făcea pregătiri suplimentare în Atlanta la momentul respectiv, dar reputaţia sa la nivelul Biroului era la cote maxime. Zbură cu un avion al Biroului la Aeroportul Lakefront, care se afla chiar lângă Biroul Teritorial din New Orleans, iar apoi fu dusă în grabă în Cartierul Francez în maşina personală a agentului special. Negocierile s-au întins şapte ore, dar duelul ei cu detectivii sociopaţi se dovedi cel mai epuizant din întreaga carieră. De două ori în timpul negocierilor crezuse că Kaiser va fi executat, iar la un moment dat chiar îl crezuse mort. Mai târziu a aflat că unul dintre detectivi îşi ţinuse pistolul la tâmpla lui Kaiser şi apăsase pe trăgaci la un unghi redus provocându-i lui Kaiser pierderea permanentă a auzului în urechea dreaptă. Kaiser fusese martor la întreaga negociere şi a creditat-o pe Alex cu toate meritele pentru salvarea vieţii sale. Cei doi detectivi încă se aflau după gratii pentru episodul respectiv.

Alex se gândea la Kaiser când îşi dădu seama că o imagine digitală se downloada pe telefonul ei. După ce se termină, Alex studie micul ecran cu o concentrare deplină. Deşi rezoluţia era mică, poza arăta o femeie blondă goală, stând cu coatele sprijinite de marginea unui balcon, în timp ce un bărbat gol o pompa din spate. Femeia era fără nicio discuţie Thora Shepard. Balconul lucea argintiu închis, de parcă ar fi fost făcut din oţel, iar aspectul său arhitectural îi dădu lui Alex impresia că este hotelul Alluvian. Dacă doar o poză era atât de explicită, Alex se gândea ce senzaţie va avea soţul Thorei la vederea întregului film.

Respiră adânc de câteva ori apoi îl sună pe Kaiser pe telefon.

– Kaiser, răspunse el.

– Sunt Alex Morse, John.

Acesta nu răspunse în primă fază, apoi spuse:

– Am auzit ce-ai păţit azi dimineaţă. Îmi pare rău.

– N-a fost o zi prea bună, *amigo*.

– Ceva e al dracului de aiurea când se întâmplă aşa ceva.

– Mă tem că eşti singurul care crede asta.

– Mă îndoiesc. Vrei să te opreşti din investigaţie?

Alex ezită.

– Tu ai de gând să raportezi dacă îţi spun ceva?

– Ar trebui să ştii mai bine.

– Nu mă pot opri, John. Sunt sigură că am dreptate, iar acum doctorul care este următoarea ţintă mă crede. La început a fost foarte sceptic, dar acum ştie. Cazul acesta e o nebunie. Nu o să-ţi vină să crezi care e semnătura crimei. E un scenariu care implică o echipă – un avocat şi un cadru medical – şi omoară oameni dându-le cancer.

– Cancer, spuse Kaiser încet. Alex, eşti sigură?

Îşi închise ochii.

– Absolut.

– Care e motivul?

– Cred că e împărţit între cei doi făptaşi. Dar în principiu e un avocat specializat pe divorţuri care îi scuteşte pe clienţii lui de la a pierde milioane de dolari, omorându-le soţiile.

Urmă o pauză lungă.

– Şi ce anume ai vrea să fac?

– Nu trebuie să faci nimic.

Din eter se auzi un râs sec.

– Hai să spunem că nu ştiu asta, atunci ce ai vrea să fac?

– Eşti în New Orleans acum?

– *Si*.

– Condu până în Jackson, Mississippi. Sunt şi eu pe drum, cu un zbor fără escală. Şi nu, Biroul nu ştie asta.

– Ce ar urma să facem la această întâlnire?

– Vreau să faci cunoştinţă cu doctorul. Să-l asculţi pe el. Să mă asculţi pe mine. Am nevoie de creierul tău, John. Experienţa ta în criminalistică. Faci trei ore cu maşina. Te rog să-mi spui că o să vii.

După o tăcere lungă, Kaiser spuse:

– Unde vrei să ne întâlnim?

– Alex sugeră Cabot Lodge lângă Centrul Medical Universitar. Kaiser spuse că nu poate promite nimic, dar că va încerca să fie acolo. Apoi închise.

Energizată de perspectiva ajutorului lui Kaiser, îl sună pe Chris. Apoi îşi aduse aminte de fotografia cu balconul. Chris îi va cere să vadă clipul imediat ce va fi aflat de existenţa lui. Ce urma să facă după ce îl vede? Să conducă la biroul lui Shane Lansing şi să-l bată măr? Să se îmbete şi să renunţe la orice din disperare? Văzuse

bărbați reacționând în ambele feluri, şi nu avea cum să anticipeze reacția. Desigur, putea să „omită“ fotografia când îl va ruga pe Chris să se întâlnească cu Kaiser, dar ar plăti un preț prea scump după. Nu… Trebuia să îl lase pe Chris să facă față durerii chiar acum. În felul ăsta, până ajungea la Jackson, putea fi la fel de angajat în prinderea lui Andrew Rusk şi a complicilor lui ca şi ea. Alex se uită încă o dată în jur, apoi îl sună pe Will Kilmer.

CAPITOLUL 35

Chris şi Ben stăteau pe canapeaua de piele din biroul lui Chris când sună telefonul mobil. Chris luase opt sute de miligrame de ibuprofen şi încă îi bubuia capul. Durerea de cap a lui Ben era la fel de groaznică. Chris începu să se îngrijoreze crezând că putea fi vorba despre toxiinfecție alimentară, dar niciunul dintre ei nu avea simptome gastrointestinale.

– E telefonul de la spital, spuse Ben. Răspunzi?

De fapt, Chris nu prea avea chef. Dar din moment ce Alex nu avea cum să aterizeze încă în Jackson, telefonul trebuia să fie unul important.

– Dr. Shepard, răspunse de dragul lui Ben.

– Chris, spuse Alex. Trebuie să vorbesc cu tine. Eşti singur?

– Stai puțin. Îl atinse pe Ben pe coapsă. Întinde-te un pic aici. Sting luminile şi merg în baie să vorbesc la telefon. E ok?

Ben dădu din cap abătut.

Chris stinse luminile şi intră în baie.

– Ok, dă-i drumul.

– Will mi-a trimis o fotografie digitală acum câteva minute. E un stop cadru dintr-o înregistrare video. Probabil că îți trimite şi ție chiar acum înregistrarea pe adresa de e-mail. Nu e ceva ce ai vrea să vezi, dar trebuie.

– Despre ce e vorba? întrebă el, simțind furnicături în stomac.

– E ceva ce a fost filmat azi-noapte la hotelul Alluvian.

Lui Chris îi venea să înjure, dar Ben avea să audă furia din vocea lui chiar şi prin uşă. Se privi în oglinda din baie. Ochii lui păreau a fi cei ai unui străin.

– Bine, mulțumesc, se auzi spunând. Îmi voi verifica e-mailul.

– Poți rămâne la telefon în timp ce o faci?

Se frecă la baza gâtului.

– Aş prefera să nu. Mai ai ceva de spus?

– Da. Trebuie să vin la Jackson în după-amiaza asta. La noapte cel târziu.

– De ce?

– Să mă întâlnesc cu un agent FBI pe nume John Kaiser care o să ne ajute.

– Ăsta cine mai e?

– Unul dintre cei mai importanți agenți ai Biroului. Kaiser e specialist în criminalii în serie.

– De ce să ne ajute? Parcă spuneai că te-au dat afară din Birou.

– Urmează şi asta. Dar Kaiser îmi e dator vândut. Tu uită-te la videoclip, Chris. După ce vei vedea ce e de văzut, sigur vei vrea să faci ceva. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să vii în Jackson. Îţi eşti dator ţie şi lui Ben.

– Nu pot să merg nicăieri, chiar şi dacă aş vrea. Ben e bolnav. Am fost nevoit să-l iau de la şcoală.

– Ce-a păţit?

– Are o durere de cap, una rea de tot.

Urmă o pauză.

– Mi-ai spus mai devreme că şi pe tine te doare capul, nu?

– Aha. Trebuie să plec, Alex. Chris închise, îşi băgă telefonul în buzunar şi ieşi din baie.

– Cine era? întrebă Ben.

– Un doctor din New York care mă consulta în privinţa unui caz.

– O doamnă doctor?

Chris uita uneori ce simţ acut aveau copiii în comparaţie cu adulţii.

– Da, exact. Cum te mai simţi?

– Încă mă doare. Unde vrea să te duci?

– În Jackson, am trimis un pacient acolo.

Ben căzu pe gânduri.

– Putem să mergem acasă acum?

– Nu încă, prietene. Chris stătu lângă el şi privi screen saverul computerului. Îl arăta pe Ben într-un meci de baseball de anul trecut. Băiatul deja crescuse cu douăzeci şi cinci de centimetri şi se îngrăşase cinci kilograme. Chris strânse braţul lui Ben.

– Băiete, trebuie să aduc un pacient aici. Hai să te duc în biroul domnişoarei Jane. Te poţi juca jocuri pe calculator acolo, bine?

Ben dădu din umeri apatic.

Chris îl conduse în birou, apoi se întoarse singur. În timp ce venea înapoi, Holly încercă să-l direcţioneze înspre una dintre sălile de examinare, dar el îşi întinse mâna pentru a o preveni.

Înapoi la biroul său, tastă parola şi îşi deschise contul de mail. Cel mai nou mesaj primit era de la wkilmer@argusoperations.com. Deschise mailul, care nu spunea decât *Îmi pare rău, doctore Shepard, sincer, Will Kilmer.* La baza mesajului era o imagine care indica un fişier ataşat. Chris salvă fişierul pe calculator. Un indicator îi apăru pe ecran indicând rata downloadului. Inima îi bătea la fel ca ritmul downloadului, apoi odată procesul terminat, deschise Windows Media Player-ul.

Stătea cu arătătorul pe mouse, simţind că un simplu click avea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna. Se simţea ca unul dintre pacienţii care stăteau în faţa lui la birou, şi cărora le era prea frică să întrebe de rezultatele analizelor pe care doctorul le ţinea in mână. Dar nu avea niciun sens să amâne, în niciunul dintre cazuri. Nu avea nimic de câştigat, şi al dracului de mult de pierdut.

– La dracu, mormăi şi deschise fişierul.

În primă fază văzu doar marginea unui balcon în ceea ce părea a fi o curte închisă, filmată de la douăzeci de metri dedesubt. În spatele balustradei era o uşă

franceză. Se auzea ceva de felul unui ciripit din boxele lui Chris, dar niciun fel de sunet. Poate era zumzetul aerului condiţionat. Apoi râsul unei femei distruse liniştea, zguduindu-l pe Chris în străfundul fiinţei. Chiar înainte să o vadă, ştia ce urma să se întâmple. O voce neclară de femeie protesta ceva, dar nu prea serios. Apoi uşa balconului se dădu în spate şi Thora ţâşni din uşa balconului pe balustradă, ca şi cum ar fi fost împinsă.

Era goală puşcă.

Ţipând ca o liceană la un show de striptease Chippendales, încercă să intre înapoi înăuntru, dar un bărbat în umbră bloca intrarea. Îi prinse braţele şi o învârti înapoi spre balustradă. Chris îşi strânse mâinile în timp ce Shane Lansing păşi pe balcon, cu penisul erect. Înainte ca Thora să poată să se întoarcă, o prinse de gură şi o pătrunse pe la spate. Ea icni, ţipă încă o dată, apoi apucă balustrada şi se fixă mai bine în braţele lui. Muşchii ei se profilară clar în timp ce suporta ceea ce curând se transformă într-un atac brutal, avea gura căscată, ochii aproape îi săreau din orbite. Chris o mai văzuse arătând astfel în timpul ultimei ture dintr-un maraton când dădea tot ce putea din ea. Începu să gâfâie în ritmul coapselor lui Lansing, faţa ei căpătând un aspect mai degrabă de animal decât de om. Când începu să geamă, gemetele ei de pisică reverberând din pereţii curţii interioare, Chris se uită îngrijorat la uşa cabinetului. Întinse mâna după butonul de volum al boxelor, dar înainte să îl atingă, Lansing îi acoperi Thorei gura cu mâinile, îi trase capul în spate, şi începu să o pironească de balustradă. În timp ce Chris aştepta inevitabilul climax, un val de greaţă suprimă şocul care îl ţinuse până atunci lipit de ecran. Sări şi fugi în baia lui privată, căzu, se puse pe vine şi elimină ceea ce mai rămăsese din prânz în toaletă.

– Dr. Shepard? auzi el o voce de femeie. Era Holly, asistenta.

Până să ajungă la birou, ecranul din fericire era deja negru.

– Ce e? spuse el, ştiind că probabil faţa lui era neagră de furie.

– Vă simţiţi bine?

– Da, intră.

Se ridică şi merse iar în baie, unde umezi un prosop şi se şterse pe faţă.

– Sunt doar puţin obosit.

– Cred şi eu. Cu tot baseball-ul din timpul nopţii. Sunt şi eu destul de obosită.

Când Chris privi înapoi, Holly stătea în faţa calculatorului, făcându-şi vânt cu o revistă. Dacă ar fi apăsat butonul mouse-ului, videoclipul ar fi pornit iar. Merse în spatele ei şi o strânse de umeri, lucru care o surprinse, dar o făcu să se ridice din scaun mai repede. Singurul lui gând era să se aşeze iar în scaun pentru a elimina posibilitatea coşmarului de a reveni pe ecran.

– M-am uitat pe rezultatele doamnei Young, spuse Holly. Le-aţi văzut?

– Nu.

Holly îl studie cu atenţie fără să spună nimic. Apoi spuse ezitant:

– Nancy a terminat cu razele X ale domnului Martin. Aşteaptă de ceva vreme în camera aia.

O parte morbidă din el voia să redeschidă fişierul, dar rezistă impulsului. Avea mintea plină de imagini datând din ziua în care o văzuse prima oară pe Thora Rayner într-un salon din Spitalul St. Catherine. Clipul video părea incomprehensibil în lumina lucrurilor pe care le făcuseră de atunci. Cum putea o femeie care avusese grijă cu atâta devotament de un soţ muribund să trădeze un om care o iubea aşa cum o iubea Chris? Cum putea să renunţe la un soţ care se legase aşa de puternic de fiul ei? Toate astea îl depăşeau. Refuzul de a accepta, care se eroda de la sosirea Agentului Morse, stătea acum în ruină la picioarele sale. Cu toate acestea, furia încă nu îi luase locul. Trecuse direct în durere, insuportabil de grea, care aduse cu sine o amorţeală paralizantă.

Telefonul suna din nou. Alex, desigur. Ridică telefonul dar nu răspunse, o reacţie juvenilă. Nu putea să-şi permită paralizia. În orice moment Holly avea să bată din nou la uşă. Avea pacienţi care îl aşteptau. Mai era de asemenea şi Ben în faţă, jucându-se pe calculator dar voind mai mult decât orice să meargă acasă cu tatăl lui. Tatăl lui? se gândi Chris. Nu sunt tatăl lui, de fapt. Nu e carne din carnea mea. L-am adoptat pe cale legală, dar ce s-ar întâmpla într-un divorţ? Ştiu ce şi-ar dori Ben, oricât de nebunesc ar putea să pară. Chiar şi Thora atribuie regăsirea fericirii şi îmbunătăţirea notelor şcolare faptului că am intrat eu în viaţa lui. Dar ce ar spune un judecător?

Telefonul se opri din sunat. De parcă s-ar fi mişcat sub apă, Chris deschise telefonul în formă de scoică şi apăsă pe butonul care avea să-l conecteze cu Alex. Aceasta răspunse la primul zgomot al soneriei.

– Eşti bine? întrebă ea. Ştiu că e greu să vezi aşa ceva.

– Da.

– Îmi pare rău, Chris.

– Chiar îţi pare rău?

– Fireşte. Tot ce mă interesează în povestea asta sunteţi tu şi Ben.

– Asta nu e adevărat, vrei doar să-l înfunzi pe Andrew Rusk.

Alex se opri să se gândească.

– Bine, e şi asta adevărat. Dar nu din vreun sentiment ieftin de răzbunare. O fac pentru Grace, si pentru tine, şi pentru toţi oamenii ale căror vieţi le-a distrus.

Chris nu spuse nimic. Aşteptă să apară un element nou în conversaţie pentru a se lega de el, dar nu apăru nimic. Alex aştepta de asemenea tăcută. Chris tocmai voia să spună ceva când Alex zise:

– Orice ai face, te rog nu-i spune Thorei ce ştii.

– Nu te mai îngrijora. Am vorbit deja despre asta.

– Dar e diferit acum, nu-i aşa? Ascultă-mă, Chris. Bănuiesc că vrei ca Ben să locuiască împreună cu tine când toate astea se termină.

Rămase tăcut.

– Nu sunt doar un agent FBI, să ştii. Sunt de asemenea avocat. Iar cea mai bună metodă prin care poţi să te asiguri că obţii custodia lui Ben este ca Thora să fie pedepsită pentru tentativă de omor.

Îl cuprinse un val de furie.

– Ar trebui să îl ajut pe Ben trimiţându-i mama în închisoare?

– Într-un cuvânt? Da.

– Asta e minunat, Alex.

– Mai e ceva, ceva ce mă sperie.

– Ce anume?

– Tu şi Ben aveţi dureri de cap, aşa este?

– Da.

– Şi unchiul William are una. Destul de rea.

Chris se gândi la asta.

– A început de azi dimineaţă, continuă Alex. A înghiţit ceva aspirină, dar nu a dispărut.

Un bâzâit ciudat începu în capul lui Chris.

– M-ai auzit?

– Te-am auzit.

– Ce crezi?

– Nu-mi place.

– Şi mie mi s-a părut o coincidenţă mult prea mare. Dar nu pot să-mi dau seama ce s-o fi putut întâmpla. Adică Will a fost cu voi toată noaptea, nu?

– A dormit în scaun toată noaptea.

– Ce?

– A băut trei beri si s-a stins ca o lumânare.

– Rahat.

O imagine apăru brusc în capul lui Chris, camera lui Alex de la Days Inn, şarpele coral încolăcit în baie, pisica moartă pe podea.

– Alex, ar trebui să mai ştiu ceva, mi-ai spus oare chiar tot ce era de spus?

Încă o pauză.

– La dracu, ce-i cu toate reţinerile astea, ce nu vrei să-mi spui?

– Am vorbit cu Will chiar înainte să te sun. Detectivul lui a aflat cum face Lansing naveta. Printr-un mic serviciu charter de la aeroportul local. Sunt folosite pentru stropirea recoltelor cu ierbicide dar fermierii din zonă le folosesc şi pentru diverse curse spre Houston sau Memphis. Lansing a sunat acum câteva zile din Natchez şi a aranjat câteva curse de pe aeroportul din Natchez spre Greenwood şi înapoi. Ajunge seara şi pleacă dimineaţa devreme. Face naveta pentru…

– Pentru a i-o trage Thorei ca un animal.

– Da, cam asta ar fi, da.

– Măcar prietena ei e acolo. Laura Canning?

– Da, o acoperă pe Thora.

Chris lovi puternic cu mâna biroul din faţa sa. Furia venea într-un sfârşit la suprafaţă.

– Fir-ar a dracului!

– Chris, aşteaptă. Doar o secundă.

– Ce mai este?

– Will mă sună din nou. Trebuie să fie ceva important.

Îl puse pe hold. Perioada de aşteptare părea să se întindă pentru o eternitate.

– Chris? spuse ea, după care urmă un alt click.

– Da.

– Mai trebuie să-ți spun ceva, şi e chiar grav.

O parte din el se tensionă în fața necunoscutului.

– Spune-mi.

– Will i-a verificat afacerile lui Shane Lansing. Ştii, cred că Lansing e băgat în multe chestii, nu?

– Da. Popasuri pentru camionagii unde se practică jocuri de noroc, restaurante, spitale, tot felul de chestii.

– Ei bine, se pare că este de asemenea unul dintre proprietarii unei clinici de oncologie cu radiații în Meridian, Mississippi. Centrul pentru Tratarea Cancerului.

Chris se simțea de parcă îi scăzuse temperatura cu zece grade.

– Glumeşti?

– Nu. Will tocmai a aflat asta.

– Dar asta înseamnă că Lansing are acces la…

– Ştiu. Pastile de cesiu, iodură lichidă, maşini pentru tratament cu radiații, tot tacâmul.

– Dar… tu mi-ai spus că crimele astea merg înapoi cinci ani, aşa este?

– Da.

– Atunci cum ar putea fi Lansing parte la aşa ceva? Vreau să spun, dacă Thora s-a dus să-l vadă pe Andrew Rusk acum câteva săptămâni, cum e posibil ca Rusk să-l fi găsit pe Lansing atât de repede şi să-l angajeze să mă omoare? Pur şi simplu nu are sens din punct de vedere al încadrării în timp.

– Thora este un client atipic pentru Rusk, spuse Alex. A mai avut doar două cliente femei din câte ştiu.

– Stai, interveni Chris. Red Simmons.

– Exact. Se poate ca Thora să-l fi folosit pe Andrew Rusk acum câțiva ani, ca să-l omoare pe Red Simmons. Dacă aşa stau lucrurile, atunci l-a contactat pe Rusk acum cel puțin trei ani şi se poate să-l fi cunoscut chiar şi acum şapte ani. Este posibil chiar să-l fi cunoscut pe Lansing prin Rusk.

– Dar Red nu a murit de cancer.

– Nici sora mea.

Gândurile lui Chris o luară la goană, dar dedesubtul nivelului rațional altceva se întâmpla în mintea sa. Frica şi furia se amestecau într-o disperare sumbră a cărei singură rezolvare era acțiunea.

– La ce oră spuneai că ajunge în Jackson prietenul ăsta al tău?

– Cât de repede poate, spuse Alex, cu vocea inundată de uşurare. Dacă pleci în următoarea oră ai ajunge acolo în acelaşi timp cu Kaiser.

– Bine.

– Vii?

– Da, desigur.

– Mulțumesc, Chris.

– Nu-mi mulțumi. Acum e vorba de supraviețuire.

Alex începuse să spună ceva, dar Chris închise şi puse telefonul în sertarul biroului. După ce îşi închise contul de e-mail, se deplasă spre capătul clinicii controlat de Tom. Sora şefă a lui Tom, Melba Price, stătea lângă uşa Cabinetului 7. Melba era foarte ageră în interpretarea limbajului corpului atât la colegi cât şi la pacienți. Această abilitate o transformase în mâna dreaptă a lui Tom timp de mai bine de douăzeci de ani.

– Trebuie să-l văd, Melba, spuse Chris. Cât de curând posibil.

– Mai are puțin şi termină. Se uită la Chris cu o privire piezişă. Am auzit de tine şi de doctorul Lansing.

Chris făcu o grimasă.

– Nu mă priveşte, spuse Melba, dar o groază de oameni vor să facă de multă vreme ce ai făcut tu.

Timbrul baritonal binedispus al lui Tom Cage reverberă prin uşa solidă de lemn. Chris auzi scârțâitul unui scaun, un la revedere răsunător, iar apoi Tom păşi în hol surprins.

– Salut, leneşule, spuse el. Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Hai să mergem în birou.

Chris scutură din cap.

– Ai un cabinet liber?

Tom se uită la Melba.

– Numărul cinci, spuse ea.

Chris merse în față. După ce Tom închise uşa, se uită la partenerul său mai tânăr cu un aer patern.

– Ce s-a întâmplat, Chris? N-am vrut să te provoc în legătură cu Lansing. Tipul e pur şi simplu un nenorocit.

Chris se uită din nou la mentorul său, dându-şi poate pentru prima dată seama cât de în vârstă era Tom Cage realmente. Tom începuse să practice medicina în 1958. Crescuse într-o perioadă când antibioticele nu existau, cu toate astea ajunsese să practice medicina în epoca tomografiilor şi a terapiei genetice.

– Vreau să-mi faci un serviciu, Tom. Şi fără să mă întrebi nimic.

Bătrânul dădu din cap sobru.

– Spune.

– Vreau să-mi faci un examen medical. Pe tot corpul.

– Ce anume să caut? Ai ceva simptome?

Tom se întreba la ce s-ar fi putut gândi Chris într-o asemenea situație. Cei mai mulți doctori la un anumit moment în viață suspectează că vor muri de o boală

terminală. Problema lor e că ştiu prea multe, şi chiar şi cel mai mic simptom poate să le trezească frica de boala fatală.

– Am o durere de cap severă, spuse Chris, dar nu asta e realmente problema. Am motive să suspectez…ceva. Vreau să verifici fiecare centimetru al corpului meu cu lanterna. Chiar cu lupa dacă trebuie.

– Şi ce să caut?

– Orice ieşit din comun. O urmă de ac, o vânătaie, o leziune, o incizie cât de mică. Vreau să începi cu interiorul gurii.

Tom se uită fix la el pentru ceva vreme. Chris putea aproape să vadă cum se învârtesc întrebările în capul lui Tom. Dar, într-un final, Tom spuse:

– Ar fi bine să te dezbraci şi să te urci pe masă.

În timp ce Chris îşi dădea jos hainele, Tom îşi puse pe cap o caschetă de piele cu o lanternă ataşată de ea. Chris se urcă pe masa de examinare şi se întinse pe spate.

– Nu mai am ochii la fel de buni ca altădată, spuse Tom. Dar am descoperit un melanom chiar ieri, atât de mic să nu-ți vină să crezi. Să încep cu gura, spui?

Chris deschise gura larg.

Tom luă o spatulă dintr-un borcan şi o folosi pentru a expune gingiile şi mucoasa lui Chris. Apoi luă o mică oglindă dintr-un sertar, şi înjurând încet, începu să examineze gura lui Chris.

– La dracu, mormăi Tom. E ca şi cum ai explora peşteri.

Chris făcu un sunet gutural prin care îi dădea dreptate doctorului.

– Mie mi se pare în ordine. Tom retrase spatula. Să nu uiți să foloseşti ața dentară după fiecare masă.

Chris nu avea chef de glume, dar doctorul îi aruncă o privire ironică, oricum.

– Ok, acum ce urmează?

– Uită-te în păr, spuse Chris, amintindu-şi de Gregory Peck în *The Omen*[1].

În timp ce Tom analiza cu atenție scalpul lui Chris, spuse:

– Nu văd nimic altceva decât patternul tipic de început de chelie la bărbați.

– Bine, acum pielea. Fiecare bucățică.

Tom începu cu gâtul apoi trecu spre piept.

– Mă bucur că nu eşti unul dintre nenorociții ăia păroşi, spuse, mişcând lumina peste sternul lui Chris. Ok…acum ajungem la bijuteriile de familie.

– Fiecare crăpătură şi crevasă. Chris simți mâna înmănuşată a lui Tom ridicându-i testiculele, apoi verificându-i penisul. Şi gaura.

– Iisuse.

Tom verifică şi acolo, apoi reveni la umeri. Îl verifică sub braț, apoi verifică extremitățile.

– Şi între degete.

– Asta îmi aduce aminte de perioada de rezidențiat, spuse Tom. Am lucrat mai multe luni în Închisoarea Comunală Orleans. Polițiştii mă puneau să verific suspecții între degete pentru urme de ac.

1 Omen: Profeția, film horror american din 1976 cu Gregory Peck în rol principal.

– Aceeaşi chestie, spuse Chris întorcându-se pe burtă.

– Hai să terminăm cu ce e mai rău întâi, spuse Tom, iar Chris simți mâinile reci care îi desfăceau fesele. Se aştepta ca Tom să le dea drumul imediat, dar nu o făcu.

– Ce vezi?

– Nu sunt sigur, murmură Tom. Pare a fi o urmă de injecție.

Lui Chris i se blocă vocea în gât. Vorbeşti serios?

– Aşa arată. Pare ca şi cum cineva ți-a înfipt acolo un ac şi tu ai încercat să te smulgi. Ca un bebeluş speriat, ştii? În mod cert e o vânătaie acolo.

– În afara anusului sau înăuntru?

– Chiar la deschidere. Asta e foarte ciudat, Chris. Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Chris se dădu jos de pe masă şi îşi trase pantalonii.

– Trebuie să-l verificăm şi pe Ben.

Tom deschise ochii larg.

– Poftim?

– Sunt cât se poate de serios. E chiar acum în biroul din față. Ben are aceeaşi durere de cap ca mine. Îi voi spune că îl verificăm pentru tenie.

Tom se holbă la Chris de parcă ar fi fost îngrijorat să nu fie beat.

– Nu sunt nebun, Tom. Mi-ar plăcea să fi fost. Vrei să stai aici cu mine cât timp îl verific pe Ben?

Nici într-un caz n-am de gând să te las singur cu el, parcă spuneau ochii lui Tom.

Chris derapă spre şoseaua care pornea dinspre spitalul Elgin, inima bubuindu-i de frică şi furie. Pe scaunul din dreapta se afla o casetă de lemn pe care o împrumutase de la un radiolog de la spitalul St. Catherine. Imaginea lui Ben întins pe masa de examinare îl bântuia încă mai tare decât cea a Thorei pe balconul hotelului.

– Ce cauți? întrebă Ben, iar Chris trebui să mintă, şi Tom minți ca să îl acopere. Nu putea, însă, să şteargă privirea dezaprobatoare de pe fața medicului bătrân. Tom Cage suspecta ceva foarte neobişnuit, şi într-o situație asemănătoare probabil că Chris ar fi gândit la fel. Ar trebui să se bazeze pe bunăvoința pe care a construit-o în cele nouă luni de practică alături de Chris zi de zi.

După ce îl verifică pe Ben căutând urme şi negăsindu-le, Chris îl dădu iar pe băiat în grija recepționistei şi se închise în birou. Nu avea nicio idee cu ce anume a fost injectat, dar lucrul care îi venea în minte tot mai des era descoperirea făcută prin Alex că Shane Lansing avea acces la materiale radioactive. La asta se adăuga ceea ce spusese Pete Connolly, că radiațiile ar fi cea mai uşoară metodă pentru a îmbolnăvi pe cineva de cancer în mod intenționat. Date aceste două fapte, ce putea să însemne urma de ac din rectul său? Oare fusese injectat cu un lichid radioactiv? Sau fusese contaminat cu pastile radioactive suficient de mici pentru a ajunge direct în sânge? Încerca să îşi aducă aminte ce zicea Connolly despre taliul iradiat folosit pentru a asasina pe cineva, dar era greu să se concentreze cu frica umflându-i-se în piept.

Forțându-se să-și mențină autocontrolul, Chris se deplasă pe culoare spre camera pentru radiații X și o rugă pe Nancy Somers, tehnicianul lor, să-i facă o radiografie abdominală. Nancy rămase perplexă la auzul cererii doctorului, dar nu putea să-și refuze angajatorul. Chris apucă un halat de hârtie, se dezbrăcă în spatele mașinii, apoi se îmbrăcă cu halatul și se urcă pe masa rece. Nancy reglă voltajul, apoi făcu poza. Două minute mai târziu, Chris prinse radiografia cu o clamă de peretele luminos din camera de vizionat.

– Ce anume cauți? întrebă Tom din spatele lui.

– Supraexpunere.

Chris de-abia putu să vorbească cât timp scană radiograma. Se temea să nu vadă pete negre cauzate de emisii radioactive care să supraexpună filmul. Cu toate acestea, deși se chiorî la fiecare centimetru pătrat de film, nu observă nimic anormal.

– Mie mi se pare în regulă, spuse Tom. Asta are vreo legătură cu urma de ac?

Chris dădu din cap afirmativ. Apoi simți mâna lui Tom pe umăr.

– Ce se întâmplă, fiule? Spune-mi mie.

Nu mai putea să ascundă nimic acum. Chris se întoarse către partenerul lui și îi spuse:

– Cineva încearcă să mă omoare, Tom.

Urmă o tăcere ca după un șoc, apoi Tom întrebă:

– Cine?

– Thora.

Ochii bătrânului se îngustară.

– Poți dovedi asta?

– Nu. Dar lucrez cu un agent FBI pentru a aduna probe.

Tom dădu din cap ușor.

– Shane Lansing are cumva vreo legătură cu toate astea?

– Cred că da. Știai că este co-proprietar la un centru de oncologie cu radiații în Meridian?

În timp ce Tom scutura din cap, Chris observă mintea ageră a bătrânului cum funcționează în spatele ochilor săi înțelepți. Nu îi va lua timp mult pentru a face toate legăturile.

Chris scutură cu recunoștință mâna lui Tom, apoi îl luă pe Ben și câteva lucruri din birou și plecă. Durerea de cap era încă foarte puternică, dar pe Ben începuse să îl lase. Băiatul voia să stea cu tatăl său, bineînțeles, dar Chris insistă să-l lase acasă la dna. Johnson. Văduva avusese grijă de Ben încă dinainte ca Thora să se căsătorească cu Chris și îl iubea ca și cum ar fi fost al ei. Promise să îl țină pe Ben chiar peste noapte dacă era necesar, tot ce trebuia să facă Chris era să dea un telefon. Îi lăsă o sticlă de Advil și un analgezic mai puternic, în caz că durerea de cap a lui Ben ar apărea iar.

Acum că ajunse la casa Elgin, se năpusti înăuntru cu caseta pe care o împrumutase de la spital. Intrând în camera în care se găsea mașina de spălat, deschise trusa de scule și scoase un briceag ascuțit ca o lamă de ras. Cu cuțitul și cu un clește într-o mână, și cu caseta în cealaltă, fugi înapoi spre dormitorul principal.

Mai întâi smulse cearceafurile de pe pat, dând la iveală salteaua de dedesubt. Examină întreaga suprafață a saltelei cu ochii la doar zece centimetri de ea, concentrându-se pe partea patului care era a lui. Nu observă nicio urmă că s-ar fi întâmplat ceva, dar asta nu demonstra nimic. Îngenunchind lângă pat, deschise caseta de lemn pe care o adusese de la St. Catherine. Înăuntru era un contor Geiger împrumutat de la departamentul de radiologie al spitalului. Radiologul îi spusese că, în afară de căutarea „scurgerilor" după anumite proceduri, contorul putea fi folosit și pentru apărarea civilă după un atac nuclear.

Chris porni contorul, simțind o frică de moarte gândindu-se la clic-clicul care semnaliza prezența radiațiilor, dar mașinăria nu emise decât un zumzet foarte slab. Contorul Geiger avea un mâner care se folosea pentru a-l deplasa și un indicator atașat de el printr-un cablu flexibil. Chris deplasă indicatorul pe toată suprafața patului, dar nu auzi niciun sunet.

Punând contorul de o parte, înfipse cuțitul în saltea în locul unde și-ar poziționa în mod normal capul și o tăie pe toată lungimea. Folosind dinții cleștelui, smulse umplutura densă de spumă, aruncând bucăți din ea prin dormitor, dar din nou nu găsi nimic.

Transpirat și exasperat, se uită insistent prin toată camera. *Unde or fi pus-o?* se întrebă. *Unde aș fi expus suficient?* Apucă contorul Geiger și fugi spre cămăruță, la fotoliul în care își petrecuse Will Kilmer noaptea în somnul profund provocat de bere. Cuțitul se dovedi ușor de mânuit pentru a despica fotoliul dar când Cris trecu indicatorul pe deasupra, din nou nu se auzi nimic. Își dădu seama că aproape că sperase să audă sunetul care să indice radiații.

De ce? se întrebă el. Pentru că nimic nu e mai rău decât să nu știi. Asta era problema lui. Nu avea habar ce putea să însemne urma de ac. Oare injecția fusese doar un sedativ iar el fusese violat în alt mod? Ar putea fi acesta răspunsul, din moment ce atât Ben cât și Will Kilmer aveau dureri de cap. Oare fusese locul injecției lui Ben ascuns pur și simplu mai bine? Sau atacul fusese făcut cu ajutorul seringilor hipodermice? Nu avea de unde să știe. Nu fără teste medicale foarte sofisticate.

Singura otravă pe care putea să o descopere pe cont propriu ar fi fost radiațiile. Iar legătura dintre Lansing și clinica de radiații din Meridian sporeau șansele ca metoda de atac să fie radiațiile. Chris se uita prin bucătărie, iar capul i se învârtea. *Ar putea oare fi în duș*? Uneori stătea în duș până la o jumătate de oră, relaxându-se sub un jet fierbinte de apă, dar… Ar trebui să scoată o placă din podea pentru a planta o pastilă radioactivă acolo.

Apoi îi veni idea. *În mașină!*

Fugi în garaj și plasă indicatorul contorului Geiger pe scaunul de șofer al *camionetei*. Tot ce auzi era un zumzet regulat. Voia să smulgă căptușeala, dar știa că nu are rost. Dacă ar fi fost atât de multă substanță radioactivă în scaun ca să se îmbolnăvească de cancer atunci indicatorul ar fi descoperit-o.

Începu să oprească contorul când o teroare paralizantă îl opri. Nancy făcuse o radiografie doar în zona trunchiului. Dar dacă sursa radiației fusese plasată altundeva? Să spunem într-un rezervor foarte strâmt din femur. Sau poate radiația se deplasa prin corpul lui? Stând în garaj, Chris se dezbrăcă la piele şi începu să deplaseze indicatorul pe lungimea picioarelor. Ce ar face dacă maşina ar descoperi ceva? Probabil că ar smulge granula cu cuțitul, dacă nu ar putea să se adune şi să găsească suficientă răbdare să meargă iar la birou şi să îl pună pe Tom să i-o scoată folosind anestezie locală. În ciuda radiografiei, deveni tensionat când se apropie cu indicatorul de organele genitale şi rect. Niciun sunet.

Aproape nevrând să creadă că nu aude nimic, mişcă indicatorul până în zona capului. Apoi opri maşina.

Îi venea să vomite. Partea lui copilăroasă voia să creadă că tot ce se întâmplă e vrăjeală, că Alex Morse era nebună de legat. Dar Tom găsise ceva. Iar Chris îl văzuse pe Shane Lansing trăgându-i-o Thorei pe balcon. Iar Lansing era co-proprietar al unui centru de oncologie unde se foloseau radiațiile. Iar apoi erau durerile de cap, care îi apucaseră pe trei din trei oameni în decursul unei zile. Asta nu putea fi o simplă coincidență. Nu putea scăpa de adevăr: ucigaşul lui Grace Fennell atacase din nou noaptea trecută.

Victima lui era Chris Shepard.

CAPITOLUL 36

Neville Byrd stătea întins pe patul de hotel şi se holba la ecranul laptopului. Se masturba. Datorită lunetei pe care o montase pe acoperişul Marriott-ului, putea să o vadă pe secretara lui Andrew Rusk întinsă pe spate pe birou, în timp ce avocatul i-o dădea cât putea. Asta era cu ani-lumină mai bine decât pornografia pay-per-view de pe televizor. Asta era ceva real. Şi înregistra tot pe casetă video. Îşi făcu o notă mentală să-şi facă o copie după original pentru a o folosi ulterior în scopuri „personale“ înainte să-i dea originalul doctorului Traver.

Secretara se dădu jos de pe birou, îi întoarse spatele lui Rusk şi se aplecă deasupra lemnului. Rusk îi cuprinse coapsele, o pătrunse şi îşi continuă atacul. Cred că tipul e nervos pe ea, gândi Neville, după felul în care i-o trăgea. Nu se dă bătut deloc tipul; Neville nu i-o trăsese nimănui până atunci în felul acela. Nici nu prea se simțea în stare. Rusk era unul dintre tipii ăia care mergeau la sală tot timpul, făceau surfing, se urcau pe munți, treburi de genul ăsta. Poate toate rahaturile astea ajutau în timpul sexului. Asta pentru că sexul era ca un maraton. Patruzeci şi cinci de minute fără pauză, nici măcar pauză pentru apă.

Apoi brusc totul se termină. Rusk ieşi din ea şi părăsi cadrul, în timp ce secretara se curăță cu Kleenex-ul de pe birou. Neville se răsuci cât putu, forțându-se să ajungă la orgasm înainte să dispară şi secretara din cadru.

Desigur, în curând ieşi şi secretara din cadru. Rusk reapăru, îmbrăcat complet. Se aşeză la tastatură şi îşi verifică ceasul. Apoi îşi ridică mâna dreaptă şi începu să lucreze cu mouse-ul. Câteva clickuri, apoi apăsă câteva taste.

Neville îşi verifică celălalt computer, cel care înregistra cu ajutorul echipamentului laser. Apoi începu să râdă. Rusk tastase pi până la a noua zecimală, o parolă pe care Neville o putea aprecia. Mai înregistră câteva secunde, apoi reluă imaginea şi dădu zoom pe monitorul lui Rusk. Văzu ceea ce părea a fi o gaură neagră sau orizontul evenimentelor care înconjoară o astfel de gaură. Apoi imaginea fu înlocuită de un portal spre un site web pe care îl văzuse ieri: EX NIHILO.

– Boo-ya! urlă Neville. Marcase EX NIHILO de ieri, dar avea nevoie de încă o zi pentru a-şi confirma suspiciunea. Acum Andrew Rusk intra pe un nivel mai profund al site-ului, şi tasta o altă parolă care să-i confirme identitatea. Asta era cheia mecanismului pe care îl crease Rusk pentru a se proteja. Neville era tentat şi el să intre pe EX NIHILO să tragă puțin cu ochiul, dar Traver îi dăduse indicații să nu piardă un moment. În timp ce forma numărul pe care i-l dăduse veterinarul, se simți pentru un moment tentat să forțeze o sumă mai mare. Până la urmă, el era

cel care ținea cărțile acum. Ce avea de pierdut? Traver nu era nimic altceva decât un veterinar bătrân cu barba cenușie. Dar, parcă totuși…știuse de laser și de lunetă. Doctorii obișnuiți nu aveau habar de așa ceva. Asemenea cunoștințe indicau cu totul altceva. Ceva în zona serviciilor secrete sau a armatei.

Nah, gândi Neville. *Io-mi iau banii și mă car. Până la urmă, deja plătește rate duble.*

Eldon Tarver stătea singur în biroul lui din Centrul Medical Universitar, studiind numerele aflate pe un teanc de hârtii din fața lui. Asistentul lui de cercetare îi dăduse cele mai noi date despre testarea in vitro, și tot ce indicau acestea erau neajunsurile cercetării de laborator. Dar numai o parte a minții doctorului Tarver era ocupată cu problema asta. La un nivel mai profund, își plănuia deja următoarea mișcare. Primise mai multe spamuri false din partea lui Andrew Rusk, „reclamele cu Viagra" care constituiau semnul lor ales de comun acord pentru întâlniri la clubul Annandale. Dar doctorul Tarver nu mersese la club. Și nici nu făcuse drumul lung de patruzeci și cinci de mile până în Tabăra de vânătoare Chickamauga, în ciuda foliei de aluminiu care strălucea de la a șaisprezecea fereastră a turnului AmSouth încă de ieri.

Chicoti gândindu-se la Andrew Rusk stând în căldura opresivă din Chickamauga, așteptând pe cineva care nu avea să vină. Rusk probabil că intra deja în panică pentru că îi spusese care e treaba cu afacerea noului client cu care se lăudase. Rusk trăia pentru bani, pentru statutul pe care credea că îl oferă banii, și ar fi fost în stare să facă orice pentru a-i obține. Chiar și cu coeficientul de risc în creștere, nu se putea gândi la altceva decât la următoarea mare afacere.

Dr. Tarver știa însă că nu urma să se mai întâmple nicio mare afacere.

Colaborarea lor se terminase. Injecția lui Christopher Shepard marcase acel sfârșit. Lui Eldon i-ar fi plăcut dacă ar mai fi continuat vreun an, sau ceva pe-acolo, dar nu avea acum de ce să plângă pentru asta. Era timpul să meargă mai departe. Deja închidea laboratorul primatelor. Crescătoria de câini urma să o vândă; avea de ceva vreme un posibil cumpărător. Mai rămânea doar o singură problemă.

Rusk însuși.

De cinci ani, dr. Tarver și avocatul aveau un plan de evadare bine întocmit, unul care urma să le îngăduie să plece din Statele Unite și să trăiască în siguranță și relativ în lux pentru tot restul vieții. Singura problemă cu planul respectiv până nu demult era că dacă puneai problema pe bune niciunul dintre ei nu voia să plece din State. Zilele bune în care puteai pleca în Costa Rica sau Tenerife și să nu fii extrădat erau duse de mult. Corpul diplomatic lucrase ca un stup să închidă și ultimele găuri care îngăduiau evazioniștilor să zboare în insule paradisiace, și făcând asta închiseseră ușa și pentru celelalte tipuri de criminali. Fantezia lui Andrew Rusk să devină un fel de Jimmy Buffet cu margaritas înghețate și senoritas doritoare muri subit, imediat ce se interesase mai aprofundat. Sigur, mai erau încă destule locuri care nu ar fi vrut să dea ascultare Unchiului Sam – dar era mai bine în fundul iadului decât în locuri ca Mali, Ciad sau Burundi. Iar dacă voiai să comiți crime din care să iasă bani și să te scapi cu stil, trebuia să fii creativ.

Folosindu-se de conexiuni din serviciile secrete care datau încă din anii șaizeci, dr. Tarver reușise să le facă o ofertă unică, o ofertă demnă de fantezia unui avocat lacom. Dar nici într-un caz demnă de un om de știință pasionat. Nu acum. Scopul primar al doctorului Tarver nu era cheltuirea fondurilor strânse în cel mai hedonist mod imaginabil. Avea proiecte de cercetare pe care trebuia să le definitiveze și prefera să rămână în Statele Unite să facă asta. Până la urmă, pacienții lui in vivo trăiau în Statele Unite. Mai mult, cinci ani de colaborare cu Andrew Rusk îl convinseseră că nu mai vrea să-l vadă pe avocat. Rusk era un accident care aștepta să se întâmple. Eldon putea să îl vadă stând la un bar cu băutura cu umbreluță în mână, lăudându-se în fața unui dezvoltator imobiliar expatriat sau manager al unei companii cum le salvase celor bogați milioane omorându-le nevestele. Nu mulțumesc.

Ironia era că Eldon avusese întotdeauna o sumedenie de rute de evadare pe care putea să scape. Întotdeauna s-ar fi găsit țări dispuse să îl plătească să lucreze pentru ele. Unele dintre oferte fuseseră chiar foarte tentante. Sumele de bani erau fabuloase, iar în ceea ce privește intervenția guvernamentală nici nu se pomenea de așa ceva. Singura problemă în scenariu era că Eldon Tarver era patriot. Iar țările care ar fi vrut să îl plătească pentru serviciile sale erau pur și simplu altele decât cele care trebuiau.

Eldon își amintea de o vreme când climatul pentru cercetare în America era încurajator, o epocă de aur când guvernul, industria și armata lucraseră mână în mână. Dar acum aveai de a face cu derbedei din Ivy League care aruncau cu vopsea roșie în oamenii de știință care ar putea într-o bună zi să le salveze viețile jalnice. Gândindu-se la așa ceva ajungea în stare să omoare pe cineva.

Mai erau încă oameni pe coridoarele puterii care își aduceau aminte cum erau vremurile bune și cum urma să fie în viitor. Iar epoca de aur se va întoarce inevitabil, pentru că războiul era etern. Ciclic, poate, dar etern. Și războiul adevărat, nu „conflicte" căcăcioase ca Irak sau Afganistan. Război total, care îi ridica la luptă chiar și pe liberalii cei mai candizi până erau în stare să ia în baionetă pe orice nenorocit care trecea de sârma ghimpată. Iar când oamenii ajungeau așa, climatul pentru cercetare devenea foarte favorabil, foarte rapid.

Edward Biddle își aducea aminte de epoca de aur și nu doar cu nostalgie. Biddle lucrase neobosit la pregătirea pentru ziua când lucrurile urmau să ia o turnură rea din nou. Maiorul Biddle lucrase cu dr. Tarver la VCP. Maiorul fusese o legătură, de un tip anume, între armată, America corporatistă și lumea universitară. În cele din urmă ajunsese la rangul de general, mult după ce proiectul fusese definitivat, desigur. După pensionare Biddle se alăturase Corporației TransGene, una dintre multele nepoate ale Bering Biomedical, cel mai de frunte beneficiar corporatist al VCP, proiectul care îi adusese pe Tarver și pe Biddle împreună.

Lucraseră cinci ani cot la cot. Mai mult chiar, dacă puneai la socoteală și faza de pregătire și faza de dezafectare a proiectului. Realizaseră niște lucruri miraculoase, în ciuda faptului că tehnologia nu era încă disponibilă. Nu duseseră lipsă de idei.

Dar cea mai mare parte a tehnologiei necesare pentru ca ideile lor să se materializeze nu fusese încă inventată. Secvenționalarea genomului uman fusese un vis imposibil în 1969. Chiar și în 1974, când armata a luat controlul pe bune în proiect, o cartografiere de succes a genomului trebuia încă așteptată vreme de un sfert de secol. Și totuși…reușiseră să facă atât de mult.

Dr. Tarver se uită pe Panoplia Respectului, unde era agățată o fotografie cu el împreună cu Biddle. Cel din urmă purta uniforma de maior, Tarver un halat alb cu VCP inscripționat pe piept. Pe fundal se profila una dintre clădirile laboratorului din Fort Detrick, Maryland. VCP începuse ca un proiect academic, dar în cele din urmă mutaseră totul în Detrick. Era singurul loc care putea face față riscurilor.

Era și o femeie în poză, o blondă cu picioare lungi pe care o chema Vyck. Fusese reprezentanta Bering în Detrick, ceva neobișnuit pentru o femeie în vremea aia. Și avea nici mai mult nici mai puțin decât diplome în microbiologie și analiză statistică. Eldon o dorise până în momentul în care își dădu seama că Biddle i-o trage. Își amintea că fusese un șoc la vremea respectivă. Dar era de înțeles. Vyck era fascinată de putere, iar Biddle o avea. Un frâu liber între anumite limite. Vyck avusese ea însăși putere, și se vedea asta în poză. Ochii ei sclipeau cu încredere, iar fața ei practic sclipea de energie, de plăcere că se afla acolo la momentul acela, încadrată de doi bărbați care o voiau fiecare în patul lui.

Dr. Tarver se sperie la auzul celularului. Se mai uită câteva momente la poză, una dintre multele din Panoplie, apoi se uită la numele apelantului și răspunse.

– Dr. Traver.

– Sunt Neville Byrd, doctore.

– Da?

– O am domnule, adică, cel puțin așa cred.

– Ai ce anume?

– Chestia pe care o face Rusk pentru a se proteja. Două zile consecutiv, aproape de sfârșitul fiecărei zile se loghează pe un site și introduce o serie de parole. Toate pe același site.

Pulsul doctorului Tarver crescu.

– I-ai înregistrat clicurile de pe tastatură?

– Da domnule, pe toate.

– Trimite-mi-le prin fax.

– Vă aflați la numărul de fax pe care mi l-ați trimis?

– Nu. Notează. dr. Tarver citi numărul de fax din biroul universității. L-ai notat?

– Da, domnule. Vă trimit tot. Dar pot să vă dau site-ul chiar acum. Se numește EX NIHILO. E un site olandez și există doar pentru a le îngădui oamenilor să fie anonimi pe net.

– Sună foarte promițător.

– Da domnule. Și dr. Traver?

– Da?

– Tipul acesta, Rusk, i-o trage secretarei.

– Serios?

Vocea lui Neville se schimbă. Mă gândeam că poate v-ar plăcea să știți asta.

– Mulțumesc. Te rog să trimiți datele.

Dr. Tarver chicoti în timp ce închidea telefonul.

Zece secunde mai târziu se uita la gaura neagră care întâmpina vizitatorii lumii pe EX NIHILO. Un click îl duse la pagina care lista serviciile disponibile ale companiei. Era evident pentru Eldon că EX NIHILO ar putea să se ocupe de orice aranjament pentru care Rusk plătise. Treizeci de secunde mai târziu apăru faxul lui Neville Byrd. Două pagini de taste, tastele care reprezentau cheia vieții lui Andrew Rusk.

– Dumnezeule, spuse dr. Tarver, folosind parolele lui Rusk pentru a retrasa pașii digitali ai avocatului. Era exact așa cum suspectase. În fiecare zi Rusk se loga pe site și își verifica existența printr-o serie de parole. Dacă ar fi încetat să facă asta zece zile consecutiv EX NIHILO ar fi înaintat conținutul unui fișier digital Poliției Statului Mississippi sau FBI-ului. Eldon încercă să deschidă fișierul, dar site-ul îi refuză accesul. Înjură și încercă din nou.

Nici de data asta nimic.

Avea nevoie de o parolă separată pentru a deschide fișierul. Era evident că Rusk nu accesase fișierul din momentul în care îl crease, ceea ce însemna că sistemul laser al lui Neville fusese incapabil să înregistreze momentul în care îl deschisese. Fără parolă, Eldon nu putea șterge fișierul.

Nu contează, își spuse el. Cât timp se loga pe EX NIHILO ca Andrew Rusk, sistemul nu va trimite fișierul distructiv, iar el va rămâne în siguranță. Putea să îl ucidă pe Andrew Rusk în cinci minute de acum, și nu i s-ar fi întâmplat nimic.

Eldon râse. Începu ca un chicotit, apoi crescu în pieptul lui din ce în ce mai puternic. EX NIHILO schimba tot. Trimițându-i prin fax acele date, un inginer software șomer numit Neville Byrd tăiase firul care ținea sabia deasupra capului său. Cu acele parole la dispoziția sa, Eldon îl putea elimina complet pe Andrew Rusk din planurile sale. Sau, se gândi el complet neașteptat, ar putea să îl includă în continuare doar că ar trebui să modifice planurile.

De la bun început, Eldon își ceruse plata în diamante netăiate. Rusk nu fusese la început mulțumit, dar își dădu seama relativ repede de înțelepciunea sistemului de plată respectiv. Spre deosebire de banii gheață, diamantele erau imune atât la foc cât și la apă. Puteau fi îngropate ani de zile. Dacă nu fuseseră gravate cu numere de identificare în țările lor de origine, nu puteau fi urmărite. Orice depozit de bani peste 10.000$ trebuia raportat la fisc, dar puteai transporta aceeași sumă în diamante netăiate în gură fără să fie detectată de nimeni, și puteai căra mai mult pe corp, fără niciun fel de disconfort. Puteai ține milioane de dolari într-un depozit bancar, dar de ce să riști? Puteai îngropa totul în fundul curții și nimeni nici măcar nu putea să îți interzică accesul la ele fără un ordin judecătoresc. Cel mai bine, când ar fi trebuit să le muți, arătau ca niște simple pietre. O cutie cu pietre!

Eldon râse din nou. Își făcuse o mică colecție de pietre de-a lungul mai multor ani. Și Rusk își făcuse o colecție, deși una mai mică. Rusk fusese plătit în prima

fază a colaborării lor prin parteneriate cu clienții săi bogați. Credea că asta e o mișcare inteligentă care putea să îl legitimeze în ochii fiscului. Și a avut dreptate, într-o oarecare măsură. Rusk plătea taxe pe câștiguri, iar asta ținea fiscul departe. Ceea ce făcuse el pentru obținerea acelor profituri nu era, însă, legal. Iar când conexiunile în afaceri s-au înmulțit, la fel s-au înmulțit și conexiunile lui cu o listă de crime. Iar asta fusese, cel puțin din punctul de vedere al lui Eldon, ceea ce o făcuse pe Agentul Morse interesată de caz.

Rusk își dăduse seama de faptul că greșise după câțiva ani. Și el începuse să își primească plata în diamante netăiate. Ici colo mai accepta câte o cotă din afacere, cum se întâmplase cu cazul Fennell. Dar avea deja o cutie frumușică de diamante la momentul ăsta. Singura întrebare care se punea era – unde le ținea? Dacă Eldon ar fi aflat răspunsul la întrebarea asta, ar fi putut face tranziția spre următorul moment al vieții sale ca un om mult mai bogat. Ar fi chiar prost dacă nu ar adăuga la averea lui și comoara lui Rusk dacă ar putea.

Și pot, gândi el cu satisfacție. *Rusk nu are tăria să reziste sub presiune. Toate cățărările lui montane, și parașutismul, și alergatul la maraton nu pot să echivaleze cu cinci minute de curaj adevărat în fața durerii adevărate.*

Era vremea măsurilor drastice. Era timpul să își strângă toți oamenii, pe absolut toți, inclusiv Edward Biddle. Eldon nu mai vorbise cu Biddle de doi ani, de la momentul în care omul lui din TransGene îi livrase canistrele cu gaz. Biddle părea să simtă următorul lucru: cu cât știa mai puțin, cu atât era mai în siguranță. Totuși, livrarea făcuse clar un lucru. Biddle își onora promisiunea făcută de „a avea grijă de oamenii mei.“. Iar „oamenii lui“ erau, desigur, foștii membri ai staff-ului din VCP. Nu oricine, doar cei foarte dedicați care au înțeles adevărata relație dintre tehnologie și viață. Fiecare descoperire științifică era o sabie cu două tăișuri. Un bisturiu putea să taie o tumoare sau să taie artera carotidă. Morfina putea elimina durerea sau putea elimina viața. O infecție virală putea produce o terapie genetică salvatoare sau putea să cauzeze un holocaust global. Era responsabilitatea unui cerc restrâns să descopere și să dezvolte acele potențialități, alții urmau să ia decizii cum anume să le folosească. Eldon înțelesese întotdeauna rolul lor în ierarhie, iar Edward Biddle îl prețuise pentru asta.

Răsfoi Rolodex-ul de pe birou pe care încă îl prefera unui organizator și dădu peste cartea de vizită a lui Biddle. Edward Biddle, Vicepreședinte, Corporația TransGene. Iar mai jos: America Conduce Lumea. dr. Tarver îi iubea pentru asta, pentru faptul că au avut coaiele să pună așa ceva chiar pe cartea de vizită în Epoca Globalizării. Dar TransGene putea spune asta și putea sfida pe oricine ar fi avut ceva de protestat în legătură cu asta. Microbiologia era unul dintre domeniile în care America chiar își păstrase avantajul competitiv. Uită-te la coreeni și la țeapa lor cu clonarea: clonarea noastră funcționează pentru că ținem ființe umane în laborator pentru a avea grijă de celule în fiecare noapte. Pe cine credeau ei că păcălesc cu rutina asta de doi lei? Desigur, adevărul ieșise în cele din urmă la iveală, după cum se întâmplă întotdeauna în știință. Puteai blufa pentru o vreme, dar nu pentru totdeauna. Și în asta consta adevărata frumusețe crudă a științei; nu era nimic călduț și drăguț în ea. Știința era adevăr, iar adevărului nu-i păsa deloc de moralitate. dr. Tarver formă numărul de pe cartea lui Edward Biddle. Sună de două ori, iar apoi o voce obișnuită să dea ordine răspunse.

– Biddle.

– Aici e Eldon Tarver, Generale.

Un râs ironic veni de pe fir.

– Bună, doctore. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– E timpul să mă mut.

O pauză scurtă.

– Te-ai gândit la vreo destinație?

– Aș vrea să rămân în țară.

– Înțeleg.

– Mai mult ca sigur voi avea nevoie de o nouă identitate.

– Înțeleg. Niciun moment de ezitare. Un semn bun. Știu că ai făcut cercetare la Centrul de Medicină al Universității din Mississippi. Am urmărit asta, mai mult sau mai puțin. Sunt chestii interesante, dar cred că nu-ți dai măsura talentului acolo.

Veni rândul lui Tarver să râdă.

– Reglementările pe cercetare sunt desul de claustrofobice în zilele noastre. Din motivul ăsta sunt angajat de ceva vreme în cercetări private. De cinci ani, mai exact.

– Interesant. În ce zonă de cercetare?

– Foarte asemănător cu ce făceam la VCP.

– Serios? Asta suna a interes profund acum.

– Da domnule. S-ar putea spune că m-am apucat de unde ne oprisem. Doar că de data asta am avut la dispoziție și echipamentul necesar.

– Foarte interesant.

– Da, domnule. Și, ah, astea nu sunt experimente in vitro. Sunt studii in vivo.

– Studii pe primate? întrebă Biddle.

– Pe primate superioare, domnule. Exclusiv.

– Sunt foarte intrigat, Eldon. Simt că munca ta s-ar potrivi perfect cu lucrurile pe care le fac unii dintre cei mai aventuroși oameni ai noștri la TransGene.

– Colegi care gândesc la fel ar fi o schimbare benefică.

– Mă și așteptam să fie așa. Cam în ce perioadă te gândești să îți faci relocarea?

– Două sau trei zile, dacă e posibil. Poate mai devreme.

O scurtă pauză.

– Asta e cu siguranță posibil. Noi doi ar trebui să vorbim față în față. Dacă vin până la tine în următoarele zile, putem vorbi?

Eldon zâmbi satisfăcut. Biddle mușcase momeala. Acum nu mai trebuia decât să pregătească cârligul iar apoi ar fi față în față.

– Absolut, domnule.

– Bine, te sun mai târziu.

– Mulțumesc, domnule.
– Şi eu ție, Eldon. Îmi pare bine să lucrez cu tine din nou.
– Şi mie, domnule.

Dr. Tarver închise telefonul, apoi se logă cu contul de e-mail anonim şi îi trimise lui Rusk un spam cu IEFTIN! VIAGRA! IEFTIN! În mesaj, sub anunțul publicitar *Poți satisface PUICUȚELE*, ultimul cuvânt pus cu litere mari însemna că Rusk trebuie să se întâlnească cu el mâine la Clubul de Vânătoare Chickamauga mai degrabă decât la Clubul de Golf Annandale. Era echivalentul foliei de aluminiu în fereastră pentru doctorul Tarver: codul lui de criză.

După ce închise contul, scoase cartea de vizită a lui Biddle din Rolodex şi o puse în buzunar. Apoi împături paginile primite prin fax pe care i le trimisese Neville Byrd şi le strecură în acelaşi buzunar. Întregul lui viitor într-un singur buzunar. Mai exista o singură amenințare pentru viitor: Andrew Rusk. Fără Rusk, Alex Morse nu putea să-l conecteze pe Eldon Tarver cu niciuna dintre crime. Şi până mâine seară – dacă Biddle se ținea de cuvânt după cum se aştepta Eldon să o facă – Rusk urma să fie mort, iar comoara de diamante ar fi parte a activelor neraportate ale lui Eldon. Eldon se ridică în picioare şi se deplasă pe hol, apoi îşi închise biroul şi merse spre capătul culoarului pentru a vorbi cu şeful de la Oncologie.

CAPITOLUL 37

Alex era singură în timp ce mergea cu liftul de la etajul cinci al Centrului Medical Universitar, entuziasmul ei că în sfârşit John Kaiser fusese de acord să o ajute explodase la auzul ştirii că Chris fusese injectat cu ceva în timpul nopții. Din moment ce Kaiser mai avea o oră până ajungea în Jackson, şi din moment ce CMU era practic vizavi de Cabot Lodge, se decise să-i facă o vizită mamei sale.

Când se deschise uşa liftului, se deplasă în aripa de oncologie pentru adulți care nu era deloc un loc al bucuriei, în ciuda eforturilor făcute de asistente şi de familii pentru a crea o atmosferă plină de speranță. Alex era bucuroasă că pentru cazurile pediatrice exista o aripă separată, era posibil să nu le fi făcut față în situația în care se afla acum.

O găsi pe mama ei în bună măsură cam cum o lăsase cu câteva zile în urmă. Avea ficatul mărit, pielea galbenă, rinichii într-un grad mai avansat de degradare, stomacul umflat. Cancerul ovarian se dovedise atipic, invadând zone şi organe care nu sunt de obicei atacate de boală, dar cu toate acestea se agăța de viață. De viață, dar, slavă Domnului, nu şi de conştiență.

Alex se aşeză lângă ea, ținându-i mâna moale şi transpirată, încercând să înlăture valurile de disperare. În momente ca astea, părea să nu existe fericire pe lume. Dacă exista, era o fericire inconştientă, cea a copiilor care nu învățaseră încă ce se ascunde în spatele măştilor adulților pe care îi văd în fiecare zi şi noapte. Oamenii pe care îi ştia Alex păreau puşi pe a distruge orice fericire pe care o găseau, de parcă nu puteau tolera iadul a ceea ce credeau la un anumit moment că vor. Se întreba dacă ființele umane ar putea vreodată atinge ceea ce doreau. Desigur, întrebarea presupunea o anumită intenție divină la nivelul lumii, în timp ce dovezile indicau exact opusul ideii de intenție. Spera că dacă va veni ziua când va cunoaşte un bărbat care să o iubească aşa cum si-ar fi dorit ea să fie iubită, ar fi mulțumită să-l iubească pur si simplu şi ea. Credea că e în stare, poate doar şi numai pentru faptul că pierduse atât de mult fiind atât de tânără. Spre deosebire de majoritatea oamenilor pe care îi cunoscuse, Alex ştia că viața este un lucru foarte fragil, o flamă care pâlpâia şi care putea fi stinsă în orice moment fără niciun motiv sau dreptate.

Îşi verifică ceasul. Chris urma să ajungă în curând, iar Kaiser avea să îl urmeze. Strânse cu putere mâna mamei, apoi îi scrise un bilețel pe care să i-l citească surorile mai târziu. *Dragă mamă, am fost aici. Te iubesc. Sper să nu doară prea mult. Sunt aproape de tine, şi mă voi întoarce curând. Te iubesc, Alexandra.*

– Alexandra, spuse ea în timp ce se îndrepta spre hol. În viața ei nu se simțise ca o Alexandra, deşi Margaret Morse încercase toată viața să o transforme într-una. Îmbrăcăminte de fetiță, fundițe roz, baluri de majorat, recomandări pentru cluburi universitare de fete…Iisuse.

Alex făcu loc unui grup de doctori în halate albe care mergeau împreună. Cei mai mulți păreau cu cinci ani mai tineri decât ea. Rezidenți. Câteva dintre femei îi priveau chipul. Erau curioase în legătură cu cicatricele, şi probabil că se întrebau cum ar face față unei asemenea situații. Vedeau oameni cu infirmități şi boli în fiecare zi, dar îşi foloseau puterea voinței pentru a nu se gândi prea mult la aşa ceva, ajutate şi de diferența implicită de vârstă. Dar când o vedeau pe ea, o femeie ca ele, poate chiar mai drăguță, desfigurată de soartă, se speriau.

Când Alex ajunse la lift, găsi un om care aştepta deja în fața lui. Stătu în spatele halatului lung şi alb, aşteptând sa vină liftul. Mirosurile tipice de spital erau omniprezente: spirt, dezinfectant, Dumnezeu ştie ce altceva. Pe fiecare suprafață erau bacterii rezistente, în căutare de un portal într-un corp umed şi cald ca să se poată înmulți în milioane, apoi miliarde, până când ucideau gazda care le hrănise în scurta lor existență pe pământ.

O sonerie se auzi uşor.

Alex intră în lift după doctorul în halat alb. Un alt halat aştepta înăuntru, ambele reprezentând apartenența la un club elitist, lumea dinăuntrul lumii unui spital, oameni inumani cu fețe ale căror zâmbete niciodată nu le ajungeau până la ochi, care se confruntau zilnic cu moartea şi prin urmare o renegau cu o fervoare de două ori mai mare decât a unui cetățean de rând. Bărbatul care se afla deja în lift îi făcu loc noului venit mai corpolent şi se retrase într-un colț al liftului. Doctorul mai corpolent ocupă colțul din stânga. Printr-o lege nescrisă, Alex se aşeză într-unul din colțurile din față lângă butoane şi se aşeză cu fața spre uşă.

Liftul mirosea a nou, iar uşile erau atât de lustruite că străluceau. În reflecția neclară, Alex îl observă pe omul corpolent cu barbă şi cu un semn din naştere deasupra ei. Trebuie să fie un semn destul de rău dacă apare chiar şi în reflecția uşii.

Liftul se opri la etajul trei, iar bărbatul din spatele ei păşi în afară. În timp ce se închideau uşile, Alex se retrase în locul pe care îl ocupase. Bărbatul cu semnul din naştere se uită la ea dând din cap, dar în loc să îşi retragă privirea ulterior continuă să o studieze. Asta încălca una dintre legile nescrise, dar Alex bănuia că atenția sa profesională îi fusese atrasă de cicatricele ei.

– Împuşcătură? întrebă omul, atingându-şi propriul obraz.

Se înroşi imediat. Fusese cel dintâi care să ghicească din prima. Unii doctori ştiau că tipul ei de cicatrice fusese cauzat de un glonț, dar din moment ce marea parte a nenorocirii fusese cauzată de sticlă, cei mai mulți greşeau. Poate era un chirurg specializat în traume.

– Da, spuse ea.

– Nu vreau să te simți jenată. Îmi dau seama prin ce treci când oamenii se uită la fața ta.

Alex se uită şi ea la el. Omul corpolent cu barbă avea în jur de şaizeci de ani, o voce groasă şi probabil liniştise zeci de pacienți de-a lungul anilor.

– Acela e un semn din naştere?

Zâmbi.

– Tehnic nu. E o anomalie artero-venoasă. Nu e atât de rea când te naşti, dar odată ce ajungi la pubertate explodează în aşa ceva.

Alex începu să-i pună o întrebare, dar ca şi cum i-ar fi citit mintea, străinul îi răspunse dinainte.

– Prin chirurgie poate ajunge chiar mai rău. Nu vreau să risc aşa ceva.

Alex dădu din cap. Nu era chipeş, dar ar fi arătat destul de bine fără pânza aia oribilă indigo-vişiniu pe obrazul stâng.

Clopoțelul sună din nou.

– O zi bună, spuse omul, apoi ieşi din lift.

Alex stătea de parcă era hipnotizată, gândindu-se la ziua de la bancă, la sticla care zbura în toate părțile şi pe care o observase sub formă de scântei luminoase, şi la James Broad întins pe podea cu pieptul zdrobit atât de rău că ar face-o pe soția lui să plângă.

– Domnişoară?

Tipul cu semnul din naştere se întoarse; ținea uşa deschisă cu cotul.

– Acesta e holul principal.

– O, îmi pare rău, vă mulțumesc.

Îi făcu un semn aprobator şi aşteptă până trecu de uşi ca să poată să le dea drumul.

– Noapte grea?

– Mama e pe moarte.

O simpatie autentică îi încreți sprâncenele.

– V-ați urcat la Oncologie. E cancer?

– Ovarian, spuse Alex.

Omul scutură din cap ca un preot consolator.

– O boală cruntă. Sper să nu sufere prea mult.

– Cred că deja suferă.

Doctorul suspină profund.

– Îmi pare rău. Dvs. veți fi bine?

– Da, eu stau chiar lângă, la Cabot Lodge.

Zâmbi.

– Foarte bine. Acolo ştiu cum trebuie să te comporți cu oamenii.

– Da. Mulțumesc din nou.

– Pentru nimic.

Bărbatul îi făcu uşor cu mâna, apoi înaintă pe un hol care ducea în subsolul spitalului. Podeaua era vopsită cu linii colorate, linii roşii, galbene, verzi şi chiar negre. Alex se întreba dacă nu cumva ştiind culorile puteai să-ți dai seama de

diagnosticul care îți era dat după direcția în care erai trimis. Probabil nu. Linia galbenă putea să te direcționeze spre McDonalds din câte știa ea. Era un restaurant McDonalds undeva în spital.

În timp ce își aruncă poșeta pe umăr și păși în asfințit, telefonul ei mobil sună. Era un mesaj de la John Kaiser: *Sunt la Gallman, MS. La 25 de minute distanță. Ne vedem curând.* Trebuia să se grăbească. Will Kilmer trebuia să se întâlnească cu ea în holul de la Cabot Lodge cu un pistol neînregistrat. Voia să îl ascundă sus înainte să ajungă Kaiser. Nu i-ar fi plăcut ideea să poarte armă cât timp era suspendată. Chiar dacă ar fi înțeles, i-ar fi făcut poziția dificilă. Alex își văzu mașina în parcarea imensă și începu să fugă.

Eldon Tarver stătea la fereastra etajului al doilea în foaierul doctorilor privind-o pe Agent Morse fugind de-a lungul parcării. Fugea cu un anumit scop, cu capul mult înainte ca la sprinteri, nu precum cei care practicau joggingul ca hobby. În timp ce se uita, simți o senzație aproape euforică cuprinzându-l.

– Nu mă cunoaște, spuse el ușor. Stătuse la un metru jumătate de mine…m-a privit în față, mi-a auzit vocea…și nu m-a recunoscut. Faptul că barba îi ascundea rana pe care i-o provocase desigur că îl ajuta.

– Vorbiți cu mine? întrebă o voce de femeie care stătea pe canapea lângă el.

– Nu.

O auzi pe femeie cum își schimbă poziția pe canapea. Era probabil nervoasă că era el acolo. Târfa probabil se înțelesese cu vreun medic curant să se întâlnească pentru o tăvăleală scurtă și el le stricase planurile. Eldon se simțea atât de invulnerabil în momentul acesta încât îi venea să închidă ușa și să o aplece peste tejgheaua micuței bucătării, să-i arate ce-i aia penetrare adevărată.

Stai calm, îi șopti vocea rațiunii. *Toate sunt de partea ta.* Și chiar așa era. În primul rând Neville Byrd descoperise site-ul EX NIHILO, iar acum Alex Morse îi căzuse în gheare. Îi dăduse chiar și numele hotelului. Eldon nu putea să creadă, dar era greu să nu vezi modele jungiene în toată chestia asta.

Desigur, era de asemenea posibil ca Morse să fie mai afundată în caz decât i se adusese lui la cunoștință. Judecata lui Rusk nu era foarte credibilă, iar Morse ajunsese o vedetă în cadrul Biroului. Că încălcase ordinele era mai mult un fel de recomandare decât o bilă neagră pentru dr. Tarver, mai ales într-o organizație atât de birocratizată cum e FBI-ul.

Da, decise el, toată conversația lor putea fi un joc. Și chiar dacă nu fusese, chiar dacă Morse realmente nu avea nicio idee cine e, putea să riște? Politica lui fusese întotdeauna risc zero, iar politica asta i-a fost foarte folositoare. Încălcase legea timp de cinci ani aproape în fiecare zi, comisese crime capitale chiar, și cu toate astea nu era la închisoare.

Era timpul să îl sune din nou pe Biddle.

CAPITOLUL 38

Alex fusese nevoită să parcheze la sute de metri de hotelul Cabot Lodge. Când își târâi picioarele prin ușile duble îndreptându-se spre recepție, îl văzu pe Chris stând într-un scaun sprijinit de perete în dreapta ei. Avea capul plecat peste genunchi și se freca la tâmple ca un om care avea o migrenă. Merse până acolo și se ghemui lângă el.

– Chris?

Acesta o privi, cu marginile ochilor înroșite.

– Bună.

– Doamne, cum te mai descurci cu durerea de cap?

– Un pic mai bine. Acum am o problemă cu stomacul.

– Ai ceva informații noi?

Acesta gemu ușor.

– Am vorbit cu Pete Connolly din nou. Vrea să zbor până la Sloan-Kettering chiar azi.

– Atunci ar trebui să faci asta.

Chris dădu din umeri cu un aer fatalist.

– De fapt mi se pot administra și aici aceleași medicamente care mi se pot oferi acolo. Tom Cage deja a cerut o rețetă pentru niște medicamente antivirale foarte puternice, AZT, norvir, fuzeon, și vira-A. Cred că de asta mi-e greață.

– Connolly crede că vor funcționa?

Chris râse sumbru.

– De unde să știe dacă nici măcar nu știe ce conținea injecția. Pete crede că ar trebui să încep și chimioterapie intravenoasă cât mai curând.

– Păi și de ce nu faci asta?

– Există riscuri serioase. Multe dintre medicamentele pentru chimioterapie sunt ele însele cancerigene. Nu sunt sigur că sunt atât de disperat să le încerc. Dar Connolly crede că dacă încep să mă bombardeze din timp am șanse mai mari de supraviețuire.

Alex încercă să urmeze logica:

– Cum ar putea să te ajute chimioterapia dacă nu ai cancer încă?

Chris se ridică încet, îi apucă brațul pentru a se sprijini, apoi o privi în ochi.

– Este foarte posibil să am.

Alex se albi.

– Poftim?

– Ţii minte cel mai înfricoşător scenariu al lui Pete? Cel în care cineva intră în posesia celulelor tale, le transformă în celule canceroase în laborator, apoi le injectează înapoi în tine?

Alex dădu din cap uşor.

– Ar fi celule canceroase active imediat ce îmi vor fi intrat în corp.

Alex se gândi la urma de ac din anusul lui Chris.

– Ce crezi că s-a întâmplat aseară? Crezi că ţi-a furat cineva celule pentru a le altera? Sau ai fost injectat direct cu celule canceroase?

Ochii lui Chris erau plini de amărăciune.

– Mă rog să fie prima alternativă. Dar nu cred să fiu eu atât de norocos.

– De ce?

– Pentru că sunt metode mai simple prin care mi se puteau preleva celulele.

Alex scutură din cap confuză.

– Cum adică?

– Gândeşte-te puţin. Cine are acces constant la corpul meu?

– Thora?

– Da. Şi e asistentă.

– Bine, dar cum ar putea Thora să îţi ia sânge fără să ştii nimic?

Chris îşi mişcă mâna într-un de semn de „Ei, hai“ împingând-o pe Alex mai aproape de adevăr.

– Nu sânge, altceva.

Alex încercă să îşi imagineze ce alte celule ar fi putut Thora preleva de pe Chris. Păr? Piele? Sau… Gura i se suci de oroare şi dezgust.

– Te-ai prins?

– Spermă.

– Exact. Ce spui de asemenea sânge rece şi tenacitate?

Alex scutură din cap.

– Nu pot să cred că poate face aşa ceva.

– De ce nu? Odată luată decizia că vei comite o crimă, ce mai contează metoda? Crezi că vreuna dintre celelalte victime au murit frumos?

Alex se uită la el, neştiind ce să zică sau să facă. Situaţia era ceva pur şi simplu peste puterile ei.

– Noaptea trecută, şopti Chris, noaptea după ziua în care ne-am cunoscut, Thora a venit în studio şi a făcut dragoste cu mine. Mi-a spus că vrea să rămână însărcinată. Era ceva destul de atipic pentru ea, dată fiind situaţia mai ales, dar am crezut-o, sperând pentru ce e mai bine. Falca lui Chris se încordă de furie. Trei zile mai târziu am aflat că luase o pastilă de a doua zi.

Pe Alex o cuprinse frigul.

– Deci Thora nu intenţionase în niciun moment să rămână însărcinată. Şi atunci… de ce sexul? Alex dădu din cap nevrând parcă să creadă. Cu siguranţă nimeni nu ar putea să provoace cancer în acele celule atât de rapid, nici chiar în laborator.

– Asta sper şi eu. Ăsta ar fi un motiv pentru care nu m-am băgat încă la chimioterapie. Dar cine ştie ce e posibil şi ce nu?

Alex îl cuprinse cu ambele mâini şi îl strânse puternic, Chris se încordă în primă fază, dar apoi Alex îl simţi cum devine moale. Când braţele lui îi cuprinseră spatele îşi dădu seama că tremură. Puteau fi medicamentele? Sau urma să cedeze chiar acolo în hol? Oricui i s-ar fi putut întâmpla asta, dat fiind stresul la care era supus.

– Hai să mergem sus, spuse ea. Ţi-ai luat o cameră? Chris îi făcu un semn că da.

Lăsă un mesaj la recepţie pentru Will şi şaizeci de secunde mai târziu deschideau uşa de la camera 638. Alex rezervase o cameră la etajul pentru afacerişti. Ataşat de dormitor era o cămăruţă cu o canapea, două fotolii şi un birou sprijinit de perete. Într-un colţ se afla o chiuvetă, un minifrigider şi un cuptor cu microunde.

– Ăla e cumva un minibar? întrebă Chris.

Alex verifică frigiderul.

– N-are alcool.

Chris înjură uşor.

– Ce-ai vrea să bei?

– Orice, nu prea contează.

Verifică în dormitor.

– Uite aici, sub televizor.

– Vodcă?

– Imediat, stai să-ţi aduc şi nişte gheaţă.

Îi întinse o sticluţă de Absolut, şi el dădu pe gât aproape tot dintr-o singură înghiţitură. Alex nu era prea sigură cum ar reacţiona Kaiser la un martor beat, dar nu avea de gând să mustre un om care tocmai a aflat că s-ar putea să moară.

– Kaiser a ajuns în oraş?

– Trebuie să sosească din minut în minut.

– De ce l-ai ales pe el?

Alex merse spre fereastră şi se uită spre campusul înverzit al Colegiului Millsaps, cu turnul lui cu ceas înălţându-se spre cer. I se oferise o bursă academică acolo în ultimul an de liceu.

– Kaiser a lucrat cu Unitatea de Sprijin pentru Investigaţii o lungă perioadă de timp. A lucrat cu indivizii care au inventat-o, atunci când încă se mai numea Ştiinţă Comportamentală. A văzut la viaţa lui lucruri pe care costumele de la Washington nu pot nici măcar să şi le imagineze. Dacă citeşti diverse chestii într-un raport nu înseamnă că poţi chiar vizualiza acele lucruri.

Chris dădu din cap.

– E ca şi cum ai citi despre boli în manuale. Crezi că ştii o anumită boală până când vezi pacientul putrezind în faţa ta.

– Exact. Kaiser înţelege asta. A luptat în Vietnam înainte să intre în Birou, luptă grea. E un tip de primă clasă. Şi soţia lui e o femeie extraordinară. A cunoscut-o în timp ce investiga nişte crime în serie. Ea e fotograf de război.

– Cum o cheamă?

– Jordan Glass.

– Glumeşti.

– O cunoşti?

– Nu. Dar mă ocup şi eu cu ceva muncă documentaristică, ca hobby. Jordan Glass e acolo sus, cu maeştri ca Nachtwey. A câştigat şi un Pulitzer.

– Chiar două, cred.

Chris bău şi restul de vodcă şi se întoarse la minibar. Alex auzi un ciocănit în uşă şi porni să deschidă uşa aşteptându-se să-l vadă pe Kaiser dar, în schimb, îl văzu pe Will cu o cutie de pantofi în mâini.

– Mulțumesc, spuse ea luând cutia neaşteptat de grea în mâini. Ce-i înăuntru?

– Un Sig nouă. Nu poate fi urmărit.

– Mulțumesc Will, ar fi bine să pleci.

Bătrânul detectiv părea că tocmai se luptase cu vreun demon înfricoşător.

– Ce e? întrebă ea. Ce-ai pățit?

– Mă simt ca şi cum l-aş fi dezamăgit pe doctor.

N-ai nici cea mai vagă idee.

– Noaptea trecută nu mai contează acum. Totul va fi bine. Du-te, Will!

Kilmer alergă pe hol spre cele cinci scări.

Când Alex intră din nou în cameră, Chris bea coniac.

– Poți primi pantofi prin room-service? întrebă el.

– Pantofi de nouă milimetri. Duse cutia în dormitor si o aranjă pe raftul superior al unui dulap.

– Kaiser nu trebuie să ştie.

Chris dădu din cap.

– Am şi eu un pistol de calibru 38 în maşină.

– Ți-l aduc eu după ce pleacă John.

– Mă văd în stare să-l folosesc împotriva unei anumite persoane.

Cine? se întrebă Alex. *Thora? Shane Lansing? Amândoi?*

– Chris… nu te gândeşti realmente la aşa ceva, nu?

– Am fost crescut în Mississippi. Am ceva sânge de țăran în mine care nu o să se curețe niciodată.

Alex îl atinse pe braț.

– Sper că glumeşti. Pentru că asta n-ar rezolva nimic. Ar garanta doar faptul că pe Ben l-ar creşte altcineva în afară de tine.

Ochii lui Chris se stinseră.

– Ce crezi că a cauzat durerea de cap? întrebă ea, încercând să-i distragă atenția de la Ben.

– Cred că am fost toți sedați chiar înainte de atac. Nu ştiu sigur cum. Will a mâncat aceeaşi brânză şi curcanul pe care le-am mâncat şi eu, dar Ben a mâncat pizza. Iar Ben nu a băut bere. Până la urmă nici măcar nu mai contează, nu-i aşa? Cât timp Ben şi Will nu sunt bolnavi, nu?

Trei bătăi puternice în uşă făcură ocolul camerei.

Un om înalt cu ochii afundați în orbite şi păr mai lung decât se aşteptase Chris stătea în fața uşii. Lui Chris nu-i venea să creadă că tipul luptase în Vietnam pentru că părea să aibă vreo patruzeci şi cinci de ani. Trebuia să fie cu cel puțin şapte ani mai în vârstă.

– Mă invitați înăuntru? întrebă nou-venitul.

Alex zâmbi, îl îmbrățişă pe Kaiser şi îl trase în cameră. Chris păşi înapoi şi îl urmări pe agentul FBI cum pune pe sofa o geantă de piele. Apoi Kaiser se întoarse şi îi întinse mâna lui Chris.

– Dr. Shepard?

– Da. Chris îi strânse mâna.

– Încântat de cunoştință.

– Şi eu.

– Am multe de recuperat.

Alex îşi strânse brațele la piept şi îl privi pe Kaiser.

– E mai grav decât am crezut, John. Chris a fost atacat azi noapte.

Ochii lui Kaiser se opriră asupra lui Chris pentru câteva momente. Recepta mirosul de alcool, semnele de oboseală acută, chiar disperare. Alex ştia că va avea o sumedenie de întrebări, iar chiar acum Chris arăta de parcă ar fi vrut să se întindă într-un pat şi să adoarmă. Kaiser se uită spre Alex.

– Poate să-mi spună şi mie cineva despre ce e vorba înainte ca dr. Shepard să leşine?

CAPITOLUL 39

John Kaiser stătea la fereastră, cu privirea înspre curtea colegiului. Alex stătea lângă Chris pe pat ținând un coş de gunoi pentru el în caz că avea de gând să vomite. Trecuseră douăzeci de minute de când Alex începuse să vorbească şi valurile de informație încă veneau.

– Probabil sunt medicamentele, spuse el, ținându-se de burtă cu ambele mâini. Nu sunt obişnuit cu ele şi iau trei deodată.

Kaiser nu-şi luă privirea de pe fereastră în timp ce vorbea cu Alex.

– Şi deci ți se pare că ți se opune rezistență activă din partea lui Webb Tyler?

Webb Tyler era agentul special de la biroul din Jackson. La Tyler se dusese prima oară Alex cu teoria sa conspirativă.

– Ai putea spune şi asta. Cinci minute după ce am intrat în birou, Tyler se ruga să dispar.

Kaiser îşi mişcă capul într-o parte, de parcă s-ar fi uitat la ceva şase etaje mai jos.

– Sunt sigur că asta făcea.

– Mai cred de asemenea că a început să se plângă de mine lui Mark Dodson încă din prima zi.

– Iar ai dreptate.

– Ce crezi, John? Poți face ceva?

Kaiser se întoarse în sfârşit dinspre fereastră.

– Ai nevoie de motive obiective pentru crimă. Dovezi de orice fel.

– Ai putea grăbi autopsiile victimelor?

– Nu în lipsa unei investigații pentru crimă. Autoritățile locale nici măcar nu cred că au avut loc crimele respective. Cum ar putea să ceară ajutorul FBI pentru un caz care nici măcar nu există?

– Ştiu. Dar mă gândeam, Chris se poate să fi fost injectat cu un medicament revoluționar care poate să îi îmbolnăvească pe oameni de cancer. De ce nu ai putea clasifica o asemenea armă la categoria de arme biologice? Dacă ai face asta, nu ar putea intra în jurisdicția Biroului la categoria luptei antiteroriste? Ca şi cum ai căuta o armă de distrugere în masă.

Kaiser îşi strânse buzele.

– Asta nu e chiar o idee rea. Dar vine prea devreme. Din nou, nu avem vreo dovadă că asemenea lucru există.

– Avem locul injecției pe corpul lui Chris.

– Ar putea reprezenta orice. Ar trebui izolat compusul din sânge.

– Putem încerca asta?

– Nu ştim ce anume să căutăm, mormăi Chris. Un metal radioactiv? Un retrovirus? O toxină? Poate fi depistat ceva de fapt?

Kaiser dădu din cap descurajat. Şi cine ar face asta pentru noi?

– La naiba! strigă Alex. M-am săturat să am mâinile legate!

– Pete Connolly îmi va face teste dacă merg la Sloan-Kettering.

– Vreau să văd, spuse Kaiser.

– Ce? întrebă Alex.

– Locul în care a fost făcută injecția.

– Vorbeşti serios?

– Am văzut lucruri mai grave la viața mea.

Alex se uită la Chris. Acesta simțea cum o sudoare rece i se prelinge pe față.

– Ce naiba! Poți să te uiți dacă asta vrei.

Kaiser se uită la Alex.

– Lasă-ne un minut. Alex merse în baie fără să mai spună nimic.

Chris se ridică încet în picioare, îşi dădu jos pantalonii, apoi se aşeză pe burtă.

Kaiser îl verifică la fel de profesionist ca un medic.

– Ok, doctore, am terminat.

– Ei bine? spuse Chris trăgându-şi pantalonii încet.

– Aveți vreo problemă cu abuzul de droguri, dr. Shepard?

– Nu.

Agentul FBI îl privi insistent în ochi.

– Credeți că soția dvs. este capabilă să comită o crimă?

Chris stătea pe marginea patului. Un alt val de greață îl cuprinse.

– La început nu am putut crede. Dar nu o credeam în stare nici să mă înşele, de asemenea. Şi sunt câteva goluri în trecutul ei de care nu ştiu nimic. Mai e şi…

– Ce anume?

– L-am adoptat pe fiul meu. Pe fiul biologic al soției mele. Ben nu mă cunoaşte decât de câțiva ani, dar dacă l-ai pune să aleagă cu cine ar vrea să trăiască după divorț m-ar alege pe mine înaintea mamei sale biologice. Ce puteți concluziona din asta?

– Multe, dacă aveți dreptate.

Kaiser strigă după Alex în baie.

Aceasta ieşi afară cu o privire întrebătoare pe față.

– Acum mă credeți?

Kaiser îi întinse mâna.

– Te cred pentru că am încredere în tine. Dar nu sunt atât de sigur că oricine altcineva ar putea avea o asemenea încredere.

– Poți face ceva ca să ne ajuți?

– Cel mult aş putea să trag ceva sfori şi să îl țin sub supraveghere pe Andrew Rusk.

– Ar îngădui Webb Tyler asta?

Kaiser trase puternic aer pe nas.

– Tyler nu este foarte popular printre proprii lui agenți. Mă pot gândi la câțiva care m-ar putea ajuta, ca o favoare personală față de mine. Eu nu pot face nimic care să mă plaseze pe radarul FBI-ului, dar pot să vă fac rost de plăcuțe de înmatriculare, de verificări, chestii de genul ăsta. Trebuie să o fac prin Biroul Teritorial din New Orleans.

– Apreciez foarte mult asta, John. Dar ce spui tu sunt lucruri pentru copii mici. Oamenii ăștia omoară de câțiva ani și, deși știau că m-am implicat în caz nu și-au temperat activitatea deloc.

Mușchii lui Kaiser se încordară.

– S-ar putea să ți se pară dur ce-ți spun, dar e un lucru adevărat. Dacă criminalii ar dispărea acum, probabil că nu i-am mai putea prinde. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să îl înțepăm pe Andrew Rusk cu un băț ascuțit. Eu o să-mi fac treaba. Voi afla fiecare amănunt care merită știut despre jigodia aia. Voi desface firul în patru cu fiecare companie cu care a fost asociat chiar și numai foarte puțin. Toată lumea care a făcut afaceri cu el vreodată, o să-l urască peste câteva zile.

Fața lui Alex radia de speranță.

Kaiser merse lângă Chris și se uită la el.

– Vreau să faci chimioterapia aia, doctore. Nu mai poți face nimic pentru a ajuta investigația. Singura ta responsabilitate acum este să supraviețuiești.

Chris voia să răspundă, dar chiar atunci îl cuprinseră spasmele și încercă să vomite deasupra coșului de gunoi dar nu reuși să verse nimic.

Kaiser o conduse pe Alex în cealaltă cameră. Chris le putea auzi vocile, dar nu putea distinge cuvintele. De parcă ar fi fost forțat de o voință din afara lui, trase cearceafurile, se strecură în pat și trase cuvertura până la gât. Până se întoarse Alex, de-abia mai putea înțelege ce i se spunea.

– Chris? Ar trebui să te duc la spital?

– Nu…trebuie doar să mă odihnesc, spuse aceasta scuturând din cap. Kaiser…?

– A plecat.

Alex se uita la el, cu o expresie care pendula între îngrijorare și frică nedisimulată. *Își dă seama că a pierdut prea mult. Nu vrea să adorm…nu vrea să rămână singură…*

– Are cineva grijă de Ben? întrebă ea.

– Doamna Johnson, șopti el. Numărul… găsești numărul ei în telefonul mobil.

– Îi voi telefona. Tu dormi. Te voi veghea eu.

Îi apucă mâna tremurândă și strânse cu putere. Chris strânse și el cu puterea pe care reușea să o adune. Apoi, umbrele îl înghițiră ca un munte de nori de furtună năvălind peste o barcă singuratică.

Chris se trezi în întuneric la auzul telefonului mobil. Clipi de câteva ori, ochii lui uscați îl ardeau, și se întoarse în dreapta. Văzu o fantă de lumină artificială care trecea printre perdelele care acopereau geamul. În lumina ei slab rozalie, o văzu pe Alex dormind întinsă pe celălalt pat. Purta o cămașă dar nu purta pantaloni. Pipăi pe masă până dădu de telefonul mobil.

– Alo? spuse cu gura acră de la vomă.

– Chris? Era o voce înnebunită de femeie.

– Doamnă Johnson?

– Sunt Thora! Unde ești?

– Ăă.. în Jackson.

– Jackson! L-ai lăsat pe Ben cu doamna Johnson și ea nu avea habar unde ești!

– Nu-i adevărat. Știa că s-ar putea să plec din oraș.

– Mi-a spus că a sunat-o o femeie pe nume Alex să o întrebe de Ben. Cine dracu e Alex?

Chris se ridică ușor, apoi, stând drept în picioare se deplasă spre cămăruța laterală.

– Uite ce e, a trebuit să vin până aici să văd un pacient de la CMU. Nu ai de ce să intri în panică. Unde ești?

– În Greenwood, unde ar trebui să fiu. Vocea Thorei nu își pierdu nimic din isterie.

Își strânse falca dar nu spuse nimic.

– Chris, mai ești acolo?

– Ăhă.

– Ce naiba se întâmplă acolo?

Stătea în centrul camerei întunecate, gâtul și scrotul îl dureau îngrozitor de la spasmele încercărilor nereușite de a vomita, avea brațul prea slab pentru a ține telefonul și se lupta să se abțină să nu urle din toți rărunchii. Își adusese aminte de faptul că Alex îl implorase să nu o confrunte pe Thora, dar adevărul era că nu mai dădea doi bani pe investigație. Nu putea să se mai uite la Thora de acum încolo ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Răspunde-mi! urlă ea. Ești beat, sau ce?

– Tu ești unde ar trebui să fii? spuse el.

– Bineînțeles.

– Cum rămâne cu Shane Lansing? E și el unde trebuie să fie?

Acum urmă doar tăcere.

– Sau el e unde ar trebui eu să fiu?

– Despre ce vorbești, Chris?

– Termină, Thora, termină!

– Stai… Nu știu ce crezi tu că știi, dar nu știi… adică nu ai cum… Vocea ei se stinse aproape complet.

– Îți spun ce știu, spuse el liniștit. Știu că ai luat o pastilă anti-concepțională în dimineața după ce am făcut sex în studio.

Auzi răsuflarea întretăiată a Thorei, apoi sunetul unui deget apăsat puternic pe microfonul celularului.

– Mai am o poză foarte drăguță cu Shane care ți-o trage pe la spate pe balconul hotelului. Sunt sigur că i-ar plăcea un alt trofeu adăugat pe panoplie. Tu ai fi a câta… a zecea cucerire pe anul ăsta?

Auzi un țipat estompat, apoi un mormăit de bărbat.

– E cu tine acolo? întrebă Chris, revenindu-şi dintr-un vertigo subit. Sau s-a dus acasă să-şi mănânce liniştit cina împreună cu familia? Cât îl costă să facă naveta până acolo să-ți ardă curul de târfă ieftină? Cred că asta te face să crezi că ai valoare, sau ce?

Niciun răspuns.

– Dacă e acolo dă-mi-l la telefon.

– Chris… Vocea Thorei de-abia se mai auzea, aproape dezolată. Sunt singură. Nu e nimeni aici în afară de mine.

– Nu te cred. Ştiu ce ai făcut, ok? Şi chiar dacă mor într-un an, tu şi Lansing sunteți deja morți, sufleteşte sunteți morți. Probabil că nici nu ştii despre ce vorbesc …dar o să ştii într-o zi. O să ajungi la puşcărie. Şi nenorocitului ăluia spune-i că nu scapă de confruntarea decisivă cu mine înainte să se termine tot.

Acum plângea.

– Cum ai putut să-i faci asta lui Ben, Thora? Lasă-mă pe mine, dar copilul progresa atât de bine… Iisuse. Vrei să-l transformi într-o clonă distrusă emoțional ca tine?

Thora urlă ca o femeie sfâşiindu-şi carnea de durere. Chris închise şi stătu tremurând în întuneric. Nu mai era singur. Alex stătea în fața uşii care dădea în dormitor, cu o figură confuză şi picioarele goale conturate de lumina venită dinspre fereastră.

– Ce-ai făcut? întrebă ea.

– N-am putut să mă mai prefac.

– Dar poate că ai distrus tot.

– Cum? Lucrezi la cazul acesta de cinci săptămâni consecutive şi n-ai obținut nimic. Ai auzit ce a zis Kaiser, trebuie să-i înțepăm cu ceva ascuțit. Eu tocmai am înțepat-o pe Thora. Bănuiala mea este că ea o să-l înțepe acum pe Andrew Rusk cum nu l-a mai înțepat nimeni înainte.

Alex îşi ridică mâna ca o fetiță care-şi îndepărtază urmele de somn din ochi.

– Ce-ți mai face stomacul?

– Mai bine. Cât e ceasul?

– Unsprezece jumătate. Seara.

Chris înghiți cu durere.

– Deci nu ne mai întoarcem la Natchez în seara asta.

– Doar dacă trebuie să îl iei pe Ben.

– Ce-a spus dna. Johnson, poate să îl țină peste noapte?

– A spus că nu-i nicio problemă.

– Căcat. Thora se purta de parcă se panicase. Şi nu i-a plăcut nici că a telefonat o femeie. M-a întrebat cine dracu e Alex.

Alex zâmbi.

– Dă-o dracu!

Alex înaintă şi îi apucă mâna, apoi îl conduse în pat.

– Nu mă dau la tine, spuse ea. Aş prefera totuşi să dorm cu tine decât singură. E în regulă?

Se întinse pe spate, apoi îi făcu loc lui Alex. Alex se întinse şi ea în pat şi îşi rezemă capul de umărul lui. Chris îi simțea corpul cald.

– De ce te-ai căsătorit cu Thora? întrebă ea încet. Ai făcut-o pentru că e frumoasă?

Se gândi puțin la asta.

– Nu am gândit aşa la momentul respectiv. Dar acum…cred că s-ar putea ca asta să fi jucat un rol mult mai mare decât mi-am dat seama atunci.

Alex dădu din cap; obrazul ei era sprijinit de cămaşa lui.

– Dar, totuşi, n-a fost doar asta, continuă el. Şi încă nu pot să înțeleg de ce ar face aşa ceva. Adică de ce nu mi-a cerut pur şi simplu divorțul? Aş fi făcut-o.

– Cred că are legătură cu Ben.

– Ce vrei să spui?

– Ştie cât de mult te iubeşte Ben. Nu poate să îi spună fiului ei că vrea să îl îndepărteze de tatăl lui cel nou pentru că s-a plictisit de el. Că a mințit atunci când s-a căsătorit cu tine. Moartea îi rezolvă toate problemele. Dacă mori, ea e o văduvă virtuoasă, nu o divorțată egoistă. Iar rolul de văduvă virtuoasă e un rol pe care Thora ştie deja să-l joace bine.

– Asta e clar.

– Să nu mai zic nimic de faptul că îşi adaugă vreo câteva milioane contului bancar.

Chris oftă dar nu zise nimic.

– Oamenii credeau la un moment dat că sunt frumoasă, şopti Alex, ridicând mâna spre obrazul cicatrizat. Înainte de asta.

– Încă eşti. Doar că nu poți să-ți dai seama acum de lucrul acesta. Atât doar că nu mai arăți ca altădată. La fel se întâmplă cu femeile care fac chimioterapie. Sunt încă frumoase, doar că sunt chele. Eu numesc asta look-ul Sinead O'Connor.

Alex râse încet.

– Ştii cum să te comporți cu oamenii în nevoie nu?

– Se pare că Thora nu crede acelaşi lucru.

Chris închise ochii.

– O să chelesc şi eu în curând dacă fac chimioterapie.

– Niciun dacă, băiete. Alex flutură un deget în fața lui. O faci!

– Eşti doctorul meu acum?

– Trebuie să îşi asume cineva şi rolul acesta.

Îi luă brațul şi o întoarse pe o parte, cu spatele la el, şi se lipi strâns de ea.

– O, nu! spuse ea încet.

– Ce?

– Ăsta e lucrul care îmi place cel mai mult pe lume.

– Foarte bine. După câteva clipe, somnul revenea.

Alex îi strânse brațul care o cuprindea.

– Să nu o iei razna dacă încep să plâng, spuse ea. Pentru că asta simt că o să fac.

– De ce?

– Pentru că viața e oribilă acum. E oribilă de ceva vreme.

Chris o strânse cât putu de tare câteva momente, apoi se relaxă.

– Sunt lucruri încă mai oribile decât asta. Un lucru pe care l-am învățat practicând medicina. Se poate întotdeauna mai rău.

Alex îşi întoarse capul pentru a-l putea privi.
– Sper să nu.
– Trebuie să dormim, Alex.
– Ştiu. Crezi că o să vomiţi peste mine?
Râsul lui părea râsul altcuiva, într-un vis.
– Voi încerca să nu o fac.
Alex se încordă în braţele lui.
– Ce-ai păţit? întrebă el.
– Am uitat să verific pe cineva online, pe Jamie de fapt. E un fel de tradiţie.
Chris se chinui să-şi ridice braţul.
– Poftim.
Ea îi trase braţul înapoi şi se cuibări mai aproape de el.
– Nu…e prea târziu acum. N-o să păţească nimic o noapte.

CAPITOLUL 40

– La dracu, s-a auzit o voce feminină.

Chris s-a trezit cu patul mişcându-se sub el. Îl durea fiecare muşchi din corp şi îşi simţea gâtul şi pieptul ca şi cum ar fi avut un accident de maşină.

– La dracu, la dracu, la dracu, a înjurat femeia. N-am auzit alarma de trezire.

Alex, şi-a amintit el. Şi-a deschis ochii şi a simţit cum lumina îi străpunge retinele. Alex stătea lângă pat, luându-şi pantalonii pe ea.

– Cât e ceasul? a întrebat el.

– 9 a.m. Mi-am setat alarma de la mobil dar am uitat să-l bag la încărcat. I-a căzut bateria pe timpul nopţii. Cred că îmbrăţişările alea m-au făcut să fiu confuză.

Chris s-a ridicat în şezut şi un val de greaţă i-a trecut prin stomac.

– Ai nevoie la baie?

Ea s-a uitat la figura lui şi a înţeles expresia feţei.

– Lasă-mă doar să fac pipi.

A intrat în baie. Chris s-a dat jos din pat şi s-a dus către minibar. A ales un Dasani rece care i-a plăcut, sperând totuşi să nu vomite. Încrezător că nu se va întâmpla asta şi-a luat geanta şi a scos doza de antivirale pentru dimineaţă: AZT, ritonavir, enfuvirtide şi vidarabine. Înghiţind ultima pastilă, s-a auzit apa trasă în baie.

– Am terminat, a strigat Alex. E a ta.

– Cred că sunt bine acum. Am avut o senzaţie de diaree dar mi-a trecut.

A mers şi s-a aşezat pe unul din scaune. Îşi spălase faţa şi pentru prima dată a văzut cicatricele fără să fie acoperite de machiaj. În mintea lui a văzut imaginea unei persoane care aruncă cu acid pe un tablou cu o femeie.

– La ce te gândeşti? a întrebat ea.

– La ziua de azi.

Ea încă mai era neîncrezătoare.

– Ai două posibilităţi. Mergi înapoi în Natchez pentru chimioterapie sau la Sloan-Kettering.

– Acum faci pe maică-mea?

Alex şi-a întors palmele.

– Vrei să joci ruleta rusească cu viaţa ta?

– Cam asta ar fi chimioterapia în condiţiile astea. Nu ştim ce mi-a fost injectat. Şansa mea cea mare de a supravieţui e să aflu exact ce mă ucide. Doar atunci o să pot avea un tratament eficient.

Alex s-a gândit la asta.

– Cum plănuieşti să faci asta?

– Cum ar fi ca tu şi Kaiser să-l prindeţi pe nenorocit pentru mine?

– Presupun că te simţi mai bine în dimineaţa asta.

Chris şi-a cules pantalonii şi s-a chinuit să şi-i ia pe el.

– Unde pleci de îţi trebuie pantaloni? a întrebat Alex.

– La CMU, să mă văd cu cercetătorii despre care mi-a vorbit Peter Connolly. Dacă nu mai sunt acolo, o să fac rost de numele oamenilor de vârf din departamentele de Hematologie şi Oncologie şi o să încerc să mă văd cu ei.

– Cu ce scop?

Un val de ameţeală l-a lovit. S-a aşezat pe marginea patului, legănându-se încet.

– Cred că ne-am concentrat prea mult pe Shane Lansing. Ok, are un centru de oncologie. Mai are şi altele. Ştim că ceva mi-a fost injectat. Dacă acel ceva era radioactiv probabil s-ar fi văzut la radiografia pe care am făcut-o ieri. Cred că e mai probabil să aibă dreptate Connolly. Cineva a făcut rost de sânge de-al meu – sau spermă – apoi le-a modificat şi mi le-a injectat iarăşi. Dacă e aşa, şansele sunt împotriva lui Lansing. Lui Shane îi pasă mai mult de bani decât de medicină, aşa că nu are acea profunzime a cunoaşterii. Căutăm doctori excepţionali, Alex. Oameni care sunt specialişti în măduvă osoasă, genetică, viruşi oncogenici. Nu sunt prea mulţi în tot statul, iar cei pe care îi avem sunt chiar vizavi.

Alex s-a aplecat în faţă în scaunul ei cu entuziasm în privire.

– Te simţi în regulă? Poţi funcţiona ok?

– Cred că da. Totuşi, mai bine fac un duş. N-am să impresionez pe nimeni mirosind a vomă.

– Bine spus. A mers către telefonul de la marginea patului. O să comand micul dejun. Poţi să mănânci?

– Pâine prăjită şi un castron cu porumb. Şi ceai fierbinte.

Ea a zâmbit din plin.

– Eşti singurul bărbat cu care mi-am petrecut noaptea în ultimii 10 ani care a cerut griş de porumb dimineaţa.

– Bun venit acasă.

Andrew Rusk era la şaisprezece km sud de Jackson când frica sa a atins intensitatea maximă. Cu câteva zile în urmă, doar o maşină îl urmărise. Acum era vorba de un batalion motorizat, care opera în ture. Toate, maşini americane, majoritatea şoferilor fiind bărbaţi albi între 25 şi 45 de ani. Era într-un mare căcat. Înjurându-o pe Alex Morse cu o ură viscerală, s-a depărtat brusc de autostradă înspre ieşirea Byram şi a intrat pe aleea restaurantului Wendy's. Două maşini l-au urmărit.

– La naiba, a strigat el.

Noaptea trecută, când a primit spamul Viagra din partea dr. Tarver, lui Rusk i s-a ridicat moralul. Nu ştia unde se ascundea Tarver, dar era sigur că doctorul avea motive bune să nu menţină contactul. Până la urmă, abia dacă petrecuseră mai mult de cinci minute unul în compania celuilalt în toţi cei cinci ani. Noaptea trecută, această călătorie păruse ca o plimbare în tihnă către tabăra de vânătoare.

Acum era imposibil. Dacă i-ar fi condus pe nenorociţii în sedanuri în Chickamauga, dr. Tarver i-ar fi omorât, şi pe el la fel, fără ezitare.

Rusk a comandat un cheesburger şi o cola şi s-a uitat la una dintre maşini care parca la câţiva metri distanţă. Ce naiba putea să facă? Dacă îl urmăreau cu siguranţă îi ascultau şi telefoanele. De la birou, de acasă, telefoanele mobile. Pentru o clipă s-a întrebat dacă oare a fost turnat de Carson Barnett.

În niciun caz, s-a convins el. Barnett dorea să iasă din căsătorie şi era gata să facă orice pentru asta. Era vorba despre nenorocita aia de Morse. Dar e vorba numai despre Morse? Aceea era întrebarea.

Noaptea trecută, Thora Shepard a sunat la el acasă de 14 ori. După ce a găsit două mesaje isterice în robotul său, Rusk a scos telefonul din priză. Când a ajuns dimineaţă la birou, Janice i-a spus de 12 mesaje lăsate de doamna Shepard, fiecare mai dement decât celălalt. Thora nu era atât de proastă încât să divulge motivul pentru care dorea să vorbească cu el, însă ceva îi spunea că Alex Morse era implicată. Asta, sau Thora încă se mai gândea dacă să-şi omoare soţul. Asta nu l-ar mira pe Rusk. Femeia ar putea fi superbă ca vedetele din filme dar era de asemenea nebună, aşa cum văzuse din prima. O puicuţă chiar tipică societăţii. Părea ca şi cum ar deţine totul, dar sub faţadă nu ştia dacă pleca sau se întorcea.

A luat cheeseburgerul de la fata din geam şi a plătit cu o bancnotă de 10$.

– Ketchup, a zis el. Îmi trebuie nişte ketchup.

A luat o înghiţitură lacomă din Cola şi s-a oprit pe aleea de ieşire. Una dintre maşini s-a oprit în spatele lui. Ăştia nici măcar nu încercau să-şi mascheze intenţiile.

Ce era amuzant în legătură cu Thora Shepard, s-a gândit el, trecând pe autostradă şi întorcând pe I-55, era că nici măcar nu trebuiseră să-i ucidă primul soţ. Săracul murise de la natură. Desigur, Rusk nu-i spusese niciodată acest amănunt. Thora şi-a onorat plăţile aşa cum i s-a spus şi el a fost fericit să-i ia banii. Ironia ca acea femeie să devină un client care revine era deja prea mult. Dar Rusk n-a avut timp să se bucure acum. Thora o lua razna, şi dacă o lua razna de faţă cu oamenii nepotriviţi, l-ar putea costa foarte mult pe acesta. Trebuia să ia legătura cu dr. Tarver şi cât mai curând. Nu ştia deloc cum să facă asta, însă, mergând la nord înspre Jackson, şi-a dat seama că de fapt nu trebuia – dr. Tarver o va face asta pentru el. Tot ce trebuia să facă era să-şi păstreze atitudinea calmă. La un moment dat în următoarele douăsprezece ore, ar putea trece de un colţ de stradă sau ar putea păşi într-un lift sau în maşina personală şi Tarver să fie acolo. Ca prin magie. Aşa lucra tipul. Şi toţi agenţii FBI din lumea nu ar putea să-l oprească.

Rusk s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a râs. Era vremea să încaseze ce era al lui şi să părăsească ţara. Spera doar să-l fraierească de bani pe Carson Barnett înainte de ziua Z. Barnett ar fi piesa lor de rezistenţă şi i-ar aranja pentru ultimele două decenii ale vieţii lor. Zburând pe autostradă, Rusk s-a văzut pe sine pe o plajă însorită cu un pahar de rom într-o mână şi cu Lisa goală lângă el. Nu-i convenea să-i lase pe copii în urmă dar n-avea ce face. Afacerile erau afaceri. A încetinit astfel

încât sedanul de culoare neagră din spatele lui să nu aibă de ales decât să-l depășească. Soferul privind înspre el, Rusk a zâmbit precum pisica Cheshire.

Lui dr. Tarver îi părea rău de privirea tâmpă de neînțelegere de pe figura fratelui său adoptiv. Era exact privirea la care se aştepta, neîncrederea mirată a unui copil căruia i se spune că i-a fost călcat de maşină câinele.

– Pe toate? a zis Judah. Pe fiecare?

– Mă tem că da, a zis Eldon. Îmi pare rău.

– Chiar şi cimpanzeii?

Stăteau în camera din spate, lângă cuştile cu primate, nu cel mai bun loc pentru această discuție.

– Cimpanzeii mai ales. Nu trebuie să rămână nimic în urmă care să dea de înțeles ce-am făcut noi aici.

Fața lui Judah se transformă precum cea a unui băiat care face calcule care-l depăşesc.

– Credeam că e de bine ce facem noi aici.

– E de bine, Judah. Însă oamenii nu vor înțelege asta. Ştii cum sunt.

– Ştiu, dar dacă i-aş păstra? Doar pe câțiva?

– Aş fi vrut să poți face asta. Chiar aş fi vrut. Dar ştii că e imposibil.

– Am învățat mult. Practic am fost în frunte anul ăsta. De ce n-aş putea să mă ocup de partea de reproducere? Doar câinii?

– Nu prea ştii care sunt implicațiile părții de *afacere,* Judah. Presupune mult mai mult decât să ai grijă de câini. Tre' să te ocupi de comenzi şi dosare, computere şi taxe. Şi în plus, trebuie să ai licență. Dacă eu nu sunt aici, nu merge treaba.

În privirea lui Judah a apărut un nou sentiment de frică.

– Unde pleci?

– Nu ştiu încă. Dar voi trimite după tine imediat ce ajung acolo.

– Ai să trimiți?

– Nu fac asta mereu?

Privirea lui Judah s-a îndreptat iarăşi către cuşti.

– De ce nu putem da mai departe animalele?

– Pentru că sunt bolnave. Poartă cu ele microbi speciali. Ar infecta şi alte animale şi asta ar putea fi dezastruos. Ar putea fi chiar cauza apocalipsei, ca în –

– Apocalipsa Sf. Ioan, a zis Judah cu vocea unui robot. Capitolul 16. Cele 7 cupe ale îngerilor. Numele meu e în cartea aceea. Tonul vocii i-a scăzut. *Şi al doilea înger a vărsat cupa lui în mare care a devenit precum sângele unui mort. Fiecare vietate din mare a murit şi...*

– Aşa e, a spus Eldon, şi l-a întrerupt înainte să fie luat pe sus de spirit. Nu vrei să fii chemat să mărturiseşti înaintea lui Dumnezeu pentru asta, nu?

După o lungă perioadă de gândire, Judah a dat din capul său mare.

– Uite ce e, a zis Eldon, ca şi cum i-ar fi venit ideea pe loc. Ai tu grijă de copoi şi lasă primatele în mâinile mele. Ştiu cât de greu ți-ar fi.

Judah şi-a muşcat buza inferioară.

– E greu şi cu copoii, ştii? Îi ştiu pe toți. Fiecare are un nume.

Pe Eldon îl uimea faptul că un om atât de dur precum Judah putea să fie atât de moale când era vorba de animale. Pentru că Judah era o creatură de temut, odată enervată. Era pe măsura oricărui sinucigaş cu bombă, cu gândire de jihad. Bărbați precum Judah au luat Iwo Jima japonezilor. Bărbați care puteau trece cu baionetele prin rândurile duşmanilor şi prin focul de arme fără să se îndoiască de ordinele care i-au trimis acolo. Patriotismul acela nechibzuit i-a permis Americii să supraviețuiască în tinerețe şi o lipsă continuă a acestuia ar asigura faptul că n-ar ajunge niciodată o maturitate națională.

– Nu ai de unde să ştii, a zis Judah. Nu eşti niciodată cu ei. E ca şi cum ar fi toți ai mei. Ca June Bug când eram copii.

June Bug era o cățea bătrână cu cataractă care a trăit vreo cincisprezece ani. Judah a alintat-o până la sfârşit.

– Asta e ca atunci când tata obişnuia să înece animalele, a zis Judah. În cada mare.

Eldon şi-a pus brațul pe umărul fratelui său impunător şi l-a luat de lângă cuştile primatelor. Era incredibil că cineva l-ar fi confundat vreodată cu fratele biologic a lui Judah. Ca intelect, erau complet diferiți; mintea lui Eldon conținea probabil de patru ori mai multe conexiuni neurochimice decât cea a lui Judah. Şi totuşi fratele său adoptiv s-a dovedit destul de folositor de-a lungul anilor şi se va dovedi şi în viitor.

Erau în fața acum, cu micul lor oraş de copoi, două rânduri de blană neagră, albă şi maronie scânteind cu priviri tânguioase. I-ar trebui toată ziua lui Judah să-i eutanasieze. Şi nu pentru că ar opune rezistență. Unul dintre motivele pentru care câinii erau folosiți în cercetările medicale era acela că sunt atât de ascultători şi prietenoşi. Se uită în sus cu o sfioasă dojană în timp ce le introduci ace şi sonde; erau dovada vie că cei supuşi nu ar moşteni pământul, cel puțin nu în lumea animalelor.

– Cum vei face? a întrebat Judah. Despre cimpanzei vorbesc.

– Îi voi injecta cu barbiturice. După ce sunt complet leşinați, voi folosi clorură de potasiu. Nu vor simți nimic, frate.

Judah îşi muşca buza atât de tare încât Eldon s-a speriat că o să-i curgă sânge.

– Trebuie să fie foc?

– Trebuie să purificăm locul. Dumnezeu a folosit focul şi aşa vom face şi noi.

Judah a închis ochii pentru o vreme şi când i-a deschis Eldon a văzut că a acceptat asta ca pe soarta sa. Până la urmă, Eldon şi-a sfidat tatăl şi a trăit, aşa că trebuie să fie miruit de Dumnezeu.

– Trebuie să ieşi până la cinci, a zis Eldon pe un ton grav. Înțelegi?

– Pleci?

– O să mă întorc să mă ocup de maimuțe. Dar mă îndoiesc că vei fi terminat.

– Ok. Unde mă duc când s-a terminat?

– O să-ți explic tot când mă întorc.

– Ok.

Eldon a zâmbit, mergând înapoi în zona primatelor. Avea de citit ceva; explozibilii nu erau specialitatea lui. Totuşi, era încrezător în capacităţile sale. Ce operă ar fi. O explozie, apoi foc – foc îndeajuns de puternic să topească oţelul – şi când ar ajunge pompierii, ar găsi ceva ce n-au mai întâlnit: douăsprezece primate speriate, înnebunite de flăcări. Eldon s-a gândit că animalele vor dubla timpul necesar pentru a estompa vâlvătaia, ceea ce îşi şi dorea. Aşa că...va înţepa animalele aşa cum i-a spus lui Judah. Dar n-o să existe o injecţie cu clorură de potasiu. Şi, ca ultimă măsură, va descuia cuştile, legându-le doar cu sârmă, îndeajuns încât să le convingă pe primate că uşile încă sunt închise, până când un incendiu de proporţii biblice ar trece prin vechea brutărie. Ar fi fost interesant de văzut care specii ar rupe primele uşile de la cuşti, dar nu merita să mori pentru asta.

El a privit în direcţia unui dulap încuiat, aflat în partea dreaptă a cuştilor cimpanzeilor. Înăuntru erau patru cilindri cu acetilenă. Până când ar răspunde pompierii apelurilor de la vecini, clădirea ar arde la 3000 de grade C. Duhoarea câinilor arşi s-ar infiltra în zonă şi maimuţele înnebunite ar sări la oricine s-ar apropia de ceea ce până de curând fusese casa lor. Eldon a râs încet să nu-l audă Judah. Ar fi un spectacol demn de Hieronymus Bosch pe LSD.

CAPITOLUL 41

Chris ţinu uşa liftului pentru o asistentă care împingea o femeie într-un scaun cu rotile, apoi o urmă pe Alex la etajul al cincilea al Centrului Medical Universitar.

– L-ai întâlnit pe doctorul Pearson în timpul tratamentului mamei tale? întrebă el.

– Doctorul mamei mele este Walter Clarke, spuse Alex scuturând din cap.

– Glumeşti. Clarke era cu un an în faţa mea în şcoală. Credeam că e încă în Baylor.

Alex dădu din umeri.

Trecură pe lângă saloanele pacienţilor spre birourile profesorilor. Spre capătul holului era o uşă cu o plăcuţă de alamă pe care sta scris DR. MATTHEW PEARSON, ŞEF HEMATOLOGIE.

Chris făcu o pauză şi spuse:

– Niciun cuvânt despre FBI, crime şi chestii de genul acesta.

– De ce?

– Aici suntem într-un spital. Orice urmă de litigii sau chiar o simplă răspundere şi suntem daţi afară. Asta e lumea mea, bine? Aici trebuie să mă asculţi pe mine.

Alex îşi dădu ochii peste cap.

– Pot face asta.

Chris ciocăni la uşă, apoi intră în birou. O roşcată cu o coafură retro în formă de stup de albine se uită le ei din spatele unui teanc de hârtii. Pot să vă ajut cu ceva?

– Asta sper, spuse Chris cu cel mai sudic accent de care era în stare. Eu sunt doctorul Chris Shepard din Natchez. Sunt prin zonă în vizită la un prieten – îi făcu un semn cu capul lui Alex – şi voiam să vorbesc cu doctorul Pearson despre nişte cazuri de cancer de-acasă.

Secretara zâmbi, dar zâmbetul păru fals.

– Aveţi programare, doctore…?

– Shepard. Mă tem că nu. Dar vorbeam mai deunăzi cu doctorul Peter Connolly de la Sloan-Kettering, iar dânsul vorbea foarte laudativ despre dr. Pearson. Pete părea să creadă că aş putea vorbi cu el fără să mă anunţ în prealabil.

La auzul numelui lui Connolly, faţa femeii se lumină instantaneu.

– Îl cunoaşteţi pe doctorul Connolly?

– Am învăţat cu el cât am fost la şcoală aici.

– Da, înţeleg. Se ridică în picioare şi, ocolind biroul, îi oferi mâna. Eu sunt Joan. dr. Pearson e ocupat acum, dar îngăduiţi-mi să mă strecor puţin înăuntru să văd dacă nu poate să vă vadă.

Când femeia dispăru în birou, Alex îi şopti:

– Chiar că eşti şi tu o figură!

Uşa se deschise, şi un bărbat undeva pe la patruzeci de ani, îmbrăcat bine, ieşi cu mâna întinsă spre Chris.

– Dr. Shepard?

– Da, domnule, spuse Chris, apucând mâna şi strângând ferm. Mă bucur să vă întâlnesc într-un final.

– Şi eu. Vă văd numele pe multe fişe medicale care trec pe aici. Ne recomandaţi multor pacienţi. Apreciem foarte mult asta.

– Mă tem că nu o mai fac ca pe vremuri, acum că îl avem pe dr. Mercier în Natchez.

– Bine, e un lucru bun pentru oraşul vostru, rânji dr. Pearson. Hei, sper că nu ai vreo cameră ascunsă cu tine?

Deci până şi doctorul Pearson auzise de documentarele lui Chris despre orele de muncă ale doctorilor rezidenţi.

– Nu, zilele mele ca regizor s-au dus. Acum sunt parte din clasa conducătoare.

În timp ce schimburile prieteneşti de replici şi de prieteni comuni progresau, Chris îl măsura din ochi pe şeful hematologiei. În ciuda faptului că venea de la Stanford, Pearson părea făcut din acelaşi material pe care Chris ajunsese să îl cunoască foarte bine de-a lungul timpului în anii pe care i-a petrecut la CMU: un anglo-saxon, alb, protestant, inteligent care lua note perfecte la Ole Miss[1] sau Millsaps[2], apoi pleca din stat pentru o şcoală de medicină cu o tradiţie mai prestigioasă şi se întorcea acasă acoperit de lauri. Chris era puţin surprins, într-o specializare atât de riguroasă cum e hematologia se aşteptase să dea peste un străin.

– Joan spunea ceva despre nişte cazuri de cancer? întrebă Pearson.

– Da, mi-am uitat bunele maniere. Chris se întoarse spre Alex. Ea e Alexandra Morse. Mama ei se află la dvs. în departament cu cancer ovarian.

O privire sumbră acoperi faţa lui Pearson.

– Cunosc cazul. Îmi pare rău că trebuie să ne întâlnim în asemenea circumstanţe, doamnă Morse.

– Mulţumesc, spuse Alex cu un accent atât de puternic încât părea să nu fi plecat niciodată din Mississippi. Toţi medicii şi asistentele au fost minunaţi.

– Mama dvs. e şi ea inclusă în cazurile de care era vorba mai devreme?

– Nu, spuse Chris. Alex e doar o prietenă. Cât priveşte cazurile de cancer, nu am încă date statistice, dar am avut câteva cazuri asemenănătoare în Natchez în ultimul an, şi lucrul acesta începe să mă îngrijoreze.

– Ce fel de cancer? întrebă dr. Pearson.

– Diverse tipuri, dar toate cancere de sânge. Leucemie, limfom şi melanom.

Dr. Pearson se arătă foarte interesat.

– Mă mir că nu am remarcat şi noi asta. Am preluat registrul statului pentru tumori, să ştiţi. Au trecut aceşti pacienţi pe la noi?

1 Universitatea Mississippi

2 Colegiu în Jackson, Mississippi.

– Unii. dr. Mercius i-a tratat pe câţiva, iar alţii i-au reveni doctorului Anderson, au ajuns la Dana-Farber şi în astfel de locuri.

– Fireşte.

– Chestia care e, spuse Chris, nişte doctori locali se întrebau dacă nu cumva ar fi vreo legătură de mediu care leagă toate aceste cancere.

Pearson mişcă din cap încă mai preocupat.

– E cu siguranţă posibil. E un subiect foarte complex, totuşi. Şi foarte controversat.

– De asemenea, m-am întrebat, continuă Chris, dacă nu cumva ar putea fi o altă legătură ediologică între cazuri.

– Cum ar fi?

– Ei bine, ajungând destul de frustrat de aceste cazuri, am citit destul de mult, şi am dat peste câteva posibilităţi foarte interesante. Una ar fi radiaţiile. Avem două centrale nucleare în proximitate, iar doi dintre pacienţii respectivi lucrează în acele centrale. Ceilalţi în schimb nu lucrează acolo. Doi dintre pacienţi au făcut chimioterapie pentru alte tipuri de cancer prealabile. Sunt de asemenea foarte intrigat de rolul pe care l-ar putea avea viruşii cancerigeni.

Dr. Pearson părea destul de sceptic.

– Asta e o ipoteză destul de hazardată, date fiind lucrurile pe care mi le-aţi spus.

Chris îl înţelegea pe doctor. Pe de o parte, Chris făcea exact pe tipul de om pe care lui Pearson i-ar fi plăcut să-l evite: doctorul de ţară locvace care venea la oraş cu o mulţime de teorii ştiinţifice deplasate. Pe de altă parte, Chris putea reprezenta împlinirea unui vis: un doctor de ţară cu o mână de cazuri de raportat care i-ar fi răspândit lui Pearson numele prin toate jurnalele medicale din ţară.

– Ce speram eu, concluzionă Chris, era să mă puneţi în legătură cu profesori universitari care sunt specializaţi pe domeniile respective, în special pe substanţe toxice cancerigene şi viruşi cancerigeni.

– Înţeleg, spuse dr. Pearson.

– Pete Connolly mi-a dat câteva nume. Pe al dumneavoastră, desigur. Dar a menţionat şi un virusolog pe nume Ajit Chandrekasar.

– Ajit nu mai lucrează aici.

– Înţeleg. L-a menţionat de asemenea pe un anume Eldon Tarver.

Pearson dădu din cap.

– Dr. Tarver lucrează încă la noi. A făcut câteva lucruri extraordinare de când a plecat dr. Connolly. Ar fi probabil foarte bucuros să vorbească cu dvs. Dacă îl anunţaţi din timp, desigur.

Chris îşi manifestă dezamăgirea.

– Avem oameni excepţionali în staff, spuse Pearson, atât la oncologie cât şi la hematologie. Pentru substanţele toxice din mediu ar trebui să cauţi destul de mult să dai de un specialist mai mare ca doctorul Parminder. Pentru radiaţii, îl sugerez pe doctorul Colbert. Viruşii cancerigeni sunt ceva mai dificili. Cei mai

mulți virusologi ai noştri lucrează pe cazuri de SIDA. Cred că doctorul Tarver ar fi cel mai indicat aici, totuşi.

– Aveți pe cineva specializat pe terapie genetică? întrebă Chris.

– Da, dar nu sunt sigur că înțeleg la ce vă referiți.

– Nu se folosesc viruşi pentru a transporta genele modificate spre celule?

– E adevărat, admise Pearson. Dar sunt folosiți viruşi foarte simpli, adenoviruşi, de exemplu. Nu se folosesc viruşi oncogenici, sau retroviruşi, care sunt ceva complet diferit, după cum sunt sigur că deja ştiți.

– Înțeleg mecanismul adenoviruşilor. Transcripție inversă şi tot tacâmul. Credeam că cercetătorii care fac astfel de studii îmi pot răspunde oricărei întrebări despre viruşi.

– Bine, mă bucur că aş putea aranja ceva pentru dumneavoastră, dar mă îndoiesc că vreunul dintre aceşti specialişti ar fi liber chiar azi.

Chris arăta foarte abătut.

– Deci… dr. Parminder pentru chestiile de mediu, Colbert pentru radiații şi dr. Tarver pentru chestiile virale?

Dr. Pearson îşi frecă bărbia.

– Eldon dezvoltă propriile sale teste de amplificare a acizilor nucleici. Probabil că ştie mai mult despre retroviruşi decât orice medic virusolog pe care l-am cunoscut vreodată.

– Dar nu credeți că aş putea vorbi cu niciunul dinte ei astăzi?

– Mă îndoiesc. Ar trebui să fie, desigur, undeva mai târziu. De ce nu îmi lăsați numărul de telefon şi vă sun eu după ce voi vorbi cu dânşii.

Chris îi dădu lui Pearson numărul de telefon.

– Apreciez faptul că v-ați ocupat de mine, doctore. Îi voi spune lui Pete Connolly că ați fost de mare ajutor.

– Niciodată nu sunt prea ocupat să ajut un coleg, spuse Pearson, oferindu-i mâna din nou. Connolly face nişte lucruri extraordinare la Sloan-Kettering. Desigur, au toate resursele din lume. Au acolo mai mult decât le este necesar.

Chris îşi exprimă acordul, zâmbi înspre Joan, apoi o conduse pe Alex spre uşă.

Imediat ce uşa se închise în urma lor, Alex coti spre dreapta, înspre un alt rând de uşi.

– Ce faci? şopti Chris.

– Îi găsesc pe tipii de care ne-a vorbit. Uite-l aici pe Parminder. N-a fost foarte dificil. Alex probă clanța. Încuiat.

Chris o urmă în timp ce se deplasa de la o uşă la cealaltă, dar apoi urmară spasmele abdominale. Căzu în genunchi de durere, încercând să nu-şi dea drumul în pantaloni.

– Chris? icni Alex fugind înapoi spre el. Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să mă duc până la baie.

Îl apucă de braț şi îl trase pe acelaşi culoar pe care veniseră.

– E o toaletă pentru bărbați lângă lifturi.

Se chinui să meargă în aşa fel încât să îşi țină sfincterul încordat în acelaşi timp. Îşi aminti că trebuie să se uite după contraindicații pentru agenții antivirali pe care şi-i administra cu proxima ocazie când avea să fie în fața unui calculator. După ceea ce păru o eternitate, văzu uşa toaletei pentru bărbați. Alex dădu buzna înăuntru şi îl ajută să intre într-unul dinte closete.

– Ok, ieşi afară, icni el.

– Te simți bine?

– Ieşi afară.

Încercă să se abțină, dar deja îşi dăduse drumul înainte ca Alex să iasă.

Will Kilmer parcase la baza Turnului Băncii AmSouth când Thora Shepard se dădu jos din Mercedesul ei argintiu şi se năpusti în holul clădirii de birouri. Sosirea ei îl ului. Kilmer era parcat acolo doar pentru că agentul operativ care îl urmărea pe Rusk îi raportase că ținta îşi schimbase direcția zece mile în sudul oraşului şi se întoarse înspre Jackson. Din moment ce agentul îi raportase că Rusk este urmărit şi de alte maşini, Will se retrase aici pentru a se ocupa de supraveghere.

Cei doi care o urmăriseră pe Thora Shepard în Greenwood întrerupseseră contactul când aceasta plecase de la hotelul Alluvian. Ei, la fel ca şi Will, crezuseră că Thora şi prietena ei se vor întoarce direct la Natchez. Dar acum era aici, dând buzna în biroul lui Andrew Rusk fără nicio prietenă după ea. Unde o lăsase pe Laura Canning? Will se gândea să se dea jos din maşină şi să urce până la etajul al şaisprezecelea, dar ce ar rezolva cu asta? Nu putea intra în biroul lui Rusk. Pe de altă parte, Rusk nici măcar nu era acolo.

Will se dădu jos din Ford Explorer-ul lui şi se grăbi să treacă strada. Îi spuse portarului că merge la birourile de la etajul al doilea, apoi merse la lift şi apăsă pe 2 şi pe 16. Imediat ce se deschiseră uşile la 16, auzi o femeie urlând din toată puterea.

– Am sunat aici toată noaptea trecută. Am vorbit cu dvs. de cel puțin cinci ori în dimineața asta. V-am plătit şeful cu un purcoi de bani. Vreau să vorbesc cu el.

Will ieşi din lift şi privi căutător printr-o uşă deschisă larg care ducea într-o recepție ultramodernă. Thora Shepard stătea cu spatele la el, în fața unei blonde atractive la vreo treizeci de ani, care în mod evident se străduia să mențină măcar o urmă de profesionalism.

– Doamnă Shepard, spuse recepționista, v-am spus în repetate rânduri că domnul Rusk este plecat din oraş. Am încercat să îl contactez pe telefonul mobil, dar nu am reuşit. Imediat ce reuşesc îi voi transmite mesajul dvs. şi caracterul urgent al situației. Vă promit.

Thora stătea cu mâinile în şold, părând că ar fi în stare să stea acolo toată ziua dacă de asta era nevoie pentru a-l vedea pe Andrew Rusk. Pe Will îl surprinse faptul că era pentru prima dată când o văzuse pe Thora îmbrăcată ca un om obişnuit. Fără niciun costum de designer, fără o coafură specială. Doar blugi albaştri strâmți şi un tricou şi mai strâmt. Thora în mod evident o analiza pe secretară, dar blonda din spatele biroului îi făcea față. Fără niciun fel de semn, Thora se întoarse şi mărşălui spre lift.

– Mergeți jos, doamnă? întrebă Will.

– Evident, spuse Thora iritată.

În timp ce liftul cobora spre hol, Thora înjura într-una printre dinți. Când se află lângă mașină, Will observă că Thora avea gâtul plin de pete roșii, la fel cum arăta soția lui înainte să explodeze într-un acces de furie. Avea cearcăne sub ambii ochi. Will trebuia să vorbească cu Alex cât mai repede. Ceva se întâmplase azi noapte şi trebuia să ştie despre ce este vorba.

Când liftul se deschise, Thora nu ieşi direct în stradă. Se învârti prin hol fără nicio direcție ca un supraviețuitor al unui accident de mașină. Will văzuse destui oameni disperați în timpul cât a fost polițist şi toate instinctele lui îi spuneau că femeia mai avea puțin şi ceda.

Își scoase telefonul şi o contactă pe Alex. Telefonul ei îl redirecționă direct spre mesageria vocală. Își îndesă telefonul înapoi în buzunar şi se aşeză pe o banchetă capitonată. Timp de cinci săptămâni o ajutase pe fiica prietenului său cel mai bun dintr-un simț foarte profund de obligație. Lucrase la multe cazuri fără soluție de-a lungul anilor, iar acum vreo zece zile se decisese că acesta era unul dintre acele cazuri. Dar acum adrenalina îi pompa în sânge cum se întâmpla de fiecare dată când un caz începea să fie clar. Pentru un scurt moment, se gândi la tânăra Grace Morse, care nu avea să-şi vadă fiul terminând liceul. Pentru un şi mai scurt moment, se gândi la propria lui fiică pe care o pierduse acum mulți ani. Când se ridică şi o urmări pe Thora în stradă, toate durerile bătrâneții dispărură brusc. Se simțea mai tânăr decât se simțise de ani de zile. Oriunde avea să îl conducă femeia asta nebună, Will avea de gând să meargă.

Alex stătea în fața toaletei pentru bărbați a spitalului când uşa liftului se deschise şi-l văzu ieşind pe bărbosul cu semnul din naştere pe care îl întâlnise ieri. Se deplasă pe culoar fără să îşi ridice privirea, cu ochii pe un dosar pe care îl avea în mână. Dar apoi se întoarse, o privi pe Alex şi spuse:

– Bună din nou.

– Bună, spuse Alex.

Bărbosul zâmbi, apoi înaintă pe coridor înspre birourile universitarilor. Alex ezită, apoi îl urmări. În timp ce lua curba pe ultimul colț, îi văzu spatele halatului dispărând într-unul dintre birouri. Pe plăcuța de alamă de pe uşă scria DR. ELDON TARVER.

Se grăbi înspre toaleta bărbaților, dar nu văzu nici urmă de Chris în hol. Crăpă uşa băii şi îl strigă.

– Ce e? mormăi Chris.

– Tocmai l-am văzut pe doctorul Tarver. Am fost ieri în lift cu el şi nici măcar nu am bănuit.

– Și acum unde e?

– În biroul lui. Ai terminat?

– Da. Să nu vorbeşti cu el fără mine.

– Grăbeşte-te, Chris.

Închise uşa şi merse înapoi spre biroul lui Tarver. Uşa lui era încă închisă. Pentru un moment se simți tentată să bată la uşă, dar nu găsea nicio scuză pentru a începe conversația. Singurul lucru pe care îl aveau în comun erau fețele desfigurate. Probabil tipul ar fi crezut că se dă la el.

– Gata, spuse Chris, dând colțul cu o față palidă şi umedă.

– Te descurci?

– Cred că da.

Se întoarse spre uşă şi bătu cu putere, dar nu răspunse nimeni. Aşteptă, apoi bătu din nou. Niciun răspuns.

– A plecat? spuse ea. Asta e chiar ciudat.

– De ce? Probabil că…

– Ah, bună, spuse de acum familiara voce de bas. Cu ce vă pot ajuta?

Chris îi întinse mâna.

– Dr. Tarver, numele meu este Chris Shepard, medic internist la Natchez.

Dr. Tarver îi strânse mâna.

– Ați venit să mă vedeți?

– Cred că da. Pete Connolly v-a recomandat drept un expert în viruşi cancerigeni şi în mod specific în retroviruşi.

Tarver părea surprins.

– Nu sunt atât de sigur că m-aş recomanda prin asta în primul rând. Am mai multe specializări, dar nu sunt certificat de nicio comisie în virusologie.

– Cu toate acestea, atât Pete cât şi dr. Pearson cred că aveți destulă expertiză în domeniu.

– Am partea mea de experiență practică, e adevărat. dr. Tarver se uită la Alex. Iar dvs. sunteți…?

– Nancy Jenner. Sunt asistenta şefă a doctorului Shepard.

Ochii doctorului Tarver clipiră. Se uită la Chris şi îi spuse:

– Vă invidiez.

Chris îşi mută privirea către Alex dar aceasta îl ignoră.

– De ce nu intrăm în biroul meu? spuse Tarver, privindu-şi ceasul. Am la dispoziție cinci minute înainte să trebuiască să fiu în altă parte.

Îi introduse într-un birou cu mult mai puțin spațios decât cel al doctorului Pearson. Trei dintre pereți erau acoperiți de biblioteci; al patrulea era ticsit cu fotografii, multe dintre ele alb-negru. Tarver era mai bătrân decât îşi imaginase, se gândea Alex. Era acolo o poză cu el şi preşedintele Nixon care îl decora cu ceva pe piept. O altă poză îl prezenta pe Tarver stând în fața unei clădiri care părea cunoscută cu un banner agățat deasupra intrării: TESTE HIV GRATUITE ASTĂZI. Într-o poză Tarver era înconjurat de copii negri vlăguiți ridicând toți mâinile spre el de parcă ar fi fost Albert Schweitzer. Alex studia pozele în timp ce Chris îl chestiona pe doctor.

– Un număr de cazuri de cancer în Natchez, spuneți? întrebă Tarver. Nu știam asta. Natchez e în Ținutul Adams, corect?

– Da, cancere de sânge mai precis, spuse Chris. Mai mulți doctori locali au început să se întrebe dacă nu cumva toate cazurile au o cauză comună.

– O explicație virală?

– Păi, nu știm. Mă gândeam la expunere la radiații, dar nu putem să identificăm o sursă comună. Cei mai mulți dintre pacienți lucrează în locuri diferite și locuiesc în locuri diferite din oraș.

– Iar ăsta e un argument bun și împotriva unei cauze în mediu, de asemenea, spuse Tarver.

– Așa am ajuns la ideea cu virușii. Știu că o serie de cancere s-au dovedit a avea o origine virală, sau cel puțin un mediator viral.

– Asta e mai adevărat pentru animale decât pentru oameni. Nu cunosc niciun caz în care un virus a produs un astfel de mănunchi de cancere.

Chris păru surprins.

– Desigur, trebuie să existe un număr de cazuri de cancer cervical de felul ăsta, în zonele urbane cu o promiscuitate sexuală ridicată?

Tarver dădu din cap surprins.

– Sunt sigur că aveți dreptate. Dar acele studii nu s-au făcut. Procesul oncogenezei virale este unul foarte lung. Durează decenii, în unele cazuri. Nu e ca și cum ai urmări o epidemie de herpes. Ai putea să fii în mijlocul unei epidemii de papilom viral fără să-ți dai seama. De fapt, în unele locuri cred că chiar suntem. Promiscuitatea sexuală este unul dinte cele mai bune lucruri care s-au întâmplat pentru viruși ca organisme, într-un sens darwinist, desigur.

Alex se deplasa de la poză la poză pe peretele biroului. Semnul din naștere îl făcea pe doctor ușor identificabil, chiar și în pozele de grup. Deși nu era tehnic un semn din naștere, își amintea ea. Era ceva care avea legătură cu artere și vene malformate. În timp ce studia pozele, în minte îi apăru un lucru pe care îl învățase demult la Quantico. Mulți criminali în serie sufereau de o diformitate fizică care îi deosebea de ceilalți încă din copilărie. Era nebunesc să-l suspecteze pe Tarver, desigur – un tip cu care pur și simplu se urcase la un moment dat în lift – și totuși… avea cunoștințele sofisticate care i-ar fi fost necesare pentru crimele comise. Și mai era o chestie în legătură cu el, o anumită putere tăcută și precizie logică care dădeau aparența că ar fi în stare de acțiuni decisive, poate chiar extreme, în timp ce Matt Pearson păruse mult mai convențional.

Chris vorbea în jargonul medical acum, un limbaj ezoteric cu mult peste puterea ei de înțelegere. În timp ce vocea lui zumzăia pe fundal, una dintre fotografii îi atrase atenția lui Alex. În acea poză, dr. Tarver și un bărbat purtând o uniformă de armată încadrau o femeie blondă foarte frumoasă. În spatele lor se afla o clădire ca o fortăreață cu un semn pe frontispiciu: VCP. Pe pieptul doctorului era aceeași siglă: VCP. Tarver era mult mai tânăr în poză, cu tot capul acoperit de păr și fără barbă. Ofițerul din armată îi aduse aminte puțin de tatăl ei. Iar femeia avea acel look inteligent pe care îl au modelele din magazinele care fac publicitate la cursuri intensive de limbă, acelea care îi fac pe afaceriști să creadă că pot să și-o tragă în străinătate mai bine dacă învață puțină franceză.

La prima pauză din conversație, Alex întrebă:

– Ce e VCP?

– Poftim? spuse dr. Tarver.

– În poza asta purtați o haină pe care scrie VCP.

– O! zâmbi Tarver. Asta vine de la Veteran Cancer Project. A fost ceva sponsorizat de guvern împreună cu Institutul Național pentru Sănătate și niște corporații private, pentru investigarea incidenței ridicate a cancerului în rândul veteranilor de război.

– În ce perioadă?

– În faza târzie a războiului. Dar verificam mulți veterani din Al Doilea Război Mondial și din Coreea, cei mai mulți veterani din luptele date în zona Pacificului. Luptele pe insule au fost oribile, zile întregi de atacuri cu mine, foarte multe mortiere.

– Fără agentul portocaliu?

– Din păcate nu. Nimeni nu vorbea despre asta atunci. În special pentru că perioada de incubație a cancerelor cauzată de acel compus este foarte lungă. La fel cum am remarcat în legătură cu etiologiile virale. Aceeași problemă.

Înainte ca Alex să mai pună o altă întrebare, Chris spuse:

– Rețineți probe de sânge de la pacienții care au murit în saloanele de la oncologie?

Întrebarea asta acceleră pulsul lui Alex, dar se întoarse la pozele de pe perete. Unele dintre victimele „ei" muriseră în acest spital. Dacă sângele lor fusese păstrat, ar putea fi oare posibilă identificarea agentului cancerigen și demonstrarea crimei în masă?

– Știu că se face asta în unele centre de cercetare, continuă Chris, astfel încât să se poată obține noi informații pe măsură ce se dezvoltă noi tehnologii de testare.

– Știu că laboratorul de patologie reține toate mostrele pentru zece ani. Probabil că se păstrează și mostre de sânge și celule din neoplasm în unele cazuri. Ar trebui să vorbiți cu dr. Pearson despre asta.

– Vă pot da o listă despre pacienții care ne interesează, spuse Alex.

Dr. Tarver îi zâmbi.

– Cred că aș putea să o transmit doctorului Pearson.

Încercând din greu să-și ascundă entuziasmul, înaintă spre biroul lui și luă un stilou dintr-un suport de argint. Îmi permiteți să scriu pe carnetul acesta de rețete?

– Desigur.

Profund conștientă de faptul că Chris e cu ochii pe ea, Alex scrise numele fiecărei persoane despre care credea că ar putea fi o victimă a ucigașilor pe care îi căutau, cu excepția celor care nu muriseră de cancer.

– S-ar putea să vă pară o idee nebunească, spuse Chris, dar mă întrebam dacă e posibil să îmbolnăvești de cancer pe cineva.

Alex își ridică privirea din listă. dr. Tarver se uita insistent la Chris ca și cum ar fi sugerat că preoții ar putea să ucidă în secret pruncii în timpul botezului.

– V-am auzit, oare, cum trebuie, doctore?

– Mă tem că da.

– Este unul dintre cele mai remarcabile lucruri pe care le-am auzit. Ce vă face să sugerați o asemenea idee?

– Intuiția, cred. Nimic altceva nu pare să explice aceste cazuri.

Dr. Tarver îl privi cu înțelegere.

– E ceva frecvent în cazul cancerelor de sânge. Rămân unele dintre cele mai enigmatice și dificile boli pe care le cunoaștem.

– Cealaltă chestie, spuse Chris pe o voce tărăgănată à la Will Rogers – poate propria lui variantă a lui Colombo – e că toți pacienții erau căsătoriți cu oameni bogați care voiau să divorțeze de ei.

Tarver privi neîncrezător.

– Vorbiți serios?

– Da, domnule, foarte serios.

– Dumneavoastră sugerați că cineva omoară oameni infectându-i cu cancer?

– Mai mult decât atât, cred că avem de a face cu un doctor.

Dr. Tarver râse.

– Îmi pare rău dar nu știu ce să mai zic. Dar ce spun autoritățile, împărtășesc o asemenea ipoteză?

– Da, spuse Alex tăios. Nu era sigură de ce abordase Chris problema în felul în care o făcuse, dar nu avea de gând să lase lucrurile în impas. dr. Tarver, eu sunt de fapt un agent FBI. Și pot să vă asigur că Biroul investighează aceste cazuri cu foarte mare atenție.

– Aș putea să văd o legitimație?

Alex întinse mâna spre buzunarul din spate, apoi rămase încremenită. Nu se simțise atât de ridicol niciodată în viață. Era ca și cum i s-ar fi respins cardul de credit, doar că de o mie de ori mai jenant.

– Mi-am lăsat legitimația la hotel, spuse ea sec.

Dr. Tarver îi privea cu un evident disconfort.

– Aș vrea să fac tot ce pot să vă ajut, dr. Shepard. Dar trebuie să vă spun că dacă dr. Pearson ar ști că vizita dvs. are legătură cu legea ar fi foarte nervos. Eu ar trebui să întrerup această conversație acum, dar dacă vreți putem să o reluăm ulterior în mod oficial. Se uită la ceas. Și, în plus, am întârziat la întâlnire.

Își adună câteva hârtii de pe birou, apoi îi conduse spre ușă. Ajunși în hol, închise ușa și le ură o zi bună, grăbindu-se apoi spre lift.

– Nu știu de ce am făcut asta, spuse Chris în timp ce mergea încet pe coridor.

– Un glonț tras în întuneric e mai bun decât nimic, spuse Alex.

– Nu întotdeauna. Când va afla Pearson ce s-a întâmplat aici, voi fi persona non grata în instituția asta.

– Dacă realmente recomanzi atâția pacienți aici, nu cred că o să fii. Banii vorbesc, frățioare. Iar mama mea e pacientă aici. Nu au cum să mă dea afară.

Chris își făcu loc spre o bancă aflată în fața liftului și se prăbuși peste ea. dr. Tarver deja dispăruse. Probabil în biroul doctorului Pearson.

– Te simți bine? întrebă Alex.

– Nu știu. Trebuie să mă întorc la hotel, cel puțin până mi se calmează stomacul.

– Da, și mie îmi convine. Trebuie să îmi încarc telefonul. Apăsă butonul pentru lift. Ce părere ai despre Tarver?

Chris ridică din umeri.

– Un medic specialist tipic. Anomalia artero-venoasă de pe față e ceva oribil.

Alex ridică din umeri.

– Mie îmi lasă o impresie ciudată.

– De parcă ar vrea să ți-o tragă.

– Nu, nu asta.

Chris icni de parcă i-ar fi fost greu să râdă.

– Știu ce vrei să spui, dar suntem disperați, pur și simplu.

Clopoțelul sună, iar ușa liftului se deschise.

Chris era deja în lift când lui Alex îi veni o idee.

– Tu ia-o înainte, eu mă întorc să îl întreb ceva pe doctorul Pearson.

Chris ținu ușa deschisă.

– Ce anume?

– E ceva nebunesc. Cred că sunt eu prea obsedată. Așteaptă-mă jos.

– Spune, naibii, odată.

– Într-una dintre fotografii, doctorul Tarver se află în fața unei clădiri pe care scrie TESTARE GRATUITĂ DE SIDA. E o clădire care mi se pare cunoscută. Cred că e un restaurant în Jackson unde mă mai ducea tata când eram mică să mănânc micul dejun.

– Se numește Pullo's. Vreau doar să mă asigur că am dreptate.

– Vorbești serios?

– Da. Și vreau să știu de ce făceau teste pentru HIV acolo, nu prea are sens.

– Merg și eu cu tine, spuse Chris înaintând.

Alex îl împinse ușor înapoi în lift. Era atât de slăbit că de-abia se mai putea ține pe picioare. Vin imediat, stai pe o bancă undeva și așteaptă-mă.

Chris se afundă în peretele liftului.

– Da, bine.

CAPITOLUL 42

Eldon Tarver se plasase în spatele unui trunchi de stejar, cu ochii fixați pe intrarea noului spital de terapie intensivă pentru adulți. Îl văzuse pe Shepard ieșind în norul gros de fum produs de pacienții și surorile care ieșeau să-și satisfacă nevoia de nicotină în fața intrării, retrăgându-se apoi în clădire. Unde era Morse? Făcea oare o verificare a facultății? Sau îi împărtășea doctorului Pearson bănuielile pe care le avea? Lui Eldon nu-i era frică, dar partea din creier care se ocupa de înregistrarea amenințărilor funcționa la cote maxime.

Nu se putea întoarce la birouri. Nici nu se putea întoarce acasă. Ar fi fost un risc să meargă înapoi la laboratorul unde ținea primatele…dar era un risc pe care trebuia să și-l asume. Se îndoia că putuse cineva să afle alter-ego-ul lui Noel Traver, cum ar fi putut să o facă? Dar totuși, cum se explica faptul că ajunseseră atât de departe? *Rusk*, se gândi el furios. Un avocat tâmpit, asta era explicația. Eldon se felicită pentru că ieri decise să se retragă din timp. Soarta dovedise că nu era deloc devreme.

Era foarte târziu.

Conversația cu Morse și Shepard fusese una dintre cele mai remarcabile din viața lui. Nu doar că era ucigașul surorii lui Morse, dar Shepard…Shepard era un mort pe două picioare! Și cu toate astea, stătea acolo, în fața lui interogând un specialist cu noțiunile lui insuficiente de medicină. Eldon se întrebă dacă Shepard avea habar de faptul că e mai mult mort decât viu. Dacă nu știa, oricum avea să o afle cât de curând. Dar spre deosebire de celelalte victime care credeau că fuseseră alese la întâmplare de soartă pentru a muri prematur, Shepard avea să știe că boala care îi devora corpul fusese plasată acolo de o altă ființă umană. De soția lui de fapt, sau la cererea ei.

Desigur, cancerul nu exista încă. Tot ce făcuse Eldon era generarea unui lanț de evenimente, care, dacă erau lăsate nesupravegheate, rezultau în carcinogeneză la nivel celular. Și nimeni nu putea să oprească acel lanț de evenimente ucigătoare, pentru că singurul om în viață care ar putea să o facă era Eldon Tarver. Iar pentru Eldon, moartea lui Shepard însemna un element prețios în cercetare. Viu, Shepard nu-i era de niciun folos, iar împreună cu Alex Morse ar fi putut fi chiar un element primejdios.

Eldon trebuia să vorbească cu Edward Biddle.

Nu putea să sune de pe telefonul mobil, putea fi deja monitorizat de FBI. Dar probleme de genul ăsta erau ușor de rezolvat. Sub un șir de copaci la douăzeci de metri de el, se afla un grup de asistente care trăgeau lacome din țigări. Recunoscu două dintre ele de la secția de oncologie. Uitându-se rapid spre intrarea spitalului, traversă terenul și o abordă pe asistenta mai mică, o brunetă tunsă scurt care îl saluta mereu pe coridoare.

– Îmi cer scuze, spuse el. Mi-a murit bateria la telefon și trebuie să dau un telefon urgent. E vorba de un pacient. Te superi dacă…?

Asistenta îi dădea deja telefonul.

– Mulțumesc, spuse Eldon cu un zâmbet plin de recunoștință. Va dura doar un minut.

Formă numărul lui Edward Biddle. Telefonul sună întruna, apoi îl direcționă spre mesageria vocală. dr. Tarver închise. Oare Biddle nu răspundea pentru că nu-i recunoștea numărul? Era destul de puțin probabil, pentru că mai mult ca sigur zbura într-o aeronavă a corporației. Sau poate era la mijloc o problemă mai adâncă? Eldon formă numărul a doua oară dar avu parte de același răspuns.

Înjurând printre dinți, înapoie telefonul asistentei, apoi se grăbi pe spațiul verde spre mașina lui. Va trebui să riște întâlnindu-se cu Biddle la locul stabilit inițial. Nu-i plăcea ideea, dar când se gândea la comportamentul lui Morse și Shepard din biroul său, simțea că încă mai avea o șansă. Dacă ar fi avut vreo dovadă solidă împotriva lui, dacă FBI-ul s-ar fi ocupat de caz în mod oficial, atunci s-ar fi comportat cu totul altfel. Privi peste umăr în timp ce mergea. Morse și Shepard încă nu ieșiseră din spital.

Alex împinse ușa biroului doctorului Pearson cu zâmbetul pe buze. Femeia cu coafura în formă de stup era încă la datorie, dar ușa spre biroul din interior era deschisă larg.

– Bună din nou, spuse Alex. Am uitat să-l întreb ceva pe doctorul Pearson.

Secretara nu își ascunse iritarea.

– Cred că ar fi mai bine dacă ați stabili o dată la care să vă întâlniți.

Alex ridică tonul, încrezătoare în bunăvoința lui Pearson.

– E doar o singură întrebare care nici nu are legătură cu medicina.

Dr. Pearson băgă capul pe ușă ca o pisică curioasă, deși nu la fel de mieroasă.

– Bună din nou.

Cel puțin își aduse aminte de fața ei.

– Da, de fapt tocmai vorbeam cu dr. Tarver. Ne-a invitat în biroul său și...

Femeia cu stupul de albine în cap inspiră puternic.

– Are niște poze foarte interesante pe pereți. Eu am crescut în Jackson și una din acele poze nu-mi dă pace.

Pearson rămase perplex.

– Ei bine, eu am crescut în California, prin urmare mă îndoiesc că…

– E vorba de o clădire cu ferestre de sticlă, pe care scrie TESTARE GRATUITĂ DE SIDA pe un banner chiar în față. Arată ca un restaurant unde mergeam cu tata când eram mică.

Ochii lui Pearson se luminară; era realmente bucuros că putea fi de ajutor.

– Da, desigur. Era restaurantul Pullo's înainte să îl cumpere doctorul Tarver.

Pe Alex o cuprinse o tulburare puternică, aproape o senzație de deja vú, dar ceva mai altfel.

– Dr. Tarver a cumpărat Pullo's?

– Da, cam acum patru ani, cred.

– Eu locuiesc la Washington de ceva vreme.

– Înţeleg. Da, Eldon a vrut un loc care să fie uşor accesibil pentru locuitorii oraşului, pentru cei fără casă, pentru copiii săraci, pentru cei defavorizaţi.

– Uşor accesibil pentru ce anume?

– Pentru clinica lui. E o clinică gratuită pentru cei săraci.

– A, înţeleg.

– Dr. Tarver alocă destul de mult timp acelei clinici. Face teste pentru majoritatea viruşilor comuni care afectează clasele defavorizate: SIDA, hepatită C, papilom viral uman, chestii din astea. Şi le şi tratează. A câştigat numeroase granturi. Desigur, rezultatele muncii lui sunt foarte valoroase din punct de vedere statistic.

Alex dădea din cap continuu, de parcă simţea că se apropie de ceva important.

– Da, mă gândesc că sunt foarte valoroase. Habar n-aveam că există în Jackson aşa ceva.

– Nici n-a fost, pentru mult timp. Dar când dr. Tarver şi-a pierdut soţia, a decis să transforme pierderea în ceva pozitiv.

– Şi-a pierdut soţia? spuse Alex ca un ecou. Din ce cauză a murit?

– Cancer cervical. Un caz cumplit, cred. S-a întâmplat cu şase sau şapte ani înainte să vin eu aici. Dar dr. Tarver a moştenit o sumă frumuşică de bani de la soţie şi a vrut să-i dedice unui scop nobil, ceea ce într-adevăr a şi făcut. Să ştiţi că Eldon a fost unul dintre primii care au sugerat o origine virală pentru cancerul cervical. Am văzut o lucrare pe care a scris-o pe tema asta cu mulţi ani înainte ca ideea să fie acceptată în comunitatea ştiinţifică. Mi se pare că, la un moment dat, voia să conteste autoritatea celor care erau creditaţi cu ideea.

Alex rămăsese fără cuvinte, dar mintea ei era în continuare agitată.

– Asta e tot ce voiaţi să ştiţi? întrebă dr. Pearson.

– Ăă… spuneţi că petrece mult timp la acea clinică?

Femeia cu coafura în formă de stup îi aruncă o privire înţepătoare, iar doctorul Pearson păru să îşi dea seama brusc de faptul că Alex era un străin.

– Dr. Shepard mi-a spus să vă mulţumesc din nou, spuse Alex cu cel mai autentic zâmbet de cochetă sudistă de care era în stare, apoi se retrase din birou.

Afară, se întoarse şi fugi spre lift. Din moment ce acesta părea să nu mai ajungă, o luă pe scări. Inima îi bătea cu putere în timp ce fugea, dar nu din cauza efortului. Când ajunse la primul etaj îl văzu pe Chris stând între uşile de intrare ale spitalului.

– Ce faci, spuse el. Am vrut să ies afară dar fumul era atât de gros că ar putea să te sufoce. Sunt oameni afară care fumează prin traheostomii.

Îl apucă de braţ.

– Chris, n-o să-ţi vină să crezi.

– Ce anume?

– Clădirea aia de care l-am întrebat pe dr. Tarver, el e proprietarul acolo. Pearson mi-a spus că e o clinică gratuită pentru săraci.

– Ce fel de clinică?

– Testează oamenii pentru viruşi.

Ochii lui Chris se aprinseră.

– Ţi-a spus Pearson ce fel de viruşi?

– SIDA, hepatită C, herpes. Foloseşte clinica şi pentru tratamente. Primeşte granturi pentru medicină. A creat clinica în memoria soţiei sale, care a murit de cancer acum şapte ani. Şi mai e ceva.

– Ce?

– A moştenit de la ea o grămadă de bani.

Gura lui Chris îi căzu în barbă.

– A murit de cancer de sânge?

– Nu. Cervical.

– Hm...

– Nu ţi se pare deloc curios?

– Aş spune da, atât doar că s-a folosit de banii soţiei pentru a deschide o clinică în memoria ei.

– Da, dar asta l-a plasat în regiunea săracă a oraşului, unde poate face Dumnezeu ştie ce sub masca tratamentelor gratuite pentru săraci. Cât de mult crezi că îi sunt supravegheate activităţile pe care le desfăşoară acolo?

Chris dădea din cap.

– Puţin, dar e şi greu să supraveghezi ce se petrece la nivelul unei astfel de populaţii. Cei de la Administrarea Sănătăţii ar trebui să aibă un Eldon al lor la faţa locului pentru a înţelege ce se petrece.

Alex era foarte entuziasmată.

– Vreau să merg acolo.

– Ce să faci?

– Nu ştiu, să mă uit pur şi simplu pentru început. Vreau să văd dacă pot da de vreo legătură între Rusk şi Eldon Tarver. Tu nu?

– Cred că merită explorată şi calea asta. Chris făcu o grimasă. Dar chiar în momentul ăsta trebuie să găsesc o baie şi un pat. Sunt frânt.

Conştientizarea situaţiei critice a lui Chris reveni în mintea lui Alex cu forţa unei maree întunecate.

– Îmi pare rău, spuse ea, strecurându-i-se sub braţ ca să poată să îl sprijine. Hai să mergem la maşină. Îl pun pe Kaiser pe urmele doctorului Tarver când ne întoarcem.

Chris îşi exprimă acordul, apoi trecu încet prin uşile spitalului.

– Când ceva îmi distrage atenţia, spuse el, cum s-a întâmplat sus, aproape că pot să-mi scot din captot ce se-ntâmplă. Dar când sunt singur, ca acum un minut… Alex îşi lipi obrazul de pieptul lui în timp ce mergeau.

– Nu eşti singur, să nu uiţi asta.

– Alex… Respiră adânc în timp ce păşeau peste o gaură în trotuar. Fiecare înfruntă moartea singur.

Alex scutură din cap.

– Nu e şi cazul tău, tu îl ai pe Ben, şi…eu voi fi alături de tine, indiferent ce se întâmplă.

O strânse de umăr.

– Dar nu se va întâmpla nimic rău, spuse ea cu convingere. Îi vom găsi pe demenții ăștia și te vom vindeca. Corect?

Răspunsul lui fu o șoaptă.

– Sper.

Will Kilmer stătea în Explorer-ul său privind-o pe Thora Shepard mergând agitată de colo până colo prin fața turnului AmSouth. Voia în mod evident să îl prindă pe Rusk, chiar dacă ar fi trebuit să aștepte toată ziua să o facă. Will știa că o confruntare este iminentă, unul dintre oamenii lui îl informaseră că Rusk era în mașină la doar câteva străzi distanță.

Ca și cum ar fi avut puteri telepatice, Thora începu să se concentreze pe garajul din parcarea privată de unde Rusk ar fi putut să iasă în caz că se ascundea sus, intenționând să fugă. Știa, în mod evident, ce fel de mașină conducea, pentru că în momentul în care Cayenne-ul negru lucios dădu colțul înaintând spre bariera care bloca intrarea în parcare, Thora fugi înspre el, se interpuse între geamul lui Rusk și cititorul de carduri și începu să bată cu putere în geamul mașinii.

Will se dădu jos din Explorer și se grăbi spre stradă. Thora pocnea geamul Porsche-ului cu pumnii, în timp ce Rusk stătea uluit cu gura căscată. Singura lui alternativă era să dea cu spatele și să o șteargă, dar un Cadillac deja îi blocase accesul înapoi în stradă. Într-un final, Rusk își coborî geamul și șuieră:

– Ce dracu crezi că faci?

– Dă-mi cardul, îi ordonă Thora.

– Poftim?

Cadillacul claxonă in spatele lor.

– Dă-mi cardul!

– Pleacă de aici! mârâi Rusk. Tu nu știi ce risc îți asumi?

– Trebuie să contramandezi! Acum!

– Nu știu despre ce vorbești, spuse avocatul greoi.

Cadillacul claxonă din nou.

Thora se sprijini de geam, dar acum Will era numai la câțiva metri distanță.

– Știe, șuieră Thora. Chris știe tot.

– Ai înnebunit.

– Dacă nu contramandezi tu, atunci o voi face eu.

Rusk forță cardul pe lângă ea și încercă să îl introducă în fantă. Spre uimirea lui Will, Thora își înfipse dinții în antebrațul avocatului cu suficientă forță pentru ca acesta să urle. Rusk își smuci brațul la loc, iar Thora prinse cardul. Când șoferul Cadillacului deschise ușa ieșind afară, Rusk își dădu seama cât de periculoasă devenise situația.

– Intră în mașină, javră nebună! Grăbește-te!

Thora înconjură Cayenne-ul și se urcă pe locul din dreapta, lângă Rusk. Rusk îi luă cardul și îl îndesă în fanta. Când se deschise bariera, intră în parcare accelerând brusc.

Will își scoase celularul și o telefonă pe Alex, dar nu primi nici de data asta vreun răspuns.

CAPITOLUL 43

Chris vomita în baia din camera lor de la Cabot Lodge când începu să sune telefonul lui Alex. Îl băgase în priză de foarte puțin timp, iar acum îl ajuta pe Chris în timp ce vomita.

– Poți răspunde, croncăni Chris în convulsii seci deasupra toaletei. Mă descurc.

– Nu pari deloc să te descurci.

– Astea sunt doar efectele secundare ale medicamentelor. Du-te.

Alex dădu drumul umerilor lui și fugi în dormitor. Pe ecran era numele lui Will. Detectivul părea cu zece ani mai tânăr când răspunse la telefon.

– Fetițo, am încercat să dau de tine toată dimineața. Toată chestia asta explodează.

– Ce s-a întâmplat?

– Thora Shepard tocmai l-a înfruntat pe Rusk în plină stradă în fața biroului lui. Și-a pierdut mințile. Stătea în fața mașinii lui, urlând la el să anuleze atentatul împotriva soțului ei.

– Iisuse! Unde sunt acum?

– Cred că sunt în biroul lui Rusk.

Alex se gândi repede. Îl solicitase deja pe Kaiser în legătură cu Eldon Tarver, dar nu voia deloc să aștepte răspunsuri.

– Poți să pui un om să continue supravegherea lui Thora în locul tău? Vreau să ne întâlnim undeva.

– Cred că da. Unde vrei să mergem?

– La vechiul restaurant Pullo's.

– Restaurantul acela a fost închis acum câțiva ani.

– Da, știu. E o clinică fără plată acum.

– Și de ce ai nevoie de mine acolo?

– Există o mică posibilitate să ne asumăm un risc mergând acolo.

– Cât de mică?

– Zece la sută. Dar nu știi niciodată, așa-i? Nu tu m-ai învățat asta?

Will chicoti.

– Bine, ne întâlnim acolo în cincisprezece minute.

– Hai să ne întâlnim la câteva străzi distanță. Parcul din spatele clădirii guvernatorului?

– Voi fi acolo.

Când Alex se întoarse spre baie, îl găsi pe Chris stând pe marginea patului.

– Ce s-a întâmplat? spuse el răgușit.

Alex nu voia să mintă, dar nu putea să-i spună lui Chris în halul în care era că soția lui aleargă de nebună pe străzile din Jackson.

– Will aproape că a avut un accident, spuse ea.

Chris se uită la ea pieziş.

– Ai spus cumva „Unde sunt acum?“

– Mă referam la cei care erau să dea peste el. Alex trase cuverturile şi îi făcu semn lui Chris să intre în pat. Ai nevoie de odihnă. Întinde-te.

O privi cu ochii goi, dar în loc să protesteze căzu în pat şi își împinse picioarele sub cuvertură.

Alex aşeză telefonul hotelului lângă el, astfel încât să poată ajunge la el uşor.

– Dacă te simţi mai rău să suni la 911 şi să ceri să fii dus la CMU.

Chris dădu din cap slăbit.

Ea se întinse deasupra lui şi îl sărută pe frunte.

– Mă întorc curând să văd ce faci. În timp ce se îndepărta de el, îi prinse încheietura cu o forţă surprinzătoare.

– Ai grijă, Alex, spuse el privind-o intens. Oamenilor ăstora nu le pasă de nimeni. Nu-ţi distruge viaţa.

– Ştiu.

Îi întoarse încheietura puternic.

– Chiar ştii?

În cele din urmă îngrijorarea lui se strecură prin entuziasmul ei.

– Aşa cred.

– Bine.

Când Chris îi dădu drumul mâinii, Alex luă Sig-Sauer-ul împrumutat din cutia de pantofi din dulap, îl strecură în curea la spate şi se grăbi să iasă pe coridor.

Andrew Rusk opri liftul cu un etaj mai jos de biroul lui. Nu avea de gând să târască după el o femeie isterică prin faţa lui Janice. În plus, nu mai era atât de sigur că poate discuta lucruri sensibile la birou.

Când se deschiseră uşile, primul lucru pe care îl simţi fu mirosul de rumeguş. Se făceau renovări, iar la acest etaj fuseseră dărâmaţi câţiva pereţi. Sperând să găsească un loc unde să nu fie deranjaţi, o trase după el pe Thora pe hol, dar în locul unde credea că ar fi singuri era un tip cu părul strâns într-o coadă care tencuia un perete. Privind în jur, Rusk văzu că tipul cu coadă era singurul muncitor din zonă. Îşi scoase portofelul, îi întinse o bancnotă muncitorului şi îi spuse că are nevoie de douăzeci de minute cu doamna. Tipul rânji şi se îndreptă spre lift.

Rusk merse pe cimentul decopertat spre o fereastră înaltă, apoi se întoarse şi se adresă Thorei cu toată frustrarea pe care o acumulase în ultimele ore.

– Ce dracu ai păţit, cucoană? Ţi-ai pierdut şi bruma de minte pe care o mai aveai?

– Du-te dracului! urlă Thora, scuturând degetul arătător în faţa lui. Mi-ai spus că treaba e sigură, că nimic n-are cum să meargă prost. Îţi aduci aminte, dobitoc arogant ce eşti? Dar asta e chestia, ceva a mers prost. Chris ştie tot.

– E imposibil.

Ochii ei aruncau scântei.

– Asta s-o crezi tu! Mi-a dat telefon, imbecilule. Mi-a spus: „Poate că mor eu într-un an, dar şi tu eşti moartă.“ Mi-a mai spus că nu-l voi mai vedea pe Ben vreodată pentru că ajung la puşcărie. Ce mai zici acum, Andy? Îţi mai permiţi rânjetul ăla cretin acum?

Rusk încercă să nu arate cât de profund l-au tulburat cuvintele ei.

– Trebuie să contramandezi tot, insistă Thora. Este singura variantă posibilă.

Începuse să-i explice de ce nu poate să facă asta, dar apoi se opri. Nu putea să-i spună femeii că avea control zero asupra lui Eldon Tarver.

– Ai dreptate, spuse el. Sigur că ne vom opri.

Thora izbucni în lacrimi.

– Nu pot să cred nimic din ce mi se întâmplă. Ce mă fac? Ce aş putea să-i spun lui Chris?

– Nimic. Rusk se apropie de ea. Nu poate dovedi nimic. Toate informaţiile îi vin de la un agent FBI care a fost deja concediat. Totul va fi bine, Thora.

– Tu crezi că pot să te cred? Ce dracu ştii tu despre ce înseamnă o căsătorie?

Mult mai mult decât majoritatea oamenilor, gândi Rusk obosit.

– Trebuie să-i spun ceva.

Rusk scutură din cap deliberativ.

– N-o să-i spui nimic. N-o să spui nimic nimănui.

Disperarea Thorei se transformă în furie într-o secundă.

– Nu-mi spune tu ce trebuie să fac! O să fac ce vreau eu. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea când te-am ascultat prima dată.

– Nu ai spus acelaşi lucru după ce-a murit Red Simmons şi ţi-a lăsat o avere.

Se uită la el ca şi cum ar fi vrut să-i taie gâtul.

– Asta e poveste veche. Acum vorbim despre Chris. Ascultă-mă! Îţi spun să îi telefonezi nenorocitului care se ocupă de treaba asta pentru tine şi să-i spui să nu facă nimic. Şi asta chiar acum! Oricum nu mai vezi niciun ban de la mine.

Rusk o apucă de braţ lăsând-o să vadă frica ascunsă în spatele ochilor.

– Înainte să te apuci de ameninţări, ar trebui să ştii câteva lucruri. În primul rând, nu poţi să-mi faci mie nimic fără să intri şi tu în belea. Dar nu despre asta e vorba, de fapt. Tipul care se ocupă de treabă este un om foarte periculos. Nu are conştiinţă, aşa cum o ştii tu, nu are pic de compasiune. Ar trebui să te gândeşti la el ca la o maşinărie foarte eficientă. Iar dacă faci ceva care să tulbure maşinăria, cum ar fi să refuzi să plăteşti, toată mânia lui va veni peste tine. Acum… Rusk încercă să se adune. Dacă soţul tău chiar suspectează adevărul, voi face tot ce pot ca să opresc operaţiunea. Dar tu nu vei face nimic. Dacă partenerul meu ar fi martor la comportamentul pe care l-ai manifestat azi, ai fi deja moartă. Nimeni nu ţi-ar găsi corpul, Thora. Singura mamă pe care ar cunoaşte-o Ben ar fi femeia pe care o va lua Chris de soţie după ce tu nu mai eşti.

Thora se uita la el cu o privire sălbatică, sensibil sfâşiată între frica de a nu i se descoperi păcatele şi frica teoretică de a fi chiar ea ucisă.

– Când te uiţi la mine, spuse Rusk în şoaptă, să nu mă vezi pe mine, să-l vezi pe el. Dacă faci asta ai putea scăpa cu viaţă din toată povestea.

Ochii Thorei se mişcau în orbite ca ai unui drogat în sevraj. Dar după o vreme, începu să clipească de parcă şi-ar fi revenit dintr-un atac de cord.

– Ce ar trebui să fac? scânci ea. Unde pot să mă duc?

– Deocamdată poţi rămâne în biroul meu. Dar nu poţi spune nimic despre povestea asta acolo. S-ar putea să am microfoane în birou. Dacă încalci regula asta, te dau pe mâna partenerului meu. E clar?

Thora îşi curăţă rimelul care i se prelinsese pe obraji.

– Nu vreau să stau aici. Vreau să-mi văd copilul.

– Nu poţi. Nu încă.

– Prostii. Doar nu am încălcat legea în niciun fel.

Rusk rămase cu gura căscată.

– Ai angajat pe cineva să-ţi omoare soţul! De două ori!

Thora râse ca un copil care descoperă o minciună cu care poate să-şi păcălească părinţii.

– Am consultat un avocat specializat în divorţuri. Nimeni nu poate dovedi că am făcut altceva.

– Mi-ai plătit deja un milion de dolari!

O aroganţă rece îi învălui privirea ca o perdea.

– Ţi-am urmat sfatul cu privire la investiţii. Asta înseamnă că un milion de dolari sunt sub controlul tău. Dacă analizează cineva afacerea asta, reiese că mi-ai furat banii. I-ai furat şi ai cumpărat diamante netăiate.

Rusk nu mai avea cuvinte.

– Eşti la fel ca oricare alt contractor cu care am avut de-a face, Andy. E uşor să garantezi pentru munca ta. Ce e greu, e să şi respecţi garanţia.

Se uită dincolo de ea ca să fie sigur că nu s-a întors tipul cu coadă. Dacă ar fi ascultat cineva conversaţia asta…

– Acum, spuse Thora care îşi revenise complet între timp, eu cobor şi mă voi întoarce la viaţa mea normală. Tu te asiguri că soţului meu nu i se întâmplă nimic. Dar dacă ceva ar fi să i se întâmple, sau doar dacă îmi apare un poliţist la uşă, dau pe goarnă tot, Andrew. Ne-am înţeles?

Gândurile se învârteau în capul lui Rusk. Femeia asta n-avea nicio idee despre gravitatea situaţiei în care se afla. Nu se mai putea întoarce la viaţa ei de dinainte, nici ea, şi nici nimenin altcineva. Thora Shepard era una dintre acele femei frumoase care trec prin viaţă ca gâsca prin apă indiferent de cât de grave erau lucrurile pe care le făcea. Credea că poate face la fel şi acum. Dar mai devreme sau mai târziu, mai degrabă mai devreme, dată fiind insistenţa supravegherii FBI-ului, cineva avea să o închidă la un moment dat într-o încăpere mică şi friguroasă. Şi atunci, Thora ar crăpa ca un bibelou de porţelan.

– Trebuie să vezi ceva, spuse el. *Curvă nebună,* adăugă în minte. Înconjură o grămadă de plăci de gips-carton puse peste trei capre de tăiat. Lasă-mă să-ţi arăt de ce nu vei putea niciodată să revii la viaţa ta de până acum. Îi făcu semn să se îndrepte spre fereastră, apoi îi oferi braţul să o conducă. Ea se uită sfidătoare la braţ, dar se deplasă, totuşi, spre fereastră.

– Îi vezi pe cei doi oameni care stau acolo? întrebă el, păşind peste trusa de scule a tipului cu coadă.

– Unde?

– Acolo, în colţ. Şi acolo pe treptele de vizavi. Îl vezi pe celălalt?

Thora îşi întinse mâinile pe geam.

– Tipul care citeşte ziarul?

– Da, sunt de la FBI. La fel şi femeia care face jogging.

Thorei îi căzu faţa.

– De unde ştii?

Rusk se uită peste umăr, printre pilonii de metal ai noilor birouri.

– Am contacte în Birou.

– Dar de ce au venit aici? Cât de mult ştiu?

– Nu-mi dau încă seama. Mai vezi şi pe alţii care ar putea fi agenţi?

În timp ce Thora stătea pe vârful degetelor, Rusk se aplecă şi apucă un ciocan din trusa de scule a tipului cu coadă. Ceva s-a mişcat în cutie în timp ce se ridică, iar Thora se întoarse la auzul sunetului, dar lovitura venea deja spre ea. O lovi în cap chiar deasupra urechii, atât de puternic că trebui să tragă cu putere pentru a elibera ciocanul. Thora se clătină pe picioare, apoi căzu, încercând în zadar să-şi acopere faţa. Rusk învârtea ciocanul cu toată teroarea reprimată de a fi prins curgându-i prin vene, de parcă ar fi tăiat lemne de foc. Curva asta răzgâiată ameninţase tot ce clădise el în cinci ani de muncă, iar el ce-a făcut? S-a retras el chemând pe alţii în ajutor? Nu, şi-a rezolvat singur problemele. Niciodată nu va mai sta în faţa lui Eldon Tarver ca un intermediar fricos să nu cumva să-şi murdărească mâinile. Rusk lăsă într-un final ciocanul jos şi se aplecă peste cadavrul însângerat, respirând cum o făcuse demult, în prima zi de antrenament pe Everest. Nu simţise niciodată o asemenea putere primară. Îi părea rău că tatăl lui nu era aici să-l vadă.

Will o aştepta pe Alex în spatele Clădirii Guvernatorului. Ea se dădu jos din Corolla, închise, apoi se aşeză lângă el în Explorer.

– Care-i treaba cu clinica asta? întrebă Will.

– E proprietatea unui doctor de la CMU, Eldon Tarver. Am avut o senzaţie ciudată când am vorbit cu el.

Will deveni brusc foarte interesat.

– Ce fel de senzaţie?

– Ştii şi tu ce fel.

– M-am prins.

– Soţia lui Tarver a murit de cancer acum câţiva ani, iar el a moştenit de pe urma ei o grămadă de bani. A deschis clinica în memoria ei şi tratează acolo oameni săraci de SIDA, herpes, chestii de genul ăsta. Dar eu cred că face mult mai mult.

E specialist în cancer, iar o asemenea clinică ar fi acoperirea perfectă de care ar avea nevoie. Ar putea să le dea pacienților orice fel de virus sau substanță toxică, iar apoi să-i monitorizeze când vin să-și ridice medicamentele gratuite.

– Un doctor psihopat, atunci?

– Poate, Alex își mușcă buza de jos. Sau poate e pur și simplu bunul Samaritean.

Will râse batjocoritor.

– N-am întâlnit prea mulți din ăștia de când sunt. Poate că arată ca niște îngeri, dar de obicei le iese ceva din ceea ce fac, într-un fel sau altul.

– Tocmai asta sper să aflăm. Hai să mergem.

Will băgă Explorer-ul în viteză și începu să conducă.

– Aș vrea să știu ce fel de mașină conduce.

– Ar trebui să ne spună Kaiser cât de curând. I-am dat deja numele lui Tarver.

– Voi face și eu o verificare ca să fim siguri. N-am nimic împotriva FBI-ului, sper că mă-nțelegi. Cum se scrie numele?

Alex îi spuse.

– L-am notat, spuse Will scriind în micul carnet pe care îl purta mereu cu el. Hei, unde e doctorul Shepard?

– La Cabot Lodge.

Ochii lui Kilmer exprimară o întrebare mută.

Ea își puse mâna pe brațul detectivului.

– E bolnav, Will. Foarte rău. Dar nu e vina ta, bine?

– Pe dracu, nu e. Fir-ar a dracului! Să dorm la datorie. Pe vremuri ne-ar fi împușcat pentru așa ceva.

– Ai fost drogat. Toți trei ați fost drogați. Acum uită chestia asta și concentrează-te pe ce avem de făcut. Am nevoie de tine.

Will își frecă fața ridată între palme și oftă.

– Îți iei pistolul cu tine?

Alex scutură din cap.

– De data asta nu.

– Rahat. Will întinse mâna spre torpedoul mașinii și scoase un Magnum 357 cu patul scurt. O să fiu prin apropiere, atunci.

– Acolo vreau să te am, partenere.

Restaurantul Pullo's renovat mai păstra doar o mică parte din fosta personalitate. Singurul lucru pe care Alex l-a recunoscut erau niște armături cu o formă ciudată agățate unde mai demult era bufetul. În afară de astea toată clădire fusese curățată.

Imediat lângă ușă era o recepționistă, coatele ei de culoarea cafelei sprijinindu-se de o masă metalică scorojită. În dreapta ei se aflau o mulține de scaune, câteva ocupate de oameni istoviți care miroseau a alcool, țigări și transpirație. Un culoar strâmt ducea mai departe în clădire, dar Alex nu descoperi nimic privind încolo. Deasupra camerei de așteptare se afla o fereastră opacă în peretele din spate, iar Alex a avut impresia că acolo erau studiați pacienții pe ascuns.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă recepționista.

– Sper că da. Tocmai am vorbit cu doctorul Tarver la centul medical. M-a întrebat ceva și nu am putut să-i dau un răspuns pe loc. Dar acum știu și aș vrea să îi comunic răspunsul personal.

Recepționista o studie pe Alex din cap până-n picioare, încercând să-și dea seama ce vrea. Femeile albe bine îmbrăcate nu făceau parte dintre vizitatorii obișnuiți ai clinicii.

– Cum vă numiți? întrebă ea.

– Alexandra Morse.

– Domnul doctor nu e aici. Dar dacă așteptați să vorbesc cu cineva vă pot spune dacă va veni în curând.

– Mulțumesc. Aș vrea asta foarte mult.

Femeia se ridică de pe scaun cu aerul că îi face lui Alex un serviciu imens și se deplasă încet pe coridor. Alex se apropie de birou și citi tot ce putea găsi pe el. Erau acolo facturi adresate clinicii fără plată Tarver, și una adresată către dr. Eldon Tarver. Sub registru era o revistă deschisă, pe jumătate ascunsă: Jet. Pe un carnețel liniat într-o mâzgăleală ilizibilă erau cuvintele Factura la energie de plătit – Noel D. Traver, DVM. Dedesubt un număr – 09365974. Alex memora numărul când se întoarse recepționista.

– Azi nu vine, spuse ea, privind-o pe Alex ca și cum și-ar fi păzit teritoriul.

– Deloc?

– Asta am și spus.

Recepționista se așeză și își deschise revista de parcă și-ar fi făcut datoria, iar acum voia să uite că Alex există. Alex dădu să-i spună să noteze un mesaj, dar apoi se gândi mai bine. În timp ce se întorcea să plece, Alex se ciocni de un bărbat purtând ceea ce trebuia să fie un costum de afaceri de vreo 2000$.

– Îmi cer scuze, spuse ea. Îmi pare rău.

Nou-venitul avea păr încărunțit tuns scurt și ochi albaștri oțeliți. Fața lui îi aduse aminte de ceva. Dar ce anume? Îi amintea de un agent mai în vârstă al Biroului care se alăturase FBI-ului imediat după ce plecase de prin Parchetul Militar sau ceva asemănător.

– Nu-i nicio problemă, domnișoară, spuse omul cu cel mai subtil zâmbet. Se dădu la o parte ca să-i facă loc, iar Alex trecu mai departe deși era foarte curioasă ce-ar putea face un asemenea individ într-o magherniță ca aia. Poate credea că e încă restaurant. În zilele de glorie, Pullos's atrăgea destui oameni bogați care luau aici micul dejun.

Afară, Alex privi înapoi văzându-l pe bărbat vorbind cu recepționista. Părea să aibă cam același succes cu ea pe care îl avusese și Alex. Uitându-se pe stradă după Will, trecu pe lângă un sedan negru parcat în față, apoi merse spre Explorer-ul lui Will și se așeză pe locul din dreapta față. Câteva momente mai târziu, Will se așeză la volan.

– Ai găsit ceva? întrebă el.

– Nimic interesant.

– L-ai văzut pe tipul care a intrat? întrebă el.

– Da. Îl cunoşti?
– Ştiu genul. Militar.
– Cam asta a fost şi impresia mea.
– Bravo. Şi ia uite aici. Will trase în stradă şi lăsă Explorer-ul să înainteze încet. Cu o mişcare subtilă a capului îi făcu semn lui Alex să se uite în stânga ei. Când făcu asta, ea observă un tânăr purtând o uniformă militară stând în spatele volanului maşinii pe lângă care tocmai trecuse. Remarcă tresele de sergent de pe umeri, iar apoi trecură de el.
– E cel care l-a condus aici pe tipul bine îmbrăcat?
– Da. Ai văzut uşa?
– Uşa maşinii?
– GUVERNUL S.U.A. În litere negre.
– Ce dracu?
Will conduse câteva străzi mai încolo unde era parcată Corolla lui Alex.
– În mod cert nu sunt băieții de la Fisc.
– Cine sunt, atunci?
Will făcu o grimasă.
– Am şi eu aceeaşi senzație de care vorbeai tu mai devreme.
Alex se gândea la factura la energie.
– Ai auzit vreodată de un veterinar numit Noel Traver?
– Nu, nu pot spune că am auzit. Dar Traver e al naibii de apropiat de Tarver, nu?
Alex vizualiză carnețelul în minte, substituind literele.
– La naiba, e o anagramă!
– Eldon Traver şi Noel Traver?
– Noel D. Traver, ar fi trebuit să spun. Era o notificare pe birou în legătură cu o factură restantă la curent.
– Acum parcă simt şi eu că ne îndreptăm spre ceva. Ochii lui Will scânteiară. Un doctor specializat pe cancer care foloseşte un alter-ego. Ţie ți se pare că are sens?
– Poate doar dacă ar fi căsătorit cu două femei, gândi Alex cu voce tare. Ceva de genul ăsta oricum.
– Sau evaziune fiscală, sugeră Will râzând. Poate că tipii chiar erau de la Fisc.
– Cred că a venit momentul să aflăm.
Will făcu o grimasă.
– Vrei să mergi înapoi să vezi cât timp stă individul acela în clinică?
– Da. Întoarce. Ce-aş vrea să am la mine computerul.
– Dacă mai e acolo, probabil că e înăuntru cu Tarver.
Will apăsă pe accelerație întorcând, nici măcar nu se opri la semafor. Imediat ce se întoarse pe strada Jefferson, Alex văzu că sedanul negru dispăruse.
– Dacă ar fi să ghicesc, spuse Will, eu cred că se îndreptă către autostradă.
– Lasă-mă să ies. Pot să alerg până la maşină.
Will puse frână, iar Alex sări pe trotuar. Când detectivul apăsă pe accelerație uşa se trânti la loc singură.

CAPITOLUL 44

– Descrie-mi-o, spuse dr. Tarver.
Edward Biddle îşi țuguie buzele uitându-se prin biroul modest. dr. Tarver ştia că Biddle se întreba dacă acesta era locul unde se făceau descoperirile „epocale". Înălțime medie, spuse Biddle. Păr negru, drăguță, cu o cicatrice pe parte dreaptă a feței. Semăna cu cicatricele lăsate de şrapnel.
Dr. Tarver încercă să rămână impasibil, dar nu putea să-l păcălească pe Biddle.
– Cine e, Eldon? Încă una dintre obsesiile tale?
Dr. Tarver aproape că uitase cum e să fii în compania cuiva care îți cunoaşte înclinațiile.
– E agent FBI. Lucrează pe cont propriu, totuşi. Nu are sprijin din partea Biroului.
Se aştepta să vadă o anumită anxietate în privirea lui Biddle, dar nu observă decât plăcere.
– Un agent FBI?
– Nu reprezintă o problemă, Edward. E o chestiune care n-are legătură cu nimic. Maşina ta mai e prin apropiere?
Biddle îşi mişcă mâna de parcă prin gestul său ar fi făcut maşina să dispară.
– Hai să spunem lucrurilor pe nume. Ce poți să-mi oferi?
Acum cinci minute, dr. Tarver fusese pregătit să-şi facă oferta; apoi Alexandra Morse intrase pe uşa din față.
– Trebuie să rezolv o problemă întâi. Lasă-mă un minut.
Biddle nu era obişnuit să aştepte, dar ridică mâna în semn că e de acord.
Eldon ieşise din birou şi mersese în baia sa privată din capătul coridorului. Pe uşă scria FLEBOTOMIST. Nu avea de gând să împartă o toaletă cu cei mai jegoşi cinci la sută ai populației din Jackson, Mississippi. Chiar dacă lăsa la o parte viruşii cu care îi contaminase, cei mai mulți dinte pacienții clinicii erau purtătorii unora dintre cei mai oribili microbi care se cuibăreau în populația Americii. Închise uşa şi se rezemă de ea, inima bătându-i cu putere în piept.
Acum cinci minute era concentrat pe condițiile pe care trebuia să se bazeze în negocierea sa cu Biddle. Acum Alex Morse pusese întreaga afacere în pericol. Dacă ea nu ar fi avut un simț de observație atât de al dracului, vizita ei ar fi putut însemna foarte puțin. Din păcate nu era cazul. Dacă Morse se putea uita la o poză a clinicii pentru câteva secunde şi să facă legătura cu restaurantul Pullo's, atunci urma să îşi dea seama că ofițerul major din fotografia de la VCP pe care o observase în birou era acelaşi individ care intrase in clădire în după-amiaza asta. Au trecut treizeci de ani de

când lucra la VCP, dar Biddle arăta esențialmente la fel. Avea părul cărunt acum, dar încă avea păr nenorocitul naibii. Iar Morse nu numai că îl văzuse pe Biddle intrând în clădire, se mai și conversase cu el. Da, avea să și-l amintească, în mod sigur. Și odată ce și-l amintea, putea descoperi cu mare ușurință secretul VCP. Iar asta i-ar permite să facă legătura între vechea viață a lui Eldon Tarver și viața lui de acum.

Eldon nu putea să își asume un asemenea risc. Nu putea să își asume noua identitate decât dacă o elimina pe Alex Morse.

Avusese noroc că îl sunase Pearson și îl anunțase că Morse s-ar putea să apară. *A insistat foarte mult pe chestia cu restaurantul, Eldon, și e genul care poate să treacă pe acolo și să fie cât se poate de supărătoare. Am spus probabil deja prea mult, dar Chris Shepard este un medic intern foarte respectat din Natchez. Am vrut doar să știi ca să nu fii luat prin surprindere de fată.*

– Luat prin surprindere, murmură dr. Tarver. Aș putea mai degrabă să spun că mi-a tras-o. Să omori un agent FBI era riscant. Dacă o făceai, asta însemna că puteai fi încătușat la capătul pământului pe viață. În parcare acționase din instinct. Acum ar trebui să se gândească foarte bine ce să facă. Acum avea treburi de rezolvat: cea mai mare afacere din viața lui. Trase apa la toaletă doar ca să aibă acoperire, apoi merse înapoi în birou, se așeză în spatele pupitrului, și își încrucișă mâinile pe burtă ca un Buddha.

– Vrei să știi ce pot să-ți ofer, Edward?

Ochii oțeliți ai lui Biddle trădau faptul că se ocupase de destule negocieri. Totul era pe bune în situațiile pe care le negocia.

– Doar mă știi, Eldon, să trecem la treabă.

Dr. Tarver se rezemă în scaun.

– Dispun exact de ceea ce căutam în toți acei ani când am lucrat împreună.

– Adică?

– Sfântul Graal. Biddle se uita la el fără nicio reacție. Arma perfectă.

– Perfect e un cuvânt al naibii de mare, Eldon.

Dr. Tarver zâmbi. Se îndoia că expresia „al naibii de mare“ era folosită frecvent la Yale, adică unde își făcuse Biddle studiile. Probabil că se contaminase cu ea în Detrick.

– Ce spui de o armă care este sută la sută letală, dar pe care nimeni nu poate să o demonstreze ca fiind o armă? E ceva care transformă agenții biologici ca antraxul sau chiar pojarul în relicve ale Evului Mediu. Nu tu vorbeai despre Sfântul Graal la Detrick, Edward? O armă care nu putea fi percepută ca armă?

– Da. Dar fiecare om de știință care a lucrat pentru mine m-a făcut să înțeleg că așa ceva este imposibil.

– O, ba nu, este posibil. Ba o asemenea armă chiar există. Eldon deschise sertarul pupitrului și scoase dinăuntru o fiolă cu un lichid maroniu. Uite-o.

– Ce este?

– Un retrovirus.

Biddle pufăi.

– Din ce sursă?

– Primate superioare evident, așa cum am suspectat întotdeauna. La fel cum s-a dovedit a fi viabilă SIDA.

– Ce nume i-ai pus?

Dr. Tarver zâmbi.

– Kryptonită.

Biddle nu râdea.

– Vorbești serios?

– E doar un nume temporar. Pedigree-ul viral trebuie deocamdată să rămână secretul meu. Dar dacă te decizi să…

– Să-l cumpăr?

– Exact. Dacă te decizi să-l cumperi, atunci te poți uita în spatele perdelei și poți să-i pui ce nume dorești.

Biddle își frecă mâinile cu un sunet uscat, grunjos.

– Spune-mi ce altceva face Kryptonita o armă perfectă.

– În primul rând are o perioadă de incubație foarte lungă. De la zece la douăsprezece luni, moartea survine undeva după șaisprezece luni.

– Moarte cauzată de ce?

– Cancer.

Biddle își înclină capul într-o parte.

– Vechiul nostru prieten.

– Da.

– Este indus de retrovirus în mod direct sau distruge mai întâi sistemul imunitar?

– Efectul distructiv este selectiv. Doar pașii necesari. Oprește mecanismul morții celulare oferind, deci, nemurire. Se deghizează pentru a nu fi recunoscut de celulele T. Începe să producă propriul factor de creștere. Toate cele mai bune strategii virale.

Biddle deja lua în considerare consecințele de proporții.

– Eldon, caracterul nediscriminatoriu al unei asemenea arme o face inutilizabilă pe scară mare. Cred că știi asta.

Tarver se întinse spre el.

– Am rezolvat problema asta.

– Cum?

– Am creat deja un vaccin. Îl testez deja pe cai.

Biddle își țuguie buzele.

– Deci ar trebui să ne vaccinăm toate trupele înainte de luptă.

– Da, da, dar deja facem asta. O poți face sub acoperirea oricărui vaccin.

Biddle privea încruntat, suspicios că-și pierde timpul degeaba.

– Dar cum rămâne cu populația civilă? Dacă vaccinăm toată populația, s-ar trage tot felul de semnale de alarmă. Și să nu-mi spui că putem să facem și asta sub

acoperirea unui vaccin pentru gripa aviară sau ceva de genul ăsta. Nu ai putea să păstrezi un secret atât de mare, nu în ziua de azi.

Eldon de-abia putea să se stăpânească.

– Pot de asemenea să sabotez virusul în fazele inițiale ale replicării. Înainte să apară cancerul propriu-zis.

Buzele țuguiate ale lui Biddle își reveniră în sfârșit la forma lor obișnuită.

– Poți ucide virusul după infecție?

– Pot să-l elimin.

– Nimeni nu poate omorî un virus care apucă să se instaleze în corp.

Dr. Tarver se rezemă iarăși în scaun, arătând o încredere de nezdruncinat.

– Eu am creat virusul ăsta, Edward. Și tot eu pot să-l și distrug.

Biddle dădea din cap, dar Eldon observă faptul că era incitat.

– Cam după trei săptămâni, continuă Eldon, lanțul de evenimente nu mai poate fi oprit. Dar în intervalul acesta, pot scurtcircuita infecția.

– Deci ce îmi spui tu este…

– Am găsit arma de care aveți nevoie pentru China.

Biddle căscă gura. Arăta ca un om căruia i se citiseră exact gândurile.

– Te cunosc, Edward, spuse Tarver cu un zâmbet viclean. Știu că de asta ai venit la mine. Pot observa ce se petrece în lume. Sunt conștient de caracterul limitat al rezervelor de petrol și metale strategice. Știu unde se scurg acele rezerve, unde se produce masiv. Nu am expertiză în geopolitică, dar văd că mareea se întoarce. Nu putem fi la mai mult de douăzeci de ani de un nou război rece. Poate chiar mai puțin.

Biddle nu mai comentă nimic.

– Știu capacitatea submarinelor chinezești, continuă Tarver. Știu de programul lor de înarmare nucleară. Și chiar și elevii de liceu știu care este capacitatea militară a Chinei. Aproape trei milioane, și în creștere. Cel mai mare avantaj al unei asemenea armate este faptul că viața acolo este foarte ieftină, Edward. Victimele nu înseamnă nimic pentru ei, spre deosebire de țara în care locuim noi.

Biddle își schimbă poziția în scaun și spuse ușor:

– Și ce vrei să spui?

– Chinezii nu sunt ruși. Nu-i veți putea epuiza doar aducându-i la faliment. Ei sunt cei care ne țin noua economia la suprafață. Dacă decid să ne lase baltă, avem o singură opțiune. Război nuclear.

Biddle dădu din cap aproape imperceptibil.

– Și așa ceva nu vom face, spuse Tarver. Știi și tu că nu putem face așa ceva. Gălbejiții își permit să piardă o jumătate de miliard. Noi nu putem. Mult mai important, ei sunt dispuși să-l piardă. Noi nu suntem.

Ochii lui Biddle erau pe jumătate închiși. Era probabil indispus de lipsa de profesionalism cu care era prezentată strategia, dar Eldon știa că își făcuse ideile clare chiar dacă fusese neatent pe alocuri.

– Kryptonita asta se poate transmite pe cale sexuală? întrebă Biddle încet.

– O variantă da, alta nu.

Un zâmbet rigid.

– Asta e foarte convenabil.

– Nu îți va veni să crezi ce am realizat, Edward. Vrei un asasinat politic care să nu poată fi interpretat ca atare? Dă-mi o fiolă de sânge de la victimă, eu îi induc cancer in vitro, apoi reinjectez sângele în el. Peste optsprezece luni ar muri de limfom Hodgkin.

Zâmbetul lui Biddle se lărgi.

– Întotdeauna am știut că ești cel mai promițător, Eldon.

Dr. Tarver râse puternic.

– Deci tu-mi spui, zise Biddle, că putem elibera virusul acesta într-o speluncă din Shanghai și…

– La momentul în care ar începe să moară primele victime, ar avea deja cincisprezece luni de expunere la infecție. Ar fi deja în fiecare oraș din China. Și s-ar manifesta sub forma unei mulțimi de cancere, nu doar unul singur. Haosul ar fi inimaginabil.

– Da, dar asta ar însemna că ar trece deja oceanul, observă Biddle.

– Zâmbetul lui Eldon dispăru.

– Da. Va trebui să fim împăcați și cu unele victime de partea noastră. Dar asta doar pentru o perioadă. Cu exemplul SIDA în minte, cele mai multe țări ar iniția programe pentru găsirea unui vaccin. Compania ta ar putea conduce cercetările de partea americană.

– Iar tu ai putea fi titularul echipei de cercetare, spuse Biddle. La asta te gândești?

– Nu ar trebui să o conduc eu. Dar ar trebui să fac parte din echipă. Și după ce ar trece o perioadă rezonabilă de timp înainte ca numărătoarea să înregistreze prea multe morți la noi, am ieși cu un vaccin.

– Restul lumii ar vrea să aibă acces la așa ceva.

– Peste obiecțiile pe care le-ar impune instituțiile lor medicale. Doar știi ce bătălii de orgolii se poartă în astfel de cercetări. Uită-te la Gallo și la francezi. Mai mult, doar noi am putea fi siguri că vaccinul chiar merge. S-ar putea să avem de-a face cu întârzieri de câțiva ani, timp în care populația noastră ar fi protejată.

– Cât de dificil ar fi pentru altcineva să creeze un vaccin?

– Fără să știe ce știu eu? Douăzeci de ani pe ușor. Vorbim aici de un retrovirus. Gândește-te la HIV ca model. Îl știm de prin 1978 și…

– Mai demult, corectă Biddle încet.

Tarver ridică o sprânceană.

– În orice caz, încă nu dispunem de un vaccin împotriva SIDA. Nici măcar nu suntem pe aproape.

– Cu toate astea, dată fiind populația Chinei, asta nu ar fi o armă decisivă, ar crea doar o anumită lipsă de stabilitate.

– Vrei apocalipsă? Pot să-ți dau și asta.

– Cum?

Eldon își ridică mâinile și le despărți.

– Tot ce e de făcut este să creşti perioada de incubaţie. Aş putea să o extind la ceva de felul unui mielom multiplu. Douăzeci şi cinci, treizeci de ani.

Urmă uimirea.

– Ai putea face aşa ceva?

– Desigur, în mod intenţionat am scurtat perioada de incubaţie în propriile mele cercetări.

– De ce?

– Ca să pot să-mi fac cercetarea într-un timp măsurabil. Dacă aş fi mărit perioada de incubaţie la douăzeci de ani, atunci aş fi murit înainte să văd primele rezultate.

Biddle îşi umezi buzele cu limba palidă.

– Cu o perioadă de incubaţie de cinci ani, şaptezeci la sută din populaţia în vârstă de peste 15 ani ar putea fi infectată înainte să-şi dea seama că sunt bolnavi. Chiar şi cu un vaccin foarte eficient, tot ar fi prea târziu. Deja s-ar confrunta cu o criză forţată a populaţiei generalizată.

– Da. Eldon coborî vocea. Şi să-ţi mai spun ceva. Cred că pot face viruşii specifici pentru fiecare rasă.

Biddle clipi neîncrezător.

– Ăsta e teritoriul lui Herman Kahn. Înseamnă să te gândeşti la ce este de negândit.

– Cineva trebuie să o facă şi pe asta. Sau toţi înaintaşii noştri vor fi trăit şi murit degeaba. Lumea va fi moştenită de…

– Nici măcar să nu pronunţi cuvintele, spuse Biddle. În oricare dintre discuţiile pe care le vom avea în viitor cu oricine le vom avea să nici nu pomeneşti de latura asta. De latura Darwinistă.

– De ce nu?

– Pentru că nu este necesar. Oamenii care trebuie să înţeleagă, oricum vor înţelege.

Eldon se aplecă din nou înspre el.

– Am încredere în instinctele tale. Deci…acum că ştii ce îţi pot oferi, vreau să văd cât de interesat eşti.

Şi cât aş fi dispus să plătesc, se putea citi în ochii lui Biddle. Dar gura lui spuse:

– Sunt în mod evident interesat. Dar, de asemenea evident este că ne lovim de unele probleme.

– Cum ar fi?

Biddle îi zâmbi înţelegător, cu o privire complice.

– Eşti în faţa timpului tău, Eldon. Ai fost întotdeauna. Cred că ştii asta.

Tarver dădu din cap dar nu spuse nimic.

– Dar, continuă Biddle, cu o urmă de optimism în voce, nu chiar atât de înainte pe cât ai fost odată. Restricţiile pentru cercetare au fost groaznice de când cu regimul Clinton, dar situaţia se destinde din nou. Toată lumea îşi pregăteşte deja laboratorul de creştere a animalelor. Şi-au dat seama că nu poţi ajunge prea departe doar cu cercetarea pe animale inferioare.

– Şi desigur, China este înaintea tuturor şi la capitolul ăsta.

Biddle îşi exprimă acordul printr-un gest.

– Atât de înainte încât o parte a cercetărilor noastre le facem acolo.

Eldon scutură din cap dezgustat.

Biddle îşi schimbă poziţia pe scaun.

– Desigur, când ce trebuie să se întâmple se va întâmpla din punct de vedere politic, toate proiectele astea vor fi naţionalizate, iar tu vei fi Cassandra răzbunată. Vei fi un fel de Mesia, Eldon.

– Şi cât timp crezi că va trece până să se întâmple aşa ceva?

– Nu am de unde să ştiu. Dar nu este ceva crucial pentru aranjamentul nostru. Cât priveşte o nouă identitate pentru tine, mă pot ocupa de asta în câteva zile. Dacă vrei bani, bani pe bune…

– Vreau cât merită tehnologia asta.

O privire uşor surprinsă.

– Asta ar dura ceva mai mult.

– Cât de mult?

– Hm… trei ani? Poate cinci?

Furia şi amărăciunea erau vizibile pe chipul lui Tarver.

– S-ar putea şi mai devreme, adăugă Biddle, depinde de o mulţime de factori. Dar nu vreau nici să-ţi faci iluzii. Şi în plus, motivaţia ta principală nu a fost niciodată una bănească, nu?

– Am cincizeci şi nouă de ani, Edward. Lumea mi se pare cu mult diferită de cum mi se părea în 1970.

Biddle fu de acord.

– Nu trebuie să îmi spui. Dar gândeşte-te. Vei lucra pentru o companie care îţi cunoaşte nevoile specifice. Vei fi singura ta legătură, dacă vrei. Vei avea mână liberă cu orice cercetare.

– Poţi să-mi promiţi asta? Nu se uită nimeni peste umărul meu?

– Garantat. Singura mea preocupare, prietene este riscul pe care ni-l asumăm aşteptând chiar şi numai un minut pentru a trece la faza următoare. Vreau să vii cu mine acum. Azi. În minutul acesta.

Tarver se trase înapoi, palmele furnicându-i ca şi cum ar fi presimţit ceva rău.

– De ce?

– Nu vreau să ţi se întâmple ceva înainte ca oamenii mei să vadă cercetările tale. Vreau datele de care dispui chiar astăzi, Eldon. Pe toate.

– Nu ne-am pus de acord cu nimic deocamdată.

Biddle se uită adânc in ochii lui. Când omul de la TransGene vorbea, o făcea cu spiritul grav al unui soldat, nu al unui reprezentant al unei corporaţii. Vocea lui era oţelită şi strălucea de emoţie.

– Ascultă-mă, Eldon. Banii vor veni. Recunoaşterea va veni şi ea, de la cine trebuie. Dar ce e mai important este ceea ce faci pentru ţara ta. Ştii ce va să vină. Dragonul blestemat devine mai puternic pe zi ce trece. Deja ne mănâncă din castron şi în curând… O privire de dezgust strâmbă gura lui Biddle. Rahat, nici măcar

nu-mi permit să spun că merităm să supraviețuim, dacă stau să mă gândesc la cum şi-au bătut joc cei mai mulți americani de dreptul lor din naştere. Dar aceia dintre noi care își aduc aminte de ceea ce ne face mari… Rămâne responsabilitatea noastră să asigurăm supraviețuirea națiunii. Eu mi-am dat sângele pentru țara asta, Eldon. Şi tu ți l-ai dat în felul tău. Dar nu cred că ai regretat în vreun moment, nu? Cred că simți aceeaşi datorie pe care o simt şi eu.

Dr. Tarver privi înspre pupitru. Nu se gândise în niciun moment să refuze, fireşte. Sperase doar să i se ofere simboluri de apreciere ceva mai repede. Dar şi aşa era bine. Cu diamantele lui Andrew Rusk adăugate la ce avea deja, putea trăi confortabil în răstimpul necesar corporației TransGene, sau guvernului să-l compenseze în mod adecvat.

– Foarte bine, Edward. Sunt al vostru.

Biddle zâmbi fericit. Apoi îşi strânse mâinile şi spuse:

– Hai să vorbim despre chestiuni legate de timp. Sunt foarte serios când spun că vreau să urgentez asta. Vreau să te mut de aici chiar azi.

Eldon îşi ridică mâinile.

– Nu ne-am văzut de doi ani. Doar nu o să mă arunc mâine în fața unui autobuz.

– Nu ai de unde să ştii asta. Ai putea fi lovit de un şofer beat. Ai putea fi lovit în cap de un dement. Ai putea fi fulgerat…

– Sau aş putea găsi o ofertă mai bună? spuse Eldon fără ocolişuri.

Cuvintele lui îl pocniră pe Biddle ca un croşeu în gât.

– Cauți pe cineva? întrebă el discret.

– Nu, dar am nevoie de o zi. Doar de o zi, Edward.

Privirea lui Biddle deveni suspicioasă.

– Ce fel de treburi nerezolvate ar putea justifica o asemenea aşteptare?

Pentru un moment Eldon se gândi să îi ceară fostului său coleg să o execute pe Alex Morse pentru el. Directorul de la TransGene avea desigur suficiente contacte în armată şi în servicii care ar fi putut aranja totul astfel încât să pară un accident. Dar dacă Biddle şi staff-ul de la TransGene l-ar fi perceput pe Eldon Tarver ca un risc pentru companie, un om care lăsase o urmă atât de puternică încât autoritățile ar putea fi într-o bună zi conduse spre cele mai ascunse taine ale lor, ar putea decide să îl elimine imediat ce ar intra în posesia virusului şi a documentației. Nu, trebuia să intre în noua lui viață curat, un erou fără pată pentru Biddle şi cei ca el. Pentru prima dată în viață trebuia să fie un fel de Lancelot.

– Trebuie să ai încredere în mine, Edward, spuse el. Mâine sunt al vostru.

Biddle era departe de a fi mulțumit, dar nu mai zise nimic.

– Cum aveți de gând să mă scoateți?

– Uite la ce m-am gândit, spuse Biddle. TransGene este în proprietatea aceleiaşi companii mamă care construieşte centrala nucleară dintre Baton Rouge şi New Orleans. Dacă…

– M-am întrebat şi eu care era treaba cu asta, interveni Eldon. New Orleans are deja una dintre cele mai mari centrale nucleare din țară.

Biddle zâmbi.

– Puterea produsă de noua centrală va fi direcționată prin Louisiana spre Texas. E mult mai uşor să construieşti o centrală nucleară în Louisiana decât în Texas. Există legi, desigur, dar nu ai de-a face cu rezistență organizată. Ce dracu, nu ai acolo decât negri, albi săraci, Cajun şi combinate chimice pe toată întinderea apei.

– Aleea Cancerului, spuse Tarver. Dar ce legătură am eu cu toate astea?

– Noile tale acte de identitate vor fi procesate în două sau trei zile. Am de gând să te trimit cu avionul pe şantierul unde se face centrala în timp ce aşteptăm. N-o să dureze mai mult de câteva zile şi te vei simți foarte confortabil. Vei avea propriul tău trailer, ca un actor de la Hollywood.

Tarver îi zâmbi sec.

– Cine se ocupă de noua identitate?

Biddle îi răspunse fără echivoc.

– Seamănă cu programul de protecție a martorilor, doar că este operat de Pentagon.

Tarver chicoti.

– Mă bucur că am iar de a face cu profesionişti. M-am simțit destul de singur aici în pustietate.

Biddle se ridică şi îşi aranjă haina.

– Că tot veni vorba, spune-mi cum naiba ai reuşit să obții rezultate atât de remarcabile?

Simțindu-se în siguranță din nou, dr. Tarver lăsă o parte din mândrie să se întrevadă, pentru că în sinea lui era la fel de mândru ca Lucifer.

– Îți spun, e mai mult o chestiune de voință decât de orice altceva. Aş fi putut face tot ceea ce am făcut de două ori mai repede într-un centru de cercetare cu toate dotările, sau la Fort Detrick. Dar adevărul e că nu m-ar fi lăsat nimeni.

Biddle se gândi la asta.

– Ai dreptate, eu pot doar să mulțumesc cerului că mai avem oameni ca tine care lucrează în tranşee.

Dr. Tarver era în mod evident măgulit de lauda lui Biddle, ştia din experiență că nu era uşor să o câştigi.

– Bănuiesc că avem ceva logistică de care trebuie să ne ocupăm? spuse Biddle. De ce altceva ai nevoie în afară de date? Echipamente speciale? Materiale biologice?

– Niciun echipament. Ar fi un risc prea mare implicat.

– Înțeles. Materiale biologice?

– Pot aduce tot ce am nevoie într-o singură geantă diplomat, iar fişierele cele mai importante într-un rucsac.

– Excelent. Singura problemă care mai rămâne este timpul.

– Mâine, după cum am spus, dar vreau să fii pe recepție încă de azi.

Biddle se uită la el o vreme.

– Mai trebuie să ştiu ceva, Eldon?

Tarver se feri de implicațiile din spatele întrebării.

– Vreau să vii cu elicopterul. Când dau telefon, veniți şi mă luați de unde vă zic eu.

Biddle îşi frecă bărbia.

– Există riscul să întâmpinăm probleme când facem extracția?

Eldon zâmbi. Întotdeauna îi plăcuse jargonul serviciilor secrete.

– Nu anticipez nimic de felul acesta.

– Eu aş prefera să nu fie nici măcar o extracție observată. Nu vrem să punem compania într-o situație dificilă.

– La fel, nu cred că vor fi probleme.

– E în ordine atunci, spuse Biddle rânjind. Ce dracu, mi-ar face plăcere să zbor eu în misiunea asta, trebuie să-mi mențin numărul de ore de zbor.

Biddle îi întinse mâna, iar Eldon o strânse. Salutul fostului militar era rigid ca un salut formal.

– Pe mâine, spuse doctorul.

Biddle merse până la uşă, apoi se întoarse cu o față gravă.

– Crezi că se merită să rămâi în urmă atunci când un agent FBI îşi bagă nasul prin treburile tale?

Tarver regreta acum că îi spusese cine e Morse.

– Mă tem că este implicată şi ea în povestea pe care trebuie să o rezolv.

Fața lui Biddle se întunecă, dar ochii lui albaştri şi reci rămaseră clari.

– Atât timp cât eşti curat în ce priveşte afacerea noastră.

– Categoric.

CAPITOLUL 45

Alex intră în camera 638 cât putu de silențios. Înăuntru, perdelele hotelului asigurau un întuneric beznă. Se mişcă cu atenție pe podeaua camerei, încercând să-şi aducă aminte modul în care era aşezată mobila. În timp ce pipăia după un scaun auzi o voce tremurată.

– Al-Alex?

– Chris.

– Da.

– Eşti bine?

– C-cre-ed că da.

În timp ce pipăia calea spre pat, ochii i se obişnuiră cu întunericul şi reuşi să distingă ochii lui Chris printre umbre. Stătea întins pe spate cu păturile trase peste el până în gât. Avea fruntea plină de transpirație.

– Dumnezeule. Ce se întâmplă?

– Reacție ti-tipică la virus. Măduva spinării pompează cât de mulți anticorpi IgG poate pentru a face față invadatorului… încearcă să omoare virusul prin febră. Mai târziu… diverse globule albe… chiar acum… simptome obişnuite. Scutură din cap furios. Nu cred că sunt într-o stare critică acum decât dacă… otrăvit. Dar nu acesta a fost pattern-ul, aşa-i?

– Nu. Dar trebuie să mergi la un control oricum.

– O să-l rog pe Tom să mă verifice complet.

– Cred că deja ai trecut de faza asta, Chris. Cred că ar fi cazul să iei un charter până la Sloan-Kettering.

– Vreau pe cineva în care am încredere. O să trimitem testele. Toată lumea fa-face asta pentru cazurile complexe.

Alex voia să sune la 911, dar Chris nu era panicat, şi până la urmă el era medicul, nu ea. Dar oare putea gândi cum trebuie? Era în mod evident deprimat după toate câte i s-au întâmplat, şi poate chiar delira. Din ce putea ea să-şi dea seama, Chris putea fi într-o stare de şoc.

– Nu-ți face griji, spuse el slăbit. Te anunț când e cazul să intri în pa-panică.

Se forță să-i răspundă cu un zâmbet.

– Pot să-ți folosesc computerul?

Chris îi făcu un semn că da.

– N-o să fii deranjat de lumină?

– Nu.

Se aplecă şi puse o mână pe unul dintre umerii lui fierbinţi, dar acesta se retrase. O străbătură valuri de furie şi frustrare. Niciodată nu simţise o asemenea neputinţă. Will Kilmer nu reuşise să prindă din urmă maşina guvernamentală pe care o văzuseră parcată în faţa clinicii doctorului Tarver. John Kaiser sunase, dar spre mirarea ei nu făcuse nicio verificare pe Eldon Tarver, ci rămăsese pe Andrew Rusk. Cele mai multe informaţii pe care i le dăduse Kaiser erau lucruri pe care Alex le descoperise de săptămâni bune. Kaiser i-a mai spus că agentul FBI care îl ţinea sub supraveghere pe Rusk credea că Thora Shepard este încă în biroul avocatului. Kaiser crezuse că asta ar putea fi o dovadă prin care l-ar putea convinge pe SAC că suspiciunile lui Alex se bazau pe anumite fapte. I-a cerut lui Kaiser să se concentreze pe dr. Tarver, şi-i spuse despre alter-ego-ul Noel D. Traver. Conversaţia se termină după ce Kaiser o asigură că va face tot ce se poate.

Alex se îndreptă spre biroul din camera de hotel, îşi scoase laptopul din hibernare, şi se logă pe portalul de internet al hotelului. În timp ce netul se încărca, scrise pe un carneţel lucrurile pe care le memorase la clinica doctorului Tarver.

Dr. Vet. Noel D. Traver

Factură restantă la energie electrică – 09365974

Când Alex încercă să se logheze în sistemul de informaţii al Biroului, NCIC[1] află că nu mai erau valabile codurile de acces. A treia oară când încercă, primi un mesaj care o anunţa că un raport fusese trimis spre departamentul de securitate al NCIC. Ghearele unui sentiment de excludere îi pătrunseră adânc în piept. Mark Dodson era foarte meticulos în încercarea lui de a-i termina cariera. Nu mai putea verifica baza de date a guvernului care conţinea dosarele criminalilor, o lovitură decisivă pentru oricine era angajat într-o investigaţie. Va trebui să apeleze la Google, ca orice civil. Înjurând încet, exact asta făcu şi tastă numele „Eldon Tarver“ în linia de căutare.

Căutarea îi returnă peste o sută de intrări. Primele douăzeci erau extrase din articole de medicină sau anunţuri Web ale diverselor beneficii de cercetare asigurate de Centrul Medical Universitar. Căutând mai mult printre rezultate, găsi câteva ştiri despre doctorul Tarver când şi-a deschis clinica fără plată. Mai mulţi lideri ai afro-americanilor îi făceau osanale, iar acum trei ani, un grup de cetăţeni afro-americani îi decernară premiul lor cetăţenesc anual. Tarver era listat drept unul dintre primii cincizeci de doctori ai statului Mississippi. În acel articol, Alex află că Tarver este certificat în patologie, şi asta încă din 1988.

– Chris? spuse ea uşor.

– Da?

– Eldon Tarver este certificat în patologie. Pentru tine asta are sens?

– Ă… nu chiar. Eu mă gândeam că în hematologie sau oncologie.

– Este şi în hematologie, dar asta e o chestiune mai recentă. Prima lui specialitate se pare că a fost patologia.

1 NCIC: *National Crime Information Center*, bază de date informatizată cuprinzând date referitoare la infracţiuni.

– Ciudat. Cuverturile foşniră. Poţi s-să-mi dai un prosop? Alex se grăbi în baie şi îi aduse unul. Unde vrei să ţi-l pun?

– Gu… gură, spuse el clănţănind din dinţi. Ca să muşc de el.

– Iisuse.

În timp ce Chris deschidea gura, văzu că tremura din tot corpul. Îi împinse prosopul în gură, iar el strânse cu putere. După ce îl privi cum tremură o jumătate de minut, se duse deznădăjduită înapoi la computer. Înainte să continue căutarea îi sună telefonul. Era Kaiser.

– Care-i treaba? răspunse ea.

– Noel D. Traver nu are antecedente penale. Dar când am făcut verificări în trecutul lui am aflat că şcoala veterinară pe care pretinde că a absolvit-o nu îl are înregistrat nicăieri. A primit licenţă din partea statului Mississippi în baza unor documente care fuseseră emise de statul Tennessee.

– Nu a trebuit să dea niciun test?

– Păi de fapt nici nu practică medicina aici. E proprietar şi deţine o crescătorie de câini în sudul Jackson-ului. Vinde câini şcolilor medicale pentru cercetarea pe animale.

Alex îndepărtă un fir de păr rebel care îi atârna pe lângă bărbie.

– E foarte ciudat, John. Mai ales dacă nu e deloc Noel Traver ci Eldon Tarver.

– Stai puţin. Auzi voci dar nu reuşi să distingă niciun cuvânt. Alex, va trebui să te sun mai încolo.

Închise şi se puse iar în faţa calculatorului. Atunci îi pică fisa că nu încercase metoda cea mai simplă pentru a afla dacă Noel Traver este sau nu un alter-ego. Tastă numele pe Google, apoi căută în IMAGINI. Computerul zumzăi, făcu un click şi un număr de imagini apărură pe ecran.

Prima poză arăta un bărbat afro-american în uniformă militară, Căpitan Noel D. Traver. A doua înfăţişa un puşti de liceu cu coşuri. În a treia era un bărbat cu un cap pătrăţos, o barbă proeminentă şi cu capul acoperit complet de păr. Poza fusese făcută de un fotograf din Jackson, Clarion Ledger. Textul de dedesubt era CRESCĂTOR TRATEAZĂ CÂINII PENTRU CERCETARE CA PE ANIMALE DE CASĂ. Fotografia era destul de neclară, dar Alex nu mai avea nicio îndoială. Noel D Traver nu era Eldon Tarver.

– Ce dracu? şopti ea.

Celularul îi sună din nou. Răspunse fără să se uite pe ecran.

– John?

– Nu, sunt Will.

– Ai găsit ceva?

– Poate că Eldon Tarver deţine un laborator de patologie aici în Jackson.

– Poftim?

– Asociaţia Patologilor din Jackson. Fac o groază de teste de laborator pentru doctorii locali. Şi se pare că au destul succes. Fac analize de ADN pe loc.

– Tipul ăsta chiar e cineva.
– Vrei să merg până acolo să verific?
– Da. Dă târcoale şi vezi dacă sesizezi ceva neobişnuit.
Will chicoti.
– Ştiu ce să fac.
Telefonul lui Alex emise un bip, semn că primea un alt telefon. Telefonul lui Kaiser.
– Sună-mă mai târziu, Will. Trebuie să închid. Răspunse apelului lui Kaiser. Da?
– Îmi pare rău, Alex. Sunt la biroul teritorial din Jackson şi lucrurile sunt destul de complicate acum. Agentul special coordonator a aflat de mica mea escapadă în afara serviciului, şi…
– John, ascultă-mă. Am dat un search pe Google după poze cu Noel D. Traver şi am găsit o imagine cu el.
– Da?
– Nu e el, vreau să spun, nu e Eldon Tarver.
– Serios?
– Nu înţeleg. Două nume care sunt anagrame perfecte cum pot fi simple coincidenţe dacă unul dintre nume apare pe biroul celuilalt?
– Sunt de acord. Avem de a face cu ceva foarte ciudat. Schimbând subiectul, agentul coordonator spune că dacă ai dreptate, atunci e un caz pentru biroul de omucideri al Poliţiei nu ceva în jurisdicţia noastră.
– Webb Tyler e nasol.
Kaiser râse încet.
– Webb spune că ar trebui să predau orice dovadă am către poliţia din Jackson şi să plec înapoi în New Orleans. Iar tu ar trebui să te reprofilezi.
– Dă-l în mă-sa. Eu propun să verificăm crescătoria lui Noel Traver.
– Tyler n-o să fie de acord cu aşa ceva. Am cerut deja un mandat de percheziţie şi nu se poate.
– Iisuse, care-i problema lui? izbucni Alex.
– Mark Dodson e problema lui. Tyler ştie că Dodson te urăşte de moarte, şi crede că Dodson e noul băiat de suflet al directorului. Mai crede de asemenea că Jack Moran se pregăteşte pentru o pensionare timpurie. Deci Tyler nu are de gând să mă ajute, din moment ce sunt un discipol al unui acolit care nu e în graţiile cui trebuie.
– Încep să cred că sunt cu totul în afara Biroului.
– Doar ştii că există întotdeauna o soluţie. Voi face rost de mandat. Trebuie doar să mai adunăm nişte dovezi.
– Cum, fără niciun fel de sprijin? Nu cred că Tyler o să aprobe autopsii pe victime din trecut, nu?
Kaiser râse in gura mare.
– Tu ai vreo idee unde e acum Eldon Tarver?
– Nu. Locuieşte singur, şi acasă nu e. Nu e nici la Clinica Universitară. Te anunţ când reuşesc să dau de el.
Alex scoase un sunet de neplăcere.

– Bine, atunci unde este mai precis această crescătorie de câini?
– Nici să nu te gândeşti. Nu fără un mandat de percheziţie.
– Să ştii că pot să mă descurc şi singură.
– Mă pui deja într-o situaţie destul de dificilă. Trebuie să plec. Sună-mă dacă dai peste ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu.
Alex închise şi îi telefonă lui Will Kilmer.
– Vorbeşte, spuse Will.
– Noel D. Traver este proprietarul unei crescătorii de câini în sudul Jackson-ului. Trebuie să afli unde este asta exact.
– Deja ştiu.
– Te iubesc, bătrâne. Dă-mi adresa.
Will o citi cu voce tare.
– Vrei să-i faci o vizită?
– S-ar putea să fiu în trecere pe acolo. N-o să şi intru, totuşi. Kaiser m-ar frige rău. Vreau, însă, ca tu să faci ce ţi-am zis la laboratorul de patologie.
– Sunt pe drum. Păstrăm legătura.
– Desigur.
Alex merse spre patul lui Chris şi îngenunche lângă el. Încă tremura, dar avea ochii închişi acum şi respira normal. Se duse înapoi la birou, îşi puse laptopul în geantă şi ieşi din cameră foarte silenţios.

CAPITOLUL 46

Will Kilmer o atinse pe Alex pe picior şi spuse:

– Clădirea aia era o brutărie când eram eu copil. Chiar cred că tot brutărie era până prin 1985.

Alex dădu din cap încercând să păstreze calculatorul conectat la Internet. Din nu se ştie ce motiv, locul din care aleseseră să facă supravegherea era o zonă moartă pentru telefoanele mobile, în ceea ce priveşte transferul de date. Will îşi parcase Explorer-ul în curtea unui atelier de reparaţii auto care nu mai funcţiona, pentru că avea o foarte bună perspectivă asupra crescătoriei de câini deţinută de „Noel D. Traver". Clădirea lui Traver avea o formă rectangulară şi era din cărămidă roşie asemănătoare cu o fabrică de îmbuteliat Coca Cola, cu o parcare chiar mai mare în jur. Deasupra gardului erau spirale de sârmă ghimpată strălucitoare. Singurul vehicul din parcare era o camionetă parcată cu fundul înspre clădire, prin urmare plăcuţa de înmatriculare nu era vizibilă. Clădirea însăşi părea pustie. Nimeni nu ieşise sau intrase de când ajunseseră ei acolo cu două ore în urmă, şi niciun fel de sunet nu se auzea din clădire. Distanţa era de aproape o sută de metri, dar totuşi Alex se gândea că ar fi trebuit să audă câini lătrând sau ceva.

– Tot al tău, spuse Will, ca răspuns la chirăitul telefonului de pe scaunul din spate.

– Kaiser, spuse Alex. Mă tot sună.

– Răspunde odată.

– Dacă ar şti unde sunt, cred că şi-ar pierde minţile.

Will oftă ca un om sătul până în gât de rahaturi. Deja verificase laboratorul de patologie al doctorului Tarver, iar în baza unei verificări de rutină părea o afacere legitimă. Acum îşi pierdea ziua aici, probabil tot degeaba.

Cardul SIM din laptopul lui Alex reuşi pentru un moment să facă o conexiune la Internet, dar o pierdu imediat. Lovi cu mâna de portiera maşinii, de frustrare. Putea să facă sau asta, sau să-şi arunce calculatorul pe geam. Încercase să fie online să vadă dacă mai afla ceva, dar acum era suficient de târziu ca Jamie să nu mai fie la şcoală, şi ar putea fi logat pe MSN.

– Îmi fac griji în privinţa lui Jamie, spuse ea. N-am mai vorbit cu el de vreo patruzeci şi opt de ore.

– N-a păţit nimic, spuse Will. Are zece ani, şi trebuie să meargă oriunde îl duce taică-su.

– Îmi fac griji şi în legătură cu Chris.

Se simţea foarte vinovată că îl lăsase singur în camera de hotel.

– De câte ori ai încercat să-l suni?

Will nu ştia, se dăduse jos din Explorer de vreo câteva ori ca să se uşureze sau să mai fumeze câte-o ţigară.

– De vreo cinci sau şase ori. Nu mi-a răspuns de o oră.

– Te-ai gândit că probabil doarme?

– Sper.

– Aproape toate victimele au murit cam după un an, îi aduse aminte Will.

– Nu şi Grace.

Bătrânul detectiv închise ochii şi scutură din cap.

– Cred că ar trebui să mă întorc la el şi să-l duc la urgenţă, spuse Alex. Poţi să mă ajuţi să-l car până la maşină?

– Sigur. Tu mă direcţionezi şi îl car eu.

Alex îşi dădu capul pe spate şi indică unul dintre gardurile Cyclone din jurul vechii brutării.

– Pentru ce crezi că e bună sârma ghimpată? Sigur nu îşi are niciun rost să-i ţină pe câini închişi înăuntru. Gardul ar trebui să fie suficient pentru asta.

Will ridică din umeri.

– Criminalitatea e destul de mare prin zona asta.

Telefonul celular al lui Alex sună din nou. Era iar Kaiser. Frustrată, expiră puternic şi primi apelul.

– Bună, John.

– Dumnezeule, Alex. Unde umbli, încerc să dau de tine de ore bune?

Făcu o grimasă, apoi recită minciuna pe care o avea pregătită.

– Sunt la hotel, am grijă de Chris. E într-o stare destul de proastă. Ai găsit ceva?

– Da şi nu. Tyler e bine înfipt pe poziţii. Cred că putem să ne gândim la el acum ca la omul lui Mark Dodson. Contactez toate cunoştinţele pe care le am ca să fac verificări asupra lui Shane Lansing, Eldon Tarver, şi non-veterinarul nostru. Fac de asemenea demersuri serioase pentru un mandat pe casa lui Tarver.

– Mulţumesc, spuse Alex, plină de recunoştinţă pentru faptul că se găsise cineva care să trateze lucrurile cu la fel de mare hotărâre ca şi ea. Ceva nou până acum?

– Lansing mi se pare curat. Chirurg tipic. Fiu de avocat, mare afemeiat. S-a mutat prin diverse locuri, ceea ce e un semn rău în cazul doctorilor, dar poate că e el tipul care nu poate sta pe loc. La fel ca Rusk, e băgat intr-o mulţime de afaceri, cele mai multe au legătură cu medicina, dar nu toate. Clinica de radiologie din Meridian este o afacere legitimă, dar Lansing nu e acolo decât un partener pasiv. Cred că ar avea acces la material radioactiv dacă ar ţine morţiş, dar până acum pare cel mai puţin probabil că el e ucigaşul dintre toţi.

– Şi ceilalţi?

– Îl ştii pe Rusk. E bogat. Are multe relaţii, şi e la a doua soţie. Trăieşte ca un playboy cosmopolit când nu munceşte. Singurele motive de suspiciune sunt acele legături de afaceri pe care le-ai descoperit chiar tu, dar toate alea sunt legale. Nici măcar Fiscul nu are vreo problemă cu Rusk.

– Şi Tarver?

– Tarver e un pic diferit. S-a născut în 1946, în Oak Ridge, Tennessee, fiul nelegitim al unui ofițer de armată. A fost abandonat la Casa de Copii Luterană din Greenwood, Tennessee, de unde a fost adoptat la vârsta de șapte ani. Familia adoptivă era din Sevierville, Tennessee. Am investigat un caz de crime în serie acolo acum doisprezece ani. Acolo sunt Munții Smoky. Acum sunt plini de turiști, dar în anii 1950 era o zonă rurală, plină de secte fundamentaliste creștine. Acolo își aveau baza unele dintre bisericile șerpilor.

– Bisericile șerpilor? întrebă Alex, iar Will își întoarse privirea spre ea.

– Congregații care folosesc șerpi veninoși în timpul serviciului religios. Beau stricnină, tot felul de porcării din astea. Nu știu dacă Tarver a fost martor la așa ceva, dar tatăl lui era crescător de porci și pastor laic. Eldon a urmat cursurile Universității din Tennessee pe o bursă academică. Asta l-a ajutat să evite Vietnamul. În timp ce eu fugeam prin culturi de orez, Tarver făcea cercetare postuniversitară în microbiologie la nivel înalt la UT. Există date destul de puține din perioada asta, dar în 1974 a început munca pentru o companie farmaceutică importantă. L-au concediat la mai puțin de un an pe motiv de hărțuire sexuală. Trebuie să fi fost ceva destul de grav dacă l-au concediat pentru un motiv ca ăsta în 1975. Abia în 1976 s-a înscris într-o școală de medicină, iar acolo în mod cert și-a găsit chemarea. E certificat în diverse specializări, inclusiv în patologie și hematologie. A început munca la CMU în 1985, și s-a căsătorit cu o profesoară de biochimie de acolo doi ani mai târziu. Soția i-a murit în 1998 de cancer cervical. Mai departe cunoști situația. Și-a deschis o clinică fără plată cu banii moșteniți de la soție. Are laboratorul de patologie de cincisprezece ani. Până aici, nu am găsit niciun fel de informație despre prietene sau amante. Chestia cu hărțuirea sexuală mă pune un pic pe gânduri…

– Și semnul din naștere, întrerupse Alex.

– Da, spuse Kaiser. Arată destul de urât în poze. Nu înțeleg de ce nu și-a rugat unul dinte amici să i-l dea jos.

– Nu cred că poate. Mi-a spus că e un fel de anomalie vasculară. E periculos să se bage peste ea.

– Cred că ne-am găsit un tip ciudat, oricum, spuse Kaiser gânditor. Antenele îmi vibrează. Am putea găsi niște lucruri destul de perverse acasă la Tarver, dacă vom reuși vreodată să intrăm acolo. Webb Tyler începe să mă calce pe nervi. E birocrat până în măduvă. Asta dacă are coloană vertebrală.

– În mod cert nu are, bombăni Alex.

Will o apucă de genunchi și îi arătă ceva prin parbriz. Cam la șaizeci de metri distanță, prin poarta parcării trecea o camionetă roșie. Poarta trebuie să fi fost deschisă, pentru că șoferul pur și simplu trecu prin ea fără să se dea jos și conduse încet pe lângă marginea clădirii.

– Chris are nevoie de mine, spuse Alex, încercând să distingă plăcuța de înmatriculare a camionetei. Era mult prea departe și unghiul din care privea nu era foarte bun.

– Încă ceva, spuse Kaiser. Noel Traver e un tip cu adevărat misterios. Pe hârtie cel puțin nici nu pare să fi existat mai devreme de acum zece ani, din câte îmi dau seama. Are permis de conducere dar nu are mașină, iar locuința lui pare să fie pe aceeași adresă cu cea a crescătoriei.

– Trebuie să fug, John. Mai ai ceva?

Kaiser râse.

– Da, un singur lucru. De fapt te-am sunat să mă asigur că nu faci vreo prostie, cum ar fi să spargi casa lui Tarver sau crescătoria.

Alex râse, sperând să nu pară un râs sec.

– Aș vrea eu, spuse ea. Tu fă în continuare demersuri pentru mandatul ăla de percheziție. Închise înainte să primească un răspuns.

– Ai auzit? întrebă Will. Șoferul doar a claxonat.

Camioneta roșie virase spre o ușă mare de aluminiu pe o margine a vechii brutării. În timp ce Alex privea, ușa s-a ridicat până a fost suficient de încăpătoare pentru ca mașina să intre înăuntru.

– Să fiu al dracului, spuse Will. Cred că tot timpul acesta cineva era înăuntru.

– Ar putea să folosească o telecomandă. Te-ai uitat bine la șofer?

– Nu, mașina are geamuri fumurii.

Ușa de deasupra rămase deschisă, dar mașina nu intră înăuntru.

– Ce să facem? spuse Alex.

Will se bosumflă.

– Tu ești șeful.

– Vreau să știu cine e în camioneta aia.

Will râse ușor.

– Și eu aș vrea, și putem și afla. Dar mai mult ca sigur că nu e legal dacă o facem.

– Mă doare-n cur. Alex apucă mânerul ușii.

Will o prinse de încheietură.

– Stai puțin. Nu cred că ar fi cazul să intri in probleme mai mari decât cele pe care deja le ai.

Își trase brațul.

– Nenorociții m-au dat deja afară, ce-ar mai putea să-mi facă?

Will își lăsă capul in jos și o privi cu înțelepciunea celor șapte decenii de viață.

– Scumpo, poți fi concediată, dar poți fi și *concediată de tot*. Tocmai ai vorbit la telefon cu un agent al FBI. Dacă ai fi fost *concediată de tot*, nici măcar n-ar mai sta de vorbă cu tine.

Alex se forță să intre înapoi în Explorer, clocotind de furie. Imediat după moartea lui Grace, simțea că în căutarea ei este într-un mare dezavantaj, dar că are totuși șanse. Poate că nu a fost foarte responsabilă în anumite cazuri, dar măcar ea făcea *ceva*. Acum i se punea în față un obstacol prin faptul că agenția care ar fi trebuit să investigheze cazul în tot răstimpul acesta ar putea într-un final să-și miște fundul și să acționeze.

Își luă calculatorul de pe podea și îl scoase din nou din hibernare. De data asta calculatorul arăta o conexiune de trei liniuțe. Căutase deja numele lui Eldon Tarver și Noel D. Traver de atâtea ori în ultimele ore că i se încețoșară ochii când privi pagina de căutare de pe Google.

– Îmi scapă ceva, spuse ea.

Will mormăi.

Verifică pe messengerul de la MSN, dar Jamie nu era logat.

– Ce ți-a spus Kaiser? întrebă Will.

– Nu prea multe. Se gândi la scurta biografie pe care i-o făcuse Kaiser lui Eldon Tarver. Mi-a spus că există o lacună în perioada în care Tarver era în colegiu sau şcoala postuniversitară. În timpul războiului din Vietnam, cred. Când s-a terminat războiul din Vietnam?

– Au scos de acolo ultimul elicopter de pe acoperişul ambasadei în `75, dar practic marele show era gata încă din `73.

Vietnam...

– Ultima fază a războiului, murmură Alex.

– Poftim?

– Ceva ce mi-a spus doctorul Tarver în biroul lui. Era ceva despre un proiect de cercetare la care lucrase…ceva despre veterani de război şi cancer. Închise ochii şi vizualiză fotografia din biroul lui Tarver din nou, poza alb-negru cu blonda prinsă între Tarver şi ofițerul militar. VCP, spuse ea strângându-şi pleoapele. dr. Tarver avea literele astea brodate pe halatul de laborator. Erau de asemenea pictate pe clădirea din spatele lui.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Will.

– Un acronim, spuse ea, aducându-şi aminte brusc de explicația doctorului Tarver. Proiectul de Cercetare a Cancerului Vietnam.

Alex tastă cuvintele „Proiectul de Cercetare a Cancerului Vietnam“ în motorul de căutare. Google îi returnă peste opt milioane de linkuri, dar niciunul din primele cincizeci nu se referea la ceva numit formal aşa. Cele mai multe dintre linkuri duceau către diverse cazuri de cancer la veteranii din Războiul din Golf sau Vietnam. Dar linkurile în care apăreau Vietnamul se referau în special la Agentul Portocaliu, despre care Tarver spunea că nu fusese obiectul de cercetare al grupului.

– Nu există niciun astfel de program, spuse ea mirată. Sau cel puțin nu a fost ceva atât de semnificativ să-şi bată cineva prea mult capul să şi-l amintească.

Degetele ei pluteau deasupra tastaturii.

– Dar eu nu am văzut Proiectul de Cercetare al Cancerului pentru Veterani, gândi ea cu voce tare. Eu am văzut VCP.

Tastă VCP în Google şi dădu *enter*. Găsi o mulțime de linkuri a căror singură legătură cu ce căuta ea era acronimul comun. Următorul lucru pe care îl tastă, „VCP“ şi „cancer“, îi returnă printre primele rezultate ceva legat de un proiect de cercetare pe undeva prin India. Dar al cincilea îi făcu inima să bată cu putere. Primele cuvinte care urmau după acronim erau Program Special pentru Viruşi Cancerigeni – nu Veterani era cuvântul, aşa cum susținuse Tarver. Descrierea linkului îl prezenta ca pe un program ştiințific început în 1964, care consumase 10 procente din bugetul anual al Institutului Național pentru Cancer timp de câțiva ani, pentru

ca apoi să-i fie schimbat numele în Programul pentru Viruşi Cancerigeni în 1973. Alex îşi muşcă buza inferioară, dădu click pe link şi începu să citească.

VCP a fost un proiect de cercetare masiv în care au fost implicați cei mai distinşi oameni de ştiință din Statele Unite, toți cercetând posibilele origini virale ale unor cancere, în mod particular leucemia…

– Dumnezeule, spuse Alex.

– Ce este? întrebă Will.

– Stai puțin, spuse ea, citind cât de repede putea.

Un număr mic dar destul de vizibil de medici au sugerat că retroviruşii legați de primatele superioare cum ar fi HIV sau SV 40 (care se dovedise a fi infestat doze de vaccin antipoliomielitic) au fost de fapt creați de către cercetătorii din Programul pentru Viruşi Cancerigeni. Deşi acest lucru este contestat de către instituțiile medicale, documente oficiale confirmă că zeci de mii de litri de viruşi noi şi periculoşi au fost cultivați în corpurile unor animale, în principal primate şi pisici, şi că mulți dintre aceşti viruşi au fost modificați pentru a putea trece de barierele speciilor. În 1973, o parte semnificativă a Programului a fost transferată în Fort Detrick, Maryland, sediul unde erau concentrate cele mai semnificative eforturi ale războiului biologic american. Nimeni nu neagă că VCP a fost susținut de o alianță activă între Institutul Național de Sănătate, Armata Statelor Unite şi Litton Bionetics…

– Asta e, spuse Alex. La naiba, asta e.

– Ce tot urli acolo? întrebă Will, uitându-se cu atenție la ecran.

– Dr. Tarver m-a mințit. Mi-a spus că VCP vine de la Proiectul de Cercetare a Cancerului pentru Veterani. Nu e aşa. Sunt inițialele unui proiect guvernamental care cerceta legătura dintre viruşi şi cancer, în special leucemie. Un program care s-a desfăşurat în timpul războiului din Vietnam. Iar Eldon Tarver a lucrat în cadrul lui.

– Iisuse.

– Ucide oameni, şopti Alex. Încă face muncă de cercetare. Sau cel puțin se foloseşte de cunoştințele pe care le-a dobândit atunci ca să facă bani de pe urma lui Andrew Rusk şi a clienților lui disperați. Pieptul i se umflă de un entuziasm feroce. I-am prins, Will.

– Uite! spuse Will, apucându-i încheietura. Al dracului.

Alex privi. Camionul şi camioneta dispăruseră, iar uşa din aluminiu aluneca spre dalele de beton.

– Ştii la ce mă gândesc? spuse Alex.

– La ce?

– Tarver închide tot. Am fost la el în birou şi i-am spus că sunt agent FBI. M-am dus la aşa-zisa lui clinică privată. I-am dat până şi o listă a victimelor ucise,

pentru numele lui Dumnezeu. Nimeni de pe listă nu păru să-l surprindă. Iisuse, l-am întrebat chiar şi despre poza cu VCP! *Ştie* că îmi voi da şi eu seama în cele din urmă. Trebuie să fug, Will. Îşi aşeză computerul pe bancheta din spate şi apucă iar mânerul uşii. Mă duc să văd ce se-ntâmplă.

– Stai! strigă Will, reţinând-o. Din moment ce l-ai prins cu probe, nu are niciun sens să compromiţi tot intrând acolo fără mandat.

– Nu am de gând să intru în clădire.

– Să fii sigură de asta, Alex, spuse el pe un ton grav.

– Vii sau nu?

Will oftă, deschise torpedoul şi luă Magnum-ul 357.

– Aşa cred.

În timp ce cobora din Explorer, Will îi spuse:

– Stai puţin. Poarta e deschisă, nu? Am face o treabă mai bună dacă pur şi simplu am conduce până acolo, le-am spune că ne-am rătăcit, iar apoi să intrăm cu pistoalele ascunse în pantaloni.

Alex rânji şi se urcă din nou în maşină.

– Ştiam eu că te-am adus cu un motiv aici.

Will porni Fordul, trase pe partea cealaltă a străzii, şi conduse prin porţile vechii brutării. În timp ce încetinea ca să intre prin gard, Alex îl sună pe Kaiser.

– Bună, spuse Kaiser. Ce s-a mai întâmplat?

– Am găsit cheia, John! Pentru întregul caz. Trebuie să verifici ceva care se numeşte Programul pentru Cancer Viral. A fost un proiect de cercetare semnificativ desfăşurat din anii şaizeci până în anii şaptezeci. Implica viruşi, cancere şi arme biologice. Tarver a luat parte la program.

– Arme biologice?

– Da. În biroul lui Tarver de la CMU era o poză cu el îmbrăcat într-o haină de laborator pe care se aflau iniţialele VCP. Pe clădirea din spatele lui se afla acelaşi acronim.

– De unde ai aflat ce se ascunde în spatele iniţialelor?

– Că poţi să crezi sau nu, printr-o căutare pe Google. Fotografia din birou mi-a dat cheia. Nu aş fi ştiut altfel ce să caut. Dar Tarver m-a minţit în legătură cu acronimul. El încercase să-l transforme în ceva nobil.

– Mă ocup imediat de asta. Agentul special coordonator încă tage de timp cu mandatul de percheziţie. Poate că asta o să încline puţin balanţa.

– Nici măcar Webb Tyler nu poate ignora aşa ceva. Sună-mă când faci rost de mandat.

Kaiser închise.

Explorer-ul era la numai douăzeci de metri de vechea brutărie.

– Unde vrei să mergi? întrebă Will.

– Ferestrele alea din faţă.

– Sunt înnegrite.

– Nu toate, uite, cele din dreapta au fost înlocuite cu geamuri transparente.

Will învârti de volan, iar Explorer-ul ajunse lângă una dintre ferestrele cu sticlă transparentă.

– Coboară din maşină şi fii pregătit cu pistolul, spuse Alex.

– Crezi că ar putea încerca ceva?

– N-am nicio îndoială. Avem de-a face cu un individ al naibii de sucit.

Alex coborî şi înaintă spre ferestre. Fiecare geam avea cam cincizeci de centimetri pătraţi, dar cele transparente erau prea sus să poată privi prin ele.

– Poţi să mă împingi puţin?

Will se deplasă spre ea, îşi băgă pistolul înapoi în pantaloni, apoi se aplecă şi îşi făcu mâinile căuş. Alex păşi în suportul făcut de Will cu mâinile, simţindu-se ca atunci când era fetiţă şi Grace obişnuia să o ajute să se caţere pe cea mai joasă creangă a cireşului din curte. Amintirea îi străpunse inima, dar prinse bine pervazul de cărămidă şi se ridică spre geamul transparent.

– Ce vezi? mormăi Will.

– Deocamdată, nimic.

Geamul era plin de mizerie. Scuipă pe sticlă şi şterse un cerc cu mâneca, apoi îşi fixă ochii pe geam. Când ochii se acomodară cu lumina dinăuntru, văzu o mulţime de cuşti. Câteva zeci. Şi în fiecare din ele câte un câine care dormea. Câini mici.

– Vezi ceva acum? întrebă Will. Nu mai am spatele pe care l-am avut vreodată.

– Câini. O grămadă de câini care dorm în cuştile lor.

– Asta se creşte aici.

– Ştiu, dar e ceva ciudat în treaba asta.

– Ce?

– Dorm.

– Şi?

Will deja nu mai putea.

– Păi, nu au cum să doarmă chiar toţi în acelaşi timp, nu?

– N-ai auzit niciodată vorba „Lasă câinii care dorm în pace“?

Alex aproape râse, dar ceva o opri.

– Cred că sunt vreo sută cu toţi. Poate o sută cincizeci. Nu pot să doarmă toţi.

– Poate că îi droghează.

În timp ce Alex se holba în camera întunecată, auzi zgomotul unei maşini aflate în depărtare, un sunet care se auzea din ce în ce mai puternic. Chiar înainte să vadă camioneta roşie deplasându-se în viteză spre gard, scânteia instinctuală care o ghidase prin atâtea negocieri de succes cu răpitorii se transformase în flacără.

– Fugi! urlă ea, sărind înapoi din mâinile lui Will.

– Ce s-a întâmplat? gâfâi el, încercând să-şi îndrepte spatele şi să apuce pistolul în acelaşi timp.

– FUGI! Alex îi apucă pistolul şi începu să-l târâie departe de zidul clădirii.

– Cum rămâne cu maşina mea? urlă Will.

– Las-o!

Erau la zece metri de clădire când o bucată arsă de perete îi trânti la pământ de parcă ar fi fost mâna lui Dumnezeu. Alex alunecă pe ciment, pielea smulgându-i-se de pe coate. Ţipă după Will, dar nu auzi decât tăcerea huruind.

Îi luă aproape un minut până să îşi recapete respiraţia. Apoi se rostogoli uşor şi se ridică.

Will stătea în genunchi la câţiva metri distanţă, încercând în zadar să scoată o aşchie mare de sticlă care i se înfipse în spate. În spatele lui era o coloană mare de fum negru care se ridica la cer. Toate ferestrele din zidul din faţă dispăruseră. În spatele fumului, Alex văzu o flacără albăstruie care arăta mai degrabă ca un bec de gaz decât ca o flacără de incendiu. Căldura care emana dinspre clădire era aproape insuportabilă. În timp ce se chinuia să se ridice în picioare, un ţipăt inuman de teroare se auzi până în parcarea goală. Apoi o maimuţă neagră ţâşni din clădire, fugind pe toate patru membrele. Clătinându-se, Alex făcu trei paşi spre Will, îi spuse să lase aşchia unde era, apoi căzu lată.

CAPITOLUL 47

Andrew Rusk luase două Valium-uri, un Lorcet şi un betablocant, şi totuşi inima continua să-i bată cu putere. Cu capul stătea încă şi mai rău. În timp ce se uita în ochii goi ai soţiei sale, se simţea ca şi cum cineva i-ar fi apucat coloana vertebrală la baza craniului şi încerca să i-o smulgă afară.

– Dar nu înţeleg, spuse Lisa pentru a opta oară în tot atâtea minute.

– Oamenii de afară, spuse Rusk arătând înspre ferestrele dinspre verandă. Sunt agenţi FBI.

– De unde ştii tu? Poate că sunt de la Fisc sau de altundeva.

– Ştiu pentru că ştiu.

– Dar, totuşi, chiar Cuba? se smiorcăi Lisa.

– Şşş, şuieră Rusk, strângând-o de braţ. Trebuie să vorbeşti în şoaptă.

Îşi trase braţul din mâna lui.

– Este pentru prima dată când îmi spui ceva de Cuba. De ce? Nu ai încredere în mine?

Rusk îşi reprimă dorinţa de a urla *Bineînţeles că nu am încredere în tine, fufă proastă!*

Bosumflându-se ca un copil, Lisa se aşeză pe canapea şi îşi trase picioarele sub ea ca un yogin. Purta pantaloni de ciclism şi un maiou care dezvăluia priveliştea cărnoasă obişnuită conturată într-o despicătură spectaculoasă.

– Cuba? repetă ea. Nici măcar nu aparţine Americii încă, nu?

Rămase cu gura căscată în faţa ei.

– *Americii?*

– Adică, ştii ce vreau să zic, nu e capitalistă sau aşa ceva.

Virtuţile de bază ale Lisei erau frumuseţea fizică şi un libido insaţiabil. Rusk încă avea o problemă cu faptul că un personaj cu un creier mediocru putea experimenta cu adevărat o plăcere intensă, dar acceptase asta într-un final în baza dovezilor empirice. Probabil că era o chestie care ţinea de vanitatea intelectualilor să-şi imagineze că oamenii proşti nu se puteau bucura de sex în acelaşi grad ca oamenii inteligenţi. Dar poate că se bucurau. Poate se bucurau chiar mai mult. Cu toate astea, Rusk încă se îndoia. Până la urmă, Rusk îşi imagină că Lisa era un fel de geniu, un idiot savant al tehnicilor sexuale. Iar asta era numai bine pentru dormitor şi interacţiune socială minimă. Dar când venea vorba de procese reale de gândire, ca să nu mai vorbim de luarea de decizii, lucrurile deveneau dificile.

Îngenunche lângă canapea şi o luă pe Lisa de mână. Trebuia să aibă răbdare. Trebuia să o convingă. Asta pentru că alte opţiuni nu mai avea. Trebuia să plece din ţară cât mai repede. Thora Shepard zăcea sub o pânză în portbagajul Porsche-ului.

Dacă vreunul dintre agenții FBI de afară ar trece puțin peste litera legii și i-ar intra în garaj, totul s-ar sfârși.

Rusk încercase să nu se mai gândească la ce s-a întâmplat în după-amiaza aia, dar nu reuși să o facă. După euforia primelor momente de triumf, privi cu groază craniul crăpat al Thorei, dar reuși să își păstreze luciditatea și nu se blocă. Sporturile extreme îl învățaseră un lucru pe care nu-l mai putea uita: momentele de ezitare te pot ucide. Știind că în orice moment tipul cu coadă s-ar putea întoarce, o înveli pe Thora într-o pânză, și îi cără corpul ușor ca un fulg printre pilonii de metal într-un birou mai îndepărtat din zona de construcții. Acolo găsi un dar de la Dumnezeu: un coș de gunoi pe roți suficient de încăpător care avea imprimate pe el cuvintele PÂNĂ LA URMĂ SE POATE. Thora încăpu perfect în coșul pe care el îl împinse direct în garaj. O transferă pe Thora din coș în Cayenne, apoi după ce duse coșul într-o altă zonă de pe șantier se întoarse la birou de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar ceva se întâmplase, totuși. Iar din acel moment criminal, simțea timpul pe care îl petrece ca om liber cum i se scurge ca sângele dintr-o arteră spartă. Avea un plan de scăpare, dar pentru a-l pune în aplicare trebuia să scape mai întâi de supravegherea FBI. Nu știa cum ar putea să facă asta. Încă spera că dr. Tarver urma să găsească o soluție pentru amândoi, asta dacă Tarver nu își luase deja tălpășița. Doctorul îi ceruse prin mail să se întâlnească de urgență în Chickamauga, dar Rusk nu ar fi putut să ajungă fără să tragă FBI-ul după el. Aproape nebun, se duse în biroul unui prieten din turn și îi trimise lui Tarver un e-mail în care rezuma fiecare amenințare căreia trebuiau să-i facă față, în speranța că Tarver ar putea cumva să pătrundă prin plasa care îi despărțea. Dar dacă Tarver nu îl contacta cât mai curând, Rusk era obligat să ia măsuri drastice. Cum ar fi să-l sune pe tatăl lui. Îi era groază numai să se gândească la așa ceva, dar într-un asemenea moment, fără sprijinul doctorului Tarver, avea nevoie de legendara influență și de legăturile unui A. J. Rusk pentru a fi salvat.

– Lisa, scumpo, spuse el ușor. Vorbim doar de câteva luni în Cuba. Am făcut deja toate demersurile pentru a locui pe un yaht magnific chiar în port. Tipi ca Sinatra plăteau averi să-și petreacă timpul acolo cu Ava Gardner sau Marilyn Monroe.

– Da, ca în Evul Mediu.

Lisa avea douăzeci și nouă de ani.

– Castro e o poveste veche, iubito. O să moară cât de curând. De fapt, s-ar putea să fie deja mort.

Lisa îl privi sceptică.

– Da' n-a încercat Kennedy să-l omoare de câteva ori și nu a reușit?

Rusk ar fi vrut să-l omoare pe Oliver Stone.

– Asta nu contează, scumpo. Imediat ce o să dispară problemele, ne mutăm în Costa Rica cu alte nume. Iar Costa Rica e un paradis.

– Dar mie îmi place numele meu.

Rusk îi strânse mâna cu putere.

– Gândește-te așa: cu numele pe care îl porți valorezi cam cinci milioane de dolari. Sub un nume diferit valorezi cam vreo douăzeci. Asta e o diferență mare.

Cu asta reuși să îi atragă atenția.

– Douăzeci de milioane de dolari?

Dădu din cap cu seriozitatea pe care o cerea o asemenea sumă. Putea să vadă cum se mișcau rotițele din spatele minunaților ei ochi verzi. În ciuda durerii de la baza capului, reuși să zâmbească.

– Ăștia-s bani de Hollywood, păpușă.

– Păi și de ce nu putem merge acum în Costa Rica? întrebă ea cu o voce de fetiță.

Se chinui să nu țipe.

– Pentru că nu am fi în siguranță. Trebuie să lăsăm FBI-ul să verifice Costa Rica și să nu găsească nimic. Apoi ne putem duce acolo.

– Da' ce-ai făcut, Andy? Ai spus că e ceva cu taxele. Cât de supărați să fie cei de la guvern pe o chestie ca asta?

Ce-am făcut? Am omorât-o pe una care semăna al naibii de bine cu tine, ba chiar era mai bună. Și dacă o ții tot așa s-ar putea să-ți fac și ție felul. Se uită îngrijorat la ferestrele întunecate.

– Tu nu poți înțelege lucrurile astea, Lisa. Spus foarte simplu, nu avem ce face altceva.

Se uită lung și surprinzător de rece la el.

– Poate n-ai tu ce face. Dar eu nu am făcut nimic. Eu pot să stau chiar aici până e sigur să mergem în Costa Rica. Apoi pot veni cu tine.

Rusk privea în gol, fără să-i vină a crede. Avea același ton ca Thora Shepard.

– Ai sta aici fără mine?

– Nu vreau. Tu mă obligi să fac asta, Andy, ce vină am eu?

Are dreptate, se gândi. Cuba păruse o idee foarte tare acum câțiva ani când i-o sugerase Tarver. Era unul dintre acele locuri misterioase de pe Pământ, ultimul bastion comunist cu excepția Chinei. Și avea aura aia de Hemingway. Ce loc mai masculin putea găsi să se retragă? Acolo Războiul Rece încă nu se terminase, fir-ar al naibii. Dar apoi Castro se îmbolnăvi. Nimeni nu știa ce se întâmplă acolo, realmente. Iar la patruzeci și opt de ore de când tăiase cordonul ombilical care îl lega de dr. Tarver, Rusk se gândea că perspectiva de a trăi într-un haos postcomunist nu era prea roz. Lisa în mod clar nu voia să o facă. Poate că nu era atât de proastă, totuși.

– Nu pot să o fac, Andy, spuse brusc cu convingere. Promit că vin în Costa Rica după ce ajungi tu acolo. Dar nu vreau să o las pe mama și pe toți prietenii mei ca să mă duc în Cuba.

– Iubito…odată ce ajungem acolo îți vei da seama cât e de minunat. Acum du-te sus și împachetează minimul necesar să pleci din țară. O singură valiză, bine?

În loc să îl asculte, Lisa își sprijini falca de mână și vorbi cu dinții încleștați.

– Am zis că nu vin. Nu mă poți obliga. Și dacă încerci, intentez divorț.

Pentru a doua oară pe ziua de azi, Rusk rămânea fără cuvinte. Lisa în mod sigur blufa. Îi făcuse un contract prenupțial beton, dacă intenta divorț nu urma să primească nimic. Bine… asta nu prea mai era adevărat de fapt. În ultimii ani găsise că e avantajos să transfere sume de bani considerabile pe numele ei. Era un

lucru care păruse foarte bun la vremea respectivă. Dar acum…acum se simțea ca un fraier, ca unul dintre clienții lui jalnici. Înainte să își dea seama ce face, îi propti mâna dreaptă în gât.

– Încă puțin și țip, spuse ea pe un ton egal. Și când tipii de la FBI o să dea buzna înăuntru, o să le zic despre toate șmecheriile pe care le-ai făcut vreodată.

Rusk stătu drept și se îndepărtă de soție. Cine dracu era femeia asta? Și de ce Dumnezeu o luase el de nevastă?

Nu mai contează, își spuse. *Dă-o dracului. Dacă apuc să ies din țară nu mai contează ce face ea. Poate să păstreze câteva milioane. Mai am eu destul. Doar dacă ar apărea dracului Tarver ăsta…*

Se îndreptă spre coridorul central, intenționând să-și verifice e-mailul pe computerul din biroul său, dar imediat ce pătrunse în hol, văzu o siluetă masivă în lumina care venea dinspre birou.

– Bună, Andrew, spuse Tarver. E destul de mare aglomerația afară. Ai renunțat la mine?

Rusk nu putea vedea fața doctorului, dar îi simți umorul calm din voce. Nimic nu-l putea enerva pe tipul ăsta.

– Cum naiba ai reușit să treci de agenții FBI?

Un ușor râs se auzi dinspre umbră.

– Sunt un băiat de la țară în profunzime, Andrew. Îți aduci aminte când am împușcat Fantoma?

La naiba, normal, se gândi Rusk, aducându-și aminte de legendarul cerb, cuprins de admirație.

– Chiar că i-ai supărat pe bătrâni atunci.

Dr. Tarver dădu jos un rucsac încăpător din spate și îi dădu drumul jos cu un foșnet greu.

– Putem ieși afară? întrebă Rusk, încercând să pară calm. Vreau să zic, te-ai gândit la ce-am putea face?

– Mă știi pe mine să nu plănuiesc lucrurile dinainte, Andrew?

Rusk scutură din cap în semn că nu. Era adevărat, deși nu-și putea aduce aminte când se mai aflaseră într-o asemenea situație.

– Să știi că am apreciat foarte mult mail-ul pe care mi l-ai trimis în după-amiaza asta despre Alexandra Morse. Bănuiam că lucrează singură, dar nu știam că Biroul are de gând să o și dea afară. Foarte convenabil.

În timp ce Rusk se gândea la asta, dr. Tarver se întoarse înspre birou.

– Cheam-o pe Lisa înăuntru, Andrew, trebuie să începem.

Rusk voia să întrebe de ce în birou, dar apoi își dădu seama că era mai bine acolo pentru că nu avea ferestre cu privirea în afară. Spuse peste umăr.

– Lisa? Vino aici.

– Vino tu aici, veni răspunsul iritat al Lisei.

– Lisa, avem musafiri.

– Musafiri, da bine, vin.

Odată cu venirea doctorului Tarver, Rusk simțea cum se întorcea situația în favoarea superiorității masculine. Voind să spună ceva deștept, se întoarse spre doctor chiar când acesta își ridică pistolul și îl împușcă în piept.

Alex se luptă să iasă din marea întunecată spre lumină.

– Alex? spuse o voce groasă. Alex!

– Sunt aici! Își feri ochii cu mâna stângă și căută în jur cu dreapta. Să n-o atingi, unchiule Will!

– Nu sunt Will, spuse vocea, și treptat ceața din jur făcu loc feței lui John Kaiser. Ochii săi căprui revelau o grijă paternă comparabilă cu cea pe care o arăta propriul ei tată sau Will Kilmer. Ești în camera de urgențe la CMU, spuse Kaiser. Ai o lovitură la cap destul de rea, dar altminteri pari să fii în regulă.

– Unde e Will? întrebă ea, apucând mâna agentului FBI pentru sprijin. Spune-mi că n-a murit.

– Nu, e în viață. S-ar putea să aibă ceva leziuni interne. I-au cusut spatele și l-au pus sub supraveghere timp de douăzeci și patru de ore. Vor face același lucru și cu tine.

Obosi să stea ridicată, dar un val de greață îi cuprinse stomacul. Kaiser o ajută să se întindă înapoi pe masa de examinare.

– Cât timp mi-am pierdut cunoștința?

– Câteva ore. E noapte.

– Îmi pare rău că te-am mințit, John. Știu că mi-ai spus să nu merg acolo. Știu.

– Nu-ți mai pierde energia, ar fi trebuit să-mi dau seama că o să te duci, indiferent ce ar fi fost. În locul tău probabil că aș fi făcut același lucru.

– Ce dracu s-a întâmplat? O bombă?

– Tu ar trebui să-mi spui.

Scutură din cap, încercând să își aducă aminte.

– Tot ce știu este că mă uitam înăuntru la câini, sute de câini, și toți dormeau. Până la ultimul. Și părea pur și simplu ciudat, știi? Apoi am auzit un motor, și cu colțul ochiului am observat o camionetă care pleca. Semăna foarte mult cu camioneta care m-a urmărit în Natchez, doar că era roșie. Și pur și simplu *am știut*, înțelegi?

Kaiser o aprobă cu un semn ușor, dar ochii lui îi spuseră că experimentase și el cu astfel de străfulgerări ale intuiției.

– Știam că nu se poate ca Noel Traver să nu fie Eldon Tarver, că Tarver voia să o șteargă și că mă lăsase să mă apropii de el atât de mult cu un motiv.

– L-ai văzut pe Tarver la fața locului?

– Nu, dar l-am simțit. Voia să mă elimine, împreună cu toate dovezile împotriva lui care se vor fi aflat în clădirea aia.

Kaiser păru descurajat de răspunsul ei.

– Ai făcut rost de mandatul de percheziție pentru casa lui? întrebă Alex. Sau încă întâmpini opoziție din partea agentului coordonator?

Kaiser oftă adânc.

– Nu se opune total. Am reuşit să obţinem un mandat pentru casa lui Tarver şi avem o echipă chiar acum acolo.

Alex ridică din sprâncene.

– Până acum n-au găsit nicio dovadă incriminatorie. Zero.

– N-au găsit nimic care să-l lege de Rusk?

Kaiser îi făcu semn că nu.

– Dar lucrurile pe care le-ai descoperit în legătură cu VCP sunt absolut uluitoare. Împreună cu explozia de la crescătoria de câini, au fost suficient de convingătoare pentru ca Tyler să ceară un mandat. Ne trebuie totuşi nişte dovezi care să nu fie mai vechi de treizeci de ani.

– Cum rămâne cu Rusk? Ar trebui să-i percheziţionaţi casa şi biroul.

– Tyler rămâne impasibil în privinţa asta. Susţine în continuare că nu am avea nici măcar motive să începem o urmărire împotriva lui Rusk. Şi din punct de vedere strict tehnic, chiar are dreptate.

– Ei hai, John. Tyler e pur şi simplu…

– Agentul Special coordonator. Să nu uiţi asta, are autoritate peste fiecare agent din zona Mississippi. Nu-ţi face griji, chiar în momentul acesta Rusk s-a închis în casă şi am şase agenţi care urmăresc locul.

– Nicio idee unde ar putea fi Tarver?

– Niciuna.

– Nici Thora Shepard?

Kaiser păru jenat.

– Ştim că a fost în biroul lui Rusk în după-amiaza asta, dar a ieşit de acolo cumva fără ca noi să ne dăm seama.

– Fii serios! se plânse Alex.

– Sunt prea mulţi oameni care lucrează în clădirea aia, Alex. Patru agenţi nu au fost suficienţi.

– Ce face Chris?

Kaiser o împinse din nou jos.

– Dr. Shepard e aici în spital.

Frica o străpunse ca un ghimpe.

– E conştient, şi se simte chiar mai bine. Are febră foarte mare, şi e foarte deshidratat. El a sunat la 911 de la hotel, şi când a sosit aici, a cerut să-l vadă un fost coleg de şcoală, dr. Clarke.

– Oncologul mamei mele?

– Da. dr. Clarke şi Tom Cage au reuşit să-l interneze la unitatea de oncologie de aici. E la numai câteva uşi depărtare de camera mamei tale. Acum au adus şi un medic de la Sloane-Kettering.

Alex de-abia putea să mai înţeleagă toate astea. Se simţea de parcă tocmai îşi revenise după ce fusese sedată masiv pentru operaţie.

– Cum rămâne cu fiul lui Chris, Ben Shepard? Are doar nouă ani, şi stă cu o femeie în vârstă din Natchez. L-a verificat cineva?

– Dr. Shepard delira când a fost internat, dar întreba întruna de băiat, şi de tine, dacă tot veni vorba. Într-un final a fost destul de capabil să dea şi un telefon. Ben pare să fie în regulă, iar dr. Cage a promis că se va interesa de el.

Alex se chinuia să vadă toate unghiurile poveştii prin ceaţa pe care o avea în cap.

– Thora ar putea fi o ameninţare pentru Ben, gândi ea cu voce tare. Cred că îşi iese din minţi de frică. E de asemenea o mare ameninţare pentru Andrew Rusk şi pentru complicele lui. Poate că nici n-a mai ieşit din clădirea aia, John. Poate se ascunde acolo.

Kaiser se gândi un moment la asta.

Alex îl apucă de braţ.

– Dacă Rusk a ucis-o acolo?

– Rusk n-a omorât încă pe nimeni, nu?

– Nu ştiu. Dar, Iisuse, din câte putem să ne dăm seama, poate chiar Tarver a fost în biroul lui Rusk astăzi. Înţelegi?

– Cred că aşa ceva e posibil. Crezi că au luat măsuri atât de rapide împotriva Thorei?

– Două cuvinte: William Braid.

Kaiser făcu o grimasă.

– Fir-ar să fie. Foarte bine. O să pun câţiva oameni să caute în turn.

– Oficial?

– Nu. Dar dacă găsim un cadavru, cazul va fi deschis. Putem să-l arestăm pe Rusk şi să-l punem pe jar.

– Sper să găseşti doar o femeie foarte speriată. Will Kilmer a auzit-o pe Thora în timp ce urla la Rusk să oprească operaţiunea împotriva lui Chris. Dacă am putea să o folosim ca martor pentru acuzare l-am înfunda de tot pe Rusk. Şi pot să-ţi garantez că Rusk ar ajunge la o înţelegere şi ni l-ar da pe dr. Tarver.

– Chiar crezi că Thora ar fi dispusă să vorbească?

– Dacă îi prezinţi celelalte opţiuni, sigur. Nu ar rezista nicio zi în închisoare.

Kaiser o strânse pe Alex de umăr.

– Ar fi cazul să plec. E timpul să te odihneşti.

Alex pufni sfidătoare.

– Doar ştii că nu pot să dorm cu atâtea lucruri care se petrec în jur.

– Atunci îl pun pe doctor să te sedeze.

– Nu poţi seda pe cineva care are o lovitură atât de gravă la cap.

Kaiser îşi scutură capul exasperat, dar Alex îşi dădea seama că era bucuros să o vadă suficient de sănătoasă încât să se certe cu el.

– Dacă îi convingi să mă externeze, spuse ea, îţi promit că nu plec din spital. Voi petrece noaptea în camera mamei mele. În felul acesta pot să o supraveghez şi pe ea şi pe Chris.

Kaiser o privi îndelung multă vreme.

– Stai aici, spuse el în cele din urmă. Stai aici, vreau să spun să nu te mişti. O să văd eu ce pot să fac.

CAPITOLUL 48

Andrew Rusk se trezi într-un iad dincolo de orice imaginase subconştientul lui vreodată în coşmaruri. dr. Tarver îl legase cu bandă izolantă de scaunul din spatele biroului. Avea gura lipită tot cu bandă. Lisa stătea lângă el pe sofaua de piele, cu încheieturile mâinilor şi gleznele legate împreună cu aceeaşi bandă şi având un plasture care îi sigila buzele. Ochii ei păreau de două ori mai mari decât dimensiunea lor normală; albul ochilor era mai mare decât pupila.

Tarver stătea între Lisa şi birou, ţinându-şi ambele braţe deasupra capului. Pe mâini, răsucindu-se şi încolăcindu-se pe toată lungimea braţelor sale musculoase erau doi şerpi negri, groşi, cu căpăţânile cât pumnul unui bărbat. Ochii lui Tarver emanau o lumină maniacală; unii ar fi numit-o fervoare religioasă, dar Rusk ştia mai bine. Eldon Tarver era cât se poate de departe de Dumnezeu. Doctorul se învârtea aproape cu graţie prin cameră, de parcă hipnotiza şerpii să fie pasivi, cu toate acestea corpurile tubulare nu încetau să se mişte.

Camera puţea a urină, şi Rusk înţelese în curând şi de ce: pantalonii de ciclism ai Lisei erau pătaţi de la buric până la genunchi. Fiecare centimetru pătrat al corpului lui transpirase, dar măcar nu făcuse pe el încă. Zvâcniturile de la baza gâtului aproape încetaseră, sau poate fuseseră atenuate de agonia care emana din stern. Fu săgetat de teroare când văzu cele două pete de sânge de pe cămaşă, dar apoi văzu un ghem de sârmă argintie lângă picioarele doctorului. Cabluri pentru Taser. Acum îşi aduse aminte şi pistolul pe care îl văzu în hol…lovitura directă în piept. Era un pistol electric paralizant. Aşa reuşise Tarver să îl prindă de scaun.

Doctorul se opri din dansul său ciudat şi se aşeză pe marginea mesei, cu faţa înspre Rusk. Şarpele cel mai aproape de Andrew era mai gros decât antebraţul lui, cu un cap în formă de diamant şi vezici doldora de venin sub ochi. *Mocasin de apă*, gândi el. Faptul că ştia despre ce e vorba îi făcu sfincterul să se strângă. Spre deosebire de cei mai mulţi şerpi, mocasinii nu se retrăgeau când simţeau oameni apropiindu-se. Ţineau foarte mult la teritoriu şi îl apărau, de multe ori chiar atacându-l şi urmărindu-l pe invadator.

– Văd că te gândeşti, Andrew, spuse dr. Tarver. Cred că până acum ţi-ai dat seama cam de ce am venit la tine.

Rusk scutură din cap că nu ştie, dar evident ştia. Eldon Tarver nu trecuse de un cordon de agenţi FBI ca să danseze cu şerpii în biroul lui Rusk. Voia diamantele. Pe toate.

– Nu? spuse Tarver. Poate că prietenii mei ţi-au distras puţin atenţia.

Îşi întinse mâna dreaptă până când capul celui mai apropiat şarpe ajunse la o distanţă riscantă de faţa lui Rusk. Lui Rusk i se puse un nod în gât care nu îl mai lăsa să respire. Pupilele mocasinului erau elipse verticale, ca ochii de pisică, Rusk observă gropiţele sensibile la căldură pe care învăţase cum să le depisteze acum un sfert de secol de la liderul cercetaşilor. De parcă i-ar fi simţit frica, mocasinul de apă îşi deschise gura uriaşă dând la iveală un oval alb pufos şi colţi veninoşi de un centimetru. Duhoarea pe care o emana gura şarpelui era groaznică – a peşte mort şi alte cine ştie ce fel de creaturi – dar Rusk trecuse de faza de gândire. Când doctorul mişcă şarpele mai aproape de el, oceanul de pişat pe care Rusk îl ţinuse cu succes în el până atunci îi inundă pantalonii.

– Diamantele, Andrew, spuse dr. Tarver pe o voce remarcabil de rezonabilă. Unde sunt?

Lisa se smiorcăia calmă pe sofa, dar Rusk se forţă să nu se uite. Imposibilitatea de a o ajuta ar fi putut să-l facă să-şi piardă curajul atunci când avea nevoie cel mai mult de toate facultăţile sale. Şi-ar fi dorit până la Dumnezeu ca Tarver să nu-i fi acoperit gura. Se simţea lipsit de orice putere dacă nu era stăpân pe vocea lui. Era avocat, până la urmă, un vrăjitor al persuasiunii, sau cam aşa ceva scrisese odată despre el un reporter de la Clarion-Ledger. Poate de asta îi pusese Tarver bandă pe gură.

Căcat, spuse vocea tatălui său. *Ţi-a blocat gura ca să nu poţi să urli şi să-i alertezi pe agenţii FBI de afară*. Rusk detesta vocea aia, dar ştia că trebuie să o asculte. Nu mai era loc de iluzii acum, dr. Tarver era din nou în picioare, învârtindu-se încet, schimbând constant înălţimea braţelor în timp ce se mişca. *Mişcarea trebuie să aibă legătură cu faptul că şerpii nu îl muşcau. Sau poate că era doar respect profesional – ca de la un ucigaş cu sânge rece la altul.*

– Unde sunt, Andrew? întrebă dr. Tarver pe o voce cântată. Vrei o experienţă mai personală cu aceste creaturi ale Domnului? Poate că frumoasei tale mirese îi plac şerpii mai mult decât îţi plac ţie.

Tarver dansă până aproape de Lisa. Ea se strânse pe sofa în poziţia fetală, pe rând închizându-şi ochii strâns şi deschizându-i foarte larg, incapabilă să îndure groaza dar temându-se că va fi muşcată dacă ţinea ochii închişi.

– Sunt creaturi sacre, Lisa, murmură Tarver. Reprezintă atât moartea cât şi viaţa. Moarte şi renaştere, sunt sigur că prin ochii tăi provinciali poţi vedea şarpele Grădinii Edenului, care a corupt-o pe Eva atât de uşor… Se apleacă şi mângâie coapsele Lisei cu coada solzoasă a unui şarpe. Dar asta e o viziune atât de limitată.

Ţipătul care izbucni din pieptul Lisei ieşi ca sunetul unei trompete pe nas. *Încă câteva ţipete de felul ăsta şi o să sângereze prin nas,* se gândi Rusk, *se va îneca în propriul ei sânge.*

Râzând tăcut, dr. Tarver se îndepărtă doi paşi şi deschise gura unui sac cu piciorul, apoi împinse unul dintre mocasini înăuntru. Călcând pe gura sacului mişcător, îl închise cu o sfoară. Apoi, mângâind capul celuilalt şarpe, veni după birou şi îl abordă din nou pe Rusk.

– Îți voi îndepărta parțial banda de pe buze, Andrew. Nu vei țipa, nu vei cerși, nu mă vei implora pentru viața ta sau a ei. Știu că pietrele sunt aici. Știu ce plan de fugă ai, mai ții minte? Eu l-am aranjat. Dar e timpul să spui adio visului tău cu republici bananiere și să-ți salvezi viața așa ca un băiat deștept cum ai crezut toată viața că ești.

Întinse mâna și trase puțin de banda din colțul gurii lui Rusk. Rusk ținuse minte instrucțiunile dar nu reuși să le respecte. Într-un croncănit sec spuse:

– Mă vei ucide indiferent ce fac.

Dr. Tarver scutură din cap cu o expresie de regret, apoi se deplasă într-un colț și luă o crosă pe care Rusk o folosea pentru exerciții de golf. Apucând capul crosei, Tarver începu să enerveze mocasinul cu mânerul ei. Îi înghionti botul în mod repetat, provocând șarpele să muște de crosă.

Un miros ascuțit de mosc umplu camera, cu totul străin, deși ciudat de familiar pentru Rusk odată ce îl respiră de câteva ori. Partea primitivă a creierului lui recunoscu mirosul unei reptile în condiții de stres, și mirosul mlăștinos supse frica din glandele lui într-un mod pe care nu-l mai trăise până atunci.

– E un ucigaș feroce, Agkistrodon piscivorus, spuse doctorul. Cu mult mai periculos decât un șarpe cu clopoței. Elapidele sunt mai veninoase pe mililitru de venin, dar rezultatele înveninării sunt foarte diferite. La șarpele cu clopoței te alegi cu amorțeală, transpirație, insuficiență respiratorie, paralizie și moarte. Dar cu drăguții ăștia te alegi cu o gamă mult mai variată de efecte. Veninul este o hemotoxină, un amestec complex de proteine care începe să-ți distrugă celulele sanguine și să-ți dizolve pereții vasculari imediat ce pătrunde în corp. Dizolvă chiar și țesutul muscular. Mi s-a spus că durerea este realmente dincolo de orice descriere, iar umflăturile, Dumnezeule, am văzut cum făceau pielea să crape. În câteva ore se instalează cangrena, iar pielea devine neagră ca a mortăciunilor într-o zi de august. O experiență care îți schimbă viața complet, Andrew, asta dacă reușești să scapi cu viață. Sigur nu vrei să te răzgândești?

Rusk îl privi din nou pe Tarver complet resemnat. Indiferent ce i-ar fi promis doctorul urma să îi omoare în seara asta. Spre surpriza lui Rusk, odată ce deveni sigur de acest fapt, se eliberă de mare parte din frică. Tentase de multe ori moartea în trecut, dar o făcuse întotdeauna benevol, de cele mai multe ori cu alți bogătani în căutare de senzații tari, și care știau că dacă treaba iese nasol experți plătiți le-ar salva viața fie din foc, fie de pe vârful muntelui, oriunde ar fi fost nevoie.

Dar aici era ceva diferit.

Asta era o bătălie până la moarte, și nu avea aliați plătiți de partea lui. Știa însă un lucru: era dispus să moară agonizând dar nu avea de gând să-l lase pe Eldon Tarver să-l fure de cinci ani de muncă. Rusk mai știa că proaspătul curaj pe care îl simțea nu se baza pe o explozie de endorfine care s-ar fi disipat în câteva minute. Undeva adânc în el mai rămăsese o urmă din vechiul cercetaș. Iar cercetașul din el știa că mușcăturile de mocasin sau șarpe cu clopoței, chiar dacă erau oribile după cum le descrise Tarver erau rareori fatale. Dacă mocasinul care se încolăcea pe brațul lui Tarver l-ar fi mușcat de una dintre extremități, ar fi putut foarte bine să piardă un braț sau un picior până mâine dimineață. Dar nu avea să moară. Și în asta stătea avantajul lui secret. Era dispus să sacrifice un braț pentru douăzeci de milioane de dolari. Pentru că până mâine dimineață, agenții FBI de afară vor începe să se întrebe de ce Rusk nu pleacă la serviciu. Și dacă Alex Morse făcea presiuni cum îi era stilul, ar putea să dea buzna aici chiar mai devreme. Rusk se uită fix la Tarver și spuse:

– Diamantele nu sunt aici.

Dar ceea ce s-a întâmplat ulterior i-a spulberat logica în totalitate. Tarver se aplecă pese Lisa, pocni șarpele de două ori peste bot cu crosa, apoi îi dădu drumul. Mocasinul atacă violent mușcând-o pe Lisa de partea superioară a pieptului. Când violența atacului se domoli, șarpele se prinse strâns de brațul Lisei. Aceasta sări de pe canapea zvârcolindu-și brațele legate ca o femeie demonizată. În cele din urmă, șarpele o eliberă și corpul lui se izbi de un rând de cărți din bibliotecă.

Dr. Tarver luă șarpele în primire imediat. Îi distrase atenția cu capătul lucios al crosei, apoi îl apucă din spatele capului și îl ținu strâns.

Lisa se prăbușise pe sofa și se uita acum la cele două urme de pe braț. Respirația îi deveni din ce în ce mai alertă până când îi ieșiră spume pe nas. Când începu să se scuture ca un epileptic, lui Rusk îi fu teamă că s-ar putea să facă infarct.

Dr. Tarver se îndreptă spre birou, ochii săi fiind lipsiți de orice emoție.

– Vezi ce rezultate are refuzul cooperării. Îți mai dau o șansă, Andrew. Dar înainte să o fac, vreau să-ți explic ceva, nu am nicio intenție să te ucid. Dacă te-aș ucide aici, aș avea parte de mult prea multe consecințe nedorite. Mecanismul tău cu EX NIHILO de exemplu. Ca să nu mai zic nimic de ancheta care ar urma. Dar dacă te las în viață, n-o să fie nicio investigație, iar tu te vei ocupa de treaba cu EX NIHILO pentru mine. Nu poți spune nimic despre mine pentru că ai mâinile legate de propria ta vină. La fel cum a fost dintotdeauna. Înțelegi? Poți scăpa cu viață nopții ăsteia. Diamantele sunt prețul vieții tale. Știu că țineai foarte mult să cheltui banii respectivi, dar ce sunt până la urmă banii în comparație cu încă treizeci sau patruzeci de ani de viață? Mai ai destul timp la dispoziție să câștigi alți bani. Dar eu nu mai am. Eu trebuie să iau ce mi se dă.

Tarver ocoli biroul și se opri la doar câțiva centimetri de el. Mocasinul se chinuia să scape.

– Ai încredere în logică, Andrew. Sunt în mult mai mare siguranță dacă tu ești în viață.

Rusk se uită prin cameră. Lisa tremura întinsă pe canapea, privind încă urmele din braț. Două dâre de sânge și lichid gălbui se scurseseră spre mână, și deja se vedea o umflătură pronunțată la locul mușcăturii. În timp ce Rusk se uita la ea, expresia ei facială se schimbă din șoc uluit în curiozitate temătoare. Își ridică brațele legate și-și trase maioul dând la iveală sânul stâng. În locul unde curba sânului întâlnea sternul mai erau două mușcături, la câțiva milimetri distanță, unite de o umflătură purpurie. Lisa bulbucă ochii ca o femeie care suferă de hipertiroidism. Încercă să se ridice din nou în picioare dar de data asta se prăbuși la podea.

– Eşti dispus acum să-mi spui unde sunt? întrebă Tarver pe un ton calm.

Rusk dădu din cap.

– Îţi spun, dar cum rămâne cu Lisa?

– După ce plec, o duci la urgenţe. Spune-le că udai peluza. Ea s-a dus să oprească robinetul, şi a simţit că o muşcă ceva. Când a intrat înăuntru ai observat urmele de muşcătură. Foloseşte-ţi imaginaţia, Andrew. Doar să fii sigur că spune aceeaşi poveste pe care o spui şi tu.

Dr. Tarver îşi întinse mâna liberă trăgând de bărbia lui Rusk până când au ajuns faţă în faţă.

– A venit timpul.

Rusk simţi o durere fizică în timp ce pronunţa cuvintele, sau poate şocul emoţional era atât de puternic încât provoca durere.

– Sub pat, şopti el. Într-o geantă de voiaj ca a ta.

Tarver râse.

– Le ţii sub pat?

– Le-am îngropat cum mi-ai spus. Le-am scos afară în după-amiaza asta.

– Foarte bună decizie ai luat, Andrew.

Tarver ocoli biroul şi băgă şi al doilea mocasin în sac alături de celălalt. Apoi acoperi gura lui Rusk cu banda şi ieşi din birou.

Un mieunat uşor se auzi din partea opusă a biroului. Ştiind-o pe Lisa cum o ştia, Rusk nici măcar nu putea să-şi imagineze ce i-o fi trecut prin cap, dacă mai putea realmente să gândească raţional. Era surprins de cât de mult voia să o ajute, dar banda cu care era legat nu-i dădea voie.

Scârţâitul podelei îl anunţă că dr. Tarver se întorcea. Rânjind în barbă, doctorul puse geanta de voiaj voluminoasă pe biroul lui Rusk cu putere. Era albă, strălucitoare, şi de două ori mai groasă decât o valiză obişnuită.

Tarver trase un colţ al benzii de pe gura lui Rusk.

– Cât valorează, Andrew? Ştiu că jumătate din banii tăi sunt investiţi în afaceri. Am deschis-o în dormitor. Mi s-au părut cam de vreo zece milioane.

– Nouă milioane şase sute.

Tarver îi puse banda la loc, apoi apucă sacul de jos şi îl îndesă în rucsac. Scoţând un cuţitaş din buzunar, îngenunche în locul unde Rusk bănuia că se află Lisa. Oare minţise? Voia să-i taie Lisei gâtul?

– Îi tai banda de pe încheieturi cam trei sferturi, spuse doctorul calm. Ar trebui să fie în stare să rupă singură restul în cam câteva minute, dacă reuşeşti să o păstrezi conştientă. Mie mi se pare puţin şocată.

Rusk auzi o palmă dată uşor. Apoi Tarver spuse:

– Stai trează, ţâţe dulci.

În timp ce Rusk se chinuia să dea jos banda care-i lega braţele, doctorul se ridică în picioare, îşi puse rucsacul în spate, luă geanta de voiaj şi ieşi din birou.

Rusk se simţea de parcă tocmai a fost violat. Îşi flexă muşchii feţei suficient de mult cât să scape de bandă.

– Lisa! strigă el. Mă auzi?

Aceasta nu răspunse.

– Ştiu că poţi să mă auzi. Rupe-ţi banda de pe mâini. Trebuie să o faci până nu leşini. Trebuie să ne salvezi viaţa, scumpo.

Niciun răspuns.

Rusk auzi ceva greu schimbând poziţia. Îl cuprinse o stare de uşurare.

– Rupe-ţi banda de pe gură! Foloseşte-ţi dinţii! Hai, iubito, poţi!

Se auzi şi mai multă mişcare pe podea. Apoi auzi sunetul binecuvântat al benzii care se dezlipea. Un geamăt încet, inuman, umplu camera.

– Lisa? Ai reuşit să te eliberezi? Dă-ţi banda jos şi de la picioare. Iubito, mă auzi?

Acum sunetul benzii dezlipindu-se era continuu. Rusk îşi aminti brusc de perioada când era în liceu şi trebuia să dea jos ceea ce păreau a fi mile de bandă adezivă după fiecare meci de fotbal. Lisa părea să facă acelaşi lucru acum. În curând va fi liberă. Era uluit de cât de puţin resimţea pierderea diamantelor în comparaţie cu bucuria de a supravieţui şi de a-i asigura Lisei îngrijire medicală.

– Aşa, iubito. Nu credea că vei reuşi, dar eu ştiam că poţi.

Sunetul de bandă ruptă încet, înlocuit de cel al unei respiraţii chinuite.

– Ridică-te, scumpo. Ridică-te şi dă-mi drumul.

Femeia care se ridică în picioare era aproape de nerecunoscut. O oră mai devreme Lisa era o femeie de o frumuseţe rară care trecuse uşor prin viaţă fără niciun fel de traumă. Ochii ei străluceau cu fericirea satisfăcută care nu poate exista decât în ochii celor tineri. Dar femeia care stătea acum în faţa lui arăta ca dintr-o zonă de război, cineva care fusese târât prin cea mai întunecată văgăună a iadului şi violat în moduri necunoscute vreunui om. Pupilele se profilau pe albul ochilor inundaţi de sânge. Gura atârna deschisă exprimând o stupoare nebună, iar sânul stâng atârna liber mânjit cu sânge si lichid gălbui.

– Lisa, mă auzi?

Gura i se închise şi i se deschise de trei ori, dar nu reuşi sa emită niciun sunet. *E în stare de şoc*, gândi Rusk disperat. *La dracu.*

– Dă-mi drumul, Lisa. Lisa, trebuie să te duc la spital. Vezi că e un cuţit pe măsuţa din capătul sofalei.

O străfulgerare de recunoaştere în ochi.

– Da!

Se întoarse spre sofa. Apoi cu mersul tărăgănat al unui zombie, se îndreptă spre măsuţă. Se aplecă. Dar când reveni, nu ţinea în mână cuţitul ci crosa de golf.

– Lisa? Ia cuţitul, scumpo. Ai în mână o crosă de golf.

Se uită la crosă de parcă nu putea să o identifice. Apoi spuse uşor:

– Ştiu.

În timp ce se îndrepta spre birou, Lisa ridică crosa deasupra capului. Apoi o învârti într-un arc de cerc. Imobilizat la scaun, Rusk nu putu decât să strângă din dinţi când crosa argintie îi făcu craniul bucăţi.

CAPITOLUL 49

Alex dădu drumul mâinii slăbite a mamei ei şi plecă în linişte din salon. Stătuse acolo aproape o oră, vorbind încet mai tot timpul, dar mama ei nici măcar nu icni un răspuns. Margaret Morse era sedată profund şi pe drept cuvânt. Ajunsese la punctul în care sfârşitul era mai binevenit decât dacă ar fi continuat, sau cel puțin aşa ar fi trebuit să fie, se gândea Alex, dacă ar fi fost ea în situația respectivă.

Papucii de spital ai lui Alex foşniră pe podea în timp ce trecea de cele cinci uşi care separau camera mamei ei de cea a lui Chris. Capul îi zvâcnea neîncetat. Doctorii de la urgențe îi dăduseră Tylenol pentru uz comun, medicament care nici măcar nu îi atenuă durerea care venise odată cu lovitura la cap. Spre mirarea ei, Chris era treaz când intră în camera lui. În timp ce se înclina deasupra patului, văzu că are lacrimi pe față. Îi luă mâna într-a ei şi îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai am vorbit cu dna. Johnson.

Alex simți frica înghiontind-o în stomac. Aceeaşi frică pe care o simțea când se gândea la Jamie.

– Ben e destul de supărat, continuă Chris. Thora nu l-a sunat, şi şi-a dat seama din vocea mea că lucrurile nu sunt în regulă.

Alex îşi aşeză mâna cu grijă pe brațul lui.

– Sunt nişte lucruri pe care ar trebui să le ştii.

Ochii lui deveniră imediat mai alerți.

– Will a auzit-o pe Thora când îi spunea lui Andrew Rusk să anuleze atacul împotriva ta.

Chris începu să se ridice din pat, dar Alex îl împinse la loc cu uşurință. O speria să vadă că organismul îi slăbise atât de mult, atât de repede. Îi strânse mâna.

– A venit timpul să fie arestată, Chris.

Ochii lui trădau confuzie.

– A încercat să anuleze atacul?

– Numai pentru că ştia că ți-ai dat seama. Sincer cred că trebuie arestată pentru propria ei siguranță. E o amenințare atât pentru Rusk cât şi pentru Tarver. Ar putea să o omoare doar ca să-i închidă gura. Şi mai e ceva.

– Ce anume?

– Mă tem că în starea în care se află Thora acum, ar putea fi o amenințare şi pentru Ben.

Chris mări ochii.

– Nu cred că i-ar face fizic vreun rău.

– Dat fiind stresul cu care se confruntă? Ar putea să se sinucidă. Dacă ar decide să îl ia şi pe Ben cu ea?

Chris dezaprobă.

– Nu cred că…la dracu. Eu sunt ultimul care ar trebui să se pronunțe. M-am înşelat complet în privință ei, până acum.

– Thora e bolnavă, Chris. Dar tu nu ştiai asta. Nu aveai de unde să ştii.

– Sunt doctor. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Suntem cu toți orbi când vine vorba de oameni pe care îi iubim. Când a fost vorba de mine am făcut la fel.

– Cine va avea grijă de Ben dacă Thora e arestată?

– Dna. Johnson? sugeră Alex.

Chris scutură din cap.

– Mă gândeam mai degrabă la Tom Cage şi la soția lui. Tom ar şti ce să facă dacă lucrurile ajung chiar mai rău.

Alex fu de acord.

– O să-i dau eu telefon. Tu întinde-te şi linişteşte-te.

– Nu vreau ca Ben să o vadă pe mama lui sub arest.

– Ştiu că nu vrei. Şi nici nu cred că va fi cazul. Dar alternativa ar putea fi cu mult mai rea.

Chris o privi insistent cu o tristețe inefabilă. Alex mai văzuse o singură dată o tristețe la fel de mare, în noaptea în care James Broadbent îşi confesă sentimentele pentru ea. După ce lucrase aproape de el timp de câțiva ani, Broadbent fusese convins că Alex era iubirea vieții lui. Şi nu era un puştan fără experiență, era un agent FBI decorat de mai multe ori, avea patruzeci de ani, o soție loială şi doi copii. Într-o voce gâtuită de durere, Broadbent îi spuse lui Alex că nu îşi poate abandona familia, dar nici nu putea continua fără să îşi împărtăşească sentimentele. Pentru că nu mai putea suporta să fie atât de aproape de ea fără ca ea să fie a lui, plănuise să-şi facă un transfer într-o săptămână. Dar nu mai apucă să-l facă. La două zile după ce făcu acea confesiune, James Broadbent era mort.

Alex se aplecă şi îşi puse obrazul pe perna lui Chris.

– Ştiu că pare o situație disperată acum. Dar îți vei recăpăta viața cât de curând. Şi o vei împărți cu Ben.

Chris îşi ridică mâna şi îi atinse fața, atent să evite cicatricele.

– Nu pot să văd asta acum. Aş vrea…dar nu pot.

– Eu pot. La fel de clar cum te văd pe tine acum.

Închise ochii.

După un moment de gândire, Alex se cățără pe patul de spital şi se aşeză lângă el. Dacă acest lucru fu remarcat de Chris, acesta nu făcu niciun semn. Se gândise că s-ar simți amândoi mai bine dacă ar sta împreună, dar în timp ce-i mângâia fruntea fierbinte, o lovi certitudinea că el nu va supraviețui nopții.

Eldon Tarver trase camioneta Dodge pe care o păstrase pentru ultima fază a fugii spre stopul pentru camioane Union 76 de pe autostrada I-55 Sud. Zece secunde după ce parcase, uşa din dreapta se deschise şi Judah se aşeză greoi pe scaunul din faţă. Judah avea un mic rucsac în poală. Imediat ce închise uşa, deschise rucsacul şi scoase din el o mică maimuţă capucin. Capucinul avea o faţă ca a unui bebeluş de om. Se uită la Eldon cu ochii plini de anxietate, apoi îşi îngropă faţa în pieptul uriaş al lui Judah.

– Te rog, nu te supăra, zise Judah.

Tarver era furios pe faptul că fratele lui nu îl ascultase şi scosese maimuţa din laborator, dar mai mult ca probabil niciun rău nu avea cum să iasă din asta. Capucinul nu fusese încă folosit ca animal de teste, şi nici nu împărţise cuşca cu vreunul dintre animalele bolnave.

– N-a văzut nimeni maimuţa? întrebă Eldon conducând agale câţiva metri departe de clădire.

– Nu. Judah zâmbi. N-a scos un sunet.

– Ai aşteptat în restaurant?

– Îhî. Am stat mai mult prin zona duşurilor, lângă camera cu jocuri. Nu ţi-a luat atât de mult pe cât spuneai.

Eldon zâmbi.

– Uneori lucrurile pur şi simplu ies de minune, ştii?

– Cum s-a întâmplat cu asta, spuse Judah mângâind spatele capucinului.

Eldon râse, apoi trase spre drumul principal. Conduse pe drumul naţional apoi acceleră şi o luă pe autostradă. Nu va dura mult şi vor ajunge la ieşirea din Natchez. Drumul trecea pe lângă Ross Barnett Reservoir, unde erau nişte case superbe pe marginea lacului.

– Uită-te pe bancheta din spate, spuse Eldon. Ce vezi?

Judah îşi săltă corpul masiv destul cât să se holbeze în spatele camionetei. Eldon aprinse lumina de deasupra.

– Parcă ar fi o cutie cu pietre, spuse Judah.

Eldon râse cu poftă cam o jumătate de kilometru.

– Asta şi este frăţioare, o cutie cu pietre!

Judah părea nedumerit, dar părea mulţumit să mângâie maimuţa şi să se uite la farurile de pe drumul naţional. Când ajunseră pe autostradă, faţa lui Tarver părea sculptată în piatră.

CAPITOLUL 50

Will Kilmer era în biroul lui când sună telefonul. Se externase din spital şi venise la birou devreme ca să recupereze munca la cazurile pe care le ignorase cât timp a ajutat-o pe Alex, dar volumul de muncă şi durerea din spate îl făcuseră să deschidă sticla de Jack Daniel's pe care o ţinea în sertarul de jos.

– Operaţiunile Argus, mormăi el, împingând un teanc de dosare spre marginea mesei.

– Sunt Danny, Will.

Danny Mills era un fost poliţist pe care Kilmer îl pusese să supravegheze biroul lui Andrew Rusk.

– Ce e, Danny?

– Rusk nu a venit azi la muncă. De obicei soseşte cu o jumătate de oră mai devreme.

– Bine, stai acolo. Îţi dau eu telefon.

Will închise şi se gândi la situaţie. Ar putea trimite pe cineva în Madison County, unde locuia Rusk, sau ar putea merge acolo chiar el. Detesta ideea, gândindu-se la toţi navetiştii către noua fabrică Nissan care transformau zona într-un iad pentru şoferi. În plus, din câte îi zisese Alex, şi FBI-ul ţinea sub supraveghere casa lui Rusk. Deşi nu erau implicaţi oficial, omul de bază acolo era John Kaiser, un agent a cărui reputaţie Will Kilmer o cunoştea foarte bine şi o respecta. Alex îi dăduse lui Will numărul de telefon al lui Kaiser în caz de urgenţe. După încă un strop de Jack Daniel's, Will ridică telefonul şi formă numărul lui Kaiser.

– Kaiser, răspunse o voce puternică.

– Agent Kaiser, sunt Will Kilmer. Sunt sigur că…

– Ştiu cine sunteţi, domnule Kilmer. Detectiv la omucideri pensionat, corect?

Will îşi îndreptă puţin spatele.

– Da, domnule.

– Ce informaţii aveţi?

– Am un om care supraveghează biroul lui Andrew Rusk, îl am acolo de vreo câteva săptămâni deja. Şi-mi spune că Rusk a întârziat o jumătate de oră la serviciu. De obicei ajunge la muncă cu o precizie de ceas.

– Serios?

– Da, domnule. Nu ştiu ce se va fi întâmplat acasă la Rusk pentru că n-am trimis pe nimeni acolo noaptea trecută. N-am vrut să vă calc pe bătături.

– Mulţumesc, domnule Kilmer. Aflu eu dacă s-a întâmplat ceva.

– Eu nu trebuie să fac nimic?

– Doar să mă țineți la curent cu lucruri pe care credeți că ar trebui să le știu.

– Cu siguranță.

Kilmer închise. Acesta era genul de agent FBI care-i era pe plac: numai datoria era preocuparea lui, nu rahaturi legate de al cui e meritul pentru nu știu ce. Will se gândi să o sune pe Alex, dar dacă nu îl sunase ea pe el încă, probabil că a găsit până la urmă de cuviință să doarmă noaptea trecută. Poate că avea și Chris Shepard vreo legătură cu treaba asta. Will așa spera. Fata suferea de multă vreme, iar lui nu-i păsa cum putea Alex găsi alinare, cât timp o găsea într-un final. Trase mormanul de dosare înapoi și îl deschise pe primul de deasupra.

John Kaiser se urcă în spatele unui Chevy Suburban parcat la marginea proprietății lui Andrew Rusk. Cinci agenți așteptau în mașină – trei bărbați și două femei – toți aleși pe sprânceană din biroul teritorial din Jackson.

– Nu avem încă mandat, spuse el, așa că mă voi duce la ușa principală și voi ciocăni. Dacă nu răspunde nimeni, voi vă răspândiți și verificați ferestrele. Încercați să găsiți vreun motiv care ar justifica să intrăm. S-a înțeles?

Toți dădură din cap.

Kaiser atinse brațul șoferului.

– Încet și sigur.

Mașina rulă lin printre copaci, făcând un ocol spre intrarea casei ultramoderne a lui Rusk. Când se opri, Kaiser se dădu jos și se îndreptă spre verandă. Apăsă întâi pe sonerie, apoi ciocăni cu putere.

La ușă nu apăru nimeni.

Apăsă iar pe sonerie, apoi se uită spre Suburban. Doi agenți îl acopereau prin geamurile deschise.

Trecu încă un minut.

– Ok, spuse el, deja presimțind ce avea să urmeze. Mișcați-vă.

Toate ușile se deschiseră simultan și agenții se împrăștiară în jurul casei. Kaiser continuă să bată la ușă. Cu cât bătea mai mult, cu atât se simțea mai rău. Pătrunsese în destule locuri unde avuseseră loc crime în timpul serviciului la Unitatea Specială de Investigații, și în ciuda opiniei lui că cea mai mare parte a folclorului despre „intuiție“ era exact asta, avea sentimentul că în spatele ușii ăsteia se ascundea ceva obscen.

Păși pe scările verandei și dădu colțul casei. Unii dintre agenți deveniseră creativi, se cățărau pe scări sau aparate de aer condiționat încercând să vadă ceva prin ferestre. Dar primul strigăt veni dinspre partea mai îndepărtată a casei.

Kaiser o luă la fugă.

– Pe aici! strigă vocea unuia dinte agenții de sex feminin. În bucătărie.

– Ce e?

Agentul se retrase de la fereastră cu fața palidă.

– Pare a fi o femeie, cu fața îndreptată spre podea. Are cheile de la mașină în mâna dreaptă, și puțin sânge dedesubt. Doar atât sânge se vede.

Kaiser își apăsă fața de geam. Scena arăta exact cum o descrisese agentul. Femeia de pe podea purta ceva ce arăta a pantaloni de ciclism, un maiou și papuci roz.

– Așteptați cinci minute, apoi chemați poliția statului, spuse el. Și departamentul șerifului. Cred că suntem undeva în ținut, nu într-o zonă metropolitană.

– Da, domnule.

– Mie mi se pare că avem motiv suficient să intrăm, spuse Kaiser.

– Ar putea avea nevoie de îngrijiri medicale urgente, spuse unul dintre agenții din spatele lui. Mi se pare că am văzut ceva mișcare.

– Hai să nu ne lăsăm purtați de val. Aduceți o rangă din camion.

Kaiser urmări cum unul dintre agenții mai solizi sparge ușa, apoi intrară înăuntru cu armele pregătite. Trei agenți se împrăștiară să verifice camerele. Kaiser se aplecă să verifice pulsul femeii.

Moartă.

Se ridică și se deplasă spre centrul casei, întrebându-se în tot timpul ăsta care putea fi cauza morții femeii. Un țipăt ascuțit după un colț în fața lui îl făcu să grăbească pasul. Se opri împietrit.

Un om de nerecunoscut stătea legat de un scaun, cu fața umflată și însângerată cumplit, cu craniul în mod evident fracturat. Pe biroul din fața lui se afla o crosă plină de sânge. Ar putea fi oare Andrew Rusk?

– Ce dracu s-a întâmplat aici? întrebă unul dintre agenți, arătând dâre de sânge care se întindeau pe tavan.

– Vrei să spui *cum* dracu de s-a întâmplat asta? îl corectă Kaiser. Nu am avut agenți care ar fi trebuit să supravegheze casa azi-noapte?

– Ba da, domnule. Am fost aici eu însumi.

– Și n-ai auzit nimic?

– Nu, domnule.

– L-ai omorât tu? întrebă Kaiser cu o voce inexpresivă.

– Nu, domnule.

Kaiser se duse în spatele scaunului, își băgă mâna în buzunarul din spate al cadavrului, și încercă să dea de portofel. Permisul de conducere identifica dezastrul însângerat din scaun ca fiind Andrew Rusk.

La dracu, se gândi Kaiser. *Ăsta o să fie un coșmar. Un haos total de jurisdicții, o bătălie pentru teritoriu în cadrul Biroului.*

Tresări la auzul telefonului mobil. Se aștepta la agentul special coordonator Tyler, dar pe ecranul telefonului apăru numele ALEX MORSE. Voia să ignore apelul, dar apoi își aminti de faptul că aici era până la urmă vorba de cazul lui Morse. Și asta de la bun început.

– Neața, Alex.

– Bună, John. Will Kilmer mi-a spus că s-ar putea să fie ceva în neregulă acasă la Rusk?

Kaiser oftă.

– S-ar putea spune şi aşa. Rusk e mort, şi mai e şi o femeie aici moartă. Bănuiesc că soţia lui.

– Mort? Iisuse, ajung imediat acolo.

Kaiser auzi emoţia din vocea ei.

– Asta ar fi o idee foarte proastă. Locul acesta o să roiască de agenţi şi poliţişti. Webb Tyler ar putea să vină aici. Oficial tu nu te poţi ocupa de cazul ăsta, de niciun caz de fapt.

– Bine, măcar s-a dovedit într-un final că aveam dreptate. Rusk era până în gât în treaba asta.

– Nu ştim nimic deocamdată. Tot ce ştim este că un tip pe care îl displăceai profund – s-ar putea zice că îl şi persecutai – e acum mort. Deci cred că ar fi prudent să stai deoparte şi să mă laşi pe mine să-ţi dau toate informaţiile mai târziu.

Urmă o lungă tăcere.

– Eşti de acord?

– John, îl investighez pe Andrew Rusk de săptămâni, în timp ce toată lumea a stat cu curul pe scaun spunându-mi că-s nebună. Eu am intrat în casa aia, aş putea observa lucruri pe care voi le treceţi cu vederea.

Kaiser simţi un aer de suspiciune.

– Ai fost tu în casa lui Andrew Rusk?

Alex tăcu, în mod evident conştientă de faptul că pasiunea o ducea în ape periculoase.

– Tu stai unde eşti, Alex. Ăsta-i un ordin.

– Te-am auzit. Fir-ar al dracului.

– Te sun imediat ce aflu ceva.

– Ar fi bine.

Kaiser închise.

O oră mai târziu, Alex îşi parcă Corolla închiriată în masa creată de vehiculele forţelor de ordine parcate în faţa casei lui Rusk. Ştia că Kaiser va fi furios, dar după cinci săptămâni de sudoare şi lacrimi nu putea sta degeaba în timp ce alţii ar fi mers mai departe. *În plus,* raţionă ea, *Kaiser nu poate să îmi dea ordine din moment ce nu mai sunt agent FBI. Oricum nu îmi era cu mult superior în cadrul biroului. Iar agentul coordonator Tyler sigur nu va veni aici... nici într-un milion de ani. Îi place prea mult biroul cu aer condiţionat din oraş.*

Alex îşi asumă mersul oficial şi trecu pe lângă un cordon de ajutoare de şerif. Câţiva agenţi FBI se uitară lung la ea, dar nimeni nu avu îndrăzneala să o provoace. În mai puţin de un minut, reuşi să ajungă în biroul unde ceea ce mai rămăsese din Andrew Rusk mai era încă legat de scaun. Ghemuiţi în spatele lui erau doi oameni, iar pe unul dintre ei Alex îl recunoscu ca fiind John Kaiser. Din spatele lor emana o lumină albastră ciudată. Apoi recunoscu zgomotul unei lampe de sudat. După aproape un minut auzi un strigăt de triumf, apoi Kaiser se ridică în picioare şi se întoarse.

– La naiba, spuse el în mod evident nervos. Tu chiar nu asculţi niciodată?

– Ăsta e cazul meu, spuse ea stăruitoare.

– Nu ai niciun caz! Înţelegi asta?

Alex nu spuse nimic.

– În mod evident nu înţelegi. Sunt destul de norocos că sunt eu însumi aici. I-am spus şerifului că ar putea fi arme biologice în casa asta, şi că ar trebui să verificăm înainte de controalele de rutină dintr-o investigaţie de crimă. Webb Tyler ar putea să-mi ceară să părăsesc Biroul pentru aşa ceva.

– Ce e acolo în spate? întrebă ea. Un seif?

Kaiser dădu din cap şovăitor.

– Ce e înăuntru?

– Urmează să aflăm.

Omul cu lampa de sudură reuşi într-un final să deschidă seiful. Se retrase pentru a-i îngădui lui Kaiser să examineze conţinutul.

– E prima oară când intri în seif, nu? o întrebă pe Alex.

– Nu. *Dar asta nu pentru că nu aş fi încercat.* Ce vedeţi?

– Retrage-te, Alex. Vorbesc serios. Azi eşti DON.

Doar un Observator Nenorocit.

– Nu pot să *observ* nimic de aici.

– Uită-te la caietul de pe birou.

Se uită. Era un carneţel miniatural, iar pe el erau notate mai multe numere cu ceea ce părea să fie scrisul unui bărbat.

– Ce-i asta? întrebă ea. Par a fi coordonate GPS.

– Cred că şi sunt. Şi mai e notată o oră şi o dată.

Citi numerele şi exclamă:

– Iisuse, e chiar data de azi!

– Da. Ora două, cred că prietenul tău avocatul voia să o şteargă din oraş.

– Unde sunt coordonatele?

– Nu sunt încă sigur. Hank Kelly crede că sunt pe Coasta Golfului, dacă nu cumva chiar în Golful Mexic. Are ca hobby GPS-ul. Se joacă astfel de jocuri când urmăresc dovezi puse la derută. Asta în timpul lui liber, desigur. Ce lume nebună.

– E un nume aici. Ai văzut asta?

– Mie mi se pare că scrie Alejo Padilla, spuse Kaiser uitându-se în continuare în seif.

– Pare a fi cubanez.

– Da, aşa cred.

– Şi ce scrie după?

– *C-P-T*? Ar putea să însemne căpitan.

– Crezi că Rusk se îndrepta la sud de graniţă? întrebă Alex.

– Da, cred.

– Cu barca?

– Probabil, sau poate cu un hidroavion.

– De ce ar vrea să plece din țară cu barca?

– Dacă vrei să scoți din țară marfă de contrabandă, e calea cea mai sigură. Să spunem o cantitate foarte mare de bani. Kaiser își schimbă poziția așezându-se în genunchi și puse câteva hârtii pe podea.

– Ceva interesant? întrebă Alex.

– Ai numi două pașapoarte de Costa Rica interesant?

– Dumnezeule!

– Nu sunt încă validate, dar par autentice.

– Costa Rica, spuse ea îngândurată. Avem un tratat de extrădare cu ei acum.

– Da, dar pașapoartele astea nu sunt pe numele Rusk.

– Dar sunt fotografiile lor?

– Da, uită-te.

Se aplecă peste umărul lui. Kaiser avea dreptate. Îi luă unul dintre pașapoarte și compară poza zâmbitoare a lui Andrew Rusk cu cadavrul însângerat de pe scaunul din stânga.

– Dumnezeule, a murit urât. Se uită înapoi la Kaiser, care răsfoia prin actele financiare obișnuite ale oricărei familii înstărite. Polițe de asigurare, testamente, titluri de proprietate…

– Ce-ai mai găsit?

– Mi se pare că arată a barcă, spuse Kaiser, ridicând o fotografie.

Alex se uită la imaginea de patru pe cinci.

– Nu e o barcă, e un yaht. Ai putea face ocolul pământului într-o chestie ca asta.

– Rusk știa să navigheze?

– Rusk făcea de toate. Toate hobby-urile celor bogați și nerușinați.

– Barca asta e în port aici la noi?

– N-am mai văzut-o până acum. Are o barcă cu motor, dar de obicei stă pe un trailer în spatele casei.

Kaiser își ridică privirea din hârtii.

– Acum nu e nicio barcă cu motor acolo.

Alex se uită din nou la carnețelul unde erau notate coordonatele. Poate plănuia să se întâlnească cu cineva pe mare? Să treacă cu barca cu motor de marcajul de douăzeci și patru de mile, să se urce la bordul yahtului și să plece în Costa Rica.

Kaiser se uita lung la o bucată de hârtie din mână. Scoase un șuierat lung pe un ton jos.

– Ce e? întrebă ea simțind faptul că îl incitase ceva.

– Bucata asta de hârtie îi dă voie să treacă prin apele teritoriale ale Cubei, și de asemenea să andocheze în portul din Havana.

– Poftim?

– Și e semnată de însuși Castro.

– Nu se poate!

Kaiser ținu documentul la lumină.

– Nu de Fidel, de fratele lui, Raul. Ministrul de apărare. Iar documentul nu e pe numele lui Rusk. E pe numele lui dr. Eldon Tarver.

Alex luă documentul și-l citi rând cu rând, pulsul accelerându-i-se cu fiecare cuvânt.

– Este o fotocopie.

– Ceea ce este de fapt, spuse Kaiser, este dovada irefutabilă că Andrew Rusk și Eldon Tarver lucrau împreună.

Înghiți nodul care i se pusese în gât și-i dădu hârtia înapoi lui Kaiser. Descoperind într-un final ceea ce muncise atât de greu să afle, se simți doar străină de sine. Apoi își dădu seama și de ce: pentru că de fapt voia să demonstreze de la bun început că Bill Fennell îi omorâse sora. Înainte să aibă dovezi despre asta, nu putea să îl salveze pe Jamie de tatăl lui, după cum îi ceruse Grace să o facă.

– De ce i-ar da Raul Castro permisiune lui Tarver să emigreze în Cuba? întrebă ea.

Kaiser se uita la ea ca și cum ar fi fost ușor retardată.

– VCP. Arme biologice. Pun pariu că a primit o ofertă de la cubanezi când programul la care a lucrat a încetat să mai funcționeze, i-au oferit bani ca să vină să lucreze cu ei. Abordau mulți oameni de știință ca să vină să lucreze pentru ei. Tarver probabil se gândise că ar fi un loc bun pentru o vreme, până când ar fi suficient de sigur să se stabilească în Costa Rica sub un alt nume.

– Avusese dreptate?

– Cu excepția faptului că nu putea să prevadă schimbările care aveau să aibă loc în Cuba, aș spune că se gândise foarte bine.

– Rusk avea mare încredere în Tarver.

– Și greșea când făcea asta, aș spune. Kaiser făcu un semn spre corpul lui Rusk.

– Ce crezi că s-a întâmplat aici? întrebă Alex. Crezi că Tarver a făcut asta?

– Trebuie să fi fost el. Asta e o scenă de tortură. I-a pus în cea mai centrală cameră din casă. Nu are ferestre, pereți dubli care să atenueze sunetul. Trebuie să se fi întâmplat lucruri oribile aici.

– Ce anume a omorât-o pe soție soția?

– Examenul medical zice că șocul.

– De la o rană de pistol?

Kaiser dădu din cap.

– Mușcătură de șarpe.

– Ceee?

– Nu-i așa că e tare? A fost mușcată de două ori. O dată de antebraț și o dată de piept, chiar deasupra inimii.

– Dumnezeule. Alex se cutremură gândindu-se la ce trebuie să se fi întâmplat în locul în care stătea acum.

– Un expert în prelevarea de dovezi a găsit doi solzi pe un raft de acolo, adăugă Kaiser. De reptilă sigur, nu de pește.

– Care e diferența?

– Solzii de reptilă sunt chiar pielea animalului. Sunt uscați și au propria lor culoare. Solzii de pește sunt atașați de piele. Sunt translucizi și transparenți.

– Ştiai tu asta? întrebă Alex impresionată.

Kaiser chicoti.

– Nu, ce naiba.

– Ce crezi că urmărea Tarver? Adică, de seif nici nu s-a atins, nu?

– Ar putea să se fi atins. Ar fi putut lua unele lucruri şi să le lase pe celelalte. Dar e destul de bine ascuns în spatele rafturilor. Poate nu ştia că e aici.

Alex se uită prin cameră.

– Ai găsit carneţelul pe birou? Cel cu coordonatele notate pe el?

– Nu. Era pe frigiderul din bucătărie, sub o tavă. Kelly a găsit şi o gaură săpată în spate, destul de recentă. Se pare că s-a săpat după ceva. Gaura are o adâncime de cincizeci de centimetri, într-o zonă cu foarte mult frunziş. Cincizeci pe cincizeci, formă rectangulară.

– Bani? specula Alex.

Kaiser părea sceptic.

– Să îngropi bani e o afacere destul de periculoasă. Cred mai degrabă că vorbim de ceva mai solid. Aur poate, sau pietre preţioase.

– Sau ceva ce nici măcar nu poate fi ghicit.

Dădu din cap temător.

– Au găsit o gaură şi acasă la Tarver. Noaptea trecută.

– Serios? Unde?

– Sub podeaua şopronului de lângă casă. Podea subţire de aluminiu cu un pătrat tăiat în ea. Gaura lui Tarver era de două ori mai mare decât a lui Rusk. Pământ proaspăt întors, arăta exact ca asta.

– Ridicau ancora băieţii.

– Domnule? spuse o voce a unuia dintre tehnicienii care examinau biroul cu o lumină puternică.

– Da?

– Am găsit ceva pe podea aici. Pare că victima a scris ceva în sânge cu piciorul. Se vede aici în sânge.

– Ce anume?

Bărbatul se apropie de podea.

– A şi numărul 23. Semnul pentru număr vreau să zic, nu cuvântul *număr*.

– Ca echipa de baseball din Oakland, A's? întrebă Kaiser.

– Cred că da. Tipul ăsta era din Bay Area?

– Nu, spuse Alex încercând să-şi aducă aminte. Nicio legătură din câte ştiu eu.

– Vezi să fotografiezi tot, spuse Kaiser.

O luă pe Alex de braţ şi o conduse afară din birou.

– Pot să văd corpul Lisei? întrebă ea, în timp ce se îndreptau spre uşa din faţă.

– Chiar acum o bagă în maşină. N-ai ce vedea acolo. Cred că ea a fost doar o victimă colaterală. Păcat că nu a reuşit să ajungă la spital.

– De ce nu a format pur şi simplu 911?

– Linia telefonică nu funcţiona. Cineva tăiase cablurile afară.

– Cu agenţii voştri păzind zona?

Kaiser dădu din cap şi se opri în faţa uşii din faţă.

– Tipul ăsta a reuşit să treacă de cinci agenţi FBI. Nu sunt agenţi foarte specializaţi, dar nu sunt nici proşti. Au ochi şi urechi. Dar Tarver s-a mişcat printre ei ca o fantomă. Înăuntru şi afară ca o fantomă, şi între timp a reuşit să tortureze doi oameni.

– Şi are cincizeci şi nouă de ani, observă Alex.

– Este un suspect formidabil, fără îndoială. Dar acum ajung să cred că primeşte ajutor din partea unor profesionişti.

– Cubanezii?

– Cine ştie? Alex, cazul acesta tocmai s-a transformat într-o problemă de securitate naţională. Dacă CIA află de documentul legat de Castro, vor vrea să ne smulgă cazul din mâini.

– Trebuie să-l raportezi?

– Ar trebui. La dracu, Tyler o să-l dea lor cu invitaţie specială.

Alex înjură frustrată.

– Poate că ar trebui să pasezi chestia asta noului director. Roberts pare un tip destul de decent după părerea mea. Poate are şi ceva curaj.

Kaiser nu prea părea să-şi pună speranţe nici în chestia asta. O luă pe Alex de umeri şi se uită adânc în ochii ei.

– Ascultă-mă. Trebuie să nu te implic în chestia asta. Cel puţin până nu ne dăm seama cum să manevrăm situaţia nu avem prea mult loc să ne mişcăm. Înţelegi?

Îşi reţinu remarcile acide care i se năpustiră la gură.

– Cum rămâne cu coordonatele GPS? Dacă e un loc de întâlnire, Tarver însuşi ar putea fi acolo, pentru numele lui Dumnezeu.

– Crezi că Tarver i-ar fi lăsat aici dacă aşa stau lucrurile?

– Spuneai că aţi găsit carneţelul ascuns deasupra dulapului, da?

- Corect… Coordonatele trebuie să fie corecte. Ochii lui Kaiser o implorară. Voi vorbi cu directorul despre tine, Alex. Îi voi explica foarte clar că tu ai fost printre primii care au făcut conexiunile astea. Dar dacă eu îţi iau partea, tu trebuie să rămâi pe margine în timp ce eu o fac. Dacă Webb Tyler află că ai fost aici… hai să nu ajungem până acolo. Mergem iar la spital.

Deschise uşa şi o împinse uşor afară.

Alex fu prima care îl văzu pe Directorul Adjunct Mark Dodson urcând treptele verandei. Dodson îi aruncă o privire aspră, apoi îşi mută privirea către Alex.

– Agent Kaiser, ce caută femeia asta aici?

– Eu am invitat-o pe Agent Morse la faţa locului, domnule

– Nu mai e *Agent* Morse, te rog să ţii cont de lucrul ăsta.

– Mi-a atras atenţia să nu mă bag, spuse Alex rapid. Eu sunt cea care nu l-a ascultat şi am venit aici pe răspunderea mea. Credeam că am ceva cunoştinţe specializate pe caz care i-ar fi de folos Agentului Kaiser să înţeleagă ce s-a întâmplat.

Fața lui Dodson fu luminată de un zâmbet satisfăcut.

– Cred şi eu.

– Ce vreți să spuneți prin asta?

– Adică cred că ai fost aici azi noapte.

Alex căscă gura larg în fața unei asemenea replici.

– Sunteți nebun? Eu am fost la…

– Deci negi faptul că ai intrat la un moment dat în această casă?

Voise inițial să nege, dar adevărul era că fusese acolo înainte, şi cu un motiv al naibii de bun. Ochii lui Dodson erau triumfători.

– Ce căutați aici, domnule? întrebă Kaiser.

– Noaptea trecută, Webb Tyler m-a informat că iei măsuri neautorizate în zona lui de operațiuni. Lucru bun că m-a prevenit, din moment ce băgați Biroul într-un caz care în mod cert aparține autorităților statului Mississippi. Ce o fi fost în capul tău, Agent Kaiser?

– Domnule, aveam motive temeinice să fac o conexiune între acest caz şi arme biologice, prin urmare cazul necesita intervenția imediată a Biroului.

Dodson rămase blocat.

– Arme biologice?

– Da, domnule. Ieri am descoperit un laborator clandestin unde se făceau cercetări pe primate aparținând unui anume Noel D. Traver, care este probabil alter-ego-ul doctorului Eldon Tarver. Sub acoperirea unei crescătorii de câini, dr. Tarver se pare că făcea experimente genetice foarte complicate pe primate, şi posibil chiar pe ființe umane.

Dodson părea dintr-o dată mai puțin sigur pe sine.

– Ştiu de incendiul de ieri. Dar aveți dovezi că se făceau asemenea experimente?

– Unele dintre animale au evadat şi le avem în captivitate, aşteptăm aprobările necesare pentru a continua, dată fiind complexitatea studiilor de laborator necesare.

Dodson îşi linse buzele.

– Mă voi mai gândi la chestia asta. Dar vreau ca domnişoara Morse să se prezinte la biroul teritorial pentru interogatoriu.

Kaiser înțepeni.

– Pe ce baze, domnule?

– Biroul a primit nenumărate plângeri la adresa dumneaei de la domnul Rusk înainte să moară, că era persecutat de domnişoara Morse. Ştim că l-a acuzat pe Rusk de moartea surorii ei. Trebuie să stabilesc fără urmă de îndoială că domnişoara Morse nu a luat legea în propriile mâini noaptea trecută.

Kaiser înaintă către Dodson.

– Agent Morse are un parcurs în cadrul Biroului…

– De a-şi pierde cumpătul în situații de stres, continuă Dodson. Nu sări calul, Agent Kaiser. Nu cred că vrei să arunci la gunoi propria ta carieră de dragul de a o salva pe ea. E o cauză pierdută.

Kaiser păli.

– Întâmplător ştiu că decizia în ceea ce o priveşte nu e una finală. Şi…

Dodson ținu o bucată de hârtie în fața lui Kaiser.

– Am aici un interviu cu un anume Neville Byrd din Canton, Mississippi. Byrd a fost arestat într-un hotel din oraş având în posesie atât aparatură optică cât şi laser de supraveghere. Supraveghea biroul lui Andrew Rusk. Când l-am întrebat cine l-a angajat, Byrd a declarat că o anume Alexandra Morse îl angajase pe suma dublă pe care o primea în mod obişnuit.

Lui Alex i se întretăie respirația.

Kaiser se întoarse spre ea. Văzând îndoiala şi durerea din ochii lui, negă scuturând din cap. Kaiser privi înspre agenții care se uitau la spectacol curioşi să vadă deznodământul luptei.

– Domnule, vreau să declar oficial că Agent Morse este cea care a făcut prima o conexiune între Andrew Rusk si Eldon Tarver. Acum şase săptămâni, ea a suspectat o alianță criminală între cei doi şi a pornit investigația în ciuda rezistenței pe care a întâmpinat-o din partea agentului special coordonator al biroului teritorial din Jackson şi a dumneavoastră.

Dodson râse batjocoritor.

– Tocmai ai dat definiția insubordonării. Poți depune mărturie împotriva lui Morse la audierile finale.

– Nu prea cred, spuse Kaiser pe o voce atât de autoritară că un sentiment de frică putea fi văzut în ochii lui Dodson. Nu cred că va avea loc nicio astfel de audiere. Ridică un săculeț de plastic pentru probe pe care îl ținea lângă piciorul drept. Aş vrea să examinați această dovadă, domnule.

Dodson privi precaut. Ce este?

– Un document, este evident din ce scrie în el.

Directorul Adjunct luă săculețul de plastic şi-şi dădu capul în spate ca să citească prin partea de jos a lentilelor sale bifocale. Privirea lui sceptică nu se schimbă decât când ajunse la baza documentului. Apoi gura i se deschise ca unui peşte pe uscat.

– Ați remarcat semnătura, domnule? întrebă Kaiser.

Fața lui Dodson se alungi brusc din cauza groazei care îl cuprinse, groaza unui birocrat care şi-a dat seama că a susținut pe cine nu trebuia.

– Unde ați găsit asta? întrebă el cu o voce care de abia se auzi.

– În seiful victimei. Documentul este dovada absolută a legăturii criminale dintre Tarver şi Rusk şi ar putea fi dovada unei operațiuni de spionaj la adresa Statelor Unite.

– Niciun cuvânt în plus, spuse Dodson clipind din ochi. Agent Kaiser, vino cu mine în maşină.

Kaiser privi spre Alex, apoi îl urmări pe Dodson înspre un Ford de culoare închisă. Alex rămase pe verandă, încercând să-şi ascundă satisfacția văzându-l pe Dodson primind o lovitură atât de serioasă şi chiar în public. Dar ceea ce o ungea la suflet era modul în care i-a luat apărarea Kaiser, şi cu ce risc personal imens. Se uită înspre Ford, dar ferestrele fiind fumurii nu putea vedea ce se petrece înăuntru.

Trecură două minute înainte ca Dodson şi Kaiser să iasă afară. Faţa lui Dodson era roşie, dar Kaiser părea stăpân pe situaţie. Îi făcu semn lui Alex să i se alăture. În timp ce se îndrepta spre ei, prinse priviri încurajatoare ale diferiţilor agenţi FBI, doi dintre ei femei. Când trecu pe lângă Dodson, directorul adjunct nici măcar nu o băgă în seamă. Kaiser o luă de mână şi o conduse spre Suburban-ul cu care venise.

– Cum rămâne cu maşina mea? întrebă ea încet.

– Aruncă cheile jos. Îl pun pe unul dintre oamenii mei să ţi-o aducă.

– Ce?

– Aruncă-le!

Alex aruncă cheile pe nişte paie şi se lăsă împinsă în spatele Suburban-ului. Se aşeză pe bancheta îmbrăcată în piele în timp ce Kaiser se urca la volan.

– Ce s-a întâmplat în maşină? întrebă ea.

– Nu s-a decis încă nimic. Eşti al naibii de norocoasă că bucata aia de hârtie era în seiful lui Rusk.

– Şi tu nu eşti? Mulţumesc, oricum.

Kaiser oftă greu, apoi se porni pe râs.

– Nu ai parte de prea multe revanşe de felul ăsta în viaţă.

– I-ai spus lui Dodson despre coordonatele GPS?

– Trebuia să-i spun. Nu mai poţi ţine ascuns nimic acum. Totul va fi transmis mai sus la Directorul Roberts. Am câştigat doar o încăierare, nu şi războiul.

– Totuşi mi-a făcut mare plăcere.

Kaiser porni motorul, dădu cu spatele, apoi se opri aşteptând să treacă duba unui legist care trecea printr-un şir lung de maşini ale legii.

– Ce facem acum? întrebă Alex.

– Mergem înapoi la spital. Şi să nu te aud comentând ceva. Dau în urmărire generală barca cu motor a lui Rusk, imediat ce aflu cum arată. Apoi mă duc să văd ce-i cu tipul ăsta, Neville Byrd, cel care susţine că l-ai angajat să-l ţii sub supraveghere pe Rusk. Kaiser îi aruncă brusc o privire. Sper că n-ai făcut asta, nu?

– Nici n-am auzit până acum de tip. Mă jur.

Kaiser dădu din cap.

– Sper să-l fi angajat Tarver. Să fie sigur că partenerul lui nu-l trage pe sfoară, ştii?

– Categoric.

În timp ce duba legistului trecea prin faţa lor, lui Alex îi veni o idee.

– I-ai spus ceva lui Dodson în legătură cu ce scria pe podea?

Kaiser nu spuse nimic.

Alex îşi reprimă satisfacţia.

– Credeam că nu mai poţi ţine nimic pentru tine acum.

– Dă-l în mă-sa pe nenorocitul ăla.

– Amin.

Un tânăr agent FBI ciocăni în geamul lui Kaiser. Acesta dădu geamul jos.

– Ce e?

– M-au trimis după dumneavoastră, domnule. Adică Directorul Adjunct. Au găsit ceva în garaj.

– Ce anume?

– Nu ştiu, dar sunt destul de înnebuniţi de chestia asta.

Kaiser parcă maşina şi coborî.

– Stai aici, Alex. Plesni cu mâna pe bord în timp ce se uita cum Kaiser se îndrepta spre casă. Apoi numără până la cinci, ieşi din maşină şi o luă la fugă după el.

CAPITOLUL 51

Alex stătea în fața camerei lui Chris, ștergându-se la ochi cu șervețele Kleenex pe care le luase de la o asistentă. Încercase timp de cinci minute să găsească suficient curaj pentru a intra în camera lui Chris și să-i spună că soția lui era moartă, dar pentru un motiv anume nu reușise. Ironia situației era uluitoare. Dăduse buzna în viața lui Chris Shepard pentru că suspecta că soția lui încearcă să îl omoare. Acum, soția lui era întinsă pe masa unui doctor patolog care îi făcea o incizie în formă de Y pe piept.

Când Alex se strecurase în garajul lui Andrew Rusk în spatele lui John Kaiser, nu avea nici cea mai vagă idee că vor găsi un cadavru acolo. Arme biologice letale, poate, sau saci plini cu monede de aur, orice dar nu corpul Thorei Shepard. Femeia pe care Alex o văzuse purtând numai haine de cea mai bună calitate era înfășurată într-o pânză pătată de vopsea și vârâtă în portbagajul unui SUV. *Măcar era un Porsche,* se gândise Alex la momentul respectiv. Dar felul în care arăta corpul Thorei Shepard alungă chiar și umorul negru din mintea ei. Părul blond mătăsos al Thorei era îmbâcsit parcă în litri de sânge închegat - ceea ce era o binecuvântare pentru că acoperea bucățile de craniu spart de dedesubt – pielea ei perfectă odată arăta acum ca abdomenul gri al unei broaște. Când Kaiser o văzu pe Alex în spatele lui, ridică părul plin de sânge închegat pentru identificare. Ochii Thorei erau deschiși. Acei ochi minunați albastru marin pe care Alex și-i amintea din fotografia pe care o văzuse acasă la Chris erau cei mai morți ochi pe care îi văzuse – bile cenușii serbede care se micșorau deja în orbite.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă? întrebă o asistentă aflată în trecere.

– Nu, mulțumesc. Alex vârî Kleenex-ul în buzunar și intră în camera lui Chris.

Când văzu tremuratul din pat, își zise că nu e momentul cel mai prielnic pentru a-i spune despre Thora. La ce bun? I-ar diminua doar șansele de a depăși o boală grea, încă necunoscută. dr. Clarke o prevenise de faptul că Chris s-ar putea să sufere. La sugestia lui Peter Connolly, Clarke îi administrase o altă doză de medicament antiviral, unul experimental, iar reacția lui Chris se manifestă și de data asta prin febră.

– Alex? șopti el. Vino mai aproape. Nu cred că sunt contagios.

Se deplasă spre patul lui, îi luă mâinile tremurânde într-ale ei și îl sărută pe obraz.

– Știu.

El răspunse cu un zâmbet slab.

– Sărut de simpatie?

– Poate.

Își smuci mâinile și se cuprinse cu brațele într-un acces violent de febră.

– Scuze.

– Nu trebuie să vorbești acum.

Își scrâșni dinții, apoi îi înapoie mâinile.

Voia să-i distragă atenția de la durere, dar nu știa cum.

– Deci Ben e acasă la dr. Cage?

– Da. Soția lui Tom e grozavă, dar Ben e destul de speriat. Aș vrea să fiu într-o formă suficient de bună să pot pleca de aici.

– Cum rămâne cu opțiunea chimioterapiei? Încă nu ți s-au administrat astfel de medicamente?

– Nu. Din câte am aflat despre Programul de Cercetare a Cancerului Viral și despre laboratorul doctorului Tarver sunt convins mai mult decât oricând că mi-a injectat un retrovirus. Niciun virus nu poate induce cancer în câteva zile, deci cel mai bun mod în care poate fi atacat acum este făcând apel la medicamente antivirale. Chris se chinui să se ridice în pat. Nu vreau să risc să fac leucemie sau limfom luând melphalan sau ceva la fel de periculos.

Alex îi strânse mâinile.

– Cred că pur și simplu nu vrei să-ți pierzi părul.

Închise ochii, dar fantoma unui zâmbet îi atinse ușor buzele.

– Suntem prieteni, Chris? întrebă ea ușor.

Ochii lui erau deschiși, întrebând-o fără cuvinte.

– Sigur că suntem. Îți datorez viața. Dacă supraviețuiesc bolii pe care o am, adică.

– Trebuie să-ți mai spun un lucru despre Thora.

– O, Dumnezeule, spuse el istovit. Ce-a mai făcut? În ochii lui apăru brusc o scânteie de frică. Sper că nu l-a luat pe Ben, nu?

Alex dădu din cap.

– Nu. Și nici n-o să-l mai ia vreodată. Thora e moartă, Chris.

Se uita lung la ea de pe pernă fără să-și schimbe expresia. Ochii lui păreau aceiași, dar ea știa că înăuntru, simțul realității pe care încă îl mai avea se disipa repede. După ce studie fața lui Alex câteva clipe, își dădu seama că spune adevărul.

– Cum? întrebă el.

– A ucis-o cineva. Nu știm sigur cine, deocamdată. Probabil Rusk sau Tarver.

Chris clipi de două ori.

– Au ucis-o cum?

– A fost lovită mortal cu un instrument contondent. Probabil un ciocan de scos cuie.

Alex văzu disperarea din ochii lui, iar apoi se întoarse cu fața la perete.

– N-am vrut să-ți spun, zise ea neajutorată, dar mi s-a părut că e mai rău dacă afli de la altcineva.

Ceafa îi tremura, de parcă Chris nu voia să accepte știrile. Dar Alex știa că o crezuse.

– Unde e Thora acum? întrebă el.

– I se face o autopsie.

Îl auzi expirând brusc. Chris știa foarte bine ce însemna asta în termeni medicali.

– Ben nu știe, nu?

– Nu, fireşte.
– Ar putea să afle de la TV sau aşa ceva?
– Nu.
– Trebuie să îl văd.
Alex avusese deja grijă de asta.
– E pe drum. Se uită la ceas. Ar trebui să ajungă în orice moment. L-am sunat pe Tom Cage imediat ce am aflat. Tom s-a dus şi l-a luat pe Ben de la şcoală, şi mi-a promis că îl aduce cât de repede posibil.
Chris oftă cu greutate.
– Mulțumesc că faci asta. Tom înfruntă moartea în fiecare zi. Va şti cum să se ocupe de Ben.
– Vrei să te uiți la mine, Chris?
După un minut, se răsuci şi o privi cu nişte ochi roşii. Voia să spună ceva chiar când el îi spuse:
– Ajută-mă să mă ridic.
– Ce? N-ar trebui să faci asta.
– Te rog. Trăgând de mâinile ei reuşi să se ridice în capul oaselor. Încă tremura şi gâfâia, dar ochii lui erau foarte hotărâți. Poți pleca acum.
– Sunt bine aici.
Ochii lui Chris se îngustară.
– Bine? De ce nu încerci să-l găseşti pe Tarver?
– Nu vor să mă lase. M-au transformat într-un observator oarecare.
– Şi? Niciodată nu ai aşteptat să ți se îngăduie să faci ceva până acum. Şi singurul mod în care îl vei salva pe Jamie este dacă îl prinzi pe Tarver. Doar prin el îl poți condamna pe cumnatul tău. Şi numai el le poate spune doctorilor ce a băgat în mine. Fără să ştim asta nu mai contează că îl am pe Ben. O să mor înainte să iasă din Liga de Juniori.
Alex era uluită de mânia din vocea lui Chris. Încerca să se gândească la o replică rezonabilă când îi vibră telefonul mobil în buzunar. Era Kaiser. Primi apelul şi ținu telefonul la ureche.
– Spune-mi ceva care să merite, John.
– Rezolvă puzzle-ul pe care ți-l dau şi vei primi cea mai bună veste a vieții tale.
– Despre ce vorbeşti?
– Sunt aici cu presupusul tău prieten Neville Boyd. Şi-a retras afirmațiile despre tine şi a recunoscut că lucra pentru Eldon Tarver.
Alex închise ochii uşurată.
– Cum ai reuşit să faci asta?
În timp ce Kaiser răspundea, Alex puse telefonul pe speaker pentru a-i îngădui şi lui Chris să asculte.
– Când dl. Byrd şi avocatul lui au auzit cuvintele Patriot Act[1], au devenit imediat foarte vorbăreți, spuse Kaiser. Dar Tarver nu-l angajase pe Byrd ca să-l supravegheze doar pe Rusk. Rusk programase un mecanism digital care l-ar fi distrus pe Tarver dacă acesta l-ar fi omorât. Asigurări, nu? Byrd a fost angajat pentru a afla care este mecanismul.
– Şi a aflat? întrebă Alex.
– Da. Folosea un serviciu olandez de internet, numit EX NIHILO. În fiecare zi trebuia să se logeze şi să introducă o serie de parole care verificau faptul că mai e în viață. Dacă nu făcea asta, un catalog digital al fiecărei crime pe care o comiseseră Rusk şi Tarver împreună ar fi fost trimis Biroului şi Poliției Statului Mississippi.
– Dumnezeule. Spune-mi că ai fişierul, John.
– Mă uit la el chiar acum. Dar nu-l pot deschide.
– De ce nu?
– Nu am parola finală. Rusk nu a accesat niciodată fişierul când Byrd îl urmărea. Neville a furat suficient de multe parole de la Rusk în aşa fel încât să poată să intre pe cont şi să simuleze faptul că era Rusk, dar nu şi să deschidă sau să şteargă fişierul. Neville încearcă să găsească parola de noaptea trecută, dar nu a reuşit încă.
Chris se uita la telefonul celular cu concentrarea unei raze laser.
– La ce mă gândesc, spuse Kaiser, e că după ce Tarver i-a pocnit capul lui Rusk de vreo câteva ori cu crosa, ultimul gând conştient al lui Rusk a fost să se răzbune pe nenorocit cum putea. Nu putea folosi telefonul, dar putea să îşi mişte suficient de mult piciorul încât să scrie în sângele de pe podea.
A la puterea 23! țipă Alex.
– Exact. Dar Neville şi cu mine am încercat pe Google prin toate registrele echipei din Oakland, din ultimii o sută şase ani. Am încercat fiecare jucător pe care l-am găsit cu numărul 23, dar nicio combinație a numelor lor sau zilelor de naştere sau mediile la numărul de puncte sau altceva nu mergea pentru parolă.
Alex se gândi furioasă.
– Faci o asumpție că A se referă la o echipă de baseball. Aruncă asta la coş şi ia-o de la zero. Numărul lui A. Ce ar putea să însemne?
– Singurele lucruri pe care le returnează motorul de căutare au legătură cu baseball-ul. Tocmai am transmis un mesaj pentru NSA în Washington. Ei au introdus căutarea într-un supercomputer.
– Nu poate fi atât de greu, spuse Alex. E ceva ce Rusk credea că vom reuşi să ne dăm seama. Care erau celelalte parole pe care le avea?
– Una era pi până la a noua zecimală.
– Pi, reluă Alex.
– Câteva erau nume din literatura clasică. Una era viteza luminii.
Într-o voce foarte detaşată Chris întrebă:
– Cum scria mile pe secundă la pătrat?
– Cine vorbeşte? întrebă Kaiser.
– Chris, replică Alex. Îi poți răspunde la întrebare?
– Stai puțin.
Alex privi în jos. Chris îi apucase cotul.

1 Lege americană antiteroristă care măreşte posibilitățile agenților SUA de a controla telefoanele, e-mailul şi alte informații personale în scopul combaterii terorismului.

– Singurul număr al lui A pe care îl ştiu e numărul lui Avogadro, spuse el.

– Ce anume?

– O constantă în chimie. Are legătură cu concentraţia moleculară. Fiecare elev de liceu trebuie să o ţină minte la chimie.

– Ce-a spus? întrebă Kaiser.

– Chris are o parolă pe care să o încercaţi. Stai puţin. Se uită la Chris. Care e numărul mai precis?

– Şase virgulă, zero doi doi ori zece la puterea douăzeci şi trei.

– La puterea douăzeci şi trei? întrebă Alex.

Chris dădu din cap.

– Acesta e douăzeci şi treiul. Nu-i un număr douăzeci şi trei?

– Cum se scrie asta pe calculator? întrebă Kaiser.

Chris privi spre tavan. „Şase virgulă zero doi doi X unu zero doi trei.

– Am auzit, spuse Kaiser. Neville îl bagă acum în calculator.

Lui Alex îi vâjâiau urechile în timp ce aştepta.

– Nu merge, spuse Kaiser, evident dezumflat. Nu-i asta.

Alex închise ochii.

– Încearcă să laşi la o parte zecimala, spuse Chris.

– Bine, spuse Kaiser. Byrd încearcă şi asta acum.

Alex tresări la strigătul triumfător care izbucni prin telefon.

– Asta e, urlă Kaiser. Am pătruns.

Alex strângea de telefon atât de puternic că o durea mâna.

– Ce ţi-a apărut? Ce e în fişier, John?

– Stai puţin. Dumnezeule… e o confesiune în toată regula. Sunt pagini şi pagini pline.

Alex îi prinse mâinile lui Chris într-ale ei.

– Vezi numele lui Grace acolo? Spune-mi că vezi numele lui Grace acolo?

– Mă uit… văd câteva dintre numele pe care mi le-ai pus pe listă. Întreg trupul lui Alex tremura. Muşchii faciali ai lui Chris se mişcau într-una.

– Văd, murmură Kaiser. Grace Fennell. Citesc chiar acum pe pagină.

Alex simţi şiroaie de lacrimi curgându-i pe obraji. Gâlma din gât o făcu să-şi piardă glasul.

– Copiază fişierul acum, John.

– Neville l-a copiat deja, o asigură el. Îl scoate chiar acum la imprimantă.

– Ce spune despre Thora? întrebă Chris. Sau ceva despre mine?

– Trebuie să fie ultima intrare în fişier, spuse Alex.

– Nu. Ultima intrare e pentru un tip numit Barnett. Un petrolist. Rusk credea că Barnett îl va aborda pentru un divorţ.

– Mai uită-te.

– Asta fac. Stai…aici e, dr. Christopher Shepard. Totul e aici, Alex. Toate dovezile din lume.

Chris îşi ţinea pumnul în gură de parcă era pe cale să-şi piardă controlul.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva, spuse Kaiser pe o voce uluită. Adică, am descoperit trofeele criminalilor în serie… monştri, aberaţii... dar aici e vorba pur şi simplu de *afaceri*. Lăcomie pură, din partea unor oameni normali.

Alex văzu lacrimi în ochii lui Chris.

– Ascultă la asta, spuse Kaiser. În noiembrie 1998, am fost abordat de un fost coleg de la drept pe nume Michael Collins, un avocat specializat pe crime, care lucrează pentru Gage, Taft şi LeBlanc. Collins îmi cerea sfatul în legătură cu un medic pe nume Eldon Tarver. Soţia doctorului Tarver murise recent de cancer, dar familia victimei credea că e ceva necurat la mijloc. Erau o familie bogată, iar lui Tarver îi era frică de faptul că intrase şi poliţia pe fir. Îl angajase pe Collins pentru că îi era frică de faptul că va fi arestat. Eram nedumerit de faptul că Collins îmi solicita ajutorul, pentru că eu eram specializat pe divorţuri, dar Michael mi-a spus că avea nevoie de intuiţia mea psihologică, nu de experienţa mea legală.

Pe parcursul a două interviuri cu dr. Tarver, mi-am dat seama de natura problemei lui Michael. Clientul lui era vinovat. Tarver nu făcuse ceva de felul unei confesiuni, dar era destul de clar pentru mine. Niciodată nu am întâlnit o siguranţă de sine atât de arogantă, nici măcar din partea tatălui meu, iar asta spune mult. Într-un final, împotriva doctorului Tarver nu s-au adus niciun fel de acuzaţii, în special pentru că nu s-a găsit nicio dovadă acceptabilă juridic că s-a comis vreo crimă, în ciuda celor două autopsii separate, una din partea unui doctor patolog renumit. De fapt, a doua autopsie a fost cea care a convins şi poliţia că nu s-a comis nicio crimă. Dar eu ştiam cum stau cu adevărat lucrurile.

– Vreţi să merg mai departe? întrebă Kaiser.

După ce se uită la Chris ai cărui ochi erau închişi, Alex spuse:

– Vrei să închid speakerul?

– Nu.

– Continuă, John.

– Nu am avut alte contacte cu doctorul Tarver până doi ani mai târziu, când l-am întâlnit în timpul unei vânători de un week-end la Clubul de Vânătoare Chickamauga. În timpul acelui week-end, m-am aflat singur în preajma lui mai mult timp. El a pus câteva întrebări foarte directe despre profesia mea, întrebări pe care le-am găsit destul de ciudate pentru o primă întâlnire. Convins într-un mod straniu, de faptul că pot avea încredere în Tarver, am decis să îmi asum un oarecare risc. Am remarcat că, după ani de experienţă în domeniul meu, am ajuns la concluzia că o alternativă preferabilă divorţului ar fi o moarte care să vină la timp. Răspunsul doctorului Tarver a venit spontan: „Cred că vreţi să spuneţi la timpul potrivit, nu-i aşa?“

Acesta a fost începutul colaborării noastre. Sub influenţa unei cantităţi moderate de alcool, dr. Tarver m-a asigurat că ar putea ucide pe oricine fără a lăsa urme. Se uita la asta, îmi spunea el, ca la un fel de provocare profesională şi susţinea că fiecare patolog ar avea la un anumit moment în viaţă gânduri în direcţia asta. Era până la urmă ceva natural, spuse el.

Înainte să plecăm din Chickamauga în week-end-ul acela, fundamentele planului nostru fuseseră deja stabilite. Eu aveam clienți bogați care veneau la mine la birou în fiecare săptămână, implorându-mă să îi scutesc de un partaj defavorabil și să le obțin mai mult timp împreună cu copiii. Puteam să-mi dau seama care clienți aveau destulă ură și furie să ia în considerare eliminarea fizică a perechii lor. dr. Tarver și cu mine am avea contact minimal. După ce asiguram un răspuns afirmativ din partea unui client, trebuia să inițiez contactul trimițând un mesaj spam fals către una dintre adresele sale de mail. A doua zi, parcam mașina la Clubul de Golf Annandale unde jucam golf la optsprezece găuri. În portbagaj mă aștepta un pachet consistent când mă întorceam. Pachetul conținea toate datele despre victima vizată, și tot era furnizat de client, fișele medicale, orarul zilnic, cheile de la mașină, planuri de vacanță, coduri de securitate, parole de e-mail, tot. Acesta era singurul contact pe care eu și doctorul Tarver îl aveam și asta nu implica niciun fel de interacțiune față în față. Nu putea fi niciodată urmărită sau dovedită o asemenea legătură pentru că dr. Tarver nici măcar nu era membru al clubului. Avea un prieten care juca golf acolo aproape în fiecare zi, iar dr. Tarver putea și el să meargă ca invitat când voia. Deschidea portbagajul cu o cheie pe care i-o dădusem în acel prim week-end în Chickamauga. Vorbisem cu dr. Tarver doar de câteva ori de-a lungul a cinci ani, iar atunci din pură întâmplare. Dar împreună, el și cu mine am omorât nouăsprezece oameni.

– Nouăsprezece, șopti Alex. Știam eu că sunt mai mulți.

– Stai, spuse Kaiser cu o voce grăbită. În timp ce citeam asta, Kelly mi-a dat o notă. Un ajutor de șerif din Forrest County tocmai a detectat barca cu motor a lui Andrew Rusk. E remorcată pe un trailer în spatele unei camionete Dodge pe Autostrada 49.

Chris se uita la telefonul mobil aproape cu ură.

– A văzut șoferul? întrebă Alex.

– Un bărbat chel cu o barbă cenușie și un semn din naștere pe obrazul stâng.

Inima lui Alex începu să bată cu putere.

– Dumnezeule, l-am prins.

– Ba nu, nu l-am prins. Știm doar unde era acum cincisprezece minute.

– Ajutorul de șerif nu încercă să-l aresteze, așa-i?

– Nu. Forest County e în drum spre Coasta Golfului, corect?

– Ar putea fi. E foarte aproape de Hattiesburg. E un fel de cale ocolită spre Coastă. Ai găsit până la urmă locația exactă pentru coordonatele acelea GPS?

– Da, spuse Kaiser. Locul precis este în Golful Mexicului. La douăzeci și patru de mile sud de insula Petit Bois.

– Dincolo de zona de jurisdicție a Gărzii de Coastă. Alex se uită la ceas. Ora două e la mai puțin de două ore de acum.

– Nu-ți face griji, vei fi acolo.

Lui Alex i se tăie respirația.

– Serios?

– Tu și cu mine, scumpo.

Se simțea de parcă i se luase o piatră de pe inimă.

– Am un elicopter pregătit, spuse Kaiser, gâfâind de parcă fugea. Tu urcă la helipadul de pe CMU. Luăm șase băieți SWAT din Jackson și câțiva dintre oamenii mei de la Biroul din New Orleans.

– Închid acum. Să nu mă lași în spate, John. Nu-mi pasă dacă directorul îți interzice asta amenințându-te că te dă afară. Tu să aterizezi neapărat pe acoperișul CMU.

– Ajung acolo în zece minute. Așteaptă-mă.

– Du-te, spuse ea și închise telefonul.

Chris o privea cu corpul nemișcat.

– Trebuie să merg cu el, Chris. Nu vreau să te las singur, dar…

– Voi fi în regulă. Am…

În ușă se auziră trei bătăi scurte. Apoi ușa se deschise și o voce pe care Alex nu o cunoștea spuse:

– Bună. Chris Shepard?

– Da, spuse ea mergând spre ușă.

Se deschise înainte să o ajungă, dând la iveală un bărbat bine făcut cam la patruzeci de ani cu doi copii în fața lui, un băiat și o fată.

– Sunt Penn Cage, spuse bărbatul, întinzând mâna. Fiul lui Tom Cage. Iar dumneavoastră trebuie să fiți Alex Morse.

Aceasta aprobă și-i strânse mâna.

– Tatăl meu avea ceva probleme cu anghina în dimineața asta, spuse Penn, așa că am hotărât să vin cu Annie și cu Ben să îl vedem pe tatăl lui. Sper că e în regulă.

Numai atunci își dădu seama Alex că băiatul care stă în fața ei îmbrăcat în uniformă de școală este Ben Shepard.

– O, da. Apreciez foarte mult asta. Se dădu la o parte pentru a-i permite lui Chris să-și vadă băiatul.

– Penn? spuse Chris din pat. Ce…

Cage înaintă și-i strânse ușor mâna lui Chris.

– M-am gândit că lui Ben i-ar face plăcere o plimbare împreună cu mine și cu Annie.

Alex îl văzu pe Chris ștergându-se la ochi înainte să se apropie prea mult copiii de el.

Annie Cage era o fetiță bine făcută de cam unsprezece ani cu păr șaten și ochi isteți. Îl apucă de mână pe Ben pentru a-l conduce la tatăl lui, și spre surpriza lui Alex, Ben îi îngădui.

– Ce faci, prietene, spuse Chris slăbit.

Fața lui Ben era roșie. Era pe cale să izbucnească în lacrimi.

– Ești bolnav, tati?

– Doar un pic. Dar voi fi foarte bine în câteva zile. Tu ce faci?

Ben dădu din cap.

– Primarul m-a adus să te văd.

– Mi-am dat seama. Bună, Annie.

– Bună, dr. Chris, replică Annie.

Penn zâmbi, apoi o atinse pe Annie pe umăr și o trase spre el.

– Cred că vă vom lăsa pe voi doi să vorbiți o vreme.
Chris se uită la el cu recunoştinţă.
– Ai nevoie de ceva? întrebă Penn. O cola sau ceva?
– Nu, mulțumesc.
– Atunci ne vedem imediat, bine?
Cu ochii ațințiți spre Alex, Penn se dădu înapoi spre coridor trăgând-o pe Annie după el.
Chris îşi puse mâna pe umărul lui Ben, apoi se uită spre Alex şi spuse:
– Mergi şi prinde-l. Şi să nu te întorci înapoi decât când l-ai prins. Bine?
Stăpânindu-şi un val de emoție, Alex dădu din cap, apoi îi făcu cu mâna la revedere si înaintă înspre coridor. Penn Cage o aştepta. Privind pe culoar, o văzu pe fiica sa stând pe o bancă de lângă camera asistentelor.
– Cât de rău se simte?
– Ar putea să moară.
Penn expiră puternic.
– Pot să fac ceva ca să fiu de folos? Şi nu spun asta doar aşa. Am fost procuror în Houston, şi am foarte multe legături în forțele federale de ordine.
Alex îşi dădu atunci seama că Penn Cage era avocatul care îl distrusese pe un fost director al FBI, implicându-l într-un proces de drept civil pentru că acoperise o crimă undeva prin anii şaizeci.
– Aş vrea sa-mi fi făcut oferta asta acum o săptămână.
Ochii lui Cage se aprinseră cu o intensitate surprinzătoare.
– Vă fac acum aceeaşi ofertă. Spuneți-mi de ce are nevoie dr. Shepard, voi face tot ce îmi stă în puteri, rezolv eu treaba sau pun pe cineva să rezolve.
Alex se uită la ceas, gândindu-se la elicopterul lui Kaiser.
– Îl cunoaşteți bine pe Chris?
– Nu atât de bine pe cât mi-aş dori. Dar tatăl meu spune că este unul dintre cei mai deosebiți tipi cu care a lucrat. Iar asta spune ceva.
– Şi eu cred asta, spuse Alex spre propria ei surprindere.
– Nu mă lăsați să vă rețin. Dar țineți minte ce v-am spus.
– Voi ține.
Alex se întoarse şi fugi spre lifturi. Făcu zece paşi pe culoar şi trecu pe lângă camera mamei ei. Margaret Morse nu va şti niciodată dacă fiica ei se va fi oprit, iar Alex continuă să meargă. Dar la jumătatea distanței până la lifturi, se opri brusc, apoi se întoarse şi intră în fugă în camera mamei ei. La fel cum făcuse şi cu Chris, o strânse pe mama ei de mână şi se aplecă foarte aproape de fața ei.
– Mamă? şopti ea. Sunt Alexandra. Jamie va fi bine. Acum poți să ne părăseşti.
Se rugă pentru un semn, un ochi clipind sau un deget mişcându-se, dar nu văzu nimic. O sărută pe mama ei pe obraz, apoi ieşi din cameră.

CAPITOLUL 52

Elicopterul care ateriză pe acoperişul Centrului Medical Universitar era un Bell 430 alb şi lucios, capabil să transporte opt persoane plus echipaj la 140 de noduri pentru aproape patru ore. Alex zburase spre multe situații care implicau ostatici, dar de puține ori într-un aparat atât de puternic. Un 430 îi va duce spre Golful Mexicului lăsându-le chiar timp la dispoziție. Se aplecă aproape la nouăzeci de grade în timp ce fugea sub elicele care se învârteau. Binecunoscutul sunet al elicelor îi făcu inima să bată cu putere. Sări prin uşa deschisă, se uită rapid la cei şase agenți SWAT din spatele lui Kaiser, apoi îşi prinse centura de siguranță lângă el.
– Pregătită? urlă Kaiser.
Alex ridică degetele mari.
Kaiser zâmbea în timp ce zgomotul motorului devenea din ce în ce mai puternic.
– Lucrurile astea îmi aduc întotdeauna aminte de Vietnam.
– Şi asta e bine sau rău?
– Bună întrebare. O strânse de umăr în semn de asigurare. Faza e că acum trebuie să-l prindem pe Tarver viu.
Alex dădu cap.
– Aici intri tu în schemă. În felul acesta l-am făcut pe director să îngăduie să fii de față.
– Deci sunt un negociator în cazuri de ostatici din nou?
– E un fel de a spune. Vei negocia, doar că nu va fi niciun ostatic implicat. Sau cel puțin asta sperăm.
– Amin.
– Merg puțin până în față. Trebuie să vorbesc cu pilotul înainte să decolăm.
Kaiser înaintă şi se aplecă spre casca pilotului. Alex se uita la cer, cenuşiu şi aglomerat de nori negri spre est. Simțind ceva vibrând pe coapsă, scoase telefonul şi privi ecranul. Scria MESAJ NOU. Când deschise telefonul văzu că mesajul era de la Jamie. *În sfârşit.* Apăsă pe citeşte: *Tata ne împachetează lucrurile! Spune că ne mutăm. Azi. L-am auzit cum vorbea cu ea despre Mexic. Are voie să mă ducă în Mexic? Pare speriat. Sunt speriat. Poți veni să mă iei? Pe computer. Tata nu mă lasă să te sun.*
Alex trânti telefonul de picior. Momentul ales de Bill era perfect, ca de obicei. Voia să-i spună lui Kaiser să ducă elicopterul spre Ross Barnett Reservoir să-l ia pe Jamie, dar bineînțeles că nu putea face asta. Confesiunea scrisă a lui Andrew

Rusk o să-l pună în curând la zid pe Bill Fennell, dar în chiar minutul ăsta, custodia asupra băiatului îi aparținea lui Bill.

Alex credea că elicopterul o va duce spre omul care a omorât-o pe Grace, dar acum își dădea seama că realmente nu era Eldon Tarver cel care îi omorâse sora. El fusese doar arma. Bill Fennell era adevăratul ucigaş. Iar acum, la fel ca Tarver, Bill voia să plece din țară cu tot cu Jamie după el. Asta o lăsa pe Alex fără nicio posibilitate de alegere. Dar nu putea să-i spună lui Kaiser de ce ar fi trebuit să se dea jos din elicopter. S-ar putea ca în următoarea jumătate de oră să comită şi ea o infracțiune, o răpire. Şi, desigur, Kaiser nu putea lua parte la aşa ceva.

Ridică telefonul mobil şi începu să simuleze o conversație cu una dintre asistentele mamei ei.

– Ce? urlă ea. Nu te aud.

Kaiser se întoarse urmărind-o din cabină.

– Când? urlă ea. Ce înseamnă asta?... Rinichii? Acum? Sau în următoarele ore?... Iisuse, da bine. Vin imediat… Probabil zece minute.

Kaiser merse înapoi şi îngenunche lângă ea. Ce s-a întâmplat?

– Mama mai are puțin şi moare. A semnat să nu fie resuscitată, deci probabil că va muri în chiar următoarele câteva minute. Îți poți imagina?

Kaiser se uită la ceas, apoi spre bordul metalic, apoi din nou la Alex.

– Tu decizi. Nu te putem aştepta dacă decizi să pleci. E conştientă?

– Când şi când, mai mult nu. Dar, totuşi…e mama, ştii?

– Înțeleg.

Se uită din nou la ceas calculând în minte.

– Aş fi vrut foarte mult să fii acolo. Ştii că se va ajunge la o situație complicată de egalitate de forțe, şi tu ai fi chiar elementul care face diferența.

– Nu-mi îngreuna situația mai mult decât e deja, bine? Forță un zâmbet. Apreciez foarte mult că mi-ai oferit şansa. Acum du-te. Ideea e să-l prindem pe Tarver.

Alex îşi desfăcu centura de siguranță şi coborî din nou pe acoperiş. Kaiser îngenunche în uşa deschisă, privind-o cu compasiune. Acoperit de zgomotul asurzitor al elicelor urlă:

– Îmi pare rău pentru mama ta.

Alex îi făcu cu mâna şi fugi spre marginea helipadului.

Elicopterul se ridică în cerul întunecat înainte ca ea să fi ajuns la uşă, apoi se ridică într-un lung arc de cerc spre sud.

Îşi scoase telefonul şi-l sună pe Will Kilmer.

Elicopterul FBI se afla la treizeci de mile sud de Jackson când îndoiala care îl cuprinse pe Kaiser deveni de nesuportat. Îşi scoase telefonul, formă numărul pentru asistență şi obținu numărul pentru Centrul Medical Universitar. Când recepționistul de la Centrul Medical intră pe fir, se identifică drept agent FBI într-o situație de urgență şi ceru să vorbească cu asistenta şefă de la Oncologie. În timp ce aştepta, unul dintre agenții din spatele lui înaintă spre el şi spuse:

– Ce se întâmplă, John? Ceva nou?

Kaiser dădu din cap.

– Nu pun eu botul la povestea lui Morse despre mama ei.

– De ce nu?

– Pentru că nimic în lume nu ar fi putut să o oprească pe fata asta să fie de față când îl prindem pe tipul care i-a ucis sora. Nu-mi pasă dacă mama ei e pe moarte. Morse aproape că şi-a distrus cariera făcând asta, şi în niciun caz nu ar spune pas deznodământului.

– Alo? spuse o voce feminină iritată. Cine e?

– Agent Special John Kaiser de la FBI. Avem de-a dace cu o urgență de viață şi de moarte şi are legătură cu fiica uneia dintre pacientele dvs. Margaret Morse. Fiica ei este Agent Special Morse.

– Eu… o….

– Puteți vorbi mai tare, vă rog? Sunt într-un elicopter acum.

– Spuneam că o cunosc!

– Vă aud foarte bine acum. E în spital? Mă refer la Alex Morse.

– Nu am văzut-o de când a ieşit acum douăzeci de minute.

– Înțeleg. Puteți să-mi spuneți cum se simte mama ei? I s-a înrăutățit brusc starea?

– Nu cred că mai are cum să se înrăutățească.

– Ce vreau să spun este dacă e pe moarte? Ați chemat-o pe Agent Morse mai devreme prin telefon, spunându-i că mama ei e pe moarte?

– Ah, nu cred. Din câte ştiu eu nu. Stați să verific. Kaiser se uită la pilot, îndreptă un deget spre indicatorul de viteză, şi semnaliză că ar trebui să încetinească. După aproape un minut, asistenta reveni la telefon.

– Nu, domnule. Nu s-a trimis niciun telefon de acest fel de aici. De fapt, rinichii doamnei Morse par a se comporta chiar puțin mai bine în dimineața asta. Eliberează o cantitate mai mare de urină.

Kaiser închise, se aplecă spre casca pilotului, şi-şi roti degetul în cerc.

– Întoarce-te.

În timp ce elicopterul vira deasupra autostrăzii I-55, Kaiser formă numărul biroului teritorial din Jackson şi ceru să vorbească cu un specialist tehnic.

– Da, domnule? spuse o voce chiar mai tânără decât se aştepta.

– Am nevoie de coordonatele GPS ale unui telefon mobil. Cât de repede se poate. Sună la compania de telefonie şi spune-le că sunt în joc vieți. Kaiser citi numărul de telefon al lui Alex, apoi spuse: Cred că este un telefon Cingular. Sună-mă imediat ce afli rezultatele.

– Sigur, domnule.

Imediat ce închise, pilotul se aplecă spre el şi spuse:

– Unde mergem?

Unde dracu s-o fi ducând Alex? se întreba Kaiser. Oare nu credea că omul care purta în remorcă barca cu motor a lui Rusk spre Coasta Golfului era Tarver? Putea

oare să o sune cineva şi să-i spună asta? Nu credea aşa ceva posibil. Chris Shepard nu avea cum să ştie aşa ceva. Oare mai lucra Will Kilmer pe caz? Putea oare fostul poliţist să descopere ceva în ultimul moment? Probabil. Dar mai apoi, motivul pentru care a şters-o Alex putea fi ceva fără nicio legătură cu Tarver, ceva care era chiar mai puternic decât preocuparea ei pentru cazul de faţă. Ce ar putea fi chiar mai important decât asta?

– Stai la nivel! îi spuse el pilotului. Ţine-ne unde suntem!

În timp ce elicopterul încetinea pentru plutire, Kaiser simţea cum disperarea devine mai puternică decât gândirea eficientă. Observase fenomenul de multe ori: oameni din sălile de urgenţă nu puteau face nici cele mai simple conexiuni logice. Nimeni nu era imun, nici veteranii de război, nici astronauţii, nici… Îi suna telefonul.

– Alo? Alo!

– Am găsit coordonatele, domnule. Telefonul este la treizeci şi două de grade, douăzeci şi cinci de minute nord, şi nouăzeci de grade, patru minute…

– Doar spune-mi odată unde e, băiete. Pune o hartă peste numerele alea!

– Deja am făcut asta. E Coachman's Road, lângă Clubul de Yahting din Jackson. Chiar la marginea lacului de acumulare.

– Ross Barnett Reservoir?

– Da, domnule.

– Cumva pe lângă Rose Bluff Drive?

– Da, domnule. Chiar acolo. Şi oricine ar fi posesorul telefonului este foarte aproape de zona respectivă.

– La dracu! S-a dus acasă la cumnatul ei.

– Domnule?

Pilotul se uita la Kaiser, cu ochi întrebători în spatele căştii.

Nepotul ei, se gândi Kaiser furios. *Ce-i asta, un fel de porcărie cu cine are custodia băiatului?* Jamie Fennell era motivul pentru care Alex lucrase la caz de la bun început, atât de mult şi atât de nesăbuit. Dar dacă era vorba despre altceva? Poate puştiul însemna ceva pentru Tarver. Era oare posibil? Ar putea oare Bill Fennell să-l ajute pe Tarver să fugă din ţară? Dacă patologul se îndrepta spre Golf nu putea fi cazul. Dar poate nu se îndrepta spre Golf. Poate altcineva conducea camioneta.

CAPITOLUL 53

Bill Fennell locuia pe malul dinspre sud-vest în Ross Barnett Reservoir, cincizeci de mile pătrate de apă care ar fi putut forma valuri uriaşe ca de ocean într-o furtună cum era cea care se apropia. În ciuda proximităţii faţă de Clubul de Yahting din Jackson, cele mai multe case erau mai vechi decât casele făcute pe bandă rulantă de pe ţărmul de est. Bill rezolvase problema cumpărând patru proprietăţi legate la nord de clubul de yahting, dărâmând casele de pe terenuri şi construindu-şi propria viziune a paradisului noilor îmbogăţiţi.

Alex şi Will erau la mai puţin de cinci minute distanţă de rezultat, conducând repede pe Coachman's Road în Nissanul Titan albastru pe care îl folosea Will în locul Explorer-ului, care se recupera după explozia de la laboratorul de primate. Magnum-ul 357 al lui Will era între ei, şi o puşcă de calibru 12 pe bancheta din spate. Sig-ul împrumutat de Alex era în torpedo, şi mai avea un Smith & Wesson de calibru 38 prins de glezna stângă.

– Ai mai primit mesaje pe telefon? întrebă Will.

– Nu. Sper să nu fi plecat încă. Trebuie sa iasă pe partea asta, nu?

– Nu neapărat. Sunt destul de multe căi de acces în cartier.

– Perfect.

Apele agitate ale lacului de acumulare le apărură în faţă. Will o luă spre sud, îndreptându-se spre bucata de pământ pe care erau clubul de yahting şi casa Fennell.

– Cum vrei să procedezi? întrebă el.

– Îl vom cere pe Jamie frumos, spuse Alex. Apoi îl vom lua de aici. Bill ar trebui să fie arestat pentru crimă înainte să se termine ziua.

– Bill poate fi un tip foarte dificil, spuse Will. Era foarte aproape să ajungă la închisoare pentru că a bătut un tip pe marginea drumului odată. Nervi din cauza condusului.

– Nu ştiam asta. Alex pipăi Magnum-ul cu mâna. Dar eu aş spune că suntem destul de bine pregătiţi pentru orice eventualitate. Indică o poartă înaltă din fier forjat la cincizeci de metri în faţă. Încetineşte.

Will trase maşina în faţa porţii şi se opri.

– Închisă cu lanţuri, spuse Alex arătând cu degetul spre o yală masivă.

Will coborî, se urcă în spatele camionetei, deschise cutia cu scule şi scoase un patent lung. Tăie lanţul cu uşurinţă şi aruncă instrumentul în trusa de scule şi se aşeză iar la volan.

– Eşti bun la casa omului, spuse Alex.

Will o privi lung.

– Înainte să intrăm, dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Care crezi că sunt șansele să pătrundem într-un fel de cursă?

Încercase să nu se concentreze pe o asemenea posibilitate, ci mai degrabă să se pregătească pentru orice s-ar fi întâmplat. Dar acum, Will pusese punctul pe i.

– De asta ești tu aici, spuse ea încet. Dacă știam sigur că e doar Bill, nu aș fi avut nevoie de nimeni să mă ajute.

Will oftă ca un om bătrân care are nevoie de un somn bun.

– Mi-am dat și eu seama de asta.

– Pot intra fără tine, spuse Alex, vorbind serios. Poți să mă aștepți în mașină.

Detectivul își ridică capul spre ea, cu ochii umezi ca ai unui ogar.

– Scumpo, tatăl tău m-a scos din atâtea zone fierbinți la vremea lui că nici nu pot să le număr. Sunt aici acum, pentru că el nu mai poate fi aici. Și voi face exact ce ar face el.

Will băgă camioneta în viteză și înaintă.

– Hai să-l rezolvăm pe băiatul ăsta.

Intră pe poartă și în continuarea aleii care ducea în spatele vilei lui Fennell, o copie exagerată a unei case de pe plantațiile din Louisiana, înaltă, albă, cu coloane albe și o verandă care înconjura toată casa. Se opri când mai aveau încă o sută de metri de casă și parcă în spatele unui șir de copaci.

– E destul de departe, spuse el.

În timp ce oprea motorul, ploaia care amenința de ore bune se năpusti în sfârșit peste pământ ca valuri de soldați mărșăluind în uniforme gri. Primii stropi loviră camioneta ca gloanțele dintr-un pistol cu aer comprimat, ploaia ascunzând clădirea. Prin crăpăturile dintre copaci, Alex reuși să distingă suprafața plumburie a rezervorului. Deschise torpedoul și scoase pistolul Sig-Sauer pe care i-l dăduse Will acum două zile, apoi ieși din mașină și se ascunse în spatele unui stejar. Will venea din urmă cu pușca ținută liber pe lângă piciorul stâng, și cu pistolul strâns în mâna dreaptă. Când ajunse lângă ea, se întoarseră împreună și urmăriră cu atenție casele și împrejurimile în timp ce ploaia le uda leoarcă hainele.

Vila fusese construită cu fața spre lacul de acumulare. Proprietatea de doisprezece acri cuprindea sute de copaci și tufișuri, grădini și mici iazuri peste tot amenajate în stil englezesc. Doar amenajarea peisajului costase mai mult decât toate casele din jur. Spre stânga lor erau terenurile de tenis, spre dreapta o piscină cu un tobogan pentru Jamie.

În fața casei, Alex știa, se întindea un doc pe o bucată întinsă a lacului de acumulare. La capătul docului se afla un garaj pentru bărci al cărui proprietar era Andrew Rusk. O barcă cu motor decapotabilă Carrera, își amintea ea, cu motoare exterioare care puteau să o ducă până la nouăzeci de noduri, ceea ce era aproape ca și cum ai zbura.

– Eu și Jim am făcut asta de nenumărate ori, spuse Will. De mii de ori, pun pariu, dacă mai pui și vizitele la domiciliu.

Coatele jupuite ale lui Alex o usturau de parcă ploaia ar fi fost acidă.

– Ăla e Hummer-ul lui Bill, spuse ea, arătând cu degetul spre o pată gălbuie care se vedea în garajul de la distanță. Are două astfel de mașini.

– Știu, spuse Will. Îl vedeam când îl lăsa pe Jamie la pescuit cu Jim.

– Am uitat că obișnuiai să te duci și tu cu ei câteodată.

Will dădu din cap, apoi începu să meargă de-a lungul terenului.

– Jamie e un băiat bun. Niciodată nu mi-a plăcut de taică-su prea mult. Un nenorocit cu gura mare, dacă mă întrebi pe mine.

– Știi ce cred eu, spuse Alex, imediat în urma lui.

Pe măsură ce casa devenea din ce în ce mai mare, un mârâit prelung traversă spațiul dintre ei doi. Era vocea lui Will, își dădu ea seama, vorbind pe cu totul alt ton.

– Dacă Bill încearcă să ne oprească să-l luăm de aici pe Jamie, spuse el, tu te duci afară și mă aștepți.

– Unchiule Will, tu…

– Taci, fetițo. Detectivul se întoarse spre ea în timp ce mergea, privind-o cu ochii duri și inexpresivi. Nu mă lua pe mine cu prostiile tale de negociator. Tu ieși afară și mă lași pe mine să fac ce trebuie făcut.

Alex nu-l mai auzise niciodată vorbind pe Will în felul în care o făcea acum. Îi vorbea de la o generație distanță. Dar ea înțelegea. Will Kilmer lucrase la omucideri timp de zeci de ani, și știa că un proces pentru crimă ar fi o treabă pe care nu te puteai baza deloc, mai ales dacă acuzatul își putea permite cei mai buni avocați. Pe de altă parte, dacă Bill Fennell murea în confuzia unui scandal în familie, atunci nu ar fi apărut nicio problemă asupra custodiei lui Jamie. Era un raționament inuman, știa – dar poate că era *esențialmente* uman? Oricum, Will avea dreptate într-un fel. Tot ce conta acum era Jamie.

Se mișcau ca umbre prin ploaie. Will mergea mai repede, respirând greu dar nearătând niciun semn că și-ar pierde din ritm. Când erau la mai puțin de douăzeci de metri de vilă, se opriră în spatele unor tufișuri perene.

– Pe scările verandei? întrebă Alex.

Will scutură din cap.

– Încercuiește casa și încearcă să vezi ce se petrece înăuntru.

– Ne despărțim?

– În mod normal aș spune da. Azi? Nu. Când ajungem la colțul din dreapta al casei, urcăm pe verandă ca să ne uităm prin ferestre.

Înaintară din spatele tufișurilor spre partea dreaptă a casei. Will își făcu loc prin gardul gros de sub verandă, apoi se cățără pe balustrada din colț și o așteptă pe Alex. Se mișca cu o agilitate surprinzătoare, își dădu ea seama, cățărându-se în spatele lui.

Prin prima fereastră văzură doar o cameră goală. Se deplasară încet pe marginea peretelui spre fereastra imediat următoare. Din nou nu văzură nimic.

– Mâinile sus, spuse o voce autoritară din spatele lor. Îndrept o pușcă de doisprezece spre voi.

Sufletul lui Alex fu cuprins de întuneric complet.

– Stați cu fața la perete, și aruncați armele peste balustradă. Toate armele.

– De unde a apărut? șopti Will din stânga.

– Dinspre gardul viu, își dădu ea seama. Aștepta în spatele gardului.

Will se întoarse pe jumătate și spuse pe o voce dură:

– Ascultă-mă, Bill Fennell. Ești deja până la gât în căcat. Chiar nu vrei să…

– Nu e Bill, îi spuse Alex.

Will se uită peste umăr, apoi închise ochii și scutură din cap.

Alex trebuia să admire strategia doctorului Tarver. Trimisese „mesajul de la Jamie," apoi așteptase în spatele gardului viu dinspre verandă pentru răspuns. Simplu și genial, din moment ce nu putea fi prins în casă chiar dacă veneau aici o armată de agenți SWAT. Dar nicio astfel de armată nu venea. Întrebarea care se punea era de ce venise de fapt doctorul Tarver aici?

– Nu încerca să faci pe eroul, partenere, spuse doctorul. Cavalerismul costă mult, și dumneata ai trecut de mult de vârsta în care îți poți permite așa ceva. Tarver făcu un pas spre dreapta. Am o poză cu dumneata pe telefonul meu mobil, tataie. Dormi destul de profund după câteva beri.

Will mormăi ceva ininteligibil.

– Iar tu, Agent Alex. Îți aduci aminte ce înseamnă să fii pocnită cu alice, nu-i așa?

Partea dreaptă a feței începu să o gâdile. Îl simțea pe Will într-o stare de tensiune lângă ea, ca o pisică pe cale să sară. Își închise ochii și încercă să se apropie de el prin puterea minții. *Nu încerca nimic…nu poți face față unui glonț, nici măcar unui pistol cu alice.*

– Aruncați pistoalele alea peste balustradă, urlă la ei Tarver din nou. Acum!

– Unde e Jamie? întrebă Alex, aruncând Sig-ul peste umăr.

– O să vezi.

– Dumnezeule, sper să fie în viață…

– Te iubesc, fetiță, se auzi cel mai ușor suspin în spatele ei.

Fetiță? În felul acesta își alinta Will fiica, înainte să moară în…

Într-o singură mișcare, Will aruncă pușca peste umăr și se învârti pe lângă Alex cu toată viteza pe care o putea avea un bătrân de șaptezeci de ani. Trase din pistol în timp ce se rotea, încercând să-l dezorienteze pe Tarver cât de mult putea în timp ce îi asigura lui Alex încă o șansă. Mâna ei era foarte aproape de pistolul de calibru 38 de la gleznă când bubuitul ca de artilerie al puștii acoperi sunetul pistolului lui Will. Sunetul o aruncă înapoi în evenimentul de la sediul Federal Reserve, când un om disperat îl spulberase pe cel mai bun prieten al ei și jumătate din față în câteva secunde. Când reuși să pună mâna pe pistol, gura fumegândă a puștii doctorului Tarver era la numai câteva picioare de ochii ei.

– Ar fi chiar păcat să distrugem și cealaltă jumătate, spuse el.

Mișcându-și doar ochii, Alex privi în dreapta ei.

Will zăcea într-o baltă de sânge care se răspândise sub el. Câteva răni colțuroase lăsau să se vadă bucăți albe de os din omoplat. Una dintre găuri era chiar deasupra coloanei.

– Aaahhh, gemu Alex, cu ochii în lacrimi. Nenorocitule!

– El și-a ales soarta, spuse doctorul Tarver. Un om curajos.

A murit cum a murit și tati, spuse vocea de fetiță din ea.

– Poftim? întrebă doctorul Tarver, smucindu-i din mână pistolul.

Oare vorbise tare?

– Intră în casă, îi ordonă Tarver. Mergi!

Alex voia să treacă peste corpul lui Will, dar Tarver scutură din cap și îi arătă partea din față a casei, partea dinspre lacul de acumulare. În timp ce mergea, se uită îndelung spre doc, gândindu-se dacă barca era legată acolo sau nu. Bill lăsa de multe ori cheia acolo. Dacă ar putea să îl scoată pe Jamie din casă…apoi să ajungă la garajul pentru bărci…

Partea din față a verandei era acoperită. Deschise ușa zonei protejate, intră, și se opri în fața ușii de chiparos care ducea spre clădirea principală. Oare ce coșmar se afla de cealaltă parte?

– Intră, spuse dr. Tarver.

Întoarse mânerul și împinse ușa.

Bill Fennell stătea întins la baza unei scări interioare. Picioarele lui lungi făceau unghiuri ciudate, iar gura lui era deschisă și părea rigidă. În timp ce Alex încerca să observe cât mai mult din cameră, încercând disperată să dea de Jamie, simți cum țeava puștii o înghiontește între umeri făcând-o să înainteze.

– De ce l-ai omorât?

– Nu e mort, spuse doctorul Tarver. E sedat.

Adevărat sau fals?

– Unde e Jamie?

Tarver indică cu pușca înspre coridorul care conducea spre spatele casei.

– Pe acolo.

O amorțeală paralizantă se făcu simțită în abdomen. Și se întindea tot mai sus foarte repede.

– Mă duci la Jamie?

Un zâmbet reprobator în barba cenușie.

– Dar nu ai venit aici pentru o reuniune.

O gâdilau palmele.

– Deschide camera cu mașina de spălat.

Își făcu curaj să înfrunte cele mai mari atrocități, apoi deschise ușa. Jamie era ghemuit deasupra mașinii de spălat holbându-se la două lucruri sub formă de spirală pe podea. Îi luă lui Alex un moment până își dădu seama despre ce e vorba. Șerpii erau groși și scurți, cu capete triangulare și guri ascuțite. Mocasini de apă.

– Mătușă Alex! plânse Jamie cu ochii scânteind. Ai venit!

Se forță să rânjească de parcă totul ar fi bine acum.

– Sigur că am venit, prietene. Se întoarse spre Tarver și șuieră:

– Sadicule.

Tarver chicoti.

– Băiatul e bine. Vezi cutiile alea?

Îi făcu semn spre două valize rezistente la apă pe partea ferită de şerpi. Valize pelican, se gândi Alex. Genul de instrument pe care îl folosesc inginerii pentru a transporta echipamente scumpe. Valiza cea mare era galbenă strălucitoare, cealaltă albă.

– Vreau să le duci în faţa casei, spuse Tarver. Mişcă-te.

– Vin înapoi Jamie, promise Alex.

Jamie dădu din cap complet asigurat, dar ochii lui se întoarseră repede la şerpii de pe podea. Valizele erau prea grele pentru Alex. În timp ce se retrăgea cu ele, văzu cum dr. Tarver ridică unul dintre sacii cu sfoară şi îi deschide. Poate că o să-şi bage şerpii în sac măcar o vreme.

Dându-şi seama că Tarver nu ieşise după ea în camera din faţă, dădu drumul valizelor şi se grăbi spre dulapul de arme al lui Bill. În spatele acelor uşi erau o mulţime de arme de foc, dar erau închise bine. Încerca să spargă încuietoarea când intră Tarver trăgându-l după el pe Jamie. Jamie ţipa cu vocea ascuţită a unui copil de zece ani.

– Mătuşa mea Alex o să-ţi rupă capul, maimuţoi nenorocit.

Tarver îl pocni pe copil în cap, trântindu-l la pământ. Ţipătul lui Jamie încetă.

Unde e puşca? se întrebă Alex.

Tarver se îndreptă spre o bibliotecă, întinse mâna spre unul din rafturile de mai sus şi luă un pistol automat pe care Alex îl recunoscu ca fiind Beretta din colecţia lui Bill. Apoi scoase Sig-ul lui Alex de la spate.

– De ce faci asta? întrebă ea. De ce nu ai plecat pur şi simplu cât timp mai aveai o şansă?

Tarver îi răspunse cu un zâmbet scurt.

– Azi intru într-o nouă viaţă. Dispar într-o altă identitate. Şi te-aş fi lăsat bucuros să trăieşti până la adânci bătrâneţi. Dar mi-e teamă că s-ar putea să ai vreo idee despre drumul pe care l-am apucat spre noua mea viaţă. Poate nu ştii acum că poţi face această legătură, dar o poţi face. Iar dacă te las în viaţă, într-un final ţi-ai aduce aminte.

Cu cea mai naturală dintre mişcări, dr. Tarver se întoarse şi-l împuşcă în cap pe Bill Fennell cu Sig-ul lui Alex.

Aceasta sări în spate din cauza şocului, dar nu avu prea mult timp să se preocupe de Bill pentru că Jamie începuse să se mişte pe podea. Dacă şi-ar sălta capul ar vedea faţă distrusă a tatălui său. Se mişcă sub imboldul unui impuls subit şi îl acoperi pe Jamie cu corpul ei.

– Perfect, spuse Tarver. Cum ţi se pare ceva de felul următor? Nu puteai să mai trăieşti niciun minut cu ideea că nepotul tău era sub puterea cumnatului tău. Ai venit să îl salvezi, Fennell a opus rezistenţă, deci l-ai împuşcat. Din păcate, copilul a murit şi el în timpul schimbului de focuri, cred că Biroul ar vrea ca investigaţia să fie închisă cât mai repede.

– Te rog, spuse Alex cu o faţă lipsită de emoţie. Omoară-mă pe mine, dar lasă-l pe el în viaţă.

Tarver scutură din cap.

– Nu poate supravieţui să le spună prietenilor tăi de la Birou că a avut doi străini oaspeţi noaptea precedentă.

Alex clipi uimită. Doi?

– Fratele meu Judah.

Alex medită asupra acestui aspect.

– Deci el conduce camioneta? Cea cu barca?

Tarver zâmbi.

– Puţin machiaj poate face minuni. La revedere, Alexandra. Ai purtat o vânătoare pe cinste.

Mută Beretta în mâna stângă, apoi se dădu în spate, mişcând Beretta din stânga în dreapta de parcă era în căutarea unui punct bun pentru ţintă. Un instinct năvăli peste Alex forţând-o parcă să îl ridice pe Jamie şi să fugă. Ştia că nu va reuşi să facă nimic dar nu era oare mai bine dacă murea încercând? Beretta se stabiliză în timp ce Tarver puse degetul pe trăgaci. Cel puţin Jamie era inconştient acum spre sfârşit. Forţându-şi braţele sub el, se chinui să-i ridice corpul flasc. Nu se auzi nicio împuşcătură.

De ce nu a tras? se întrebă ea.

Dr. Tarver îşi ridică fruntea de parcă încerca să distingă un sunet îndepărtat în zgomotul furtunii de afară. Alex se trezi şi ea ascultând, la început în van, dar apoi… auzi sunetul continuu al elicelor profilat pe cel al ploii, şi ştiu că minunatul Bell 430 al lui John Kaiser cobora deasupra vilei ca forţele aeriene într-un sătuc asediat din Vietnam.

– Planul tău nu va mai funcţiona acum, doctore, spuse ea pe tonul calm al unui negociator de crize cu ostatici care nu avea nimic personal de disputat într-o confruntare. Nu mai ai cum să spui povestea asta acum, indiferent ce faci. Faptul că eşti aici duce totul la dracu.

Tarver înaintă spre ea şi-i puse puşca la tâmplă. În mod clar nu era convins. Dacă o împuşca acum, se gândea Alex, apoi reuşea cumva să scape în furtună, povestea lui despre tragedia casnică putea fi încă destul de credibilă la sediul FBI. Dar avea în timp un duşman, în timp şi în oamenii care se adunau afară.

Beretta o pocni în faţa cu o putere uluitoare. Se prăbuşi peste Jamie. Urme de paşi se auziră din ce în ce mai puternic, apoi mai încet. dr. Tarver o smuci din nou în picioare. Pe măsură ce îşi recăpăta vederea, văzu că el avea un colac de sfoară şi o rolă de bandă adezivă. Rucsacul îi stătea lângă picioare.

– Afară sunt echipaje SWAT de la FBI, spuse Alex. Nici cele mai fierbinţi rugăciuni nu te pot ajuta să mai scapi.

Tarver tăie o bucată de funie, îi legă lui Jamie picioarele unul de celălalt, apoi îl legă de piciorul canapelei din apropiere.

– Spune-mi cine conduce tot?

– Eu sunt negociatorul. Vorbeşte cu mine.

O pocni din nou, de data asta pe puntea nasului. Un izvor de sânge îi năpădi peste buze şi bărbie. Scuipând sânge, îşi scoase telefonul celular din buzunar şi i-l întinse.

– Apasă patru pentru apel rapid. John Kaiser.

Dr. Tarver rupse nişte bandă adezivă şi-i legă încheieturile de parcă ar fi făcut asta în fiecare zi. Apoi băgă telefonul ei în buzunar şi scoase propriul lui telefon din celălalt. Apăsă un buton şi aşteptă. Alex îngenunche şi-l strânse în braţe pe Jamie cât de bine putu. Bătaia elicelor se diminuase dar o putea auzi încă din spatele casei. Oare aterizase Kaiser între terenurile de tenis şi piscină? Se ruga ca agenţii SWAT să se fi împrăştiat deja pe toată proprietatea.

– Edward? spuse Tarver în telefonul mobil. Cât de aproape eşti?... Zece minute sau mai puţin. Stai la înălţime până îţi dau poziţia finală… Bine.

Înălţime? se gândi Alex. *Are şi Tarver un elicopter pregătit?*

Acum Tarver scoase telefonul lui Alex, deschise clapeta şi apăsă un buton.

– Vorbesc cu Agentul Kaiser? Bine. Acestea sunt cerinţele mele. Vreau un Suburban de FBI cu geamurile fumurii în spatele casei. Adică pe partea unde este acum elicopterul vostru. Vreau o Cessna Citation, cu suficient combustibil aşteptându-mă la Aeroportul din Madison County. Accept şi un pilot FBI. Nu încercaţi să mă blocaţi în timp ce vreau să plec. Nu încercaţi să schimbaţi agenţi FBI cu ostaticii mei. Suburban-ul trebuie să fie aici în douăzeci de minute sau mai puţin. Încetează cu vorbitul, Agent Kaiser, nu ai ce să-mi spui… Nu, nu am de gând să fac nicio ameninţare. Ascultă-mă foarte atent, şi vei vedea şi de ce. Când se va deschide uşa din spate să nu trageţi. Copilul lui Fennell va fi în faţa mea. Ţineţi minte, douăzeci de minute pentru Suburban.

Tarver închise telefonul şi îl vârî adânc în buzunar. Apoi apucă puşca lui Bill Fennell din spatele canapelei şi trase în podea.

Jamie se ghemui în pieptul lui Alex când arma bubui.

Tarver prinse cadavrul lui Bill de glezne şi-l trase în spatele casei. Alex se târî până la canapea, îşi vârî mâinile sub ea şi se ridică cu toată puterea. Auzi uşa din spate deschizându-se, apoi un mormăit greu care îi spuse că Tarver se chinuia să ridice cadavrul lui Bill Fennell, o performanţă greu de atins cu greutate moartă.

– Încearcă să forţezi funiile! îi spuse ea lui Jamie. Grăbeşte-te.

Auzi un alt mormăit, de data asta ca sunetul emis de un aruncător de baseball încercând să facă o aruncare eroică, iar apoi uşa din spate se închise. Jamie aproape că reuşise să se elibereze din funii când Tarver reveni în cameră. Alex scutură din cap, iar Jamie se întinse la loc pe podea.

– Vezi de ce nu fac ameninţări? spuse Tarver în telefonul mobil. Băiatul este următorul, Kaiser. Mai ai nouăsprezece minute la dispoziţie.

Alex văzu că adusese un cearşaf din camera de rufe, unul dintre cearşafurile egiptene de cea mai bună calitate ale lui Grace. Tarver îl desfăcu, apoi luă o foarfecă din buzunar şi tăie două găuri ca pentru ochii unui costum de fantomă în centrul cearceafului de culoare crem.

– Ce faci? întrebă Jamie de pe podea. Faci un costum de Haloween?

Tarver râse.

– Aşa e, băiete. Şi o să-l sperie şi pe dracu din unii oameni.

Se apleca şi tăie funia care îl lega pe Jamie de piciorul canapelei, apoi tăie o bucată mai lungă şi îl legă pe Jamie de corpul lui în jurul taliei.

– Te rog, nu face asta, doctore, imploră Alex. Trimite-l pe Jamie afară. Merg eu cu tine unde vrei. Poţi să mă foloseşti pe mine ca scut.

Era ca şi cum ar fi vorbit cu o statuie.

– Pune-mi rucsacul, îi spuse Tarver lui Alex, arătând cu degetul spre rucsacul Kelty albastru de pe podea.

– Acolo sunt şerpii, spuse Alex încet.

– Nu doar şerpii sunt acolo, spuse Tarver tăind banda adezivă de pe mâinile lui Alex.

Aceasta ezită, se asigură că sacul era bine închis, apoi i-l puse doctorului pe umăr cu atenţie. Sacul era greu, dar spre uşurarea ei nu simţi în el niciun fel de mişcare.

– Pregăteşte-te să cari valizele alea, spuse Tarver, cu ochii pe uşa din faţă. Ambele.

Alex îşi dădu atunci seama că Tarver făcuse acele cerinţe doar pentru a-i pune pe Kaiser şi oamenii lui în cea mai proastă situaţie tactică. La momentul acesta ei probabil că împânziseră zona pentru a acoperi cei câţiva metri de verandă între uşa din spate şi locul unde va veni Suburban-ul peste cincisprezece minute. Repetau pentru o scenă care nu avea să se joace niciodată. Şi făceau asta pe partea opusă a casei.

Doctorul Tarver îl ridică pe Jamie ca şi cum ar fi ridicat o pungă de cumpărături, apoi trase cearşaful peste ei. Alex nu mai putea să-şi dea seama unde se termina doctorul Tarver şi unde începea Jamie.

– Mergem la garajul de bărci, spuse Tarver pe o voce uşor atenuată. Ascultă ce-ţi spun, Alex. Dacă scapi vreuna dintre valize îl împuşc în cap. Spune-i unde e pistolul, Jamie.

Alex văzu ceva mişcându-se sub cearşaf.

– Sub bărbie, răspunse o voce slabă.

– Tu mergi în faţa noastră. Dacă sari de pe doc, o să-l împuşc. Ştiu că nu prea sunt şanse să îl abandonezi, dar oamenii tind să ia decizii nebuneşti în condiţii de stres. Îl ţii minte pe prietenul tău cărunt de pe verandă?

Alex nu avea să îl uite niciodată. Ridică valizele masive.

Pe măsură ce doctorul Tarver se îndrepta spre clanţa uşii, telefonul lui Alex sună sub cearşaf. Văzu mişcare, apoi Tarver spuse:

– Bănuiesc că mă suni să-mi spui că toate cerinţele mele vor fi îndeplinite cât de repede posibil, deci nu trebuie să-mi spui nimic. Sunt cu ochii pe ceas. La revedere. Deschise uşa şi îi făcu semn lui Alex să iasă prima. Direct la garajul de bărci.

– Dacă răreşti pasul, Jamie e mort.

Alex porni pe iarbă, înaintând în ploaie. Încercă să distingă agenţi SWAT printre tufişuri şi copaci, dar nu văzu nimic. Dădu să se uite înapoi, dar Tarver strigă:

– Mai repede.

Aproape că fugea acum. Kaiser probabil că intrase în panică. Eldon Tarver schimbase complet balanța de putere tactică. Întăririle nu ar fi putut să ajungă încă, deci Kaiser era limitat la agenții cu care venise în elicopter. Probabil că pusese unul sau doi și pe partea asta a casei, dar nu mai mult. Chiar acum, ar putea descrie incredibila paradă a unei femei încărcată cu bagaje care conduce o fantomă spre lac.

Ajunsese pe doc acum. Impactul picioarelor ei revenea cu ecou dinspre valurile de sub lemn, în ciuda șuieratului ploii. Cu excepția unei greșeli a vreunui lunetist nervos, ar ajunge cu toții la garaj în viață. dr. Tarver dovedise deja că poate ucide fără să ezite și chiar dacă Kaiser ar fi crezut că unul dintre oamenii lui are calități de bun trăgător, nu i-ar da ordinul să o facă. Din punctul lui de vedere, dr. Kaiser nu avea unde să fugă. Cincizeci de mile pătrate de apă păreau a fi destul de mult de parcurs pentru un om într-o barcă cu motor, din moment ce tu aveai la dispoziție un Bell 430 plin cu agenți SWAT la dispoziția ta.

– Mișcă-ți fundul! urlă Tarver din spatele ei.

Alex auzi cum sună telefonul mobil, dar dr. Tarver nu răspunse. Una dintre primele fraze pe care le rostise Tarver continua să-i revină în minte: Stai la înălțime până îți dau eu poziția finală. Cine putea veni să-l salveze pe Tarver prin aer? Un serviciu secret străin? Ar fi un act de război.

– Deschide ușa! urlă Tarver.

Ajunsese la garaj. Alex împinse prin ușă într-un întuneric fetid. Carrera albă strălucitoare fusese deja lăsată la apă. Se clătina pe valuri sub pereții umezi.

– Încarcă valizele la pupa! urlă Tarver. Mai repede!

Alex așeză valiza jos și coborî cu atenție în barcă. Depozită valiza albă lângă motoarele externe.

– Acum și cealaltă!

Ieși din nou afară și luă valiza galbenă. În timp ce o așeza, se gândea la cât de bine plănuită fusese fuga doctorului. Valizele rezistente la apă fuseseră comandate cu mult timp înainte, în așteptarea unei ocazii de genul acesteia. Chiar și dacă valiza Pelican ar fi căzut în apă, ar fi plutit în ciuda masivității, iar galbenul și albul ar fi vizibile de la o înălțime foarte mare.

– Mișcă-te în cală, ordonă Tarver încă sub cearșaf cu Jamie.

Alex dădu jos rucsacul, apoi înaintă spre zona capitonată pe care oamenii de obicei beau bere sau fac plajă în timp ce alții fac schi nautic. De sub cearșaf apăru o mână care îi smuci una dintre încheieturi peste cealaltă.

– Ține-le împreunate.

Două secunde mai târziu, îi cuprinse încheieturile cu o bucată de bandă adezivă. Odată legate, se folosi de ambele mâini și i le înfășură atât de strâns că pentru un moment crezu că-i vor amorți.

Celularul suna din nou.

De data asta Tarver răspunse.

– Schimbare de plan, Kaiser. Merg în croazieră. Dacă elicopterul vostru se apropie la trei sute de metri de barcă îl ucid pe copil fără ezitare.

Încă sub cearșaf, doctorul Tarver se puse în spatele volanului și porni motoarele masive ale Carrerei. Întreaga ambarcațiune se cutremură sub puterea lor. Cearșaful acoperea acceleratorul, barca înainta, câștigând treptat viteză pe măsură ce ieșea din garaj în ploaia aspră…

Barca se cutremura din cauza valurilor care se izbeau de cală, dar motoarele câștigau putere, ambarcațiunea începuse să sară ager din creastă în creastă. Alex încerca să gândească rațional, dar nu putea să mai spere. Kaiser probabil credea că Tarver face o greșeală fatală. Alex știa mai bine. Era un elicopter pe undeva, așteptând să intre în picaj și să-l ducă pe doctor spre libertate. Ar fi vrut să-i semnalizeze lui Kaiser – trebuie să fi fost un sniper care o urmărea printr-o lunetă – dar Tarver se uita fix la ea prin găurile din cearșaf.

Se așeză cât putu de firesc cu fața spre parbriz și se ghemui de parcă s-ar fi protejat de ploaie. Văzu elicopterul ridicându-se deasupra casei lui Fennell. Se ridică din ce în ce mai mult, apoi se stabiliză și începu să urmărească barca de la distanța sigură de șase sute de metri.

Când doctorul Tarver se întoarse după ce se uitase la elicopterul urmăritor, Alex se îndreptă în direcția acestuia, apoi își ridică mâna spre cer rotind dintr-un deget pentru a indica mișcarea unei elice. Se rugă ca un sniper să o urmărească printr-un telescop, dar chiar și dacă o urmărea cineva, care ar fi fost șansele ca semnalul ei să fie înțeles corect? Probabil că se vor fi gândit că cere ajutor din partea elicopterului.

Doctorul Tarver o ținea spre o mică insulă aflată la câteva sute de metri de țărm. De doar patruzeci de metri lungime, era puternic împădurită. Alex își aduse aminte că pescuise acolo odată, cu Jamie și cu tatăl lui. Ar putea ascunde un elicopter?

Tarver forță acceleratorul, iar barca începu să capete viteză mai mult în aer decât în apă. Când mica insulă era fix în față, viră la tribord, încercui până în zona cea mai îndepărtată și trase sub niște copaci.

– Jos! urlă el, dând la o parte cearșaful și îndreptând pistolul spre Alex. Acum!

Alex se supuse. Curând auzi zgomotul elicopterului FBI deasupra motoarelor tăcute ale Carrerei. Kaiser venea din ce în ce mai aproape. Știa ca este măcinat între dorința de a sta deoparte de dragul siguranței și frică de faptul că doctorul Tarver ar putea să își ucidă ostaticii în timp ce el ar fi stat degeaba. Zgomotul elicei se intensifică. Alex nu reuși să distingă nimic prin crengile de deasupra ei, dar știa că Kaiser se apropie. Telefonul începu să sune.

– Stai jos! urlă Tarver.

Alex se întinse între scaunele bărcii. Un moment mai târziu, două zgomote de pistol îi bubuiră în urechi. Îngrozită de frică pentru Jamie privi în sus și văzu că Tarver trase un al treilea foc în apa agitată de lângă barcă.

Ce dracu face?

Doctorul Tarver îngenunche și deschise un compartiment lung și strâmt în puntea vasului. Fusese pus acolo pentru a depozita schiuri, dar Tarver scoase de acolo o pușcă de calibru mare. După ornamentul gravat de pe mâner, Alex o recunoscu a fi o altă armă din colecția cumnatului ei mort.

Ce se întâmplă imediat avu caracterul inevitabil al coşmarurilor. Elicopterul FBI-ului apăru la o sută de metri de barcă. dr. Tarver zâmbi, apoi sări ca un vânător care iese dintr-un adăpost de vânătoare şi trase cinci focuri succesive.

Din turbinele Bell-ului începură să iasă nori groşi de fum chiar înainte să fie tras şi ultimul foc. Elicopterul începu să vireze sălbatic prin aer. Alex auzi o explozie, iar apoi elicopterul începu să cadă spre apă. Elicele încă se învârteau; pilotul folosea energia acumulată pentru a atinge suprafaţa apei fără să rupă spinările agenţilor dinăuntru.

– E prea rapid, murmură Alex, închipuindu-şi-l pe Kaiser cum îşi pune centura de siguranţă în aeronava sortită pieirii. Dumnezeule!

Elicopterul lovi valurile cu botul, trimiţând o coloană de apă prin aer. Din fericire, nu se mai auziră şi alte explozii. Alex se ridică în picioare pentru a vedea dacă sunt ceva supravieţuitori, dar fu trântită la podea când Carrera porni în viteză dintre copaci. Tarver avea celularul în mână şi ţipa să acopere zgomotul motoarelor.

– E o insulă chiar la est de locul de întâlnire. E mică şi rectangulară. E un elicopter prăbuşit pe una dintre margini. Eu voi fi pe cealaltă. Să nu vă apropiaţi de elicopter.

Tarver făcu înconjurul insulei şi acum pluteau cu barca în partea opusă vântului. Insula îi proteja de vânt, dar ploaia încă biciuia faţa lui Alex în timp ce se uita căutătoare pe cerul întunecat. Jamie se ghemuise pe punte, ţinându-şi mâinile la urechi de parcă s-ar fi temut că nebunul de care era legat va începe iar să tragă cu arma. Alex căuta orice care i-ar fi fost de ajutor să taie funiile care îi uneau pe cei doi. Jamie era un înotător excepţional, şi nu ar fi ezitat să îl arunce peste bord dacă ar fi putut. Dar nu vedea niciun fel de lamă nicăieri.

Zgomotul elicelor se făcu din nou auzit. Îngheţă. Era oare complicele lui Tarver? Sau reuşise Kaiser să cheme întăriri? Patrula autostrăzilor şi DEA mai mult ca sigur aveau elicoptere în Jackson, să nu mai vorbim de departamentele şerifilor din ţinuturile învecinate. Putea să audă elicopterul coborând prin cerul întunecat, dar indiferent cât ar fi încercat, nu reuşi să-l vadă. Zgomotul elicei se transformă într-un huruit infernal, iar apoi un grup de lumini străluciră la cincizeci de metri deasupra. Nu era de mirare că nu văzuse maşinăria. Era gri spre negru, aproape nu se putea distinge de cerul înnorat. În timp ce urmărea cum coboară elicopterul, îşi pierdu şi ultima speranţă. dr. Tarver vorbea cu pilotul ghidându-l cu atenţie.

Curentul făcut de elice o trânti la podea, iar electricitatea statică pocnea în jurul bărcii. În timp ce dr. Tarver zbiera deasupra zgomotului, Alex îşi dădu seama de ce nu tăiase nici până acum funiile care îl legau de Jamie. Cu FBI-ul atât de aproape, nu era suficient doar să scapi. Tarver avea nevoie de o garanţie că va supravieţui.

Jamie era această garanţie.

CAPITOLUL 54

Elicopterul gri plutea deasupra bărcii cu motor în ploaie, atât de jos încât valurile îi atingeau marginea. O uşă imensă se dădu în spate, deschizând un spaţiu suficient de mare că o întreagă trupă de soldaţi ar fi putut năvăli prin ea. La semnalul doctorului Tarver, un negru sări din elicopter în barcă.

– Încărcaţi valizele! urlă doctorul, arătând valizele Pelican de la pupa.

În timp ce nou-venitul se repezi în spatele bărcii, Tarver reteză funia care îl lega de Jamie, apoi înfăşură capătul care era încă legat de talia lui Jamie de două ori în jurul braţului formând ceva ca o lesă. Alex se ridică în picioare, aşteptând o şansă pentru a face ceva, orice. Tarver înghesui pistolul la curea, apoi trase afară puşca de mare calibru din compartimentul pentru schiuri şi o aruncă în elicopter.

Negrul încărcase deja o valiză şi se îndrepta spre cealaltă. dr. Tarver îl ridică pe Jamie în braţul său îndoit, apoi îşi puse piciorul drept pe marginea bărcii şi se pregăti să-l arunce şi pe Jamie în elicopterul asurzitor.

– Mătuşă Alex! ţipă Jamie, cu faţa albă de groază. Nu-i lăsa să mă ia!

În timp ce Jamie se zbătea împotriva lui Tarver, Alex fandă în faţă şi se întinse spre pistolul de la spatele lui Tarver. Degetele atinseră patul pistolului...

Apoi se uită de pe punte, cu partea dreaptă a feţei amorţită. Văzu în ceaţă imaginea unui negru holbându-se la ea cu un pistol în mână. Fiind sigur că nu are cum să riposteze, omul mai făcu două drumuri pe pupa. În timp ce trecea peste Alex pentru ultima oară, cu rucsacul în mână, ea se chinui să se sprijine pe un cot, apoi pe genunchi. În timp ce se uita peste marginea bărcii, îl văzu pe Tarver rânjind din elicopter în timp ce negrul se asigura că valizele sunt puse bine înăuntru.

Jamie nu se vedea nicăieri.

Când doctorul Tarver se întoarse pentru a-l ajuta pe negru să încarce valizele, Alex îl văzu pe pilotul elicopterului, şi i se tăie respiraţia. Era bărbatul cu păr cenuşiu care îl vizitase pe Tarver la clinică ieri. În acea clipă îşi dădu seama că era ofiţerul de armată pe care îl văzuse lângă Tarver şi o blondă, în fotografia de la VCP din biroul doctorului. Apoi îl văzu pe Jamie prins în centura de siguranţă în spatele pilotului, cu faţa ca o mască a durerii. Alex văzu ochii îngroziţi ai lui Grace pe patul de moarte, murind cu ştiinţa că îşi lasă copilul în mâna unui monstru.

Alex se uită înnebunită prin barcă, dar dr. Tarver nu-i lăsase nimic, nici măcar un pistol de avertizare, sau vreun topor. Luase chiar şi cheia cu el. Când elicopterul se va ridica spre cer, va fi lăsată de izbelişte în furtuna dezlănţuită, iar Jamie urma să fie pierdut pentru totdeauna. Urlă din străfundul fiinţei un ţipăt de eşec complet şi dezolare.

De parcă ar fi primit un semnal, elicopterul îşi lăsă botul în jos şi începu să urce. Şase, doisprezece, douăzeci de metri. În timp ce se ridica, pilotul ţinu în permanenţă uşa deschisă cu faţa spre barcă, iar Alex văzu curând şi de ce. Doctorul Tarver apucase puşca şi îngenunchea acum în faţa uşii, ţintind pieptul ei. O parte ancestrală a creierului ei urlă *La podea!* Cu toate astea, corpul îi rămase nemişcat. Dacă nu putea duce la îndeplinire promisiunea pe care i-o făcuse lui Grace, ce mai conta viaţa ei? Avea să îl urmărească pe Jamie în timp ce dispărea, indiferent care ar fi costurile. Iar dacă Grace o va trage la raspundere pe o altă lume, putea spune că măcar făcuse acest lucru.

Aşteptând scânteia puştii, văzu ceva alb ceţos lăsându-se pe faţa doctorului Tarver. Cearşaful? Nu, acela zăcea uitat undeva la bord în spatele ei. Apoi îl văzu pe Jamie, faţa lui lângă albul vălurind. Îşi aruncase mâinile în jurul gâtului doctorului Tarver. În timp ce negrul apăru în uşă cu mâinile întinse după Jamie, unul dintre braţele acelea micuţe smuci de ceva rigid.

O sfoară. Alex înţelese. *Rucsacul!*

Tarver începu să dea din mâini disperat, iar puşca îi căzu pe uşă. Doctorul arăta precum o sperietoare sucită în toate părţile de un păpuşar nebun. Se balansă înspre cabină smucindu-se spre pilot. Elicopterul încetă să urce şi începu să se clatine sălbatic în aer. La douăzeci şi ceva de metri deasupra lacului, elicopterul se roti într-un unghi de 360 de grade. În momentul în care uşa reveni în poziţia iniţială, una dintre valizele Pelican zbură afară, urmată de bărbatul negru. Făcu două tumbe prin aer, apoi pocni suprafaţa agitată a lacului.

Când elicopterul reveni a doua oară, Alex îl văzu din nou pe doctorul Tarver în uşă. Prinse rucsacul cu ambele mâini şi îl smulse violent de la gâtul lui. De obraji avea prinsă o bandă lungă de funie neagră. În curând îşi dădu seama că era unul dintre mocasini, prins de doctor cu colţii lui de cinci centimetri. Tarver smulse şarpele de pe faţă şi-l aruncă în aer. Şarpele negru părea să stea suspendat în aer, învârtindu-se violent, apoi căzu.

Pe măsură ce doctorul Tarver se întoarse înăuntru, elicopterul coborî cinci metri, iar Jamie zbură pe uşă ca dintr-un tun. Alex urlă îngrozită, dar în timp ce Jamie cădea îşi dădu seama că era o cădere controlată. Nu făcea mişcările disperate ale bărbatului care căzuse mai devreme. Cădea cu faţa în jos, ca un înotător care îşi ia zborul de pe o trambulină. Căzu cam la şaptezeci de metri de barcă, iar Alex îl pierdu din vedere între valuri.

Sări în spatele volanului, apoi îşi aduse aminte că doctorul Tarver luase cheia cu el. Pocnind marginea bărcii cu mâinile legate, fugi spre pupa. Speranţa o cuprinse. Pe una din părţile vasului era un motor de urgenţă. Bill îl folosise pentru a încercui fără prea mare zgomot locurile unde era concentrat mai mult peşte. Nişte mânere laterale permiteau ca motorul să fie scos din apă atunci când nu era folosit. Două cabluri îl conectau la o baterie de la pupa. Alex se uită înspre locul unde căzuse Jamie, şi unde se îndrepta elicopterul în picaj. Primul gând pe care îl avu fu Jamie, dar apoi se gândi că motivaţia celor din elicopter era valiza care căzuse.

Pipăi în jurul motorului până găsi butonul de pornire. Apoi ridică de mânere pentru ca motorul să iasă din apă şi să se fixeze chiar pe marginea bărcii. Ştia că poate conduce barca cu mâinile legate, dar urma să nu fie de niciun folos când ajungea la Jamie. Când apăsă butonul de pornire, elicea dispăru imediat într-o ceaţă negricioasă. Îşi ţinea mâinile legate deasupra elicei care vâjâia şi-şi trase braţele cât putu de tare trăgând bine de banda adezivă. Cu fiecare atom din corpul ei într-o stare de rebeliune instinctuală, îşi lăsă mâinile deasupra marginii elicei.

Timpanele îi fură inundate de rupturile scâncite similare cu ale unui Weed Eater, iar aerul fu umplut de un abur roşiatic. Se rostogoli pe punte. Forţa elicei îi aruncase mâinile în figură, aruncând-o în spate. Dar când se uită la încheieturile ei însângerate văzu că doar o mică bucată de bandă rămăsese neatinsă. Trăgându-şi mâinile cât putea de mult una de cealaltă, se ridică în picioare şi împinse motorul în apă.

Barca se mişcă încet înainte. Alex sări în spatele volanului şi se orientă spre locul unde credea că se aruncase Jamie. Mâna stângă era acoperită de sânge. Elicea tăiase bine în încheietură, mâncând vene şi dând la iveală un os alb strălucitor. Îşi forţă privirea în altă parte. Nu-i păsa cât sânge urma să piardă, cât timp avea suficientă putere să-l scoată pe Jamie din apă în momentul în care ajungea la el.

În faţă şi în dreapta ei, elicopterul se fixase deasupra apei. Doctorul Tarver călărea talpa stângă a elicopterului încercând disperat să smulgă valiza galbenă din valuri. Alex ajunsese în locul unde credea că intrase Jamie, dar nu văzu nici urmă de el. Douăzeci de metri mai încolo, dr. Tarver urca valiza galbenă în elicopter. În timp ce făcea asta, un val năvăli în maşinărie. Aproape instantaneu, elicopterul se clătină, şi un alt val pătrunse înăuntru. În mod evident panicat, pilotul coborî elicea spre dreapta, uşurând aparatul de apă prin uşă şi ridicând elicopterul la aproape doi metri deasupra valurilor. Manevra asta îl aruncă pe dr. Tarver în lac.

Pilotul urcă alţi trei metri şi rămase în plutire de parcă nu era sigur ce ar trebui să facă. Avea valizele şi rucsacul lui Tarver. Avea oare nevoie şi de om?

Din câte se pare da.

În timp ce Alex încercuia locul în căutarea lui Jamie, elicopterul se aşeză din nou la suprafaţa apei, suficient de jos pentru ca doctorul Tarver să se caţere pe una dintre tălpi şi în cabină. De data asta botul aparatului se înclină în faţă, şi elicopterul reuşi să urce cu putere în aer. Cincisprezece metri. Treizeci. Mai mult. Alex îl căuta pe Jamie din nou când sunetul puştii veni în ecouri deasupra apei. Două împuşcături, cinci… O explozie reverberă de pe mal în spatele ei. Elicopterul se înălţase suficient de mult pentru ca lunetiştii lui Kaiser să-l poată lua în vizor! Alex privi în sus pentru doar un moment, dar fu suficient pentru a vedea că elicopterul cade cu viteză spre lac, fum negru ieşind din motor.

Temându-se să nu se prăbuşească chiar deasupra ei, conduse barca mai departe. În ultimul moment, bordul izbucni în flăcări şi elicopterul lovi valurile cu un zgomot ciudat, la doar douăzeci şi cinci de metri de ea.

Naviga în cercuri din ce în ce mai mari, încercând să țină frica sub control. Ce parte a lui Jamie avea să iasă prima la suprafață? Un ghem de păr roșiatic? Un pantof de tenis argintiu?

– Jamie? urlă ea, uluită că până atunci nu îl strigase. *Poate sunt în stare de șoc,* se gândi, privind spre balta de sânge acumulată la picioarele ei. Jamie! Jamie! Sunt mătușa Alex!

Nimic.

Motorul de rezervă era exasperant de încet. Privi spre dreapta. Elicopterul lui Tarver se scufundase deja până la motor.

– Jamie! urlă ea. Răspunde-mi!

– Aici! urlă o voce slăbită. Aici.

Nu era Jamie. Era Tarver sau pilotul lui. Apoi văzu capul chel al doctorului mișcându-se prin apă cu o viteză uluitoare. Dispăru în spatele unui val, apoi urlă din nou.

– E cu mine, Alex! Jamie e aici. Ajută-ne!

Știa că cel mai probabil e un truc, că dr. Tarver ar putea să mai aibă la el un pistol, dar trebuia să se asigure de faptul că nu-l are pe Jamie. Adăpostindu-se în spatele marginii bărcii, întoarse ușor de volanul plin de sânge, aducând Carrera într-un cerc larg care ar duce-o mai aproape de doctor.

Câteva secunde mai târziu, inima aproape îi ieși din piept, iar pulsul începuse să o ia razna. Jamie plutea cu fața în sus în apele învolburate, iar Tarver înota spre el. Îl va ajunge pe Jamie cu mult înainte ca ea să poate să fie acolo cu barca.

În loc să vireze spre el, Alex își continuă cercul, care o aduse în orizontul doctorului Tarver. Instinctul năvalnic o cuprinse atât de puternic și îi dădu conștiința faptului că Eldon Tarver avea să intre acum în elementul ei. Timp de săptămâni se jucase de-a șoarecele și pisica, urmărind dovezi care nu duceau nicăieri. Chiar și după ce pusese ochii pe doctor, acesta reușise să fie întotdeauna cu câțiva pași înaintea ei. Dar de data asta era ceva diferit.

Asta urma să fie o negociere.

În timp ce barca făcea cercuri, fugi spre pupa și căută linia de alimentare. *Aici.* Un furtun transparent nu mai mare de un deget. Aorta unui om era doar puțin mai mare, iar asta era artera principală a vasului. Îl desprinse, și benzina începu să curgă pe punte. Merse din nou în spatele bordului și navigă spre doctorul Tarver, care îl ținea acum pe Jamie într-o vestă de salvare. Băiatul părea a fi inconștient. Când Alex era la doar cincisprezece metri distanță, fugi înapoi pe pupa și opri motorul.

– Hai să vorbim! strigă Tarver. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

În timp ce se deplasa înapoi spre prova vasului, îi apăru în minte o amintire. Îl văzuse pe Bill Fennell de Patru Iulie, dând la o parte perna unui scaun pentru a ajunge la niște scule. Se opri, își înfipse degetele sub același scaun, și trase. Perna ieși, dând la iveală un compartiment dedesubt în care se găseau o șurubelniță, o rolă de bandă izolantă, o pereche de chei Allen și niște cablu de cupru. Niciun cuțit, niciun pistol de semnalizare. Căcat.

– Ce faci? strigă Tarver. Vreau să facem o înțelegere!

– Sunt rănită! strigă Alex. Sângerez mult… stai puțin.

Își scoase cămașa leoarcă și o înfășură strâns în jurul încheieturii rănite. Apoi luă șurubelnița din compartiment și o băgă sub bandajul improvizat.

– Vreau barca! strigă Tarver.

Alex privi spre el. Barca ajunsese mai aproape de doctor. Se adăposti în spatele marginii bărcii.

– Îl vreau pe Jamie.

Tarver înotă mai aproape, ținând capul lui Jamie deasupra apei.

– Atunci aș spune că ne-am înțeles.

Alex dădu din cap.

– Ai un pistol, știu sigur că ai.

– L-am pierdut când m-am prăbușit.

Alex nu fu de acord.

– Fără pistol nu primești barca.

Mâna dreaptă a doctorului Tarver încetă să mai vâslească, intră sub apă, și reapăru ținând un pistol automat.

– Aruncă-l! țipă Alex.

Văzu furia din ochii lui, dar acesta aruncă pistolul în valuri.

– Dă-te jos din barcă! urlă el. Cheia e la mine. Când ai ieșit afară eu înot prin spatele bărcii și urc la bord.

– Nu! strigă Alex. Mai întâi îndepărtează-te de Jamie.

– Se va scufunda.

Se întoarse si apucă un colac de salvare, unul dintre puținele lucruri pe care Tarver le lăsase în barcă.

– Aruncă-l spre el. Pune-i-l sub brațe și îndepărtează-te de el.

Văzând că nu avea nicio alternativă, dr. Tarver se chinui să împingă corpul lui Jamie în colac. În timp ce făcea asta, Alex văzu că urma vineție de pe partea stângă a feței sale nu e deloc diformitatea din naștere la care se gândea ea, ci umflătura cauzată de o mușcătură de șarpe.

– Gata! strigă dr. Tarver.

– Îndepărtează-te!

În mod evident șovăielnic să renunțe la singurul său avantaj, doctorul Tarver îi dădu drumul lui Jamie și înotă rapid spre pupa.

– Sari! urlă el.

Încă suspicioasă, Alex își scoase papucii și-și dădu jos blugii. Blugii uzi ar putea să te înece foarte repede în asemenea ape. Se cățără pe marginea bărcii și se aruncă în apa rece. În timp ce înota spre Jamie, simți mișcare în partea stângă. Doctorul Tarver nu se cățărase în barcă. Înota din nou înspre Jamie. Începu să înoate liber, dar Tarver tot ajunse acolo primul. În timp ce Alex se uita nevenindu-i să creadă, Tarver își puse mâna pe capul lui Jamie și îl împinse prin colacul de salvare sub apă.

– Salvează-l acum, mârâi el.

Alex nu putea să-l vadă pe Jamie, dar nu părea să se zbată. Doctorul Tarver îl ținea sub apă cu aceeaşi uşurință cu care ar ține un nou-născut. Se gândea să scoată şurubelnița, dar asta nu era o soluție. Nu putea să-l dovedească pe Tarver în luptă corp la corp.

Răspunsul o lovi cu forța unei revelații. În timp ce se scufundă sub valuri, vocea tatălui ei îi apăru ca un ecou în minte. *Ei, bine. Eşti cu spatele la zid, fă lucrul cel mai puțin previzibil. Aşa rămâi în viață.* Înotă mai adânc, mai adânc, până ajunse la opt metri sub apă. Apoi îşi deschise ochii şi privi deasupra. Tot ce putu să distingă era o negură întunecată pe fundalul suprafeței gri. În timp ce plutea încet spre suprafață, prin fața ochilor îi trecu un tentacul de întuneric. Îl apucă.

Era o gleznă – glezna netedă a unui băiat.

Ştiind că Tarver era pregătit pentru o luptă, expiră aerul din plămâni şi suci glezna în jos, apoi înotă spre fund cu toată forța. Cu o bucurie imensă simți cum corpul lui Jamie vine cu ea. După câteva secunde de înot încercă să îl aducă în lateral, dar oxigenul ei dispărea rapid. Trebuia să iasă la suprafață.

În timp ce lovea apa îndreptându-se la suprafață, văzu un plescăit deasupra, apoi o figură neagră venind înspre ea, lăsând în urmă bule. Mutând glezna lui Jamie în mâna stângă, scoase şurubelnița din „bandaj" şi aşteptă. Când umbra o ajunse, lovi în sus înjunghiind cu o forță sălbatică.

Scula lovi ceva, dar umbra nu se opri. O mână puternică o prinse de gât. Alex făcu o mişcare bruscă şi largă cu mâna şi lovi din lateral. O explozie de bule o învălui. Corpul imens al lui Tarver se zbătu ca al unui rechin rănit, iar apoi mâna o pierdu din strânsoare. Dintr-o dată se umplu de speranță, dându-i un impuls pentru a încerca o lovitură de grație. Trase cu putere de mânerul instrumentului dar acesta nu voia să mai iasă.

Îngrozită că l-ar putea pierde pe Jamie, dădu drumul şurubelniței şi încercă să înoate. Dar acum aerul ei se epuizase complet. Cu plămânii arzându-i, îl cuprinse pe Jamie sub ambele brațe şi lovi apa cu putere spre lumina gri de deasupra.

Explodă la suprafață şi văzu barca plutind la cincisprezece metri distanță. Îl împingea pe Jamie către o vestă de salvare când doctorul Tarver îi ieşi chiar în față. Ochii îi străluceau ca ai unui om în puterea unei viziuni religioase, dar ceva era foarte în neregulă cu gura lui. Îi atârna la fel ca gura lui Grace după infarct. Alex nu avea nicio idee cum să-l țină pe Jamie la suprafață şi să lupte cu Tarver printre valuri, şi nici nu mai avea forță să o facă. Dar când mâna lui Tarver se ridică la suprafață nu se întinse spre ea. Mâna era deschisă, şi se îndreptă spre capul lui, ca şi cum ar fi căutat o rană. Alex şi doctorul înțeleseră oroarea situației lui în acelaşi timp: mânerul şurubelniței ieşea prin urechea stângă a lui Tarver, unde partea din fier pătrundea complet.

Ochii lui Tarver se măriră în timp ce apucă mânerul. Părea foarte aproape să smucească şurubelnița, când o scânteie de rațiune depăşi impulsul de moment. Mâna îi căzu în apă, şi se uită peste umăr. Cu o ultimă privire sălbatică înspre Alex, se întoarse şi înotă stângaci spre barcă.

Alex se întoarse în apă şi începu să înoate spre insulă. Părea să fie la cincizeci sau şaizeci de metri distanță, nu era greu de înotat până acolo în condiții normale, dar acum se putea dovedi mortal. Plămânii care o ardeau şi vederea încețoşată îi spuneau că pierduse mai mult sânge decât credea. Totuşi, înaintă prin valurile spumegânde. Patruzeci de metri. Treizeci. Membrele ca de plumb începură să se scufunde, fața lui Jamie era albăstruie, dar ea nu mai putea bate apa. Ştia atunci că ar putea să moară la numai câțiva metri de țărm.

În minte îi apăru o imagine a lui Grace, apoi a tatălui ei. Apoi mama ei zăcând inconştientă în spital. Suntem ultimii, s-a gândit ea în van. Jamie şi cu mine. A încercat să se mişte dar nu mai era în stare. L-a sărutat pe Jamie pe obraz rugându-se pentru puterea de a-i menține capul la suprafață în timp ce se scufunda.

Avea gura plină de apă când a auzit o voce de bărbat ordonând. Kaiser? L-a împins mai sus pe Jamie, încercând să mişte din picioarele vlăguite. Apoi un braț puternic a apucat-o trăgându-i pe amândoi la mal. Cineva l-a scos pe Jamie din brațele ei. Avea senzația vagă a unei persoane care-i făcea mişcări de resuscitare. O mână caldă i-a atins fața şi ea a deschis ochii. John Kaiser stătea lângă ea privind-o îngrijorat.

– Alex, mă auzi?

Ea a dat din cap.

– Mai e cineva în barcă?

Aceasta a mişcat din cap.

– Jamie, a icnit ea, trăieşte?

Ca răspuns, a auzit pe cineva tuşind, pe urmă sunetul unui băiat care plânge.

– Scoate barca din acțiune, a strigat Kaiser, ridicându-se în picioare.

– Nu, a țipat Alex, amintindu-şi de conducta de combustibil deconectată, pe care, de la sunetul pe care îl făceau motoarele, Tarver probabil o reconectase.

Țipătul ei a fost înăbuşit de sunetul unui foc de armă.

S-a ridicat într-un cot şi a încercat să urle.

– Opreşte...combustibilul...

– Ce? a zis Kaiser, venind înspre ea.

Arma s-a auzit din nou şi pupa de la Carrera a izbucnit în flăcări. O siluetă a sărit pe bord însă înainte să reuşească să sară, barca a explodat.

Alex s-a prăbuşit în noroi, ploaia căzându-i pe față. A încercat să le spună despre valizele Pelican, dar vocea i se pierdea printre zgomotele de la stațiile radio, ordinele lui Kaiser şi țipetele unui bărbat în apă. Pilotul de la elicopterul doctorului? Nimic nu mai conta acum. S-a întors pe o parte şi l-a văzut pe Jamie întins lângă ea, privind-o cu ochii larg deschişi. Dar Grace era cea care o privea prin acei ochi – şi nu cu disperare. Când Jamie a întins o mână tremurândă, Alex l-a tras aproape de ea cu fața la pieptul ei.

Îşi ținuse în sfârşit promisiunea.

EPILOG

Două săptămâni mai târziu

Alex a frânat maşina şi i-a spus lui Jamie să se uite după un drum de pietriş în stânga lui. Mergeau pe un drum părăsit, printr-un tunel interminabil de stejari.

– Eşti sigură că ştii unde mergi? a întrebat Jamie.

– Aşa cred. Nu e mult de când am fost aici. Am stat cu el pe podul acela mare peste care tocmai am trecut.

Jamie şi-a scos centura, s-a pus în genunchi pe scaun şi şi-a proptit cotul de vasul de teracotă dintre ei.

– Ai grijă, a spus Alex.

– Scuze. Jamie s-a aplecat în faţă şi şi-a lipit fruntea de parbriz. Cred că văd. Acela e drumul?

– Este. Ochi de vultur.

Jamie se uita neliniştit la spaţiul îngust dintre copaci.

– Ce întuneric e!

Alex s-a oprit, apoi a făcut la stânga pe un drum plin de pietriş.

– Chris mi-a spus că răufăcătorii obişnuiau să se ascundă pe drumul ăsta.

– Când? a întrebat Jamie. Cu mult timp în urmă? Sau în prezent?

Maşina a săltat atât de tare încât capul lui a lovit acoperişul.

– Au!

– Îmi pare rău, a zis Alex. Cam cu două sute de ani în urmă.

– Ah! Jamie îşi pierduse tot interesul.

Alex aproape a regretat că a venit. Drumul gol era aproape de nefolosit fără un vehicul pe patru roţi. După patruzeci şi cinci de metri a trebuit să renunţe şi să parcheze, neştiind prea bine cum se va întoarce pe Cale.

– Haide, a spus ea. Mergem pe jos de aici înainte.

Jamie părea uimit, dar a ieşit afară. Alex a ridicat cutia frigorifică de pe scaun, a încuiat uşa şi l-a condus pe Jamie de-a lungul drumului din pietriş care devenea repede nisip. Aerul era închis şi înăbuşitor şi muşte zburau pe lângă feţele lor, însetate de sânge.

– Ce nasol, a zis Jamie. Nu cred că există ceva pe aici.

– Ai puţină încredere, ok? Eşti un dur, sau?

Ea a mai înaintat câţiva metri după care s-a oprit, ascultând.

– Auzi?

Jamie s-a oprit şi el.

– Ce-i sunetul ăla?

Alex a zâmbit.

– Apă.

A început să alerge şi Jamie a urmat-o. O clipă mai târziu, au ieşit dintre copaci în soarele arzător care strălucea ca nişte diamante pe suprafaţa unui râu mare şi limpede.

– Hei! s-a auzit o voce masculină. Am crezut că ai renunţat.

Alex şi-a protejat ochii de lumina soarelui şi s-a uitat la cursul râului. La câţiva metri mai încolo, Chris şi Ben Shepard stăteau pe un buştean, cu faţa la un foc de tabără. Mirosul de carne gătită era purtat de vânt. Jamie a scheunat şi a început să alerge pe nisip. L-a urmat şi Alex, dar mai încet.

În clipa când a ajuns la foc, Ben şi Jamie fugiseră la râu şi se bălăceau la vreo patruzeci şi cinci de metri în josul râului, căutând vârfuri de suliţe şi oase de dinozauri. Chris s-a ridicat şi a îmbrăţişat-o de bun venit.

– Ce ai acolo? a întrebat el, zâmbind.

Ea a dat la o parte capacul şi a scos o sticlă de vin alb, rece.

– Contribuţia mea, a zis ea, ridicând puţin tonul vocii.

Chris a râs şi a luat sticla.

– Sper că ai adus un tirbuşon.

Ea a zâmbit.

El a făcut onorurile apoi a umplut două pahare din plastic. S-au aşezat pe buturugă la mică distanţă, sorbind din pahare.

– Ce face Ben? a întrebat ea.

Chris s-a uitat în jos la râu.

– A avut câteva nopţi agitate. Doarme cu mine acum. Dar, în general, e destul de bine.

– Mă bucur.

Chris s-a uitat la ea.

– Cred că Ben a cunoscut-o pe Thora mai bine decât mine.

Alex bănuise asta încă de la început.

– Copiii văd ce există şi nu ce ne-am preface noi că există.

– Cât despre Jamie?

Ea a zâmbit.

– E mult mai bine. Cred că-i simte lipsa lui Will Kilmer mai mult decât i-o simte pe a tatălui său. Will îl face să se gândească la bunicul său. Tatăl meu.

Chris a luat un băţ şi a înteţit focul.

– Cum îţi merge? a întrebat Alex.

– Fizic? Sau altfel?

– Ambele.

– Destul de bine, fizic. Încă mai am nişte simptome ciudate, însă Pete Connolly crede că e o reacţie la antidot. În notiţele doctorului Tarver sunt menţionate reacţii asemănătoare la unii dintre pacienţii din clinica sa.

Alex nu făcuse un secret din toate detaliile muncii lui Tarver. Chris fusese tratat de un doctor din armată autorizat să facă injecții luate dintr-una din fiolele ce au fost găsite în valizele Pelican ale lui Tarver. Fiola reprezenta singura speranță a lui Chris de a neutraliza virusul care cauza cancer pe care Tarver i-l injectase. Şeful FBI-ului, Roberts, a asigurat-o în mod repetat că notițele doctorului Tarver au fost intens studiate de către unii dintre cei mai buni virusologi din țară, şi că aceştia erau încrezători că Chris îşi va reveni fără nicio urmă de virus în organism. Desigur, lui Roberts îi era simplu să spună asta; nu el era cel care fusese injectat. Dar lui Chris i-au fost oferite mai multe informații tehnice decât lor şi el părea încrezător că-şi va reveni cu sănătatea la timp.

Alex a ridicat paharul ținând un toast tăcut. El a ciocnit cu ea şi au băut.

– Şi pe cealaltă parte? a întrebat Alex încet.

– Mă refac treptat. Penn Cage m-a ajutat foarte mult.

– Cum aşa?

– I-a murit soția de cancer când avea treizeci şi şapte de ani. Ben şi Annie au devenit buni prieteni. Cred că îl ajută mult cu problemele de tipul „De ce mi s-a întâmplat mie?“

– Nu mi-ar strica nici mie puțin ajutor în chestia asta, a mărturisit Alex.

– Da. Chris s-a aplecat în față şi i-a umplut paharul. Cum e treaba cu custodia?

– Jamie rămâne cu mine, fără îndoială. Judecătorul a aprobat clauza din testamentul original. Sunt naşa lui Jamie şi în testament scria clar că dacă Bill şi Grace vor muri, eu sunt cea care-l va creşte pe Jamie. Deci aşa stau lucrurile.

– Te-ai mai gândit unde vei pleca?

– Şeful mi-a oferit iarăşi Washington-ul.

– Ca negociator de ostatici?

Alex a dat din cap.

– Vechea mea slujbă.

– Asta îți doreai, nu-i aşa?

– Aşa credeam. Dar acum vreo două zile, am primit o altă ofertă.

Chris şi-a mijit ochii.

– Ce?

– SAC-ul din New Orleans a întrebat dacă aş putea fi numită în biroul său pe aceeaşi poziție.

Chris a ridicat din sprâncene.

– John Kaiser e în spatele chestiunii?

Ea a mişcat din cap.

– Cred că Kaiser are multă influență acolo. Oricum, se întâmplă multe acum în New Orleans. Crima chiar a scăpat de sub control.

– Sună a loc minunat pentru a creşte un copil.

Alex a zâmbit cu tristețe.

– Ştiu. Totuşi, Kaiser şi Jordan locuiesc dincolo de Lacul Pontchartrain. E chiar frumos acolo. Şi e sudul, ştii? Cred că e timpul să mă întorc acasă.

Chris se uita fix la ea.

– Cred că ai dreptate.

Ea s-a uitat o vreme la el, apoi s-a căutat prin buzunare şi a scos o cutiuță din plastic.

– Ce-i aia? a întrebat el.

– Este mini DV-ul original cu Thora şi Lansing pe balcon.

Chris s-a uitat încruntat şi a mişcat din cap.

– De ce l-ai adus aici?

– Nu ca să te supăr. Era printre lucrurile lui Will, dar cred că e al tău.

Chris se uită iarăşi la foc.

– Am crezut că poate vrei să i-o plăteşti lui Shane Lansing.

Chris s-a întins după casetă şi ea i-a dat-o.

– Lansing e un nenorocit, a spus el. Dar are patru copii. Dacă îşi face singur viața un iad, aşa să fie. Nu voi fi cel care îi destramă familia.

Chris a aruncat caseta în foc. În timp ce plasticul se topea, un miros toxic şi aspru s-a ridicat din flăcări. Cei doi s-au dat câțiva paşi mai în spate.

– Laşi trecutul în urmă? a întrebat Alex.

El a încuviințat din cap privind-o în ochi.

– Şi tu ai putea să încerci asta, ştii?

Fără vreun semn, el şi-a dus degetele către fața ei şi a atins mănunchiul de cicatrice din jurul ochiului drept. Alex a tresărit şi a vrut să se dea înapoi, dar ceva a ținut-o pe loc şi a îndurat.

– Ai urât frumusețea Thorei, nu-i aşa? a zis el încet, degetele lui explorând carnea decolorată.

Tremurând pe dinăuntru, ea a dat din cap fără să vorbească.

– Thora era perfectă la exterior, a spus Chris. Dar pe interior...era urâtă. Zgârcită şi crudă.

– Asta nu face situația mai uşoară.

El s-a uitat în jos la ea.

– Cred că ştii că cicatricele alea nu contează.

Ea a zâmbit melancolic.

– Ba da. Ştiu asta deoarece a existat o vreme când nu le-am avut. Şi oamenii mă tratau diferit.

El s-a aplecat înainte şi şi-a pus buzele pe cea mai urâtă cicatrice, o cută din țesut sub tâmplă.

– Aşa?

Atât de mişcată a fost Alex încât a simțit că ar trebui să se întoarcă, dar Chris a ținut-o pe loc.

– Te-am întrebat ceva, a zis acesta.

– Poate, a şoptit ea, acoperindu-şi gura cu o mână tremurândă. Ceva de genul ăsta.

Un țipăt răsunător s-a auzit dinspre apă. Amândoi au privit în josul râului. Ben și Jamie alergau în susul râului, aruncând cu apă în sus, în timp ce se apropiau. Jamie își ținea brațul drept în sus și Ben arăta înspre el în timp ce fugeau.

– Cred că au găsit ceva, a zis Chris.

– Așa se pare.

Chris și-a lăsat mâna în jos, apoi i-a luat mâna într-a lui și a condus-o pe nisipul cald.

– Hai să vedem despre ce e vorba.

Alex s-a șters la ochi cu mâna liberă și l-a urmat în apa rece și limpede.

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, sunt îndatorat multor persoane pentru ajutorul oferit la scrierea acestui roman. Sunt permanent uimit și încântat să văd cât sunt de generoși oamenii cu timpul lor când știu că vor contribui la un proiect creativ.

În primul rând și în special le mulțumesc doctorilor ce mi-au dăruit din timpul lor: Joe Files, Rod Givens, Tom Carey, Jerry Iles.

Niciun cititor nu ar trebui să înțeleagă că Centrul Medical din roman are legătură cu Centrul Medical al Universității din Mississippi. Nu am vizitat Institutul de Cancer înainte ca prima mea ciornă să fie completă, în special pentru a minimaliza orice similarități accidentale care s-ar putea crea. Oricine care cunoaște Centrul Medical Universitar real, va vedea că am creat un spital fictiv cu o echipă fictivă. Acestea fiind spuse, îmi doresc ca toți cititorii să știe că dr. Files și colegii săi au construit un institut de clasă mondială, în Jackson, în special ceea ce privește secția lor de transplant de măduvă osoasă. Îi îndemn pe toți locuitorii din Mississippi și pe toți americanii preocupați cu oferirea de ajutor medical unora dintre cei mai dezavantajați cetățeni ai țării noastre, să ajute cu bani Institutul pentru Cancer CMU. Nu puteți găsi o cauză care să merite mai mult.

În al doilea rând, mulți prieteni mi-au oferit expertiza lor care a însemnat foarte mult pentru această carte. Mike MacInnis, un bun avocat și un prieten minunat din perioada facultății, m-a ajutat la ananghie. De asemenea Lee Jones, Clinton Heard, Kent Hudson, Betty Iles, Nancy Hungerford și Curtis Moroney.

Pentru ajutorul său în toate stadiile procesului, bunul meu prieten și fost editor, Ed Stackler.

Aprecierea mea de asemenea profesioniștilor în primul rând pentru că mi-au privit cărțile ca pe mai mult decât simple afaceri: Aaron Priest, Susan Moldow și Louise Burke. Mulțumesc în același timp lui Eileen Hutton de la Brilliance Audio pentru susținerea a Trinity Episcopal Day School.

Pentru ajutorul lor la imortalizarea mocasinului de apă: Ben Hillyer (fotograf), Keith Benoist (dresor de șerpi), Terry Vandeventer (herpetolog), Amanda Hargrove (cea care ne-a găzduit), Melissa Morrison (decor), Jane Hargrove (bere și mâncare și pentru că ne amintea: Sunteți prea aproape de șarpe!).

Cel puțin o greșeală cu privire la fapte își face loc în fiecare dintre cărțile mele și unele au și mai multe. Specialiștii de mai sus sunt absolviți de orice. Toate greșelile îmi aparțin.

În colecția **crime scene** au mai apărut:

ZÎMBET UCIGAŞ

Lisa Scottoline

Intriga? În timp ce lucrează peste program, Mary primeşte un telefon înspăimîntător, apoi zăreşte o umbră pe sub uşa biroului. Cînd un avocat este omorît, începe să creadă că sinuciderea unui american de origine italiană, cazul la care lucra, s-ar putea să fie mai mult decît o poveste de spus înainte de culcare.

Acesta este Zîmbet ucigaş. Efectul scontat?

Multă informație, pielea de găină şi hohote de rîs. Mai ales, să ajungeți să n-o puteți lăsa din mînă.

DANSUL MORȚII

Linda Fairstein

Faimoasa balerină Natalya Galinova dispare în timpul unei reprezentații de la Metropolitan Opera, punctul de maxim interes artistic al New Yorkului. Cadavrul ei este descoperit curînd în sistemul de aerisire al Operei.

Suspecții nu sînt puțini: agentul balerinei, producătorul voyeurist de pe Broadway, fiica acestuia şi directorul artistic al Operei.

FILIERA GRECEASCĂ

Bogdan Hrib

Un jurnalist reciclat. Un suspect cu un cumnat bogat avînd multe relații în lumea politică. Un polițist grec obosit şi uşor miop. O dansatoare din Kiev cu un iubit gelos şi violent. Blănuri scumpe care ascund mistere. Elicoptere, iahturi de lux şi maşini în viteză. Un consilier rus, fost agent KGB, care le ştie pe toate. Un inspector din Paris şi o profesoară din Salonic. Avocați, neveste şi mulți polițişti…

Cine este asasinul? Care este mobilul? Ce se ascunde în trecutul fiecăruia? Cine va trage primul?

CRIMĂ ZEN

Oliver Bottini

Louise Bonì, comisar-şef al poliției din Freiburg, secția Criminalistică Delicte capitale, 42 de ani, divorțată, se află în fața unui alt sfîrşit de săptămână trist, înconjurată de umbrele trecutului. Dar telefonul şefului ei îi tulbură amintirile despre cei morți şi timpuri apuse, iar Louise primeşte cel mai ciudat caz din cariera sa de polițistă: trebuie să-l găsească pe călugărul japonez care bîntuie, numai în sandale şi sutană, prin peisajul de iarnă de la nord-est de Freiburg, şi să afle ce are de gînd. Porneşte fără prea mare tragere de inimă. Cînd îl întîlneşte pe călugăr, îşi dă seama de două lucruri: e rănit şi fuge de cineva.

ÎN GURA PRESEI

Robert B. Parker

Atunci cînd cadavrul unui controversat jurnalist, gazdă a unui talk-show de mare audiență, Walton Weeks, este descoperit legănîndu-se de o cracă a unui copac din jurul oraşului Paradise, şeful poliției locale, Jesse Stone, se trezeşte el însuşi în centrul unui caz cu mare mediatizare, forțat să facă față unor oficiali locali cu minte îngustă şi unei atenții a mass-media la nivel național. Cînd altă victimă – o tînără femeie – este descoperită după cîteva zile, presiunea media devine din ce în ce mai greu de suportat!

SUNETELE MORȚII

Alexandru Mihalcea

Pornind de la dispariția unei viori Stradivarius, descoperită în timpul anchetării unei răpiri, autorul ne lasă în compania detectivului Nick Tempest ce se ocupa de acest caz. În lipsa viorii, muzicalitatea romanului este dată de ironia atribuită personajelor, slalomul printre indicii, detectivi, crime, informatori, violențe şi sex, toate ingredientele unui hard-boiled.

ATAC ÎN BIBLIOTECĂ

George Arion

Un ziarist - Andrei Mladin. Multe victime. Şi mai mult umor: „Cadavrul se afla in dreapta mea, asezat pe un maldar de carti. Alta data m-as fi repezit zglobiu ca un pitigoi sa le pun in rafturi. Acum, ma uit nauc la omul care zace intr-o balta de sange. Il cheama Valentin, da' ce cauta in casa mea si de ce are o asemenea rana la cap nu pot sa va spun nici sa ma ardeti cu fierul rosu..."

O poveste pe care o vei urmări cu sufletul la gură pana la finalul dramatic şi intens, cand vei putea spune, fara retineri, ca tocmai ai terminat de citit o carte.

MASCA MORȚII ROŞII ŞI ALTE POVESTIRI

Edgar Allan Poe

„Povestirile lui Edgar Allan Poe mi-au plăcut atât de mult, încât am început să fac filme de suspans."

Alfred Hitchcock

„Fiecare povestire polițistă a lui Poe este o rădăcină din care s-a dezvoltat o întreagă literatură. Unde era povestirea polițistă până când nu i-a dat viață Poe?"

Sir Arthur Conan Doyle

CÂINELE DIN BASKERVILLE

Sir Arthur Conan Doyle

„Puțin horror, mult mister şi o anchetă condusă cu abilitate de către un Sherlock Holmes într-o formă de zile mari - iată rețeta de succes a unui roman care, de 107 ani, îi înfioară şi îi delectează pe cititori."

George Arion

SPADA

Bogdan Teodorescu

Amiază toridă de vară în piața Obor.

Un personaj din lumea interlopă este asasinat de o lovitură de cuțit în gât. În zilele următoare – noi victime. Cei ucişi aparțin unei comunități etnice.

Asasinul – necunoscut. Presa îl botează SPADA.

Politicienii se întrec în declarații fulminante, serviciile fac cercetări, UE este îngrijorată, mass-media face rating, România se află în pragul unei crize interetnice…

Un roman cu personaj colectiv – România şi lumea ei de cuvinte reci şi calde, bune şi rele, frumoase şi hâde…

Un roman talk-show!

ATINGEREA SULTANULUI

Hakan Yel

„What if...? Ce-ar fi dacă sultanatul s-ar reinstala? Cum s-ar simți Europa cu un nou Imperiu Otoman în coastă? Istoria se repetă? Hakan Yel ne provoacă la un joc al imaginației, dar un joc teribil de periculos!"

Bogdan Hrib

„De la primele pagini, Atingerea sultanului te acaparează fără scăpare şi te poartă într-o poveste incredibilă, cu personaje bine conturate şi verosimile, cu multă tensiune şi suspans bine dozat. Autorul cunoaşte la perfecție rețeta de a pune la lucru adrenalina cititorului."

George Arion

3 CU GHINION

Emil Simionescu

Un puzzle gândit meşteşugit pe care autorul îl pune la dispoziția cititorului cu un gen de naturalețe, pe alocuri, de-a dreptul savuroasă. Umorul de situație, conceput ca o alternativă scriitoricească cel puțin curioasă, dar cu atât mai incitantă, la drama pe care o trăieşte personajul principal este, fără îndoială, sarea întregului roman. Piperul? Fluxul evenimențial care te ține cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină.

Christian Sabbagh

www.tritonic.ro, www.tritonic.ro/blog
Librăria virtuală a Grupului Editorial Tritonic
Reduceri între **20%** şi **60%** la orice carte comandată

Pentru informaţii, vă rugăm să ne contactaţi la
tel/fax: **021/242.73.77 • 0728.877.440**
sau la adresa de e-mail: **editura@tritonic.ro**

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacæzelor nr. 5, sector 2, cod 022651,
Bucureşti, Căsuţa poştală 3-12